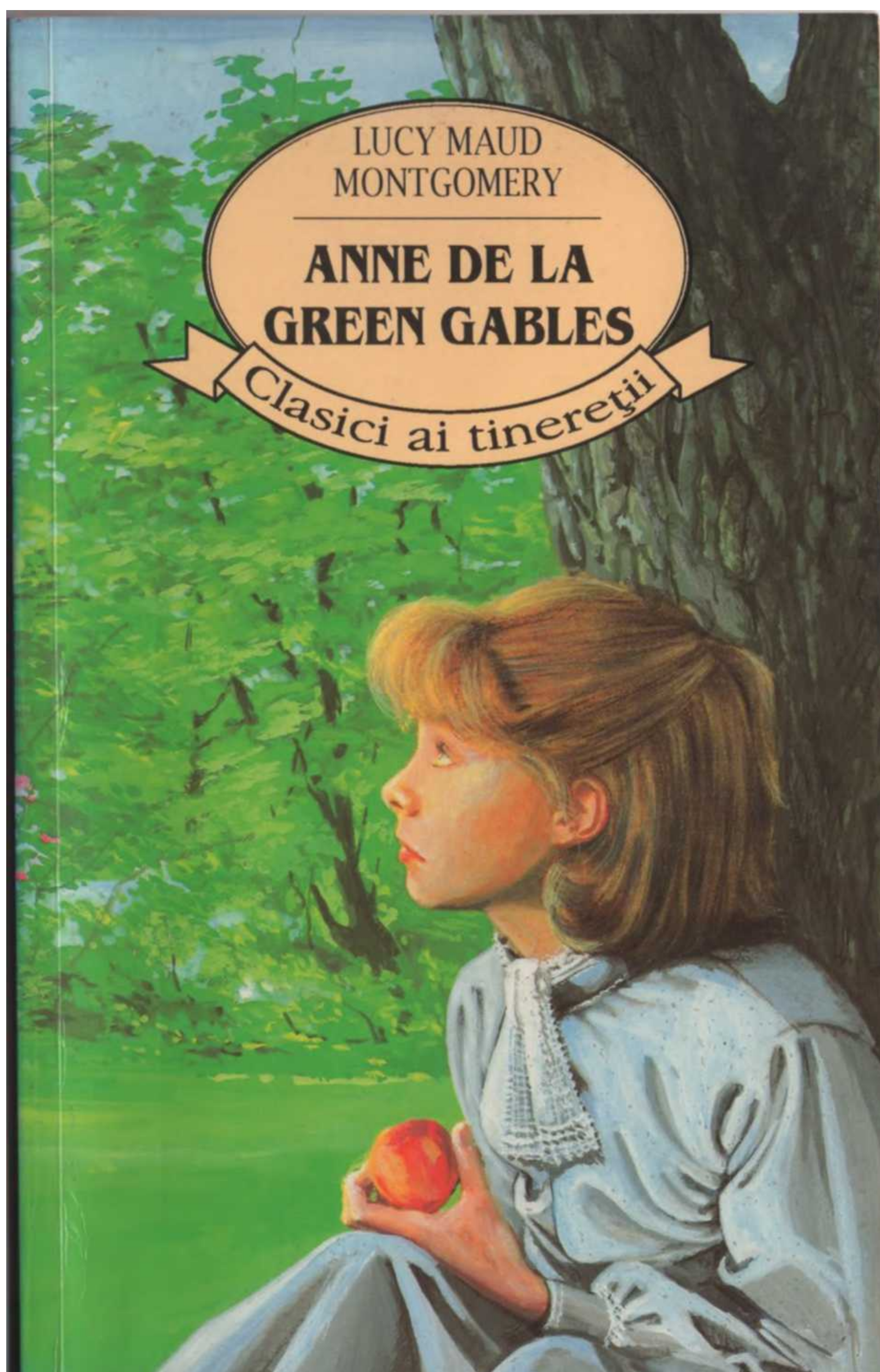

ANNE DE LA GREEN GABLES

L.M. MONTGOMERY

Marilla Cuthbert şi fratele ei Matthew au luat hotărârea de a înfia un copil orfan,de preferinţă un băiat voinic şi muncitor, pe care Matthew să îl poată învăţa cu muncile fermei. Dar ceea ce Matthew avea să găsească la gară nu era „un băiat isteţ", ci o fetiţă, cam de unsprezece ani, „înghesuită într—o rochiţă scurtă şi urâtă... cu părul roşu ca focul... şi faţa toată pătată de pistrui"; fetiţă vorbăreaţă, cu mintea plină de vise şi o fire la fel de aprinsă ca şi culoarea părului.

Dar, deîndată ce Anne soseşte la casa cea albă şi primitoare a fermei, ea ştie că va trebui să îi înduplece pe cei doi Cuthbert să o lase să rămână acolo. Şi, cu cât rămâne mai mult, cu atât această fetiţă guralivă şi zăpăcită devine tot mai tare o parte din Green Gables.

După cum spune despre ea bătrâna Miss Barry, „această Anne are tot atâtea nuanţe ca şi un curcubeu şi una este mai frumoasă decât alta". Este numai una dintre explicaţiile popularităţii de lungă durată a acestei poveşti care stă la baza unor ecranizări de mare succes.

Cuprins

Stelele bune adunate în zodia ta
Din duh, foc şi rouă te—au plămădit.
ROBERT BROWNING

Capitolul I.DOAMNA RACHEL LYNDE ESTE SURPRINSĂ

Doamna Rachel Lynde locuia chiar acolo unde drumul principal către Avonlea cobora, afundîndu—se într—o văioagă mărginită de anini şi cerceluşi şi traversată de un pîrîu, al cărui izvor se afla undeva, în spate, ascuns în pădurea bătrînului domeniu Cuthbert. Se revărsa prin pădure năvalnic şi întortochiat, cu ochiuri de apă şi cascade misterioase şi ascunse. Dar, apropiindu—se de Valea Lynde, devenea un rîuşor cuminte şi bine crescut, pentru că nici chiar un torent nu putea trece prin faţa uşii doamnei Rachel Lynde fară cuvenita consideraţie, decenţă şi sobrietate. Probabil că şi rîuşorul acesta era conştient de faptul că doamna Rachel se afla la fereastră, urmărind cu un ochi vigilent pe toţi cei care treceau prin împrejurimi, de la rîuşoare la copii şi că, dacă ar fi observat că se petrece ceva nelalocul lui, n—ar fi avut linişte pînă ce nu ar Fi cercetat şi descoperit toate cauzele neregulii.

Există mulţi oameni în Avonlea şi în afara lui care se pot ocupa cu mare atenţie de afacerile vecinilor lor, cu riscul de a—şi neglija propriile treburi. Dar doamna Rachel Lynde era una dintre acele fiinţe capabile care se pot îngriji în aceeaşi măsură de ei înşişi ca şi de ceilalţi. Era o soţie şi o gospodină remarcabilă, care îşi îndeplinea îndatoririle cu vîrf şi—ndesat. Era îndrumătoarea Cercului de Cusut, ajuta la buna desfăşurare a Şcolii de duminică şi era cel mai puternic stîlp al Societăţii de întrajutorare a Bisericii şi al Corpului Auxiliar al Misiunii Străine. Cu toate acestea, doamna Rachel Lynde găsea suficient timp disponibil ca să stea la fereastra bucătăriei sale, împletind şaluri de bumbac — tricotase deja şaisprezece, după cum şopteau între ele gospodinele din Avonlea — şi privind, în acelaşi timp, cu atenţie către drumul principal care străbătea văioaga şi urca mai departe dealul roşcat şi abrupt de dincolo de ea. Şi, din moment ce Avonlea se afla chiar pe mica peninsulă triunghiulară ce ieşea în Golful St. Lawrence, fiind înconjurată din două părţi de ape, oricine ar fi vrut să se îndrepte într—acolo sau să se întoarcă înapoi era nevoit să o ia pe acel drum pe costişă, trecînd printre furcile caudine ale ochilor atotvăzători ai doamnei Rachel.

Se afla acolo într—o după amiază de început de iunie. Soarele intra pe fereastră, cald şi strălucitor. Livada care cobora în josul casei era înflorită toată într—o efervescenţă roz şi albă ca de nuntă, învăluită de miriade de albine zumzăitoare. Thomas Lynde — un omuleţ blajin şi sfios pe care cei din Avonlea îl numeau „soţul doamnei Rachel Lynde" îşi semăna ultimii napi pe cîmpul care se ridica pe panta din spatele grajdului. Şi Matthew Cuthbert ar fi trebuit să şi—i semene pe ai lui, pe cîmpul cel întins şi roşu ce mărginea pîrîul mai sus, către Green Gables[1]. Aşa trebuie să fi fost, pentru că îl auzise ea cu o seară înainte spunîndu—i lui Peter Morrison, în magazinul lui William J. Blair de la Carmody, că intenţiona să—şi sădească napii în după—amiaza următoare. Desigur, Peter îl întrebase, doar toată lumea ştia foarte bine că Matthew Cuthbert n—ar fi dat în viaţa lui o informaţie din proprie iniţiativă, pentru nimic în lume.

Şi, cu toate astea, iată—l acum pe Matthew Cuthbert, la ora trei şi jumătate, în după—amiaza unei zile de lucru, străbătînd liniştit valea şi urcînd dealul. Mai mult, purta un fular alb şi cel mai bun costum de haine al lui, ceea ce era cea mai bună dovadă că pleca din Avonlea. Luase trăsurica şi iapa brună, ceea ce însemna că avea un drum lung de făcut. Acum problema era unde se ducea Matthew Cuthbert şi ce căuta acolo?

Dacă ar fi fost vorba despre oricare alt om din Avonlea, doamna Rachel, punînd cu abilitate lucrurile

---

[1] Green — verde (n.t.). Gables — acoperiş ascuţit deasupra unei mansarde (n.t.).

cap la cap, ar fi putut da cîte un răspuns bunicel ambelor întrebări. Dar Matthew pleca atît de rar de acasă, încît precis că acum era vorba despre ceva foarte urgent şi neobişnuit. Era cel mai timid om care trăise vreodată şi care nu putea suferi să meargă printre străini, sau oriunde unde ar fi trebuit să vorbească. Matthew, cu fular alb la gît, conducînd trăsurica, era ceva ce nu se întîmpla prea des. Doamna Rachel, cu toată isteţimea ei, nu putu înţelege nimic, aşa că toată plăcerea după—amiezii îi fu stricată.
—Voi merge la Green Gables după ceai ca să aflu unde a plecat şi de ce, îşi spuse în concluzie venerabila femeie. De obicei nu iese în oraş în această perioadă a anului şi nu merge niciodată în vizită. Dacă i s—ar fi terminat seminţele, n—ar fi trebuit să se îmbrace şi să ia trăsura pentru ca să meargă să mai cumpere. Nici nu părea atît de grăbit ca să spui că se ducea după doctor. Şi, cu toate acestea, ceva trebuie să se fi petrecut între timp, din seara trecută şi pînă în prezent, ca să—l pună pe drumuri. Sînt complet derutată, asta e, şi nu voi avea o clipă de linişte pînă ce nu voi afla ce anume L—a scos astăzi pe Matthew Cuthbert din Avonlea.

Drept urmare, imediat după ceai, doamna Rachel o porni. Nu avea mult de mers. Casa cea mare, plină de cotloane şi înconjurată de livadă, unde trăia familia Cuthbert era la nici cinci sute de metri distanţă, mai sus de Valea Lynde. Dar aleea cea lungă, pentru mai multă siguranţă, o mai îndepărta puţin. Tatăl lui Matthew Cuthbert, la fel de timid şi tăcut cum avea să devină şi fiul lui, s—a îndepărtat binişor de lume, încropindu—şi gospodăria în vecinătatea pădurii. Green Gables fusese construit la capătul cel mai îndepărtat al terenului defrişat şi acolo rămăsese, pînă în ziua de azi, abia vizibil de pe drumul principal de—a lungul căruia erau aşezate, într—un mod cît se poate de sociabil, toate celelalte case din Avonlea. Doamna Rachel Lynde considera că a trăi într—o astfel de casă nu se putea numi deloc „a trăi" — înseamnă, pur şi simplu „a sta" acolo, îşi zicea ea păşind de—a lungul potecii aşternute cu iarbă, mărginite de tufe de măceş. Nici nu este de mirare că Matthew şi Marilla sînt amîndoi puţin cam ciudaţi, trăind singuri în afundătura asta. Copacii nu—ţi pot ţine cine ştie ce companie, deşi Dumnezeu ştie dacă nu cumva şi aceştia sînt prea mult pentru ei. Mie îmi place să—i privesc pe oameni. în fond, cred că se simt destul de mulţumiţi, dar poate că asta este doar din cauză că s—au obişnuit aşa. Omul se poate obişnui cu orice, chiar şi cu spînzurătoarea, după cum spun irlandezii.

Şi, cu acestea, doamna Rachel părăsi poteca şi intră în curtea din spatele conacului Green Gables. Foarte verde, ordonată şi îngrijită era această curte, străjuită de pe o parte de sălcii patriarhale şi de cealaltă de un şir de plopi sclivisiţi. Nu găseai un beţişor sau o piatră răzleaţă, pentru că doamna Rachel le—ar fi zărit cu siguranţă, dacă ele ar fi existat. în sinea ei gîndea că Marilla Cuthbert mătura această curte la fel de des pe cît îşi mătura şi casa. Puteai mînca de pe jos, fără să se pună pe tine un fir de praf.

Doamna Rachel ciocăni iute şi energic la uşa bucătăriei şi păşi înăuntru, deîndată ce i se permise. Bucătăria de la Green Gables era o încăpere plăcută, sau cel puţin ar fi putut să fie dacă nu ar fi fost atît de îngrozitor de curată, ceea ce îi dădea aspectul unui salon nelocuit. Ferestrele sale priveau atît către est cît şi către vest. Prin cea vestică, venind dinspre curtea din spate, se revărsa o lumină dulce şi aurie de iunie. Iar prin cea estică, puteai arunca o privire asupra coroanelor albe ale cireşilor înfloriţi, din partea stîngă a livezii, şi asupra mestecenilor zvelţi, cu crengile plecate, prin perdeaua verde a cîrceilor de viţă. Acolo şedea Marilla Cuthbert, atunci cînd apuca să şadă, întotdeauna puţin stînjenită de strălucirea soarelui, care i se părea puţin cam prea jucăuşă şi neastîmpărată pentru această lume care trebuia luată în serios. Acolo şedea ea şi acum, tricotînd, iar masa din spatele ei era aşternută pentru cină.

Doamna Rachel, chiar înainte de a închide bine uşa, observase şi reţinuse deja tot ce se găsea pe acea masă. Erau trei farfurii, ceea ce însemna că Marilla aştepta ca Matthew să se întoarcă acasă împreună cu cineva, la ceai. Dar tacîmurile erau cele obişnuite, de zi cu zi şi nu se găsea decît dulceaţă de mere pădureţe şi un singur fel de prăjitură, aşa că probabil persoana aşteptată nu era un musafir deosebit. Atunci cum rămînea cu fularul alb şi cu iapa brună ale lui Matthew? Doamna Rachel era din ce în ce mai nedumerită în faţa acestui mister de la Green Gables, de obicei liniştit şi lipsit de mistere.

—Bună seara, Rachel, spuse Manila cu o voce tăioasă. Este o seară cu adevărat foarte frumoasă, nu—i aşa? Nu vrei să iei loc? Ce mai fac ai tăi?

Între Marilla Cuthbert şi doamna Rachel exista şi întotdeauna existase ceva căruia, din lipsă de altă denumire, i se putea spune prietenie, în ciuda — sau, poate, tocmai din cauza — neasemănării dintre ele două.

Marilla era o femeie înaltă şi subţire, cu unghiuri ascuţite şi total lipsită de rotunjimi. Părul ei închis la culoare, înspicat cu cîteva şuviţe albe, era întotdeauna răsucit şi strîns la spate într—un mic coc, prins în

două agrafe metalice înfipte agresiv în el. Părea o femeie cu puţine cunoştinţe dar cu principii severe şi aşa şi era. Dar avea un ceva anume în expresia gurii care o salva şi care, dacă ar fi fost numai cu puţin mai evident, ar fi putut să indice prezenţa unui simţ al umorului.

—Sîntem cu toţii destul de bine, îi răspunse doamna Rachel. M—am temut, însă, că tu nu te simţi bine, cînd l—am văzut astăzi pe Matthew plecînd. M—am gîndit că poate se duce la doctor.

Buzele Marillei se strînseră înţelegător. O aşteptase pe doamna Rachel să vină. Ştiuse că plecarea atît de inexplicabilă a lui Matthew va fi prea mult pentru curiozitatea ei.

—O, nu, eu mă simt foarte bine, deşi am avut o durere de cap ieri, spuse ea. Matthew a plecat la Bright River[2] . Am înfiat un băieţel de la un orfelinat din Nova Scoţia şi soseşte astă seară cu trenul.

Dacă Marilla i—ar fi spus că Matthew s—a dus pînă la Bright River să se întîlnească cu un cangur venit din Australia, doamna Rachel nu ar fi fost mai uluită. Rămase pur şi simplu fără grai pentru cîteva secunde. Era de neconceput ca Marilla să—şi bată joc de ea, dar doamna Rachel era aproape forţată să creadă acest lucru.

—Vorbeşti serios, Marilla? întrebă ea, cînd vocea îi reveni.

—Desigur, îi răspunse Marilla, ca şi cînd a înfia băieţi de la un orfelinat din Nova Scoţia ar fi făcut parte din muncile obişnuite de primăvară, în oricare fermă bine gospodărită din Avonlea şi nu o născocire nemaiauzită.

Doamna Rachel simţi cum raţiunea sa primeşte o grea lovitură. Gîndea în semne de exclamare. Un băiat! Dintre toţi oamenii, Matthew şi Marilla adoptau un băiat! De la o casă de orfani! Cu siguranţă că lumea se întorcea cu fundul în sus! După aşa ceva, nimic nu putea s—o mai mire! Nimic!

—Ce Dumnezeu v—a făcut să luaţi o asemenea hotărîre? întrebă ea cu dezaprobare.

Era un lucru asupra căruia nu i se ceruse sfatul, aşa că trebuia dezaprobat.

—Ei, ne—am gîndit la asta mai de mult — cam din iarnă, de fapt, îi replică Marilla. Doamna Alexander Spencer a fost la noi, cu o zi înainte de Crăciun, şi a spus că are de gînd să înfieze o fetiţă de la orfelinatul din Hopetown, în primăvară. Verişoara ei locuieşte acolo, iar doamna Spencer a vizitat—o şi ştie cum se procedează. Aşa că eu şi cu Matthew, de atunci, am tot discutat şi am întors—o pe toate părţile. Ne—am gîndit să luăm un băiat. Matthew înaintează în vîrstă, ştii şi dumneata — are aproape şaizeci de ani — şi nu mai este în putere ca altădată. îl supără inima destul de tare. Şi ştii cît de greu este să angajezi pe cineva. Nu găseşti niciodată pe nimeni în afară de băieţii aceia francezi, cam încuiaţi şi firavi, care, deîndată ce reuşeşti să—i înveţi cîte ceva, au şi dispărut la fabricile de conserve de homari sau în Statele Unite. La început, Matthew a propus să ne luăm un „băiat de casă". Dar eu am spus un „nu" hotărît. S—ar putea să fie foarte buni — nu zic nu — dar mie nu—mi trebuie un arab de pe străzile Londrei. I—am spus: „Fă—mi măcar rost de unul de—ai noştri. Oricum va fi un risc, indiferent pe cine am lua. Dar aş fi cu cugetul mai împăcat şi aş dormi mai bine nopţile, dacă aş şti că e vorba de cineva născut în Canada." Aşa că în final, ne—am hotărît s—o rugăm pe doamna Spencer să ne aleagă şi nouă un băiat, arunci cînd se va duce să—şi ia fetiţa. Săptămîna trecută am auzit că se pregăteşte de plecare, aşa că i—am trimis vorbă, prin neamurile lui Richard Spencer, la Cramody, să ne aducă un băiat isteţ şi voinic, cam de zece—unsprezece ani. Ne—am gîndit că asta este vîrsta cea mai bună — destul de mare pentru a fi de ceva ajutor şi destul de mic pentru a putea fi educat cumsecade. Intenţionăm să—i oferim un cămin bun şi să—l dăm la şcoală. Astăzi am primit o telegramă de la doamna Alexander Spencer — poştaşul ne—a adus—o de la gară — prin care ne anunţă că vor sosi diseară, cu trenul de cinci şi jumătate. Aşa că Matthew s—a dus la Bright River ca să—l întîmpine. Doamna Spencer o să—l coboare ea din tren, aici. Ea merge mai departe, pînă la staţia din White Sands.

Doamna Rachel se lăuda întotdeauna că spune deschis tot ce are în gînd. Aşa că începu să vorbească, după ce îşi ajustase atitudinea mentală conform acestor ultime ştiri uluitoare.

—Ei bine, Marilla, să ştii că am să—ţi vorbesc pe şleau. Sînt de părere că faci o mare prostie — un lucru riscant, asta e. Nu poţi şti peste cine dai. Aduci în casă şi în căminul tău un copil străin, fără să ştii nimic despre el, nici ce înclinaţii are, nici cine i—au fost părinţii şi cum ar putea evolua. Nu mai departe decît săptămîna trecută am citit în ziar despre o pereche — soţ şi soţie — din vestul Insulei care au adoptat un băiat de la o casă de copii. Ei bine, băiatul acesta le—a dat peste noapte foc la casă — a dat foc

---

[2] Bright River — Rîul Strălucitor (n.t.).

intenţionat, Marilla, şi au ars ca nişte aşchii în paturile lor. Şi mai cunosc un caz cu un băiat înfiat care obişnuia să sugă ouăle — nu l—au putut dezvăţa de acest nărav... Dacă mi—ai fi cerut sfatul în problema asta, ceea ce n—ai făcut, Marilla ţi—aş fi spus, pentru Dumnezeu, să nu cumva să faci aşa ceva. Asta este.

Această muncă de lămurire dusă la bun sfîrşit nu păru nici să o supere, nici să o alarmeze pe Marilla, care continua să stea liniştită şi să tricoteze mai departe.

—Nu pot nega că este ceva adevăr în tot ce mi—ai spus, Rachel. Am avut şi eu unele îndoieli. Dar Matthew a fost foarte pornit. Mi—am dat seama de asta şi am cedat. Se întîmplă atît de rar ca Matthew să—şi pună cîte ceva în gînd, încît, atunci cînd o face, mi se pare de datoria mea să cedez şi să—i fac pe plac. Iar în ceea ce priveşte riscul, aproape nimic din ce face un om pe lumea asta nu este lipsit de risc. Iar Nova Scoţia este destul de aproape de Insulă, nu este ca şi cum am înfia un copil din Anglia sau din Statele Unite. Nu poate fi mult diferit de noi.

—Atunci sper ca totul să meargă bine, zise doamna Rachel cu un ton din care se înţelegea clar ce îndoieli dureroase avea. Numai să nu spui că nu te—am avertizat, dacă dă foc la Green Gables sau toarnă stricnina în fîntînă — am auzit un caz din ăsta în New Brunswick, unde un copil orfan, luat de la casa de copii, a făcut aşa ceva şi întreaga familie a murit, după o agonie îngrozitoare. Numai că, de data asta, era vorba despre o fată.

—Da, dar noi nu luăm o fată, răspunse Marilla, ca şi cînd otrăvirea fîntînilor ar fi fost o îndeletnicire pur feminină, care nu putea fi pusă în discuţie în cazul unui băiat. Nici prin gînd nu mi—ar trece să iau o fată ca să o cresc. Mă minunez de ce oare doamna Alexander Spencer face aşa ceva. Dar, în ce o priveşte pe ea, nu s—ar da în lături să înfieze un orfelinat întreg, dacă asta şi—ar pune în minte să facă.

Tare i—ar fi plăcut doamnei Rachel să rămînă acolo pînă la întoarcerea lui Matthew cu orfanul de import. Dar, gîndind că mai erau pe puţin două ore pînă arunci, se hotărî s—o ia în sus pe drum, pînă la reşedinţa familiei Robert Bell, ca să le comunice şi lor noutăţile. Erau ştiri de senzaţie, iar doamnei Rachel îi plăcea foarte tare să facă senzaţie. Aşa că o luă din loc, oarecum spre uşurarea Marillei care simţea că îndoielile doamnei Rachel o tulbură şi pe ea.

—Ei bine, pe Dumnezeul meu! explodă doamna Rachel, odată ajunsă în siguranţă afară, pe potecă, probabil că visez! îmi pare tare rău pentru bietul copil! Matthew şi Marilla nu ştiu nimic despre copii şi se vor aştepta din partea lui să fie la fel de cuminte şi de înţelept ca propriul lui bunic, dacă s—a întîmplat, cumva, să aibă vreun bunic, ceea ce este puţin probabil. Oricum mi se pare deplasat să—mi imaginez un copil la Green Gables. Niciodată nu a mai fost pe acolo un copil, pentru că Matthew şi Marilla erau deja mari atunci cînd a fost clădită casa cea nouă — asta dacă au fost cîndva copii, ceea ce îmi este greu să cred, cînd mă uit la ei. N—aş vrea pentru nimic în lume să fiu în pielea acelui orfan. Dar, vai, tare îmi este milă de el! Asta este!

Doamna Rachel spuse toate acestea din tot sufletul către tufele de măceş. Dar, dacă ar fi văzut copilul care aştepta răbdător la staţia Bright River, într—o singură clipă, mila sa ar fi devenit mai adîncă şi mai profundă.

Capitolul II.MATTHEW CUTHBERT ESTE SURPRINS

Matthew Cuthbert şi iapa brună traversară lejer cele opt mile pînă la Bright River. Era un drum plăcut, alergînd printre aşezări tihnite de ferme, străbătînd pe alocuri pădurici înmiresmate de brazi sau cîte o vale unde prunii sălbatici îşi aninau florile, ca o ceaţă alburie. Aerul era dulce de respiraţia numeroaselor livezi de meri, iar pajiştile se vălureau în depărtări, către orizontul învăluit în purpură şi sidef, în timp ce:

Păsări cîntau ca şi cînd ar fi
Din întreaga vară o singură zi.

Matthew se bucurase să conducă în stilul său de modă veche, cu excepţia momentelor în care întîlnea doamne şi trebuia să le salute, pentru că, pe Insula Prince Edward, trebuia să saluţi pe toată lumea întîlnită pe drum, fără nici o deosebire, fie că erau oameni cunoscuţi sau nu.

Matthew nu putea suferi femeile, cu excepţia Marillei şi a doamnei Rachel. Avea sentimentul sfînjenitor că aceste creaturi misterioase făceau haz, în secret, pe seama lui. Poate că nici nu era prea departe de adevăr, avînd în vedere că era un personaj ciudat, cu o figură greoaie şi neatrăgătoare, cu un

păr lung şi cenuşiu, care îi ajungea pînă la umerii încovoiaţi, cu o barbă deasă de un castaniu deschis, pe care o purta încă de la vîrsta de douăzeci de ani. De fapt, la douăzeci de ani nu arătase mult diferit decît arăta acum, la şaizeci, doar că fusese mai puţin cărunt.

Cînd ajunse la Bright River, nici pomeneală de tren. Gîndi că sosise, poate, prea devreme, aşa că îşi legă calul în curticica. micului hotel din localitate şi traversă către staţia de cale ferată. Platforma cea lungă era aproape pustie şi singura fiinţă vie care se putea zări era o fetiţă, stînd pe o grămadă de şindrilă, chiar la capătul ei. Matthew, observînd în treacăt că era o fată, trecu pe lîngă ea pe cît de repede putu, fără să—i arunce o singură privire. Dacă ar fi privit—o, cu greu i—ar fi putut scăpa din vedere tensiunea şi aşteptarea încordată care răzbăteau din toată atitudinea şi expresia ei. Stătea acolo, aşteptînd ceva sau pe cineva şi, deoarece a sta şi a aştepta erau singurele lucruri pe care le avea de făcut în acel moment, stătea şi aştepta cu toate puterile ei.

Matthew îl întîlni pe şeful de gară care încuia ghişeul pentru bilete, pregătindu—se să plece acasă la cină, şi îl întrebă dacă trenul de ora cinci şi jumătate mai întîrzia mult.

—Trenul de ora cinci şi jumătate a sosit şi a plecat de o jumătate de oră, îi răspunse impiegatul energic. Dar a fost coborît un pasager pentru dumneavoastră — o fetiţă. Stă acolo, afară, pe şindrilă. I—am spus să meargă în sala de aşteptare pentru doamne, dar mi—a adus cu gravitate la cunoştinţă că preferă să stea afară. Spunea că acolo are „mai multe subiecte pentru imaginaţie". Aş zice că este o figură.

—Eu nu aştept o fată, spuse Matthew sec. Am venit după un băiat. Ar trebui să fie aici. Alexander Spencer trebuia să—l aducă aici pentru mine, din Nova Scoţia.

Şeful de gară scoase un fluierat.

—Cred că e o greşeală pe undeva, spuse el. Doamna Spencer a coborît din tren cu fetiţa asta şi mi—a lăsat—o în grijă. Mi—a zis că dumneavoastră şi sora dumneavoastră o înfiaţi de la un orfelinat şi că veţi veni după ea să o luaţi. Asta este tot ce ştiu eu şi nu mi—au mai fost încredinţaţi şi alţi orfani.

—Nu înţeleg, zise Matthew neajutorat, dorindu—şi să fie şi Marilla de faţă pentru a descîlci situaţia.

—Eu aş zice s—o întrebaţi mai bine pe fată, propuse şeful de gară, fără să—şi facă prea multe griji. Cred că ea o să vă poată explica. Are şi ea limbă, asta e sigur. Poate că nu mai aveau băieţi de felul pe care îl doreaţi dumneavoastră.

Se îndepărtă în grabă, fiind înfometat şi lăsîndu—l pe bietul Matthew să facă ceea ce era pentru el chiar mai greu decît se vîneze un leu în propria lui vizuină — şi anume să se îndrepte către o fată străină, o orfană — şi să o întrebe dacă nu cumva era băiat. Matthew gemu în sinea lui dar se întoarse şi coborî încet platforma către ea.

Îl urmărea încă de cînd trecuse pe lîngă ea şi acum îl aţintea cu privirile. Matthew n—o privea, aşa că n—o putea vedea cum arată, dar un observator oarecare ar fi remarcat următoarele:

Era un copil de aproape unsprezece ani, înghesuit într—o rochiţă foarte scurtă, foarte strimtă, foarte urîtă din sifon alb—gălbui. Purta o pălăriuţă marinar de un cafeniu şters, de sub care ieşeau şi îi cădeau pe spate două cozi groase de păr roşu ca focul. Faţa îi era mică, albă şi delicată, toată pătată de pistrui. Gura o avea mare, la fel ca şi ochii care băteau cînd în verde, cînd în cenuşiu, în funcţie de lumină şi de starea ei de spirit.

Pînă aici s—ar fi oprit un observator obişnuit. Un observator mai atent ar fi constatat că bărbia îi era deosebit de ascuţită şi de pronunţată; că ochii mari erau plini de suflet şi de vioiciune; că gura era dulce şi expresivă; că fruntea îi era înaltă şi bombată. Pe scurt, un om cu mult spirit de observaţie ar fi putut trage concluzia că un suflet cu totul ieşit din comun trăia în trupul acelei fetiţe a nimănui, de care Matthew Cuthbert era atît de teribil de înspăimîntat.

Cu toate acestea, Matthew a fost scutit de greaua încercare de a vorbi el primul, pentru că, deîndată ce înţelese că se îndrepta către ea, fata s—a ridicat în picioare, ţinînd într—o mînă subţire şi bronzată mînerul unui geamantan jerpelit şi demodat şi a întins cealaltă mînă către el.

—Bănuiesc că dumneavoastră sînteţi Matthew Cuthbert de la Green Gables, întrebă ea cu o voce deosebit de clară şi de plăcută. Mă bucur foarte tare să vă văd. începusem să mă tem că nu veţi mai veni după mine şi îmi imaginam tot ce s—ar fi putut întîmpla ca să vă împiedice să o faceţi. Plănuisem ca, în caz că nu aţi fi venit să mă luaţi în seara asta, să cobor pe potecă, pînă la cireşul acela mare, să mă cocoţ în el şi să stau acolo toată noaptea. Nu mi—ar fi fost deloc frică şi ar fi fost foarte plăcut să dorm într—un cireş sălbatic, înflorit, alb în lumina lunii, nu credeţi? Mi—aş fi putut imagina că mă găsesc în săli de marmură, nu—i aşa? Şi eram sigură că dimineaţa veţi veni după mine, dacă nu veneaţi astă seară.

Matthew apucase şovăitor mînuţa firavă. Cu chiu cu vai încerca să ia o hotărîre. Nu—i putea spune acestui copil cu ochi strălucitori că fusese o greşeală. O va duce acasă, la Marilla ca să hotărască ea ce este de făcut. Oricum, n—o putea lăsa la Bright River, indiferent despre ce fel de greşeală ar fi fost vorba, aşa că toate întrebările şi explicaţiile puteau fi amînate pînă vor ajunge, cu bine, înapoi la Green Gables.

—Îmi pare rău că am întîrziat, spuse el cu sfială. Vino. Calul este de cealaltă parte a drumului, în curte. Dă—mi mie geamantanul.

—A, îl pot duce singură, răspunse copilul cu veselie. Nu este greu. Toate bunurile mele lumeşti se află în geamantanul ăsta, dar cu toate astea, nu e greu. Şi dacă nu este ţinut într—o anumită poziţie, mînerul se desprinde — aşa că mai bine îl duc eu, pentru că îi cunosc chichiţele. Este un geamantan foarte vechi. O, cît mă bucur că aţi venit, chiar dacă ar fi fost frumos să dorm într—un cireş sălbatic! Avem o bucată bună de mers, nu—i aşa? Doamna Spencer spunea că sînt vreo opt mile. Mă bucur, pentru că îmi place să merg cu trăsura. O, mi se pare minunat că am să locuiesc la dumneavoastră şi am să vă aparţin. Eu nu am aparţinut niciodată nimănui — adică nu cu adevărat. Dar la orfelinat a fost cel mai rău. N—am stat acolo decît patru luni, dar mi—a ajuns. Cred că dumneavoastră nu aţi fost un orfan la o casă de copii, aşa că nu puteţi înţelege cum este acolo. Este cu mult mai rău decît şi—ar putea închipui cineva. Doamna Spencer spunea că este unt din partea mea să vorbesc aşa, dar nu am vrut să fiu rea. Este aşa uşor să fii rău fără să ştii, nu—i aşa? Ei erau cumsecade, ştiţi — oamenii de la orfelinat. Dar într—un azil ai atît de puţin cîmp liber pentru imaginaţie — nu sînt decît ceilalţi orfani. Era destul de interesant să—mi imaginez tot felul de lucruri despre ei — să—mi imaginez, de exemplu, că fata care stătea lîngă mine era în realitate fiica unui conte cu blazon, care fusese furată de la părinţii ei,[1] în copilărie, de către o servitoare haină la suflet, care murise înainte de a se putea spovedi. Stăteam trează nopţi întregi şi îmi închipuiam lucruri din astea, pentru că în timpul zilei nu aveam vreme. Cred că din cauza asta şi sînt atît de slabă — sînt înfiorător de slabă, nu—i aşa? Numai piele şi os. Îmi place să—mi imaginez că sînt drăguţă şi plinuţă, cu gropiţe în obraji.

Cu aceasta, tovarăşa lui Matthew rămase tăcută, în parte din cauză că îi ieşise sufletul vorbind şi în parte din cauză că ajunseseră la trăsurică. Nu mai scoase un cuvînt pînă ce nu părăsiră satul şi începură să coboare un deluşor abrupt, unde drumul fusese croit atît de aproape de terenul cultivat, încît marginile lui

erau străjuite de cireşi sălbatici înfloriţi şi de mesteceni subţirei şi albi, care se ridicau la numai cîteva palme deasupra capetelor lor.

Copilul întinse mîna şi rupse o crenguţă de prun sălbatic, care atingea una dintre laturile trăsuricii.

—Nu—i aşa că e frumos? La ce v—a făcut să vă gîndiţi acel copac care se apleca deasupra malului, alb tot şi dantelat? întrebă ea.

—Hmm, nu ştiu, zise Matthew.

—Cum, la o mireasă, desigur — o mireasă îmbrăcată toată în alb şi cu un voal frumos ca o ceaţă. Nu am văzut nici una pînă acum, dar îmi pot închipui cum trebuie să arate. Nu cred că eu am să ajung vreodată mireasă. Sînt atît de urîtă încît nu cred că se va găsi cineva care să dorească să se căsătorească cu mine — doar dacă nu este un misionar străin. Presupun că misionarii străini nu sînt foarte pretenţioşi. Dar sper, totuşi, ca într—o zi să am şi eu o rochie albă. Asta este ceea ce gîndesc eu că ar fi idealul de fericire pămîntească. Pur şi simplu îmi plac hainele frumoase. Şi, din.cîte pot ţine eu minte, niciodată nu am avut o rochie frumoasă în viaţa mea — dar este cu atît mai mult un motiv ca să îmi doresc aşa ceva, nu am dreptate? Şi, în plus, îmi pot şi imagina că sînt îmbrăcată nemaipomenit. In dimineaţa asta, cînd am plecat de la azil, mi—a fost atît de ruşine să pun pe mine rochia asta oribilă şi veche de şifon! Toţi orfanii trebuie să poarte aşa ceva, ştiţi. Un negustor din Hopetown a donat, iarna trecută orfelinatului, trei sute de metri de şifon. Unii spun că a făcut—o din cauză că nu—l putea vinde dar eu prefer să cred că a facut—o datorită bunătăţii sufletului lui, dumneavoastră nu? Cînd am ajuns la tren mi se părea că toată lumea se uită la mine şi îmi plînge de milă. Dar m—am pus pe treabă şi mi—am închipuit să sînt îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie de mătase, de un albastru deschis — pentru că atunci cînd îţi imaginezi ceva, poţi foarte bine să—ţi imaginezi ceva care merită — şi o pălărie mare cu flori şi pene şi că aveam un ceas de aur şi mănuşi de căprioară şi botine. M—am înveselit imediat şi m—am bucurat din tot sufletul de călătoria pînă în Insulă. Nu am avut nici un pic de rău de mare cînd am mers cu vaporaşul. Nici doamna Spencer, deşi de obicei i se face rău. Mi—a spus că, de data asta, nu a avut timp să i se facă rău, pentru că a trebuit să mă păzească să nu cad peste bord. Zicea că i—am scos sufletul de cîte raite am dat şi cît m—am zbenguit. Dar dacă asta a împiedicat—o să aibă rău de mare, atunci eu zic că a fost o binecuvîntare că am dat raite, nu—i aşa? Şi, oricum voiam să văd tot ceea ce era de văzut în barca aceea, pentru că nu ştiam dacă voi mai avea cîndva ocazia să o fac. O, dar mai sînt o grămadă de cireşi înfloriţi! Această insulă este locul cel mai plin de flori. îmi place deja foarte tare şi mă bucur că voi locui aici. Dintotdeauna am auzit că Insula Prince Edward este locul cel mai frumos din lume. Este o încîntare să vezi că imaginaţia ta devine realitate, nu—i aşa? Şi drumurile astea roşii sînt atît de caraghioase. Cînd ne—am suit în tren, la Charlottetown, şi drumurile astea roşii au început să zboare pe lîngă noi, am întrebat—o pe doamna Spencer ce le—a făcut să fie atît de roşii iar dînsa mi—a răspuns că nu ştie, şi pentru numele lui Dumnezeu, să nu—i mai pun atîtea întrebări. Spunea că îi pusesem probabil vreo mie de întrebări, deja. Cred că avea dreptate, dar cum poţi afla ce te interesează despre toate lucrurile, dacă nu pui întrebări? Şi oare ce face ca drumurile să fie atît de roşu?

—Hm, nu ştiu, îi răspunse Matthew.

—Este unul dintre lucrurile pe care va trebui să le aflu odată şi odată. Nu—i aşa că este nemaipomenit cînd te gîndeşti cîte lucruri sînt de aflat? Asta mă face să mă bucur că trăiesc — este o lume atît de interesantă! Nu ar fi nici pe jumătate la fel de interesantă dacă am şti totul despre toate, nu—i aşa? Atunci nu am mai avea ce să ne imaginăm. Dar credeţi, cumva, că vorbesc prea mult? Toată lumea îmi spune că vorbesc prea mult. Aţi prefera să nu mai vorbesc deloc? Dacă spuneţi dumneavoastră, am să tac. Pot să tac dacă îmi propun aşa ceva, deşi îmi este destul de greu.

Matthew, spre marea lui surpriză, se amuza. Ca celor mai mulţi dintre oamenii tăcuţi, îi plăceau vorbăreţii, atunci cînd vorbeau de unii singuri şi nu îi cereau să le răspundă, la rîndul lor. Dar niciodată nu—şi imaginase că se va bucura de prezenţa unei fetiţe. În general, femeile erau destul de rele, dar fetiţele erau încă şi mai rele. Nu putea suferi felul în care se strecurau cu timiditate pe lîngă el, aruncîndu—i priviri piezişe, ca şi cum s—ar fi aşteptat din partea lui să le mănînce dintr—o înghiţitură, dacă ar fi avut curajul să scoată măcar un singur cuvînt. Acesta era genul de fetiţă bine crescută din Avonlea. Dar această micuţă vrăjitoare pistruiată era cu totul altfel şi, deşi pentru mintea lui înceată era destul de greu să ţină pasul cu judecata ei iute, constata că „înclină să—i placă flecăreala asta". Aşa că îi răspunse, la fel de timid ca de obicei:

—A, poţi vorbi cît de mult vrei. Nu mă supăr.

—O, mă bucur. Sînt sigură că noi doi ne vom înţelege foarte bine împreună. Este aşa o uşurare să poţi vorbi de cîte ori ai chef şi să nu ţi se spună că un copil trebuie văzut dar nu auzit! Dacă nu mi s—a spus lucrul ăsta de un milion de ori, atunci nu l—am auzit niciodată. Şi lumea rîde de mine pentru că folosesc cuvinte mari. Dar dacă ai idei măreţe, trebuie să foloseşti cuvinte mari ca să ţi le exprimi, nu—i aşa?!

—Mmm, da, mi se pare rezonabil, răspunse Matthew.

—Doamna Spencer spunea că probabil, limba mea trebuie să fie desprinsă pe undeva. Dar nu este aşa, să ştiţi. Este chiar foarte bine prinsă la unul dintre capete. Doamna Spencer spunea că locul dumneavoastră se numeşte Green Gables. Am întrebat—o tot ce se putea despre el şi mi—a spus că este înconjurat de copaci. Am fost mai bucuroasă ca oricînd. Eu iubesc copacii. Iar în jurul orfelinatului nu era nici măcar unul singur, doar nişte bieţi pomişori piperniciţi, în faţa clădirii, închişi într—un fel de cuşti vopsite în alb. Arătau şi ei ca nişte orfani, copăceii ăia. îmi venea să plîng, cînd mă uitam la ei. Vorbeam cu ei şi le spuneam: „Sărăcuţii de voi! Dacă aţi fi trăit şi voi într—o pădure mare, înconjuraţi de alţi copaci, dacă aţi fi avut şi voi muşchi şi clopoţei la rădăcină, un pîrîiaş în apropiere şi păsărele care să vă cînte pe ramuri, aţi creşte şi voi, nu—i aşa? Dar aici nu puteţi. Eu ştiu exact ce simţiţi voi, copăceilor." Mi—a părut rău să—i părăsesc azi—dimineaţă. Te ataşezi foarte tare de lucruri din astea, nu—i aşa? Este vreun pîrîiaş prin apropiere de Green Gables? Am uitat să o întreb pe doamna Spencer despre asta.

—Mmm, da, este unul chiar în spatele casei.

—Grozav! întotdeauna am visat să trăiesc pe lîngă un rîu. Cu toate acestea, nu credeam să mi se întîmple vreodată. Visele nu devin întotdeauna realitate, ştiaţi asta? Dar nu—i aşa că ar fi frumos să devină? însă, în clipa asta, simt că aproape am atins fericirea. Sigur că nu voi putea fi niciodată pe deplin fericită, pentru că, ei bine, cum i—aţi zice dumneavoastră culorii ăsteia?

Îşi răsuci una dintre codiţele lungi şi bogate pe deasupra umărului său firav şi o întinse chiar în faţa ochilor lui. Matthew nu era tocmai obişnuit să se pronunţe referitor la nuanţele de păr ale doamnelor, dar, în acest caz, nu putea să încapă nici o îndoială.

—E roşu, nu—i aşa? zise el.

Fetiţa îşi lăsă coada să—i cadă pe spate, la loc, cu un oftat care părea că vine din străfundul sufletului ei şi să exprime secole de suferinţă.

—Da, e roşu, spuse ea cu resemnare. Acum vă daţi seama de ce nu pot fi pe deplin fericită. Nimeni nu ar putea fi, dacă ar avea părul roşu. De celelalte nu—mi pasă — că am pistrui, sau ochii verzi sau că sînt slabă ca un băţ. Pot să—mi închipui că sînt altfel. îmi imaginez că am un obraz frumos ca o petală de trandafir şi ochii de un violet strălucitor. Dar nu—mi pot imagina că am părul altfel decît roşu. îmi dau toată silinţa. îmi spun mie însămi în gînd: „Părul meu este minunat şi negru, negru ca pana corbului". Dar tot timpul ştiu că este roşu şi asta îmi frînge inima. Va fi pentru totdeauna durerea vieţii mele. Am citit, odată, într—o carte, despre o fetiţă care avea şi ea o durere a vieţii ei. Dar nu din cauză că avea părul roşu. Părul ei era ca aurul şi îi curgea în valuri de pe fruntea de alabastru. Ce este aceea o frunte de alabastru? Nu—am reuşit să aflu. îmi puteţi spune dumneavoastră?

—Mmm, mă tem că nu, zise Matthew, care începuse să cam ameţească. Avea cam aceeaşi senzaţie pe care o avusese, cîndva, în tinereţea sa nesăbuită, cînd un alt băiat îl convinsese să se suie în scrînciob, la o petrecere cîmpenească.

—Ei, oricum ar fi, cred că este ceva tare frumos, pentru că ea era de o frumuseţe dumnezeiască. V—aţi gîndit, vreodată, cum trebuie să fie să te simţi dumnezeiesc de frumos?

—Mmm, nu, nu m—am gîndit, recunoscu Matthew cu sinceritate.

—Eu da, de multe ori. Cum aţi prefera să fiţi, dacă ar fi la alegere: dumnezeiesc de frumos, uluitor de deştept sau îngeresc de bun?

—Mmm, ăăă, nu ştiu precis.

—Nici eu. Niciodată nu mă pot hotărî. Dar tot nu are nici o importanţă, pentru că niciodată nu am să fiu în vreun fel. Este clar că nu am fost niciodată îngeresc de bună. Doamna Spencer spunea — o! domnule Cuthbert: O, domnule Cuthbert! O, domnule Cuthbert!

Nu asta spusese doamna Spencer. Şi nici copilul nu căzuse din trăsurică, nici Matthew nu făcuse vreun lucru uimitor. Pur şi simplu îşi continuase drumul, care făcuse o curbă, şi aşa se găseau pe „Bulevard".

„Bulevardul", cum îi ziceau cei din Newbridge, era o porţiune de drum lungă de vreo cinci sute de yarzi, complet boltită de crengile bogate ale merilor uriaşi de pe margini, plantaţi acolo cu ani în urmă de

către un fermier cu idei mai ieşite din comun. Deasupra capetelor lor se ridica o boltă de flori înmiresmate şi albe ca zăpada. Dincolo de ramuri, văzduhul era împurpurat de amurg şi, în depărtare, se putea zări ca într—un tablou, strălucirea cerului la apus, ca un vitraliu imens şi trandafiriu, pe frontonul unei catedrale.

Atîta frumuseţe lăsase copilul fără grai. Se sprijinise pe spate, în trăsurică, cu mînuţele firave împreunate la piept şi chipul ridicat cu aviditate către spledoarea albă de deasupra. Chiar şi după ce trecuseră mai departe pe panta cea lungă care ducea spre Newbridge, rămăsese mută şi încremenită. Privea fermecată apusul de soare în depărtările vestului, imaginile perindîndu—se splendide pe acel fundal strălucitor. Tăcuţi, străbătură Newbridge, un sătuc forfotind de lume, unde cîinii îi lătrară şi băieţii strigară după ei şi chipuri curioase îi urmăriră de după obloane. După încă vreo trei mile de mers, copilul încă nu deschisese gura. Era clar că putea fi uneori atît de tăcută pe cît de vorbăreaţă era de obicei.

—Cred că eşti destul de obosită şi ţie foame, îndrăzni Matthew, într—un tîrziu, punînd această lungă tăcere pe seama singurelor motive pe care şi le putea imagina. Dar, de acum, nu mai avem mult de mers. încă o milă.

Se trezi din visare, cu un suspin adînc, şi îl privi cu acea privire visătoare a unui suflet care hoinărise undeva, departe, printre stele.

—O, domnule Cuthbert, şopti ea, locul acela pe unde am trecut — locul acela alb — ce era?

—Mmm, vrei să spui „Bulevardul", răspunse Matthew după cîteva momente de gîndire. Este un loc destul de drăguţ.

—Drăguţ? O, dar drăguţ nu mi se pare cuvîntul potrivit. Nici măcar cuvîntul frumos nu—i de ajuns. Nu sînt suficiente. O, era o minune — o minune. Este singurul lucru pe care l—am văzut vreodată, pe care să nu mai fie nevoie să îl îmbunătăţesc cu imaginaţia mea. M—a mulţumit pe deplin, mi—a mers aici — spuse ea, ducîndu—şi mîna la piept — m—a făcut să simt o durere ciudată, dar, totuşi, o durere plăcută. Aţi avut vreodată o asemenea durere, domnule Cuthbert?

—Mmm, n—aş putea zice, din cîte ţin eu minte.

—Eu am avut—o de multe ori — de cîte ori am văzut cîte ceva extraordinar de frumos. Dar locul acela minunat n—ar trebui să se numească Bulevard. Un asemenea nume n—are nici o semnificaţie. Ar trebui să i se spună — ia să văd — Calea cea Albă a încîntării. Nu vi se pare un nume drăguţ şi plin de imaginaţie? Mie, de cîte ori nu—mi place numele unei persoane sau al unui loc, de fiecare dată, inventez altul şi mă gîndesc la ele în acest fel. Era o fată la orfelinat care se numea Hepzibah Jenkins dar eu întotdeauna mă gîndeam la ea ca la Rosalia De Vere. Ceilalţi nu au decît să—i spună în continuare Bulevardul, dar eu de—acum încolo am să—i spun numai Calea cea Albă a încîntării. într—adevăr, nu mai avem decît o milă pînă acasă? îmi pare şi bine şi rău. îmi pare rău, pentru că plimbarea asta a fost tare frumoasă şi mie întotdeauna îmi pare rău cînd se sfîrşesc lucrurile frumoase. Poate că după ele urmează ceva şi mai frumos, dar nu ai cum să fii sigur. Şi de atîtea ori se întîmplă să nu urmeze ceva mai frumos. Oricum, aşa ştiu din experienţa mea. Dar mă bucur cînd mă gîndesc că ajung acasă. Vedeţi dumneavoastră, eu, de cînd mă ştiu, nu am avut niciodată o casă cu adevărat a mea. Parcă simt din nou durerea aceea plăcută, numai cînd mă gîndesc că ajung la căminul meu adevărat. O, nu—i aşa că—i bine?

Trecuseră de creasta unui deal. Dedesubtul lor se întindea un eleşteu, care arăta aproape ca un rîu, atît de lung şi de şerpuitor era. Un pod îl traversa chiar la mijloc şi de la pod pînă la coada lacului, care se termina într—un golf de un albastru închis, înconjurat de dune de nisip roşiatic, apele aveau o bogăţie de nuanţe schimbătoare, de la ocru şi trandafiriu, la verde eteric şi alte sclipiri fugare, pentru care nici nu se găsise încă un nume. Mai sus de pod, eleşteul se afunda într—o pădurice de brazi şi de arţari, care se oglindeau, întunecaţi şi translucizi, ca nişte umbre plutitoare. Ici şi colo, cîte un prun sălbatic se apleca deasupra malului, ca o fată înveşmîntată în alb, încercînd să îşi surprindă imaginea din apă. Din lintiţa de la capul lacului răsuna clar corul dulce şi trist al broaştelor. O căsuţă mică şi cenuşie se zărea, undeva, în spate, pe o pantă de deal, în mijlocul unei livezi înflorite de meri şi, deşi nu era încă întuneric, una dintre ferestre era luminată.

—Ăsta este iazul Barry, zise Matthew.

—O, nu—mi place deloc nici numele ăsta. Am să—i spun — ia să vedem — Lacul cu Ape Sclipitoare. Da, ăsta e numele potrivit pentru el. O ştiu din cauza fiorilor. Cînd nimeresc exact numele potrivit, asta

îmi dă fiori. Dumneavoastră vi se întîmplă să vă ia cu fiori?

Matthew reflectă.

—Mmm, da. întotdeauna mă ia cu fiori cînd văd viermii ăia albi şi urîţi, pe care îi iau cu cazmaua din cuiburile de castraveţi. Nu pot suferi să mă uit la ei.

—A, nu cred că este vorba despre acelaşi gen de fiori. Dumneavoastră aşa credeţi? Nu prea cred că este vreo legătură între viermi şi lacuri cu ape sclipitoare. Dar de ce—i spun oamenii iazul Barry?

—Cred că din cauză că domnul Barry locuieşte în casa aceea. De fapt, numele locului este Dealul Livezii. Dacă nu ar fi tufişul acela mare din spate, de aici s—ar putea vedea Green Gables. Dar trebuie să traversăm podul şi să ocolim pe drum, aşa că avem aproape jumătate de milă de mers.

—Domnul Barry are fetiţe mici? Ei, nu chiar atît de mici, totuşi, aşa, cam de vîrsta mea?

—Are una cam de unsprezece ani. O cheamă Diana.

—Ooo, zise Anne inspirînd adînc. Ce nume frumos!

—Mmm, nu ştiu. Mi se pare un nume cam păgîn. Eu aş fi preferat Mary, sau Jane, sau vreun alt nume rezonabil din ăsta. Dar, pe vremea cînd s—a născut Diana, locuia pe aici un profesor şi l—au pus pe el să o boteze, iar el i—a zis Diana.

—Mi—ar fi plăcut să fie şi cînd m—am născut eu un profesor din ăsta prin preajmă. Am ajuns la pod. Acum eu am să—mi închid strîns ochii. întotdeauna îmi este frică să trec peste poduri. Nu mă pot împiedica să—mi imaginez că exact în momentul în care sînt la mijlocul lor, se vor închide ca un cuţit cu arc şi mă vor prinde înăuntru. Aşa că închid ochii. Dar întotdeauna trebuie să—i deschid larg, atunci cînd ajung la mijloc. Pentru că, dacă s—ar întîmpla cu adevărat să se frîngă în două, atunci trebuie să văd şi eu cum se prăbuşeşte. Vă daţi seama ce huruială ar fi! Partea cu huruiala îmi place mie. Este grozav cîte lucruri sînt plăcute pe lumea asta! Aşa, am trecut. Acum am să privesc înapoi. Noapte bună, dragă Lacule cu Ape Sclipitoare! Eu întotdeauna spun noapte bună lucrurilor pe care le iubesc, la fel cum fac şi cu oamenii. Cred că şi lor le place. Mi se pare că apa îmi zîmbeşte.

După ce urcaseră şi dealul următor şi dăduseră colţul, Matthew spuse:

—Aproape că am ajuns acasă acum. Green Gables este...

—O, vă rog să nu—mi spuneţi, îl întrerupse ea, cu sufletul la gură, prinzîndu—l de braţul pe jumătate ridicat şi închizînd ochii, ca să nu—i vadă gestul. Lăsaţi—mă pe mine să ghicesc. Sînt sigură că am să reuşesc să ghicesc corect.

Deschise ochii şi se uită în jurul ei. Erau chiar pe culmea dealului. Soarele apusese de cîtva timp, dar peisajul încă se putea vedea limpede, în lumina gălbuie. Către vest, o turlă întunecată de biserică se profila pe un cer auriu. Dedesubt era o mică vale iar, mai departe, se ridica o pantă lungă şi domoală, de—a lungul căreia se înşirau aşezările tihnite ale fermelor. Privirile copilului se plimbară pe rînd de la una la cealaltă, ageri şi nesăţioşi. Se opriră, într—un sfîrşit, asupra uneia, departe, pe partea stîngă, abătută de la drum şi care abia se mai putea desluşi în lumina înserării, datorită pomilor albi, înfloriţi, pe fundalul pădurii care o înconjura. Deasupra ei, pe cerul de oţel din partea de sud—vest, se ridicase o stea mare şi albă, ca de cristal, strălucind ca un far de veghe şi speranţă.

—Aceea este, nu—i aşa!? spuse ea arătînd cu degetul. Matthew lovi cu hăţurile pe spatele calului, încîntat.

—Ei, da, ai ghicit! Dar presupun că doamna Spencer ţi—a descris—o şi aşa ţi—ai dat seama.

—Nu, nu mi—a descris, pe cuvînt că nu! Tot ce mi—a spus ea se potrivea la fel de bine şi celorlalte ferme. Nu aveam nici măcar o idee de cum putea să arate. Dar, de cum am văzut—o, m—am simţit acasă. O, mi se pare că visez. Ştiţi, cred că am braţul plin vînătăi de cîte ori m—am ciupit, pe ziua de azi. în fiecare clipă mă cuprindea aşa un sentiment neplăcut şi mă temeam ca nu cumva totul să fie un vis. Trebuia, atunci, să mă ciupesc, să—mi dau seama dacă era realitatea — deşi, la un moment dat, m—am gîndit că, presupunînd chiar că este un vis, aş face mai bine să continui să visez cît de mult se poate. Aşa că am încetat să mă mai ciupesc. Dar totul era real şi acum aproape că am ajuns acasă.

Cu un oftat de uşurare, recăzu în tăcere. Matthew se foi stînjenit. Se bucura că Manila şi nu el va fi aceea care îi va spune acestui copil fără căpătîi că nu—şi găsise, de fapt, acel cămin după care tînjea atît de tare. Cînd ajunseră deasupra Văii Lynde era aproape întuneric, dar nu chiar atît de întuneric încît doamna Rachel să nu—i vadă de la fereastra ei, coborînd şi apoi urcînd dealul către poteca cea lungă care ducea la Green Gables. Cum se apropiau de casă, Matthew se cutremura cu o forţă nebănuită la gîndul discuţiei care avea să urmeze. Nu se gîndea la el sau la Marilla, nici la urmările pe care această greşeală

le—ar fi avut pentru ei, ci la decepţia copilului. Cînd se gîndea la expresia de încîntare a ochilor ei avea sentimentul neplăcut că era pe cale de a asista la o crimă — ceva foarte asemănător cu ceea ce simţea atunci cînd trebuia să taie un miel sau un viţel sau orice altă creatură nevinovată.

Curtea era scufundată aproape în întuneric, atunci cînd intrară înăuntru, şi frunzişul plopilor foşnea mătăsos împrejur.

—Ascultaţi cum vorbesc copacii în somn, şopti ea, cînd o luă în braţe şi o puse pe pămînt. Ce vise frumoase trebuie să aibă!

Apoi, ţinînd strîns de geamantanul care cuprindea „toate bunurile ei lumeşti" îl urmă în casă.

Capitolul III.MARILLA CUTHBERT ESTE SURPRINSĂ

Marilla le ieşi iute înainte, cînd Matthew deschise uşa. Dar cînd ochii îi căzură pe silueta cea mică şi ciudată, în rochiţa strimtă şi urîtă, cu codiţele lungi de păr roşu şi ochii vioi şi luminoşi, se opri brusc, nedumerită:

—Matthew Cuthbert, cine este fata asta? exclamă ea. Unde este băiatul?

—Nu era nici un băiat, spuse Matthew nefericit. Era numai ea. Arătă cu capul înspre copil, dîndu—şi seama că nici nu o întrebase cum o cheamă.

—Nici un băiat! Dar trebuia să fie băiat, insistă Marilla. I—am trimis vorbă doamnei Spencer să ne aducă un băiat.

—Ei bine, nu ne—a adus. A adus—o pe ea. L—am întrebat şi pe şeful de gară. Aşa că a trebuit să o aduc acasă. N—o puteam lăsa acolo, indiferent a cui a fost greşeala.

—Asta da încurcătură, exclamă Marilla.

Tot timpul acestui dialog, copilul rămase tăcut, cu ochii plimbîndu—se de la unul la celălalt, cu toată încîntarea scurgîndu—i—se de pe chip. Deodată, păru că pricepe pe de—a—ntregul înţelesul celor ce fuseseră spuse. Scăpîndu—şi din mînă preţiosul geamantan, făcu brusc un pas înainte şi îşi împreună mîinile:

—Nu mă vreţi! strigă ea. Nu mă vreţi pentru că nu sînt băiat! Trebuia să mă fi aşteptat la aşa ceva. Nimeni nu mă vrea pe mine, niciodată. Ştiam eu că era prea frumos ca să dureze! Trebuia să ştiu că nimeni nu mă vrea. Of, ce să mă fac!? Mi—e teamă că o să izbucnesc în plîns.

Şi chiar aşa s—a şi întîmplat. S—a aşezat pe un scaun de lîngă masă, şi—a pus braţele în jurul spătarului, şi, îngropîndu—şi capul între ele, se porni să plîngă în hohote. Marilla şi Matthew se priviră unul pe celălalt dezaprobatori, pe deasupra sobei. Nici unul din ei nu ştia ce să spună sau ce să facă. în final, Marilla aborda tranşant problema.

—Hai, hai, nu ai motiv să plîngi.

—Ba am, şi—ncă cum!

Copilul îşi ridică repede capul, arătîndu—şi faţa udă de lacrimi şi buzele care tremurau.

—Şi dumneavoastră aţi fi plîns dacă aţi fi fost un copil orfan şi aţi fi venit într—un loc unde credeaţi că va fi căminul dumneavoastră şi aţi fi aflat acolo că nu eraţi dorită pentru că nu eraţi un băiat. O, este lucrul cel mai tragic care mi s—a întîmplat pînă acum!

Ceva ce semăna cu un zîmbet şovăitor, cam stîngaci din cauza îndelungatei abţineri, îndulci expresia aspră a Marillei.

—Ei, hai, nu mai plînge. Doar n—o să te dăm afară noaptea. Vei sta aici pînă ce se va lămuri situaţia. Cum te cheamă?

Copilul ezită o clipă.

—Dacă vreţi, îmi puteţi spune Cordelia, spuse ea cu înflăcărare.

—Să—ţi spun Cordelia! Aşa te cheamă? Ăsta este numele tău?

—Nnnnu, nu este chiar numele meu, dar mi—ar plăcea foarte mult să mi se spună Cordelia. Este un nume atît de elegant!

—Nu ştiu ce Dumnezeu vrei să spui. Dacă nu te cheamă Cordelia, care este numele tău?

—Anne Shirley, recunoscu, fără chef, purtătoarea acelui nume, dar, vă rog, spuneţi—mi Cordelia. Oricum pentru dumneavoastră nu contează prea mult cum îmi spuneţi, din moment ce nu voi sta prea mult aici, nu—i aşa? Iar Anne este aşa un nume care nu are nimic romantic în el!

—Romantic, prostii, spuse Marilla neînţelegătoare. Anne este un nume frumos, normal şi cumsecade. Nu are de ce să—ţi fie ruşine cu el.

—O, nu, nu mi—e ruşine cu el, explică Anne, numai că îmi place mai mult Cordelia. întotdeauna mi—am imaginat că mă cheamă Cordelia — cel puţin aşa am făcut în ultimii ani. Cînd eram mai mică îmi plăcea să cred că mă numesc Geraldine, dar acum prefer Cordelia. Dar dacă preferaţi Anne, spuneţi—mi mai bine Anne scris cu e la sfîrşit.

—Ce importanţă are cum se scrie? întrebă Marilla cu un alt zîmbet posac, mergînd să ia ceainicul.

—O, dar e aşa o diferenţă! Arată mult mai frumos. Cînd auziţi că se pronunţă un nume, nu aveţi mereu în faţă felul în care este scris? Eu aşa fac. Şi dacă scrii A—N—N arată groaznic, dar A—N—N—E este cu mult mai distins. Aşa că, dacă îmi spuneţi Anne, scris cu e la sfîrşit, am să încerc să mă împac cu gîndul că nu mi se spune Cordelia.

—Foarte bine, atunci, Anne, scris cu e la sfîrşit, ne—ai putea tu spune cum de s—a întîmplat o asemenea greşeală? Noi i—am trimis vorbă doamnei Spencer să ne aducă un băiat. Nu erau băieţi la orfelinat?

—Ba erau, şi încă o grămadă. Dar doamna Spencer a spus clar că dumneavoastră doriţi o fată cam de unsprezece ani. Şi directoarea i—a răspuns că eu aş fi potrivită. Nici nu ştiţi ce fericită am fost. Nu am putut închide un ochi noaptea trecută de bucurie. A, adăugă ea plină de reproş, întorcîndu—se către Matthew, de ce nu mi—aţi spus de la gară că nu mă vreţi si nu m—aţi lăsat acolo? Dacă n—aş fi apucat să văd Calea cea Albă a încîntării şi Lacul cu Ape Sclipitoare nu mi—ar mai fi fost atît de greu.

—Despre ce Dumnezeu vorbeşte? întrebă Marilla holbîndu—se la Matthew.

—Ăăăă, despre nişte lucruri pe care le—am discutat pe drum, spuse Matthew grăbit. Eu merg să duc iapa în grajd, Marilla. Pregăteşte ceaiul pînă mă întorc.

—Doamna Spencer a mai adus pe cineva în afară de tine? continuă Marilla după plecarea lui Matthew.

—A luat—o pe Lily Jones pentru dumneaei. Lily are numai cinci ani şi este foarte frumoasă. Are părul castaniu închis. Dacă aş fi fost şi eu frumoasă şi aş fi avut părul castaniu închis m—aţi fi păstrat?

—Nu. Noi vrem un băiat care să—l ajute pe Matthew la fermă. O fată nu ne poate fi de nici un ajutor. Scoate—ţi pălăria. O s—o pun lîngă geamantanul tău, pe masa din hol.

Anne îşi dădu jos pălăria, supusă. Matthew se întoarse imediat şi se aşezară la cină. Dar Anne nu putea mînca. Degeaba ciugulea din pîinea cu unt şi lua cîte un pic de dulceaţă de mere din castronelul de sticlă de lîngă farfuria ei. Nu avea chef de nimic.

—N—ai mîncat nimic, îi zise Marilla pe un ton tăios, privind—o ca pe un serios neajuns.

Anne oftă.

—Nu pot. Sînt în culmea disperării. Dumneavoastră puteţi mînca atunci cînd sînteţi în culmea disperării?

—Eu n—am fost niciodată în culmea disperării, aşa că nu—ţi pot răspunde, zise Marilla.

—N—aţi fost? Dar aţi încercat vreodată să vă imaginaţi cum ar fi să fiţi în culmea disperării?

—Nu, n—am încercat.

—Atunci cred că nu puteţi înţelege cum este. Este un sentiment cu adevărat foarte neplăcut. Cînd încerci să mănînci ţi se pune un nod în gît şi nu mai poţi înghiţi nimic, nici dacă ar fi să fie o caramea de ciocolată. Am mîncat o dată o caramea de ciocolată, acum doi ani, şi a fost pur şi simplu delicioasă. De atunci am visat de multe ori că am multe caramele de ciocolată, dar de fiecare dată mă trezesc tocmai cînd mă pregătesc să le mănînc. Sper să nu vă supăraţi pe mine că nu mănînc. Totul este foarte bun, dar eu nu pot mînca.

—Cred că este obosită, zise Matthew, care nu scosese nici o vorbă, de cînd se întorsese din grajd. Mai bine ai duce—o la culcare, Marilla.

Marilla se întreba unde ar fi putut să o culce pe Anne. Pregătise un culcuş în cămara de la bucătărie, pentru băiatul dorit şi aşteptat. Dar, deşi era aranjat şi curat, nu părea a fi un loc potrivit ca să pui acolo o fată. Iar despre camera de oaspeţi, nici nu putea fi vorba, pentru un asemenea copil al nimănui, aşa că nu mai rămînea decît camera de la mansarda din partea de est. Marilla aprinse o luminare şi îi spuse Annei să o urmeze, ceea ce fetiţa facu fără pic de entuziasm, luîndu—şi, în trecere, pălăriuţa şi geamantanul de pe masa din hol. Holul era de o curăţenie de speriat. Micuţa cameră de la mansardă, unde a fost condusă,

era, însă, şi mai curată.

Marilla aşeză luminarea pe o măsuţă în trei colţuri, pe trei picioare, şi schimbă aşternuturile.

—Presupun că ai o cămaşă de noapte, întrebă ea. Anne aprobă cu un gest al capului.

—Da, am două. Directoarea de la orfelinat mi le—a făcut. Sînt teribil de strimte. Niciodată nu avem destule la orfelinat, aşa că hainele sînt întotdeauna strimte —, scurte şi înghesuite — cel puţin la un orfelinat de săraci, ca al nostru. Nu pot suferi cămăşile de noapte strimte. Dar, în fond, se poate la fel de bine visa în ele ca şi într—unele frumoase şi lungi pînă—n călcîie şi cu volănaşe la gît. Asta este o consolare.

—Bine. Acum dezbracă—te cît de repede poţi şi bagă—te în pat. Am să vin înapoi, în cîteva minute, ca să iau luminarea. Nu am încredere să te las pe tine să o stingi. Ai putea da foc la casă.

După ce Marilla plecă, Anne privi melancolică de jur—împrejurul ei. Pereţii văruiţi în alb erau atît de goi, încît ea gîndi că această goliciune trebuie să îi doară. Şi podeaua era goală, cu excepţia unui covoraş rotund, împletit, în mijlocul camerei, aşa cum Anne nu mai văzuse înainte. Patul era într—un colţ, înalt şi de modă veche, cu patru picioare joase şi închise la culoare. în celălalt colţ al camerei se afla masa în trei colţuri despre care am mai vorbit, împodobită cu o perniţă grasă de ace, din catifea roşie, suficient de tare pentru a îndoi chiar şi vîrful celui mai curajos ac. Deasupra ei era agăţată o mică oglinjoară. La mijlocul drumului între masă şi pat era fereastra cu un volănaş de muselină albă ca zăpada, iar, în faţa ei, de cealaltă parte a camerei, era lavaboul. întreaga cameră era de o austeritate ce nu se poate descrie în cuvinte, dar care pe Anne o făcea să îngheţe pînă în măduva oaselor. Cu un suspin, începu să se dezbrace în grabă, îşi trase pe ea cămăşuţa cea sărăcăcioasă de noapte şi sări în pat, unde îşi îngropa faţa în pernă şi îşi trase plapuma deasupra capului. Cînd Marilla se întoarse după luminare, mai multe lucruşoare mici şi sărăcăcioase, care zăceau aruncate în cea mai mare neorînduială pe podea şi o oarecare dezordine a patului erau singurele indicii ale altei prezenţe decît a ei în acea cameră.

Adună cu atenţie toate hainele Annei de pe jos, le aşeză ordonat pe un scaun ţeapăn şi galben de lemn, apoi, luînd luminarea, se îndreptă către pat.

—Noapte bună, spuse ea puţin stîngace, dar nu cu răceală.

Chipul alb şi ochii mari ai Annei apărură deasupra păturii uimitor de brusc.

—Cum îmi puteţi spune noapte bună cînd ştiţi că va fi cea mai rea noapte din cîte am avut? spuse ea cu reproş.

Apoi se scufundă iar între perne şi se făcu nevăzută.

Marilla coborî încet în bucătărie şi începu să spele farfuriile rămase de la masa de seară. Matthew fuma — semnul sigur al unei tulburări. Fuma rar, pentru că Marilla se înverşuna împotriva acestui obicei urît. Dar, din cînd în cînd, în anumite momente sau perioade, se simţea înclinat să fumeze şi atunci Marilla închidea ochii, dîndu—şi seama că oricare om trebuie să aibă o supapă a lui de siguranţă, pentru a—şi uşura sufletul, la nevoie.

—Ei bine, dar ştiu că am intrat într—o încurcătură, zise ea mînioasă. Asta înseamnă să trimiţi vorbă prin altcineva, în loc să mergi chiar tu. Probabil că neamurile lui Robert Spencer au schimbat în vreun fel mesajul nostru. Unul dintre noi va trebui să meargă, mîine, la doamna Spencer, asta e sigur. Fata asta trebuie trimisă înapoi la orfelinat.

—Da, cred că da, răspunse Matthew ezitînd.

—Crezi că da! Nu eşti sigur de asta?

—Mmm, să ştii că este un copil tare drăguţ, Marilla. Ar fi păcat să o trimitem înapoi la orfelinat, cînd ea este atît de pornită să rămînă aici.

—Matthew Cuthbert, doar nu vrei să spui că ar trebui să o păstrăm? Uluirea Marillei n—ar fi putut fi mai mare dacă Matthew şi—ar fi exprimat dorinţa de a sta în cap.

—Mmm, nu, cred că nu — nu chiar, se bîlbîi Matthew, prins la strîmtoare şi forţat să spună exact ceea ce gîndea. Cred că e greu să ne imaginăm că am păstra—o.

—Eu zic că nu. La ce ne—ar putea fi de ajutor?

—Poate că noi i—am putea fi ei de vreun ajutor, spuse Matthew cu totul pe neaşteptate.

—Matthew Cuthbert, cred că acest copil te—a vrăjit! Pot citi în tine ca într—o carte deschisă că vrei s—o păstrezi.

—Mmmm, să ştii că este un copil interesant, insistă Matthew. Să o fi auzit numai cum vorbea, cînd ne—am întors de la gară.

—A, da, poate să vorbească, nu glumă. Am văzut asta imediat. Şi nu este deloc în favoarea ei. Mie nu—mi plac copiii care au atîtea de spus. Nu am nevoie de o fată orfană şi chiar dacă aş avea, nu ăsta ar fi genul pe care mi l—aş alege. Este la ea ceva ce nu pot înţelege. Nu, trebuie făcută pachet şi trimisă înapoi de unde a venit.
—Aş putea angaja un băiat francez să mă ajute, spuse Matthew, iar ea ţi—ar putea ţine de urît.
—Mie nu trebuie să—mi ţină cineva de urît, spuse Marilla scurt. Şi nu am de gînd s—o ţin.
—Mmmm, bine, cum spui tu, desigur, Marilla, zise Matthew ridicîndu—se şi punîndu—şi pipa deoparte. Eu mă duc să mă culc.

S—a culcat Matthew. S—a culcat şi Marilla, după ce şi—a terminat de spălat vasele, încruntîndu—se, cît se poate de hotărîtă.

Iar sus, în mansarda dinspre răsărit, un copil singur, necăjit, lipsit de prieteni şi însetat de dragoste, plîngea ca să poată adormi.

Capitolul IV.DIMINEAŢĂ LA GREEN GABLES

Soarele era deja sus cînd Anne se trezi şi se ridică din pat, privind somnoroasă la fereastra prin care se revărsa un şuvoi de lumină veselă şi strălucitoare şi afară, unde ceva alb şi pufos se unduia pe cerul albastru.

Pentru o clipă nu—şi putu da seama unde se afla. Mai întîi simţi nişte fiori de încîntare, ca şi cum ar fi fost vorba despre ceva foarte plăcut. Apoi îşi aduse aminte durerosul adevăr. Acesta era Green Gables, unde ea nu era dorită pentru că nu era băiat!

Dar era dimineaţă şi afară, în faţa ferestrei se ridica un cireş în plină floare. Dintr—un salt sări jos din pat şi traversă camera. împinse geamul, care se deschise scîrţîind, ca şi cum nu mai fusese folosit de multă vreme, aşa cum se şi întîmplase în realitate. Şi se înţepeni atît de tare, încît nu mai fu nevoie să îl mai ancoreze cu altceva.

Anne se lăsă în genunchi şi privi afară, în dimineaţa de iunie, cu ochii strălucind de încîntare. O, cît putea să fie de frumos! Era un loc cu adevărat minunat! Să se gîndească, cumva, că nu va locui aici? Dimpotrivă, îşi va închipui că va locui. Era cu adevărat un subiect pentru imaginaţie.

Afară creştea un cireş uriaş, atît de aproape, încît ramurile lui atingeau casa. Şi era atît de plin de flori încît cu greu i se mai putea zări vreo frunză. De amîndouă laturile casei se afla cîte o livadă largă, una de meri şi una de cireşi, toţi plini de floare, de parcă ar fi fost ninşi. Iar iarba livezilor era presărată cu gura—leului. în grădina de mai jos erau tufe de liliac înflorit, a căror mireasmă dulce şi ameţitoare era purtată pînă sus, la fereastra ei, de vîntul dimineţii.

Mai jos de grădină, o pajişte verde, încărcată de trifoi cobora într—o vîlcea unde alerga pîrîul şi unde trunchiuri mlădii şi albe de mesteceni se ridicau aeriene, dintr—un sol care se bănuia bogat în ferigi, muşchi şi tot felul de minuni ale pădurii. Mai departe era un deal verde, numai cetini de brazi şi de molizi. Printre acestea era un luminiş unde se zărea o parte din acoperişul cenuşiu al căsuţei pe care o văzuse de pe celălalt mal al Lacului cu Ape Sclipitoare.

De partea stîngă erau hambarele cele mari şi, mai departe de ele, undeva, jos, dincolo de cîmpurile verzi care coborau în pantă uşoară, se puteau zări licăririle albastre ale mării.

Ochii iubitori de frumos ai Annei sorbiră cu nesaţ toate acestea, fixîndu—şi—le cu lăcomie în minte. Văzuse în viaţa ei atîtea locuri urîte, bietul copil! Dar acestea erau mai frumoase decît îşi putuse imagina vreodată.

Stătu acolo, îngenuncheată, ruptă de toate şi pierdută în frumuseţea care o înconjura, pînă în momentul în care fu trezită de o mînă aşezată pe umărul ei. Marilla intrase în cameră, neauzită de micuţa visătoare.
—Este timpul să te îmbraci, spuse ea scurt şi tăios.

Marilla nu ştia deloc cum să se poarte cu copiii şi această ignoranţă incomodă o făcea să fie crispată şi tăioasă, cînd, de fapt, nu dorea să fie aşa.

Anne se ridică în picioare şi inspiră adînc.

—O, cît poate fi de minunat, spuse ea fluturîndu—şi explicativ mîna către frumoasa lume de afară.
—Este un copac mare şi înfloreşte frumos, dar fructele nu sînt cine ştie ce — mici şi viermănoase.
—O, nu vorbeam numai despre copac. Sigur că este foarte frumos — radiază de frumuseţe — înfloreşte ca şi cum ar face—o intenţionat — dar eu vorbeam despre toate: grădina şi livada, pîrîul şi pădurea, toată lumea asta mare şi dragă. Nu simţiţi cum, într—o zi ca asta, iubiţi lumea întreagă? Eu pot auzi pînă aici cum rîde pîrîul. Aţi observat cît de vesele sînt pîraiele? Rîd tot timpul. Chiar şi iarna le—am auzit rîzînd, pe sub gheaţă. Sînt atît de bucuroasă că este un pîrîu în apropiere de Green Gables! Poate vă gîndiţi că, pentru mine, asta nu are nici o importanţă, din moment ce, oricum, nu aveţi de gînd să mă păstraţi, dar pentru mine contează. întotdeauna am să—mi aduc aminte că este un pîrîu lîngă Green Gables, chiar de ar fi să nu mai văd în viaţa mea locul acesta. Dacă nu ar fi fost nici un pîrîu, aş fi fost mereu hăituită de gîndul neplăcut că aici ar fi trebuit să fie unul. în dimineaţa asta nu mai sînt în culmea disperării. Niciodată nu pot fi disperată dimineaţa. Nu este aşa că dimineţile sînt un lucru foarte bun? Este un lucru minunat că există dimineţi! Cu toate astea sînt foarte tristă. Din cauză că mi—am imaginat că, în cele din urmă, eu eram cea pe care o doreaţi şi că am să rămîn aici mereu şi mereu pentru totdeauna. M—am simţit foarte bine cît timp am gîndit lucrurile astea. Dar cel mai rău lucru care se întîmplă, atunci cînd îţi închipui ceva, este că vine o vreme cînd trebuie să te opreşti şi asta doare.
—Mai bine te—ai îmbrăca, ai coborî şi ai termina odată cu închipuirile, spuse Marilla, în clipa în care prinse ocazia să strecoare şi ea un cuvînt. Micul dejun te aşteaptă. Spală—te pe faţă şi piaptănă—ţi părul. Lasă fereastra deschisă şi împătureşte aşternutul lîngă tăblia de la picioarele patului. Fă toate astea pe cît de repede şi de bine poţi.

Desigur că Anne putea face repede şi bine anumite lucruri, pentru că reuşi să coboare la masă în interval de zece minute, cu grijă îmbrăcată, cu părul pieptănat şi strîns în codiţe, cu faţa spălată şi cu mulţumirea interioară a conştiinţei că îndeplinise tot ceea ce îi ceruse Marilla. Cu toate acestea, însă, uitase să facă patul.
—Mi—e destul de foame în dimineaţa aceasta, anunţă ea, şi se aşeză pe scaunul pe care Marilla i—l pregătise. Lumea nu mi se mai pare aceeaşi junglă înspăimîntătoare ca aseară. Sînt atît de bucuroasă că este o dimineaţă însorită! De fapt, toate felurile de dimineţi sînt interesante, nu vi se pare? Nu poţi şti ce urmează să se întâmple peste zi şi ai atît de multe subiecte pentru imaginaţie. Dar mă bucur că astăzi nu plouă, pentru că, în dimineţile cu soare, îmi este mai uşor să fiu veselă şi să ţin piept nenorocirilor. Presimt că am să am ceva de îndurat pe ziua de azi. Este foarte simplu şi frumos să citeşti despre necazuri şi suferinţe şi să—ţi imaginezi că le înduri cu eroism, dar nu mai este la fel de plăcut, atunci cînd trebuie să le trăieşti cu adevărat, nu—i aşa?
—Pentru numele lui Dumnezeu, mai opreşte—te, spuse Marilla. Vorbeşti mult mai mult decît ar trebui să o facă o fetiţă.

Din acel moment, Anne îşi ţinu limba, atît de ascultătoare şi cu atîta voinţă, încît tăcerea ei prelungită o făcu pe Marilla să se simtă puţin nervoasă, ca şi cum s—ar fi petrecut ceva cam anormal. Şi Matthew păstra tăcerea — dar, la el, cel puţin ăsta era un lucru normal — aşa că micul dejun se desfăşură în tăcere.

Cu timpul, Anne devenea din ce în ce mai ruptă de realitate, mîncînd mecanic, cu ochii ei mari fixaţi în gol, fără să privească şi fără să vadă, pe cerul de dincolo de fereastră. Aceasta o făcu pe Marilla să se simtă mai încordată ca niciodată. Avea sentimentul neplăcut că, în timp ce trupul acestui copil ciudat se afla aici, la masă, spiritul său hoinărea undeva, departe, prin cine ştie ce nebuloasă, purtat în zbor pe aripile imaginaţiei. Cine şi—ar fi dorit un asemenea copil prin preajmă?

Cu toate acestea, Matthew dorea să o păstreze, ceea ce era un lucru de neînţeles. Marilla simţea că această dorinţă a lui era la fel de puternică acum, dimineaţa, cum fusese şi cu o seară în urmă. Şi că va continua să fie. Ăsta era felul lui Matthew — să îi intre o idee în cap şi să se agate de ea, cu cea mai uimitoare încăpăţînare tăcută, — o încăpăţînare de zece ori mai puternică şi mai eficientă prin tăcerea ei, decît dacă şi—ar fi exprimat—o prin cuvinte.

Cînd masa luă sfîrşit, Anne îşi reveni din visare şi se oferi să spele ea vasele.
—Poţi să le speli ca lumea? o întrebă Marilla neîncrezătoare.
—Destul de bine. Dar mă pricep mai bine să am grijă de copii. Am căpătat atîta experienţă în asta! Păcat că nu aveţi pe aici nişte copii de care să am grijă.
—Nu cred că simt nevoia să mai am pe aici şi alţi copii în plus, de care să mă ocup. îmi ajungi tu. Nu ştiu ce este de făcut cu tine. Matthew se poartă pur şi simplu ridicol.

—Mie mi se pare foarte drăguţ, spuse Anne cu reproş. Este atît de înţelegător. Lui nu—i pasă cît de mult vorbesc — chiar mi s—a părut că îi place. Am simţit că este un suflet înrudit cu mine, din prima clipă în care l—am văzut.
—Amîndoi sînteţi destul de ciudaţi, dacă asta înţelegi tu prin suflet înrudit ţie, răspunse Marilla pufnind. Da, poţi să speli tu vasele. Foloseşte multă apă caldă şi ai grijă să le ştergi bine. Am destul de multe lucruri de făcut în dimineaţa asta, pentru că după—amiază am de gînd să merg pînă la White Sands, la doamna Spencer. Vei veni şi tu cu mine şi acolo vom stabili ce este de făcut cu tine. După ce termini de spălat vasele, mergi sus să—ţi faci patul.

Anne spălă vasele cu destulă dexteritate, după cum remarcă Marilla, care o observa cu un ochi atent. Mai tîrziu îşi făcu patul cu mai puţin succes, pentru că nu mai avusese ocazia să înveţe arta manevrării şi împăturirii unei plăpumi umplute cu fulgi. Dar reuşi oarecum să o netezească. Apoi, Marilla, ca să scape de ea, îi spuse că poate ieşi afară să se joace pînă la ora prînzului.

Anne zbură către uşă, luminîndu—se la faţă şi cu ochii scînteietori. Chiar pe prag, însă, se opri brusc, se răsuci pe călcîie, se întoarse înapoi şi se aşeză la masă, cu lumina şi strălucirea de pe chip stinse, ca şi cum cineva i—ar fi închis un comutator.
—Ce s—a mai întîmplat, acum? o întrebă Marilla.
—Nu îndrăznesc să ies afară, zise Anne, cu tonul unui martir care renunţă la bucuriile pămînteşti. Dacă nu voi sta aici, nu are nici un rost să iubesc Green Gables. Şi dacă ies afară şi fac cunoştinţă cu toţi copacii şi cu toate florile, cu livada şi cu pîrîul, nu mă voi putea împiedica să mă îndrăgostesc de ele. îmi este destul de greu şi aşa. Nu are rost să fac să—mi fie şi mai greu. îmi doresc atît de mult să ies afară — mi se pare că toate mă strigă: „Anne, Anne, vino la noi! Anne, Anne, vrem să fim prieteni de joacă!" — dar mai bine nu mă duc. Nu are nici un sens să te îndrăgosteşti de lucruri de lîngă care ai să fii smuls, nu—i aşa? Din cauza asta am fost atît de bucuroasă cînd am crezut că voi locui aici. M—am gîndit că sînt atît de multe lucruri pe care să le iubesc şi nimic care să mă împiedice să o fac. Dar visul acesta scurt s—a sfîrşit. Acum m—am resemnat şi m—am împăcat cu soarta mea, aşa că mai bine nu ies afară, ca să nu mă răzgîndesc. Cum se numeşte muşcata aceea de pe pervazul ferestrei, vă rog?
—Este muşcata cu miros de măr.
—O, nu mă refeream la genul ăsta de nume. Vă întrebam ce nume i—aţi dat dumneavoastră. N—aţi botezat—o în nici un fel? Atunci îmi permiteţi să îi dau eu un nume? I—aş putea spune — ia să vedem —Bonny cred că ar merge. Îi pot spune Bonny, atîta timp cît stau pe aici? Vă rog, lăsaţi—mă!
—Doamne—Dumnezeule! Dar nu—mi pasă. Ce rost are să dai nume muşcatelor?!
—A, mie îmi place ca lucrurile să poarte nume distincte, chiar dacă sînt doar nişte muşcate. Le face să pară mai umane. De unde ştiţi că nu răniţi sentimentele unei muşcate, dacă îi spuneţi numai muşcată şi nimic altceva? Nici dumneavoastră nu v—ar plăcea să vi se spună tot timpul numai femeie. Da, cred că îi voi spune Bonny. Azi—dimineaţă am botezat şi cireşul din faţa ferestrei de la dormitorul meu. I—am spus Regina Zăpezii, pentru că este atît de alb. Sigur că nu va fi mereu înflorit, dar ne—am putea imagina că este, nu—i aşa?

„În viaţa mea n—am mai văzut şi n—am auzit una ca asta, bombăni Marilla, bătînd în retragere şi coborînd în cămară după cartofi. Matthew a avut dreptate, este interesantă. Aproape că am început să mă întreb oare ce Dumnezeu va inventa în continuare. Şi—a aruncat vrăjile şi asupra mea. Pe Matthew L—a vrăjit deja. Privirea pe care mi—a aruncat—o acum, cînd a ieşit afară, a repetat tot ce a spus sau a dat de înţeles ieri seara. Mi—ar plăcea să fie şi el ca ceilalţi oameni şi să vorbească, să spună deschis ce are de spus. Atunci i—ai putea şi tu răspunde şi i—ai putea explica, ai putea argumenta raţional. Dar ce poţi face cu un om care doar se uită la tine?!"

Cînd Marilla se întoarse din expediţia sa în cămară, Anne căzuse din nou în visare, cu bărbia în palme şi ochii pe cer. Acolo a lăsat—o Marilla pînă ce masa de prînz fu aşternută.
—Crezi că pot lua calul şi trăsurica în după—amiaza asta, Matthew? zise Marilla.

Matthew dădu din cap şi privi gînditor către Anne. Marilla remarcă privirea şi spuse încruntată:
—Am să merg la White Sands ca să lămuresc lucrurile. O voi lua pe Anne cu mine şi probabil că doamna Spencer va face toate demersurile necesare ca să o trimită direct înapoi în Nova Scoţia. Am să—ţi las ceaiul pregătit şi am să mă întorc înapoi la vreme, ca să mulg vacile.

Nici acum Matthew nu zise nimic şi Marilla avu senzaţia că a vorbit în vînt şi că a irosit de pomană energia. Nimic nu poate fi mai rău decît un om care nu—ţi răspunde. Poate doar o femeie care nu—ţi

răspunde.

Matthew înhamă iapa la trăsurica la vremea cuvenită şi astfel Marilla, însoţită de Anne, o porniră după cum se stabilise. Matthew le deschise poarta şi, cînd ele se pregăteau să iasă, spuse, aparent către nimeni în mod special:

—Micul Jerry Buote de la Creek a fost pe aici, azi—dimineaţă. I—am spus, că probabil am să—l angajez la vară.

Marilla nu avu nici o replică, dar plesni nefericita iapă cu o asemenea violenţă, încît animalul gras, neobişnuit cu un asemenea tratament, o porni indignat în josul aleii cu un pas grăbit. Cînd trăsurica se îndepărta, Marilla privi o dată înapoi şi îl zări pe Matthew, acela care îi dădea bătăi de cap cum se sprijină de poartă şi priveşte trist şi gînditor în urma lor.

Capitolul V.POVESTEA ANNEI

—Ştiţi, îi spuse Anne confidenţial, m—am hotărît să mă bucur de această plimbare. Am aflat din experienţa mea că aproape întotdeauna te poţi bucura atunci cînd îţi pui cu fermitate în gînd acest lucru. De—a lungul drumului n—am să mă mai gîndesc deloc că am să mă întorc înapoi la orfelinat. Am să mă gîndesc numai la călătorie. O, uitaţi—vă, un măceş mititel a înflorit de timpuriu. Nu—i aşa că e frumos? Sînt sigură că ne—ar putea povesti tot felul de lucruri drăguţe. Şi rozul este cea mai ameţitoare culoare din lume. îmi place, dar n—o pot purta. Oamenii roşcaţi nu pot purta roz nici măcar în închipuirea lor. Cunoaşteţi, cumva, pe cineva care a avut părul roşu în copilărie şi care, cu vîrsta, şi—a schimbat culoarea părului?

—Nu, eu n—am pomenit aşa ceva, zise Marilla fără milă, şi nici nu cred să se întîmple asta în cazul tău.

Anne oftă.

—Eh, altă speranţă spulberată. Viaţa mea este un cimitir al speranţelor spulberate. Este o propoziţie pe care am citit—o cînd va într—o carte şi mi—o repet de cîte ori simt nevoia să—mi ridic moralul, atunci cînd sînt dezamăgită.

—Eu nu văd în asta nimic care să—ţi ridice moralul .

—Ba da! Din cauză că sună atît de frumos şi de romantic, ca şi cum aş fi o eroină dintr—o carte, ştiţi. îmi plac atît de mult lucrurile romantice şi un cimitir al speranţelor spulberate este un lucru cît se poate de romantic, nu—i aşa? îmi place să spun aşa ceva legat de mine. Astăzi traversăm Lacul cu Ape Sclipitoare?

—Nu trecem peste iazul Barry, dacă asta voiai să spui cu Lacul Apelor Sclipitoare. O vom lua pe drumul de pe malul mării.

—Drumurile de pe maluri sînt frumoase, spuse Anne visătoare. O fi la fel de frumos pe cît sună? Cînd aţi spus „drumul de pe malul mării", parcă l—am şi zărit, ca într—un tablou, în mintea mea, imediat. Şi White Sands[3] este un nume frumos. Dar nu—mi place chiar la fel de mult ca Avonlea. Avonlea este un nume minunat. Parcă ar fi o muzică. Este departe pînă la White Sands?

—Sînt cinci mile pînă acolo. Şi dacă eşti atît de pornită pe vorbă, ai putea măcar vorbi cu ceva folos şi mi—ai povesti ce ştii despre tine.

—O, ceea ce ştiu eu despre mine nu valorează mare lucru, spuse Anne surescitată. Dar dacă m—aţi lăsa să vă povestesc ceea ce îmi imaginez eu despre mine, o să vi se pară cu mult mai interesant.

—Nu, nu mai vreau să aud nimic din închipuirile tale. Limitează—te doar la faptele concrete. începe cu începutul. Unde te—ai născut şi cîţi ani ai?

—Am împlinit unsprezece ani în martie, zise Anne, resemnîndu—se să relateze doar faptele concrete, cu un mic oftat. Şi m—am născut la Bolingbroke, Nova Scoţia. Numele tatălui meu era Walter Shirley şi era profesor la liceul din Bolingbroke. Numele mamei mele era Bertha Shirley. Nu—i aşa că Walter şi Bertha sînt nume drăguţe? Mă bucur că părinţii mei au avut nume drăguţe. Ar fi fost de—a dreptul o ruşine să am un tată care să se fi numit — ei, să spunem Jedediah, nu—i aşa?

---

[3] White Sands — Nisipuri Albe (n.t.).

—Cred că nu are nici o importanţă cum se numeşte cineva, atîta timp cît este om cumsecade, spuse Marilla, simţindu—se chemată să dea o lecţie utilă şi sănătoasă de morală.

—Nu ştiu.

Anne părea că rămăsese pe gînduri.

—Am citit cîndva într—o carte că, un trandafir, indiferent ce nume ar purta, ar mirosi la fel, dar nu am fost niciodată în stare să cred lucrul acesta. Nu cred că ar fi fost la fel de frumos dacă s—ar fi numit scaiete — sau varza—sconcsului. Cred că tatăl meu ar fi fost un om bun chiar dacă s—ar fi numit Jedediah, dar sînt sigură că nu ar fi fost chiar la fel de bun. Şi mama era profesoară la liceu, dar, cînd s—a măritat cu tata, sigur că nu a mai predat. Era destul să aibă răspunderea unui bărbat. Doamna Thomas spune că erau ca doi copii şi săraci ca nişte şoareci de biserică. Au mers să locuiască într—o căsuţă mică şi galbenă, din Bolingbroke. Eu n—am văzut niciodată casa aceea, dar mi—am imaginat—o de mii de ori. Trebuie să fi avut caprifoi deasupra ferestrelor de la salon şi liliac în curtea din faţă şi lăcrămioare, chiar lîngă poarta de la intrare. Da, şi perdele de muselină la toate geamurile. Perdelele de muselină dau aşa o impresie de vaporos într—o casă. Acolo m—am născut eu. Doamna Thomas spune că eram cel mai caraghios copil pe care L—a văzut ea vreodată. Eram mică şi slăbuţă şi toată numai ochi, dar mama mă considera cel mai frumos bebeluş. Eu cred că o mamă este un judecător mai bun decît o biată femeie care vine la curăţenie, nu—i aşa? Oricum, mă bucur că îi eram pe plac. Aş fi fost foarte tristă să aflu că era dezamăgită de mine — pentru că, vedeţi dumneavoastră, nici nu a mai trăit mult după aceea. A murit de febră, cînd eu aveam numai trei luni. Aş fi vrut să fi trăit mai mult, măcar ca să—mi pot aduce şi eu aminte că i—am spus mamă. Cred că trebuie să fie atît de bine să spui „mamă", dumneavoastră nu? Şi apoi tata a murit la patru zile după ea, tot de febră. Aşa că m—au lăsat orfană şi toţi se pierduseră cu firea şi doamna Thomas s—a gîndit ce să facă cu mine. Vedeţi, încă de pe atunci nimeni nu mă voia. Se pare că asta este soarta mea. Tata şi Mama veniseră de departe, amîndoi, şi toată lumea ştia foarte bine că nu mai aveau nici o rudă în viaţă. La sfîrşit, doamna Thomas a spus că mă ia ea, deşi era săracă şi avea un bărbat beţiv. M—a crescut cu biberonul. Cunoaşteţi cumva vreun motiv pentru care cei crescuţi cu biberonul ar trebui să fie mai buni decît ceilalţi oameni? Pentru că, de cîte ori făceam cîte o prostie, doamna Thomas mă întreba cum de pot fi o fetiţă aşa de rea, cînd ea mă crescuse cu biberonul — asta ca un fel de reproş.

Domnul şi doamna Thomas s—au mutat de la Bolingbroke la Marysville şi am trăit alături de ei pînă la vîrsta de opt ani. îi ajutam, avînd grijă de copiii Thomas — erau patru, mai mici decît mine — şi vă pot spune că aveam ceva de furcă cu ei. Apoi, domnul Thomas a murit, pentru că a fost călcat de un tren, şi mama lui s—a oferit să o ia la ea pe doamna Thomas cu copiii, dar pe mine nu mă voia. Doamna Thomas era la capătul puterilor ei şi a trebuit din nou să se gîndească ce să facă cu mine. Apoi a venit doamna Hammond din susul rîului şi a spus că mă ia, pentru că eram pricepută la copii, aşa că am mers să locuiesc la ea, în susul rîului, într—un mic luminiş, printre buturugi. Era un loc tare singuratic. Sînt sigură că nu aş fi putut locui acolo dacă nu aş fi avut imaginaţie. Domnul Hammond avea un joagăr acolo, sus, iar doamna Hammond avea opt copii. Avusese de trei ori gemeni. Mie îmi plac destul de mult copiii, dar trei perechi de gemeni, una după alta, mi se pare prea mult. I—am spus şi doamnei Hammond, foarte clar, acest lucru, atunci cînd a apărut ultima pereche, pentru că ajunsesem să Fiu grozav de obosită de cîtă treabă aveam cu ei.

Am locuit la doamna Hammond mai bine de doi ani, pînă cînd domnul Hammond a murit şi doamna Hammond nu a mai putut ţine casa. Aşa că şi—a împărţit copiii între rude şi a plecat în Statele Unite. Iar eu a trebuit să merg la orfelinatul din Hopetown, pentru că nimeni altcineva nu dorea să mă ia. Nici la orfelinat nu m—au vrut. Spuneau că şi aşa sînt supraaglomeraţi. Dar au fost obligaţi să mă primească şi am stat acolo patru luni, pînă cînd a venit doamna Spencer.

Anne încheie cu un nou oftat, de data aceasta de uşurare. Era cît se poate de evident că nu—i plăcea să vorbească despre experienţele ei, într—o lume în care nu era dorită de nimeni.

—Ai mers la şcoală? o întrebă Marilla, strunind iapa cea brună către drumul de la malul mării.

—Nu cine ştie ce. Am mers puţin, în ultimul an, cît am stat cu doamna Thomas. Cînd am locuit în susul rîului eram atît de departe de şcoală, că nu puteam ajunge pînă acolo în timpul iernii, iar vara era vacanţă, aşa că nu puteam merge decît primăvara şi toamna. Dar sigur că am mers la şcoală cît am stat la orfelinat. Pot să citesc destul de bine şi ştiu pe dinafară atît de multe poezii: „Lupta de la Hohenlinden" şi „Edinburg după Flodden" şi „Bingen de pe Rin" şi o grămadă din „Doamna lacului" şi aproape toate din

„Anotimpurile" de James Thomson. Dumneavoastră nu vă place poezia care îţi dă Fiori, de te furnică pe spate? Este o bucată în manualul de clasa a cincea — „Căderea Poloniei" — care este pur şi simplu cutremurătoare. Sigur că eu nu am ajuns într—a cincea — am fost numai în clasa a patra — dar fetele mai mari îmi împrumutau cărţile lor, ca să citesc.

—Femeile astea — doamna Thomas şi doamna Hammond — se purtau bine cu tine? întrebă Marilla, privind—o pe Anne cu coada ochiului.

—Ăăăă, şovăi Anne şi feţişoara ei expresivă se înroşi toată, iar sprîncenele i se încruntară din cauza încurcăturii în care era pusă. Să ştiţi că voiau să se poarte bine — ştiu că voiau să Fie pe cît de bune şi de drăguţe se putea. Şi cînd oamenii vor să Fie buni cu tine şi se poartă frumos, nu—ţi mai pasă prea tare dacă nu o fac — nu întotdeauna. Aveau şi ele necazurile lor, ştiţi. Este tare greu să ai un bărbat beţiv şi cred că este foarte greu şi să ai trei perechi de gemeni, una după alta, nu credeţi? Dar sînt sigură că ar Fi vrut să se poarte bine cu mine.

Marilla nu mai puse nici o întrebare. Anne tăcu, răpită de peisaj, pe drumul de pe malul mării, şi Marilla conducea calul cu gesturi mecanice, în timp ce cugeta profund. Dintr—o dată, în sufletul ei se stîrnise mila faţă de acest copil. Ce viaţă goală şi lipsită de dragoste avusese — o viaţă de corvezi, de sărăcie şi de desconsideraţie. Marillei îi era destul de uşor să citească printre rînduri şi să ghicească adevărul din povestirea Annei. Nici nu era de mirare că fusese atît de încîntată la gîndul că va avea, în sfîrşit, şi ea un cămin adevărat. Era tare păcat să o trimită înapoi. Cum ar fi dacă ea, Marilla, ar da curs acelui gînd inadmisibil al lui Matthew şi ar lăsa—o să stea la ei? El dorea acest lucru. Iar copilul părea o fiinţă drăguţă şi care putea fi educată.

„Vorbeşte prea mult, gîndi Marilla, dar ar putea fi dezvăţată de acest obicei. Şi nu este nimic necuviincios din ceea ce spune. Vorbeşte ca o lady. Este foarte probabil că ai ei au fost nişte oameni deosebiţi."

Drumul de—a lungul malului era împădurit, sălbatic şi singuratic. De partea dreaptă — desiş de brazi bătrîni şi falnici, rămaşi neclintiţi în lupta lor de ani de zile cu vînturile golfului. Pe stînga, stînci abrupte de gresie roşie, cu povîrnişul atît de aproape de potecă, încît un cal mai puţin sigur pe el decît iapa cea brună ar fi pus la grea încercare nervii oamenilor din spatele lui. Jos, la baza stîncilor, se vedeau grămezi de roci sfărîmate de valuri şi

golfuleţe de nisip presărate cu bolovani, ca nişte giuvaieruri marine. Mai departe se întindea marea, fremătătoare şi albastră, şi deasupra ei se avîntau pescăruşii, cu aripile fulgerînd argintii în lumina soarelui.

—Nu—i aşa că marea este minunată?! spuse Anne trezindu—se dintr—o lungă tăcere cu ochii larg deschişi. Odată, cînd locuiam în Marysville, domnul Thomas a închiriat un furgon şi o trăsură şi am fost cu toţii să petrecem o zi pe malul mării, undeva, cam la zece mile distanţă. M—am bucurat de fiecare clipă a acelei zile, chiar dacă a trebuit să am tot timpul grijă de copii. Este o amintire care o să—mi ajungă pentru ani întregi de visare. Dar ţărmul ăsta este şi mai frumos decît cel de la Marysville. Nu—i aşa că pescăruşii sînt splendizi? Dumneavoastră v—ar plăcea să fiţi un pescăruş? Mie cred că mi—ar plăcea — vreau să spun, dacă nu aş fi o fiinţă omenească, adică o fetiţă. Nu credeţi că trebuie să fie tare

plăcut să te trezeşti la răsăritul soarelui, să cobori în picaj deasupra apei şi apoi să te înalţi la loc, înspre cerul albastru, şi să zbori toată ziua? Apoi să te întorci înapoi la cuibul tău, la lăsarea întunericului. O, eu îmi pot foarte bine imagina cum m—aş simţi dacă aş face asta. Vă rog, ce este casa aceea mare care se vede chiar în faţa noastră?
—Este hotelul din White Sands. Este administrat de domnul Kirke, dar nu a început încă sezonul. în timpul verii, vin aici o mulţime de americani. Ţărmul ăsta se pare că este exact pe placul lor.
—M—am temut că este casa doamnei Spencer, spuse Anne cu o voce jalnică. Nu vreau să ajung acolo. Nu ştiu cum, dar mi se pare că acolo totul se va sfîrşi.

Capitolul VI.MARILLA IA O HOTĂRÂRE

Cu toate acestea, au ajuns acolo la timpul cuvenit. Doamna Spencer locuia într—o spaţioasă casă galbenă, la Golful White Sands. Veni să le întîmpine la uşă, surpriza şi plăcerea citindu—se, amestecate, pe chipul binevoitor.
—Măi, măi, exclamă ea, sînteţi ultimele persoane pe care le—aş fi aşteptat astăzi, dar mă bucur să vă văd. Aduci calul înăuntru în grajd? Şi ce mai faci tu, Anne?
—Cît se poate de bine, mulţumesc, răspunse aceasta fără un zîmbet. Se părea că o mare năpastă se abătuse asupra ei.
—Cred că o să trebuiască să stau un pic să se odihnească iapa, zise Marilla, dar i—am promis lui Matthew că voi fi înapoi devreme. De fapt, doamnă Spencer, adevărul este că s—a strecurat o greşeală tare curioasă şi am venit să văd cum de s—a înfîmplat. Eu şi cu Matthew v—am trimis vorbă să ne aduceţi un băiat de la orfelinat. I—am spus fratelui dumneavoastră, Robert, să vă transmită că dorim un băiat cam de zece—unsprezece ani.
—Nu mai spune, Marilla Cuthbert! exclamă doamna Spencer tulburată. Dar cum, Robert mi—a trimis vorbă prin fiica lui, Nancy, iar ea mi—a spus că vreţi, o fată — nu aşa a spus, Flora Jane? îi ceru sprijin fiicei ei, care ieşise afară pe trepte.
—Cu siguranţă că aşa a spus, Miss Cuthbert, aprobă Flora Jane cu mîna pe inimă.
—Îmi pare teribil de rău, spuse doamna Spencer. E regretabil ce s—a întîmplat, dar vezi, Miss Cuthbert, că nu este vina mea, cu siguranţă. Am făcut cum am crezut eu mai bine, fiind sigură că îţi urmez instrucţiunile. Nancy este o fiinţă tare zăpăcită. De multe ori a trebuit să îi fac observaţie pentru neatenţia ei.
—A fost vina noastră, spuse Marilla resemnată. Ar fi trebuit să venim noi la dumneavoastră, nu să lăsăm un mesaj atît de important să fie purtat din gură în gură, în felul acesta. Oricum, este un fapt consumat, răul a fost făcut şi acum trebuie să vedem cum poate fi îndreptat. Putem trimite copilul înapoi la orfelinat? Cred că o vor primi înapoi, nu—i aşa?
—Bănuiesc că da, zise doamna Spencer gînditoare, dar nu cred că va fi nevoie să o trimiteţi înapoi. Doamna Peter Blewett a trecut pe aici, ieri, şi—mi spunea cît de rău îi pare că nu mi—a spus să îi aduc şi ei o fată ca să îi fie de ajutor. Ştii că doamna Peter are o familie numeroasă şi îi este greu să—şi găsească un ajutor. Anne ar fi tocmai fata potrivită pentru ea. Mi se pare un noroc providenţial.

Marillei nu i se părea că Providenţa ar fi intervenit prea mult în acea problemă. Iată că i se ivea o ocazie neaşteptată pentru a se debarasa de copilul nedorit, iar ea nici măcar nu se simţea uşurată.

O cunoştea pe doamna Peter Blewett numai din vedere. Era o femeie micuţă, cu o faţă de şoarece şi nici un gram de carne în plus pe oase. Dar auzise vorbindu—se despre ea. Se spunea că ar fi fost „o femeie amarnică, şi la muncă şi la condus şareta". Servitoare concediate povesteau lucruri de temut despre firea ei ţîfnoasă şi zgîrcită şi despre familia ei de copii obraznici şi certăreţi. Pe Marilla o mustră conştiinţa la gîndul că ar fi putut—o lăsa pe Anne să încapă pe mîna acelei femei.
—Să intrăm în casă şi să discutăm acolo, spuse ea.
—Mare minune dacă nu este chiar doamna Peter cea care vine încoace pe alee, exclamă doamna Spencer, conducîndu—şi musafirii prin hol, către salonul unde domnea un frig pătrunzător, ca şi cum aerul ar fi fost atît de mult timp ferecat după obloanele de un verde întunecat, închise ermetic încît îşi pierduse şi ultimul strop de căldură.

—S—a nimerit bine, pentru că vom putea aranja lucrurile chiar acum. Ia loc pe fotoliu, Miss Cuthbert. Anne, vrei să stai pe canapea şi să nu te mai fîţîi de colo colo? Daţi—mi mie pălăriile. Flora Jane, mergi tu şi pune ceainicul la fiert. Bună ziua, doamnă Blewett. Tocmai vorbeam despre dumneavoastră şi ce bine este că aţi picat tocmai acum. Dar să vă fac prezentările, doamnele mele. Doamna Blewett, domnişoara Cuthbert. Vă rog să mă scuzaţi o clipă. Am uitat să—i spun Florei Jane să scoată chiflele din cuptor.

Doamna Spencer dispăru, după ce deschise obloanele. Anne, stînd mută pe canapea, cu palmele strîns încleştate în poală, privea fascinată la doamna Blewett. Oare urma să fie dată în grija acestei femei cu chipul ascuţit şi ochi tăioşi? Simţi cum i se pune un nod în gît şi ochii i se măriră, dureroşi. Se temea că nu—şi va mai putea stăpîni lacrimile. Chiar atunci se întoarse şi doamna Spencer, aferată şi radioasă, părînd a fi în stare să observe orice durere fizică, psihică sau mentală şi să se ocupe de ea cu succes.

—Se pare că s—a strecurat o greşeală în legătură cu această fetiţă, doamnă Blewett, spuse ea. Eu rămăsesem cu impresia că domnul şi domnişoara Cuthbert doresc să adopte o fată. Cu siguranţă că aşa mi s—a spus. Dar se pare că dînşii doreau un băiat. Aşa că, dacă nu te—ai răzgîndit în privinţa celor discutate de noi ieri, mă gîndesc că este exact cea ce îţi trebuie dumitale.

Doamna Blewett o măsură pe Anne din cap pînă în picioare.

—Cîţi ani ai şi cum te cheamă? o întrebă ea.

—Anne Shirley, bolborosi copilul tremurînd, fără a mai îndrăzni să mai facă vreo remarcă referitoare la modul în care i se scrie numele, şi am unsprezece ani.

—Hmm. Nu pare a fi cine ştie ce de capul tău. Dar eşti vînoasă. Nu ştiu de ce, dar cei vînoşi sînt cei mai buni. Bine. Atunci, dacă te iau, va trebui să fii o fată cuminte, ştii tu — cuminte şi ascultătoare şi respectuoasă. Va trebui să munceşti ca să—ţi cîştigi existenţa, aici nu încape nici o îndoială. Da, presupun că aş putea să v—o iau eu de pe cap, Miss Cuthbert. Copilul cel mic este îngrozitor de neastîmpărat şi eu nu mai am putere să mă ocup de el. Dacă vreţi, aş putea s—o iau chiar acum cu mine, acasă.

Manila se uită către Anne şi se înmuie cînd văzu chipul palid al copilului şi privirile lui, în care se citea o suferinţă tăcută — suferinţa unei mici creaturi lipsite de apărare, care se vede din nou prinsă în capcana din care tocmai reuşise să scape. Marilla avu convingerea incomodă că, dacă nu răspundea acum chemării acelei priviri, acest lucru ar fi urmărit—o pînă în ultima zi a vieţii ei. Mai mult decît atît, nu se prea dădea în vînt după doamna Blewett. Să dai acest copil sensibil şi dotat unei asemenea femei! Nu, ea nu—şi putea lua răspunderea de a face aşa ceva.

—Ei, nu ştiu ce să spun, zise ea agale. N—am spus că Matthew şi cu mine am luat hotărîrea definitivă să o dăm. De fapt, aş putea spune că Matthew doreşte să o păstreze. Am venit pînă aici numai ca să mă lămuresc cum de s—a întîmplat aşa o greşeală. Acum, cred că ar fi mai bine să o iau acasă şi să discut cu Matthew. Oricum n—aş putea lua nici o hotărîre fără să mă sfătuiesc şi cu el. Şi dacă ne hotărîm să nu o ţinem, o să v—o aducem, sau o să v—o trimitem noi mîine seară. Dacă nu, atunci veţi şti că a rămas la noi. Vă convine aşa, doamnă Blewett?

—Cred că nu am de ales, spuse doamna Blewett pe un ton acru..

În timp ce Marilla vorbea, soarele răsărea pe chipul Annei. Mai întîi expresia de disperare dispăru şi apăru în schimb o rază fugară de speranţă. Ochii îi deveniră adînci şi strălucitori ca stelele dimineţii. Copilul era transfigurat. Şi, o clipă mai tîrziu, cînd doamna Blewett plecă împreună cu doamna Spencer să ia reţeta după care venise, ţîşni în picioare şi zbură prin cameră către Marilla.

—O, Miss Cuthbert, chiar aţi vorbit serios că poate mă lăsaţi să rămîn la Green Gables? întrebă ea în şoaptă, ca şi cum nişte cuvinte spuse în gura mare ar fi putut clătina această minunată posibilitate. Chiar aţi spus aşa ceva? Sau numai mi—am imaginat eu că aţi spus?

—Cred că ai face mai bine să—ţi controlezi imaginaţia aia a ta, Anne, dacă nu poţi face deosebire între ceea ce este real şi ce nu e, zise Marilla îmbufnată. Da, m—ai auzit foarte bine spunînd asta şi nimic mai mult. însă nu este nimic hotărît şi nu ştiu dacă, pînă la urmă, nu vom decide să te dăm, totuşi, doamnei Blewett. Cu siguranţă că dumneaei are mai multă nevoie de tine decît am eu.

—Mai bine m—aş duce înapoi la orfelinat decît să trăiesc alături de ea, spuse Anne cu înflăcărare. Arată exact — exact ca un sfredel.

Marilla îşi ascunse un zîmbet, din convingerea că Anne ar fi trebuit mustrată pentru aceste cuvinte.

—O fetiţă mică aşa ca tine n—ar trebui să vorbească în felul ăsta despre o doamnă, şi încă una

necunoscută, spuse ea cu severitate. Du—te înapoi, stai cuminte acolo şi ţine—ţi limba. Poartă—te ca o fetiţă cuminte.
—Am să încerc să mă port şi să fiu aşa cum doriţi dumneavoastră, dacă vreţi să mă păstraţi, spuse Anne, întorcîndu—se supusă la loc, pe canapea.

Cînd ajunseră înapoi la Green Gables, în aceeaşi seară, îl întîlniră pe Matthew pe alee. Marilla îl văzu de la depărtare cum pîndeşte şi ghici şi motivul. Era pregătită să vadă uşurarea care i se aşternu pe chip, în momentul în care văzu că o adusese pe Anne înapoi cu ea. Dar nu îi spuse nimic în această privinţă, pînă ce nu fură singuri, amîndoi, în curtea din spatele hambarului, la mulsul vacilor. Acolo îi spuse, pe scurt, povestea Annei şi rezultatul discuţiei cu doamna Spencer.
—Nu dau o ceapă degerată pe femeia aia, Blewett, spuse Matthew, cu o patimă ieşită din comun.
—Nici eu nu pot spune că este pe gustul meu, recunoscu Marilla, dar avem soluţia asta, sau să o ţinem la noi, Matthew. Şi, din moment ce văd că tu vrei să o ţinem, atunci cred că şi eu sînt de acord, trebuie să fiu. M—am tot gîndit la posibilitatea asta, pînă ce am început să mă obişnuiesc cu ideea. Mi se pare, într—un fel, de datoria noastră. Nu am crescut niciodată un copil, în special o fată, şi mi—e tare teamă să nu iasă cine ştie ce prostie din asta. Dar am să mă străduiesc cum voi şti eu mai bine. în ce mă priveşte pe mine, Matthew, poate să rămînă.

Chipul lui Matthew strălucea de fericire.
—Mmm, trebuie să spun că mă bucur că ai ajuns să vezi lucrurile în lumina asta, Marilla, este aşa un omuleţ interesant!
—Aş fi mai mulţumită dacă am putea spune că este un omuleţ folositor, răspunse Marilla, dar am să am eu grijă să o educ în aşa fel încît să devină. Şi fii atent, Matthew, să ştii că nu va trebui să intervii în metodele mele. Poate că o fată bătrînă ca mine nu ştie mare lucru despre cum se creşte un copil, dar, oricum, ştie mai mult decît un burlac bătrîn. Aşa că să faci bine să mă laşi pe mine să mă descurc cu ea. Şi dacă dau greş, nu ai decît să vii şi tu să—ţi bagi nasul.
—Hai, hai, Marilla, o să faci cum vei crede tu de cuviinţă, spuse Matthew, ca să o liniştească. Numai să fii cît se poate de bună şi de blîndă cu ea, dar în aşa fel ca să nu o răsfeţi. Am impresia că este genul de om cu care poţi face ce vrei tu, dacă reuşeşti să—l faci să te iubească.

Marilla pufni, ca să—şi exprime dispreţul cu privire la părerile lui Matthew în orice problemă femeiască şi ieşi din lăptărie cu găleţile.

„Nu—i voi spune încă, din astă seară, că o să rămînă aici, se gîndi ea, pe cînd turna laptele în putină. Ar deveni atît de agitată că n—ar mai putea închide un ochi. Marilla Cuthbert, ţi—ai făcut—o cu mîna ta. Ţi—ai fi imaginat tu, vreodată, că va veni o zi în care vei înfia o fetiţă orfană? Este o mare minune, dar nu atît de mare ca în ceea ce îl priveşte pe Matthew, el, pe care dintotdeauna fetele l—au îngrozit de moarte. Oricum, hotărîrea a fost luată şi numai Dumnezeu ştie ce va ieşi din asta."

Capitolul VII.ANNE ÎŞI SPUNE RUGĂCIUNEA

Cînd Marilla o conduse pe Anne, în acea noapte, la culcare, îi spuse cu severitate:
—Anne, am observat că noaptea trecută, cînd te—ai dezbrăcat, ţi—ai aruncat hainele peste tot în cameră. Este un obicei foarte dezordonat cu care eu nu pot fi de acord. Obişnuieşte—te ca, de fiecare dată cînd îţi scoţi ceva de pe tine, să—l împătureşti frumos şi să—l pui pe scaun. Să ştii că eu nu am nevoie de fetiţe care nu sînt ordonate.
—Am fost atît de necăjită noaptea trecută, că nu m—am mai gîndit la haine. Astă seară am să le împăturesc frumos. La orfelinat mereu ne puneau să facem aşa. Cu toate astea, eu, aproape în jumătate din cazuri, uitam pentru că mă grăbeam atît de tare să ajung sus în pat, să stau acolo în linişte şi să pot visa.
—Va trebui să—ţi aminteşti ceva mai bine, dacă vei sta aici, o admonesta Marilla. Aşa, acum arată cu totul altfel. Acum, spune—ţi rugăciunea şi suie—te în pat.
—Eu nu spun niciodată rugăciuni, o anunţă Anne. Marilla o privi îngrozită.
—Cum, Anne, ce vrei să spui?! Tu nu ai fost niciodată învăţată să spui rugăciuni? Dumnezeu vrea ca fetiţele să îşi spună rugăciunile. Tu nu ştii cine este Dumnezeu, Anne?

*—Dumnezeu este spiritul infinit, etern şi imuabil în fiinţa Sa, El este înţelepciune, putere, sfinţenie, dreptate, bunătate şi adevăr***,** recită Anne pe nerăsuflate.

Marilla răsuflă uşurată.

—Atunci ştii cîte ceva, slavă Domnului! Nu eşti tocmai o păgînă. Unde ai învăţat toate astea?

—A, la orfelinat, la şcoala de duminică. Ne—au pus să învăţăm tot catehismul. Mi—a plăcut destul de mult. Sînt acolo cîteva cuvinte nemaipomenite: „Infinit, etern şi imuabil". Nu—i aşa că sună grozav? Are aşa o sonoritate — ca şi cum ar cînta o orgă. Nu ai putea spune că este chiar poezie, cred, dar seamănă mult cu ea, nu—i aşa?

—Acum nu vorbim despre poezie, Anne — vorbim despre cum să spunem rugăciuni. Nu ştii că este un lucru tare urît să nu—ţi spui rugăciunea în fiecare seară? Mă tem că eşti o fetiţă tare rea!

—Să ştiţi că v—ar fi mai uşor să fiţi rea decît bună, dacă aţi avea şi dumneavoastră părul roşu, spuse Anne cu reproş. Oamenii care nu au părul roşu nu ştiu ce înseamnă asta. Doamna Thomas mi—a spus că Dumnezeu m—a făcut special cu părul roşu şi mie de atunci nu mi—a mai păsat de El. Şi, oricum, întotdeauna eram prea obosită serile ca să—mi mai dau silinţa să—mi spun rugăciunile. De la fetele care îngrijesc gemeni nu trebuie să te aştepţi să—şi spună rugăciunea. Dumneavoastră chiar credeţi că mai pot să o facă?

Marilla hotărî că educaţia religioasă a Annei trebuie să înceapă deîndată. Era clar că nu mai trebuia pierdut un minut.

—Anne, cît timp te afli sub acoperişul meu, trebuie să—ţi spui rugăciunile!

—Da, desigur, dacă dumneavoastră vreţi să o fac, aprobă Anne cu vioiciune. Aş face orice ca să vă fiu pe plac. Dar va trebui, de data asta, să îmi spuneţi ce să fac. După ce mă voi sui în pat, îmi voi imagina o rugăciune cu adevărat frumoasă, pe care o voi spune de fiecare dată. Cred că va fi destul de interesant, acum, că m—am gîndit la asta.

—Trebuie să îngenunchezi, zise Marilla, destul de încurcată.

Anne îngenunche la picioarele Marillei şi privi în sus cu seriozitate.

—De ce trebuie toţi oamenii să îngenuncheze ca să se roage? Eu, dacă aş vrea cu adevărat să mă rog, să vă spun cum aş face: aş merge afară, în mijlocul unui cîmp întins, sau undeva în inima pădurii şi aş privi în sus către cer — sus, sus, sus — în adîncul acelui cer albastru, a cărui albăstrime pare a nu mai avea sfîrşit. Apoi, pur şi simplu aş simţi o rugăciune. Acum sînt gata. Ce trebuie să spun?

Marilla părea a fi mai stînjenită ca niciodată. Intenţionase să o înveţe pe Anne clasica rugăciune pentru copii „Acum mă duc la culcare". Dar ea avea, totuşi, după cum v—am mai spus, o sclipire de simţ al umorului, care este, pur şi simplu, o altă denumire a bunului simţ. Aşa că i se năzări, dintr—o dată, că această micuţă rugăciune copilărească, cuvenită unor copilaşi peltici în cămăşuţe albe, pe genunchii mamelor lor, era cu totul nepotrivită pentru această micuţă vrăjitoare plină de pistrui, care nu ştia şi nu—i păsa de iubirea lui Dumnezeu, din moment ce aceasta nu fusese nicicînd tradusă pe înţelegerea ei prin intermediul iubirii omeneşti.

—Eşti suficient de mare ca să te rogi pentru tine, Anne, spuse ea în sfîrşit. Doar mulţumeşte—i Domnului pentru ce ţi—a dat şi roagă—L cu umilinţă să—ţi îndeplinească dorinţele.

—Am să o fac cum pot eu mai bine, promise Anne, îngropîndu—şi faţa în poala Marillei. „Sfinte Tată ceresc", — aşa spunea pastorul, la biserică, şi cred că ar fi potrivit şi pentru o rugăciune particulară, nu—i aşa? întrebă ea, ridicîndu—şi capul, pentru un moment. "Sfinte Tată ceresc, Iţi mulţumesc pentru Calea cea Albă a încîntării şi pentru Lacul cu Ape Sclipitoare şi pentru Regina Zăpezii. îţi sînt foarte recunoscătoare că mi le—ai oferit. Acestea ar fi cam singurele lucruri pentru care ţin eu minte că ar trebui să îţi mulţumesc. Iar în ce priveşte lucrurile pe care mi le doresc, sînt atît de numeroase, încît mi—ar lua foarte mult timp ca să ţi le enumăr pe toate, aşa că am să ţi le spun numai pe cele două mai importante: Te rog să mă laşi să stau la Green Gables şi, Te rog, fă—mă să fiu frumoasă cînd oi creşte mare. A Ta,

Cu respect, ANNE SHIRLEY." Gata. A fost cum trebuia? întrebă ea nerăbdătoare, ridicîndu—se în picioare. O puteam înflori mult mai tare, dacă aş fi avut puţin timp de gîndire.

Biata Marilla reuşise să nu leşine de tot numai la gîndul că nu era lipsă de consideraţie şi că numai ignoranţa Annei fusese cauza acestui discurs nemaiauzit. Culcă copilul în pat, promiţîndu—şi în gînd că va trebui neapărat să o înveţe o rugăciune adevărată, chiar a doua zi, şi era gata să plece din cameră, cu luminarea în mînă, atunci cînd Anne o strigă.

—De—abia acum mi—a venit în minte. Ar fi trebuit să spun „Amin" în loc de „A Ta, cu respect", nu—i aşa? — în felul în care o făcea pastorul. Am uitat, dar am considerat că o rugăciune trebuie să se termine într—un fel, aşa că am spus şi eu, aşa. Credeţi că are vreo importanţă?
—Ăăă, nu, presupun că nu, zise Marilla. Acum culcă—te, ca un copil cuminte. Noapte bună!
—Acum vă pot spune şi eu noapte bună din tot sufletul, răspunse Anne, *tolănindu—se* cu voluptate între perne.

Marilla se retrase în bucătărie, puse luminarea pe masă, să nu se răstoarne, şi privi către Matthew.
—Matthew Cuthbert, era şi timpul ca cineva să adopte acest copil şi să îl înveţe cîte ceva. Este aproape cu totul păgîn. Poţi să crezi că fetiţa asta nu a mai spus niciodată, în viaţa ei, o rugăciune, pînă astă—seară? Am să merg, mîine, la casa parohială, ca să împrumut colecţia "Păzitorul Zilei", asta am să fac. Şi va merge la şcoala de duminică, deîndată ce am să îi fac rost de nişte haine ca lumea. Prevăd că am să am o grămadă de bătaie de cap. Off, nimeni nu poate trece prin viaţa asta, fără să îşi aibă porţia lui de necazuri şi probleme. Pînă acum am avut o viaţă destul de uşoară, dar a venit şi pentru mine vremea şi va trebui să mă descurc cum pot mai bine.

Capitolul VIII.EDUCAŢIA ANNEI ÎNCEPE

Din anumite motive, numai de ea ştiute, Marilla nu voia să îi spună Annei pînă după—amiaza următoare că urma să rămînă la Green Gables. înaintea prînzului îi dădu copilului tot felul de sarcini, urmărind cu un ochi atent cum şi le îndeplineşte. Pe la amiază, ajunse la concluzia că Anne era pricepută şi ascultătoare, că era dornică şi că învăţa repede. Cel mai serios neajuns părea a fi tendinţa ei de a cădea în visare, cu ochii deschişi, chiar în mijlocul treburilor, şi de a uita de toate, pînă în clipa în care era readusă brusc pe pămînt de o admonestare sau o catastrofă.

După ce Anne termină de spălat vasele rămase de la prînz, merse deodată la Marilla cu expresia şi aerul cuiva care se pregătise cu curaj pentru tot ce putea fi mai rău. Tot trupuşorul ei slăbuţ tremura din cap pînă—n picioare. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi ochii atît de măriţi încît păreau aproape negri. îşi încleşta palmele şi spuse cu o voce care implora:
—Vă rog, Miss Cuthbert, îmi spuneţi şi mie dacă aveţi de gînd să mă trimiteţi înapoi sau nu? Am încercat toată dimineaţa să am răbdare, dar, pur şi simplu, nu mai pot îndura să nu ştiu. Este un sentiment îngrozitor. Vă rog să—mi spuneţi!
—Nu ai clătit cîrpa de vase în apă curată, aşa cum te—am învăţat, îi spuse Marilla neclintită. Fă ce—ţi spun şi nu mai pune alte întrebări.

Anne merse şi se concentra asupra cîrpei de vase. Apoi se întoarse la Marilla şi îşi aşeză privirile rugătoare pe chipul acesteia.
—Ei bine, spuse Marilla, incapabilă să mai găsească alte scuze, pentru a—şi mai amîna explicaţiile, cred că aş putea acum să—ţi comunic faptul că eu şi cu Matthew am hotărît să te păstrăm — asta în cazul în care vei încerca să fii o fetiţă cuminte şi te vei arăta recunoscătoare. Ce—i, copilule, ce s—a întîmplat?
—Plîng, zise Anne cu o voce uimită. Şi nu ştiu de ce. Sînt fericită cum nu se poate mai tare. O, fericită nu mi se pare suficient, nu este cuvîntul potrivit. Am fost fericită cînd am trecut prin Calea cea Albă a încîntării, printre cireşii înfloriţi — dar acum! Este mai mult decît fericire. Sînt atît de bucuroasă! Am să încerc să fiu cuminte. Cred că voi avea mult de lucru pentru asta, pentru că doamna Thomas mi—a spus că sînt îngrozitor de rea. Dar, cu toate astea, am să—mi dau toată silinţa. Dar îmi puteţi spune de ce plîng?
—Presupun că din cauză că eşti atît de agitată, spuse Marilla, cu dezaprobare în glas. Stai jos pe scaunul ăla şi încearcă să te linişteşti. Mi—e teamă că tu şi rîzi şi plîngi la fel de uşor. Da, o să poţi sta aici şi noi o să facem tot ce se cuvine pentru tine. Dar va trebui să mergi la şcoală. Numai că acum nu mai sînt decît două săptămîni pînă la vacanţă, aşa că nu are nici un rost să mergi, decît în septembrie, cînd se deschide iarăşi şcoala.
—Şi cum am să vă chem? Trebuie să vă spun mereu Miss Cuthbert? Aş putea să vă spun *mătuşă Marilla?*
—Nu. Poţi să—mi spui simplu, Marilla. Nu sînt obişnuită să mi se spună Miss Cuthbert şi m—ar face să

mă simt prost.
—Dar ar suna tare lipsit de respect să vă spun Marilla, protestă Anne.
—Cred că nu este cu nimic lipsit de respect, dacă ceea ce îmi spui este respectuos. Toată lumea din Avonlea, tineri şi bătrîni, îmi spun Marilla cu excepţia pastorului. El îmi spune Miss Cuthbert — cînd îşi aduce aminte.
—Mie mi—ar plăcea să vă spun *mătuşă Marilla,* zise Anne gînditoare. Nu am avut niciodată vreo mătuşă sau vreo altă rudă — nici măcar o bunică. Asta m—ar face să simt că vă aparţin cu adevărat. Mă lăsaţi să vă spun *mătuşă Marilla?*
—Nu. Eu nu sînt mătuşa ta şi nu sînt de acord ca oamenilor să li se dea nume care nu le aparţin.
—Dar ne—am putea imagina că sînteţi mătuşa mea.
—Eu nu aş putea, spuse Marilla cu asprime.
—Dar dumneavoastră niciodată nu vă închipuiţi că lucrurile sînt altfel decît în realitate? întrebă Anne cu ochii mari.
—Nu.
—Ooo! Anne inspiră profund. Ooo, Miss Marilla, cît de mult pierdeţi!
—Eu nu cred în închipuiri care schimbă lucrurile de cum sînt ele în realitate, replică Marilla. Atunci cînd Dumnezeu ne pune în anumite situaţii, nu a făcut—o pentru ca noi să ni le imaginăm altfel de cum sînt ele. Asta este părerea mea. Anne, mergi în salon — ai grijă să fii curată pe picioare şi să nu intre muşte — şi adu—mi ilustrata de pe cămin. E scrisă acolo rugăciunea Tatăl Nostru şi vreau să îţi dedici tot timpul liber din această după—amiază ca să o înveţi. Nu vreau să mai aud rugăciuni de felul celei pe care ai spus—o aseară.
—Cred că am fost tare stîngace, încercă Anne să se scuze. Dar vedeţi dumneavoastră, dacă nu am experienţă! Nu te poţi aştepta din partea unei persoane să se roage foarte bine de prima dată cînd încearcă aşa ceva, nu—i aşa? După ce m—am băgat în pat, m—am gîndit la o rugăciune minunată, aşa cum v—am şi promis, dealtfel. Era aproape la fel de lungă ca şi cea a pastorului şi atît de poetică! Dar n—o să vă vină să credeţi. Azi—dimineaţă, cînd m—am trezit, nu mi—am mai putut aduce aminte un cuvînt. Şi mi—e teamă că niciodată nu am să fiu în stare să mai compun una la fel de frumoasă. Nu ştiu de ce, dar lucrurile repetate nu ies niciodată la fel de bine ca prima dată. Aţi observat că aşa se întîmplă?
—Uite aici ceva ce trebuie să observi tu, Anne. Cînd îţi spun un lucru, vreau să mă asculţi şi nu să visezi şi să—mi îndrugi mie tot felul de discursuri. Mergi şi fa ce ţi—am cerut.
Anne plecă de urgenţă prin hol, către salon. Dar nu se mai întoarse.

După zece minute de aşteptare, Marilla îşi lăsă jos andrelele şi o porni după ea, cu o figură cruntă. O găsi pe Anne stînd nemişcată în faţa picturii atîrnate pe perete, între cele două ferestre, cu mîinile împreunate la spate, cu faţa ridicată, privind în sus, cu ochii visători. Lumina albă şi verde care se strecura de afară printre meri şi frunzele de viţă, cădea pe feţişoara ei fascinată pe care se aşternuse o expresie aproape nepămînteană.
—Anne, la ce te gîndeşti? întrebă Marilla tăios. Anne tresări şi se întoarse pe pămînt.
—La asta, zise ea arătînd cu degetul către tablou — o reproducere destul de stridentă, intitulată „Hristos binecuvîntînd copiii" — şi îmi închipuiam că sînt şi eu unul dintre ei, că eram fetiţa aceea mică, în rochiţă albastră, stînd singură într—un colţ, ca şi cînd ar fi fost a nimănui, ca şi mine. Pare singură şi tristă, nu vi se pare? Cred că nu are o mamă sau un tată al ei. Dar vrea şi ea să fie binecuvîntată, aşa că stă şi ea, ruşinoasă, la margine, sperînd că n—o s—o observe nimeni — în afară de El. Sînt sigură că ştiu exact ceea ce simte. Probabil că îi bate inima şi că i—au îngheţat mîinile, cum îmi îngheţaseră şi mie cînd v—am întrebat dacă o să mă păstraţi. Se teme că El s—ar putea să nu o vadă. Dar cu siguranţă că El o să o vadă, nu credeţi? Am încercat să îmi închipui toată povestea. Cum ea se apropie, încetul cu încetul, pînă cînd ajunge chiar alături de El. Apoi, cum El o vede şi îi aşază mîna Lui pe păr şi cum atunci ea este cuprinsă de aşa o bucurie înălţătoare! Dar mi—ar fi plăcut ca artistul să nu—L picteze atît de trist. în toate tablourile arată la fel de trist, aţi observat? Dar eu nu pot crede că în realitate era atît de trist, altfel copiii s—ar fi speriat de El.
—Anne, spuse Marilla, mirîndu—se de ce nu a întrerupt mai devreme acest discurs atît de lung, nu ar trebui să vorbeşti în acest fel. Eşti necuviincioasă, cu totul necuviincioasă.
Anne făcu ochii mari de mirare.
—Cum, dar eu mă simt cît se poate de cuviincioasă! Nici prin gînd nu mi—a trecut să fiu necuviincioasă.

—Da, te cred că nu ai făcut—o intenţionat, dar nu se cuvine să vorbeşti cu atîta familiaritate despre lucruri din acestea. Şi încă ceva Anne, atunci cînd te trimit după ceva, trebuie să—mi aduci imediat ce îţi cer, nu să pleci pe lună şi să visezi de—a—npicioarelea în faţa tablourilor. Ţine minte ce îţi spun acum. Ia ilustrata aceea şi vino imediat în bucătărie. Şi acum, aşază—te acolo în colţ şi învaţă rugăciunea pe dinafară.

Anne sprijini ilustrata de vasul cu flori de măr pe care le adusese, ca să împodobească masa de la bucătărie — Marilla privise pieziş dar nu spusese un cuvînt — îşi luă bărbia între palme şi se cufundă într—un studiu profund şi tăcut timp de cîteva minute.

—Îmi place, anunţă ea nu după mult timp. Este frumoasă. Am mai auzit—o şi înainte — l—am auzit odată pe superintendentul de la şcoala de duminică spunînd—o. Dar atunci nu mi—a plăcut. Avea aşa o voce spartă şi o spunea atît de monoton. Sînt sigură că i se părea ceva foarte neplăcut să spună rugăciuni. Nu este o poezie, dar mă face să mă simt la fel ca atunci cînd citesc o poezie.

„Tatăl nostru care eşti în ceruri /

Sfinţească—se numele Tău" —parcă ar fi o muzică. Mă bucur atît de tare că v—aţi gîndit să mi—o daţi să o învăţ, Miss Marilla.

—Bine, atunci învaţ—o şi taci, zise Marilla scurt.

Anne îşi aduse vasul cu flori de măr suficient de aproape pentru a depune un pupic dulce pe un bobocel roz, apoi mai învăţă silitoare încă vreo cîteva minute.

—Marilla, întrebă ea foarte preocupată, crezi că am să—mi găsesc o prietenă de suflet aici, în Avonlea?

—Ăăă, ce fel de prietenă?

—De suflet — o prietenă intimă, apropiată, ştii — un spirit înrudit cu mine, în care să am încredere, în faţa căruia să îmi pot deschide tot sufletul. Toată viaţa am visat să o întîlnesc. Niciodată nu am crezut cu adevărat că s—ar putea întîmpla, dar atît de multe dintre cele mai frumoase vise ale mele au devenit, dintr—odată, realitate, încît m—am gîndit că, poate, şi acesta se va realiza. Crezi că va fi posibil?

—Diana Barry locuieşte în apropiere, pe Dealul Livezii şi este cam de vîrsta ta. Este o fetiţă foarte drăguţă şi poate că îţi va deveni tovarăşă de joacă, atunci cînd se va întoarce acasă. Acum este în vizită la mătuşa ei, la Cramody. Dar va trebui să ai mare grijă cum te porţi. Doamna Barry este o femeie foarte pretenţioasă. Nu o lasă pe Diana să se joace cu nici o fetiţă care nu este drăguţă şi binecrescută.

Anne o privea pe Marilla printre florile de măr, cu ochii plini de interes.

—Cum arată Diana? Nu are părul roşu, nu—i aşa? O, sper că nu! Este destul că eu am părul roşu; cu siguranţă că nu aş putea suporta ca şi prietena mea de suflet să îl aibă tot roşu.

—Diana este o fetiţă foarte drăguţă. Are părul şi ochii negri şi obrajii rumeni. Este bună şi isteaţă, ceea ce este mai important decît să arate bine.

Marilla era tot atît de pricepută la pilde moralizatoare ca şi Ducesa din Alice în Ţara minunilor şi era ferm convinsă că era de datoria ei să adauge de fiecare dată cîte una, din moment ce făcea educaţia unui copil.

Dar Anne mătură cît colo toate considerentele morale şi păstră numai posibilităţile încîntătoare ale lucrurilor.

—O, mă bucur atît de tare că este drăguţă! în afară de faptul de a fi frumos tu însuţi — ceea ce nu este cazul la mine — cel mai bun lucru ar fi ca prietena ta de suflet să fie frumoasă. Cînd locuiam la doamna Thomas, avea în salon o bibliotecă cu uşi de sticlă. înăuntrul ei nu ţinea cărţi; acolo îşi ţinea cele mai bune porţelanuri şi economiile — atunci cînd avea ceva de economisit. Unul dintre geamuri era spart. Domnul Thomas îl spărsese, într—o noapte, cînd era tare beat. Dar celălalt era întreg şi îmi plăcea să cred că imaginea mea reflectată în geam era, de fapt, o altă fetiţă care trăia în bibliotecă. O botezasem Katie Maurice şi eram foarte bune prietene.

Vorbeam cu ea ore în şir, în special duminicile şi îi spuneam tot ce aveam pe suflet. Katie era mîngîierea şi consolarea vieţii mele. îmi închipuiam că este o bibliotecă vrăjită şi că, dacă aş fi ştiut descîntecul, aş fi putut deschide uşile şi aş fi putut intra înăuntru, chiar în camera unde locuia Katie Maurice, şi nu între rafturile cu economiile şi porţelanurile doamnei Thomas. Apoi Katie Maurice m—ar fi luat de mînă şi m—ar fi purtat într—o lume minunată, într—un loc cu flori şi soare şi zîne, şi am fi trăit acolo pînă la adînci bătrîneţi. Cînd am plecat să locuiesc la doamna Hammond mi s—a rupt, pur şi simplu, inima să o părăsesc pe Katie Maurice. Şi ea s—a simţit îngrozitor. Ştiu asta, pentru că plîngea, atunci cînd am sărutat—o prin geamul de la bibliotecă. Doamna Hammond nu avea bibliotecă. Dar, chiar pe malul

rîului, puţin mai sus de casă, era o mică vale înverzită unde locuia un ecou. Iţi trimitea înapoi toate cuvintele pe care le spuneai, chiar dacă nu vorbeai tare deloc. Aşa că mi—am închipuit că era o fetiţă pe nume Violetta şi că noi două eram bune prietene. O iubeam aproape la fel de mult ca pe Katie Maurice — nu chiar atît de tare, totuşi, ştiţi. Cu o seară înainte să plec la orfelinat i—am spus la revedere Violettei şi vai, mi—a răspuns cu o voce atît de tristă, atît de tristă! Mă ataşasem atît de mult de ea, încît nu am mai avut inima să—mi fac altă prietenă de suflet la orfelinat, chiar dacă acolo nu aveam deloc subiecte pentru imaginaţie.

—Mai bine că nu erau, zise Marilla pe un ton sec. Eu nu sînt de acord cu lucruri din astea. Mi se pare că tu ajungi să îţi crezi propriile închipuiri. Ar fi bine să îţi găseşti o prietenă adevărată, în carne şi oase, care să îţi scoată din minte toate prostiile astea. Dar nu cumva să te audă doamna Barry vorbind despre Katie Maurice a ta, sau despre Violetta pentru că o să creadă că nu eşti în toate minţile.

—Nu, nu. Nici nu aş putea vorbi cu oricine — amintirile astea sînt sacre pentru mine. Dar m—am gîndit că ţie ar trebui să ţi le destăinuiesc. O, ia te uită, o albină mare tocmai a ieşit dintr—o floare de măr. Gîndeşte—te numai cum ar fi să trăieşti acolo — într—o floare de măr. Ce loc grozav ar fi! Gîndeşte—te numai cum ar fi să dormi înăuntru atunci cînd se clatină sub bătaia vîntului. Dacă nu aş fi o fetiţă, cred că mi—ar plăcea să fiu o albină şi să trăiesc printre flori.

—Ieri voiai să fii un pescăruş, pufni Marilla. Cred că eşti foarte nestatornică. Ţi—am spus să înveţi rugăciunea şi nu să vorbeşti. Dar mi se pare că ţie îţi este imposibil să taci, dacă este lîngă tine cineva care să te asculte. Aşa că, mergi sus în camera ta şi învaţă acolo.

—A, o ştiu aproape toată — mai am numai ultimul rînd.

—Nu contează. Fă cum ţi—am spus. Mergi la tine în cameră şi învaţ—o bine de tot şi stai acolo pînă ce te chem eu să mă ajuţi să pregătesc ceaiul.

—Pot lua cu mine florile de măr, ca să îmi ţină de urît?

—Nu. Nu vreau să se împrăştie petale la tine în cameră. în primul rînd că ar fi trebuit să le laşi la locul lor, în pom.

—Şi eu am simţit, cumva, că aşa ar fi trebuit să fac. Am simţit că nu ar trebui să le scurtez vieţile lor atît de drăguţe, culegîndu—le — mie nu mi—ar plăcea să mă culeagă cineva, dacă aş fi o floare de măr. Dar tentaţia a fost irezistibilă. Dumneavoastră ce faceţi, cînd întîlniţi o tentaţie irezistibilă?

—Anne, ai auzit cînd ţi—am spus să mergi sus în camera ta?

Anne oftă, se retrase în mansarda de la răsărit şi se aşeză pe un scaun, în apropierea ferestrei.

—Aşa, rugăciunea asta o cunosc. Am învăţat ultimul rînd în timp ce urcam scările. Aşa că, am să încep să îmi imaginez tot felul de lucruri în legătură cu camera asta, ca, de acum încolo, să rămînă cum mi le—am imaginat eu. Podeaua este acoperită cu un covor de catifea albă, presărat peste tot cu trandafiri roz, şi la ferestre sînt perdele de mătase roz. Pereţii sînt tapetaţi cu brocart auriu şi argintiu. Mobila este de mahon. Nu am văzut niciodată cum arată mahonul, dar sună atît de luxos! Este o canapea plină de perne splendide de mătase, roz şi bleu şi roşii şi aurii, iar eu stau, graţios tolănită pe ele. îmi pot vedea imaginea reflectată în oglinda cea mare şi sclipitoare de pe perete. Sînt înaltă şi maiestuoasă, înveşmîntată într—o rochie bogată, de dantelă albă, lungă pînă la pămînt, am o cruce de perle pe piept şi perle în păr. Părul meu este întunecat ca miazănoaptea şi pielea mea are o paloare de fildeş. Numele meu este Lady Cordelia Fitzgerald. Nu, nu se poate — lucrul ăsta nu pot să mi—l imaginez.

Dansă cîţiva paşi pînă la mica oglindă din perete şi se privi în ea. Chipul ascuţit şi pistruiat, ochii cenuşii şi serioşi o priveau la rîndul lor.

—Eşti doar Anne de la Green Gables, îşi spuse ea cinstită, şi întotdeauna am să te văd exact aşa cum eşti acum, oricît aş încerca să îmi imaginez că eşti Lady Cordelia. Dar este de un milion de ori mai bine să fii Anne de la Green Gables, decît Anne a nimănui, nu—i aşa?

Se apleacă şi îşi sărută cu afecţiune imaginea din oglindă, apoi merse la fereastra deschisă.

—Draga mea Regină a Zăpezii, ce mai faci? Ce mai faceţi voi, mestecenilor din vîlcea? Ce mai faci, căsuţă cenuşie de pe deal? Mă întreb dacă Diana o să devină prietena mea de suflet. Sper că da, iar eu am să o iubesc pe ea foarte mult. Dar nu le voi uita niciodată cu totul pe Katie Maurice şi pe Violetta. S—ar simţi foarte ofensate dacă s—ar întîmpla aşa ceva şi eu nu vreau să rănesc sentimentele nimănui, nici măcar ale unei fete din vitrină sau ale unei fete—ecou. Va trebui să mi le amintesc în fiecare zi şi să le trimit cîte o sărutare de la distanţă.

Anne trimise din vîrful degetelor doi pupici în vînt, dincolo de coroanele înflorile ale cireşilor, apoi,

cu bărbia între palme, se avîntă cu nesaţ într—o mare de vise.

Capitolul IX.DOAMNA RACHEL LYNDE ESTE DE—A DREPTUL ÎNGROZITĂ

Anne era deja de două săptămîni la Green Gables, cînd doamna Rachel Lynde sosi în inspecţie. Ca să fim cinstiţi cu ea, doamna Rachel nu avusese nici o vină în asta. O puternică gripă, venită pe neaşteptate, o imobilizase pe buna doamnă la ea, înăuntru, în casă, încă din ziua ultimei sale vizite la Green Gables. Doamna Rachel se îmbolnăvea rareori şi avea un dispreţ bine justificat pentru cei care o făceau. Dar gripa, afirma ea, nu era ca toate celelalte boli de pe pămînt şi putea fi interpretată, numai ca o întîmplare providenţială. Deîndată ce medicul îi permise să pună piciorul afară din casă, se grăbi să urce la Green Gables, arzînd de curiozitate să—l vadă şi ea pe orfanul lui Matthew şi al Marillei, referitor la care merseseră tot felul de zvonuri şi presupuneri prin Avonlea.

Anne folosise din plin în această perioadă orice ocazie pentru a se plimba. Se familiarizase, deja, cu fiecare copac şi cu fiecare arbust din împrejurimi. Descoperise o potecuţă care mergea mai jos de livada din împrejurimi, urcînd apoi către o pădurice şi o explorase pînă la cel mai îndepărtat capăt al ei, gustînd toate deliciile capriciilor sale, cu pîrîu şi pod, cu brazi pitici şi bolţi de cireşi sălbatici, cu colţuri pline de ferigi şi scurtături cotite printre arţari şi frasini de munte.

Se împrietenise cu izvoraşul din vîlcea — minunatul izvor adînc, limpede şi rece ca gheaţa, aşternut cu muşchi şi gresie roşie, mărginit de frunzele mari şi late ale ferigilor de apă. Iar mai jos se găsea un podeţ din buşteni, peste pîrîu.

Acel pod condusese paşii de dans ai Annei către un deal împădurit, unde domnea o înserare eternă, la umbra deasă a brazilor şi molizilor deşi şi falnici. Singurele flori care creşteau acolo erau miriade de clopoţei delicaţi de iunie, cele mai sfioase şi cele mai frumoase flori ale pădurii şi cîteva umbreluţe, palide şi aeriene, ca nişte fantome ale florilor din anul ce trecuse. Funigeii străluceau ca nişte fire de argint printre copaci iar crengile şi conurile de brad păreau dornice să stea de poveşti.

Toate aceste incursiuni minunate de explorare se petreceau în rarele jumătăţi de oră cînd Annei i se permitea să se joace. Ea îi povestea lui Matthew şi unei Măriile pe jumătate surde despre descoperirile ei. Cu siguranţă ca Matthew nu se plîngea de asta. Asculta totul în tăcere cu un zîmbet de încîntare aşternut pe faţă. Marilla permitea această „flecăreală" pînă cînd se trezea ea însăşi mult prea interesată de aceasta, moment în care o întrerupea imediat pe Anne, printr—o comandă scurtă de a—şi ţine gura.

Anne era afară, în livadă, atunci cînd doamna Rachel sosi, şi tocmai călătorea pe aripile dulci ale viselor ei, aşezată în iarba moale şi deasă, scăldată de soarele blînd al înserării. Aşa încît buna doamnă avu o ocazie minunată pentru a relata despre toate suferinţele şi durerile ei, descriindu—şi în amănunt fiecare durere şi bătaie a pulsului, cu atîta exaltare, încît Marilla gîndi că pînă şi gripa îşi are partea ei bună. în momentul în care toate detaliile acestea fură epuizate, doamna Rachel prezentă adevăratul motiv al vizitei ei.

—Am auzit unele lucruri foarte suprinzătoare despre tine şi despre Matthew.

—Cred că nu poţi fi cu mult mai surprinsă decît am fost eu însămi, zise Marilla. Nici pînă acum nu mi—am revenit din surpriză.

—Mare păcat că s—a întîmplat asemenea greşeală, continuă doamna Rachel plină de compasiune. Nu ai putut—o trimite înapoi?

—Cred că s—ar fi putut, dar ne—am hotărît să nu o dăm. Matthew a îndrăgit—o foarte mult. Şi trebuie să recunosc că şi mie îmi place — deşi recunosc că are defectele ei. Deja de cînd este la noi casa pare în alt fel. Este un omuleţ tare plăcut.

Marilla spusese mai mult decît intenţionase la început, deoarece citise dezaprobarea de pe chipul doamnei Rachel.

—V—aţi luat o mare răspundere pe cap, spuse bătrîna doamnă posomorită. Cu atît mai mult cu cît voi nu aveţi nici un fel de experienţă în privinţa copiilor. Nu ştiţi mare lucru nici despre ea şi înclinaţiile ei. Eu bănuiesc, fără să mă înşel prea tare, cum ar putea evolua un asemenea copil. Dar nu vreau să te dezamăgesc, Marilla.

—Nu mă simt deloc dezamăgită, fu răspunsul sec al Marillei. Atunci cînd îmi pun în gînd să fac un lucru, rămîne cum am stabilit. Bănuiesc că ai dori să o vezi pe Anne. Am să o chem înăuntru.

Chiar atunci Anne intră alergînd, cu faţa strălucind de bucuria de a fi hoinărit prin livadă. Dar deveni stingheră cînd se trezi în prezenţa neaşteptată a unei presoane străine şi intră cu şovăire pe uşă. Era, desigur, o mică fiinţă ce arăta foarte ciudat în rochiţa scurtă şi strimtă din sifon, pe care o avea de la orfelinat, de sub care picioarele subţiri se iţeau dizgraţios de lungi. Pistruii îi erau mai numeroşi şi mai mari ca oricînd. Fără pălărie, vîntul îi ciufulise părul într—o dezordine stridentă. Niciodată nu păruse mai roşu ca acum.

—Ei, dar ştiu că nu a fost aleasă după felul în care arăta, pot să bag mîna—n foc, fu comentariul emfatic al doamnei Rachel Lynde.

Doamna Rachel era una dintre acele persoane sociabile şi încîntătoare, care se laudă că spun întotdeauna pe şleau ce au pe suflet şi în gînd.

—Arată jalnic de costelivă şi de urîţică, Marilla. Vino—ncoace, copilule, şi lasă—mă să mă uit la tine. Pe Dumnezeul meu, cine a mai văzut asemenea pistrui? Şi părul îi este roşu ca morcovul! Am spus vino încoace, copilule!

Anne se „duse—ncolo" nu exact aşa cum s—ar fi aşteptat doamna Rachel. Dintr—un salt, traversă bucătăria şi se postă în faţa doamnei, cu chipul aprins de furie, cu buzele fremătătoare, cu tot trupul ei slăbuţ tremurînd din cap pînă în picioare.

—Vă urăsc, strigă ea cu o voce stridentă, bătînd cu piciorul în podea. Vă urăsc — vă urăsc, însoţind fiecare cuvînt cu cîte o bătaie din ce în ce mai puternică. Cum îndrăzniţi să—mi spuneţi că sînt costelivă şi urîtă? Cum îndrăzniţi să—mi spuneţi că sînt pistruiată şi roşcată? Sînteţi o femeie fără suflet, nepoliticoasă şi fără maniere.

—Anne! exclamă Marilla consternată.

Dar Anne continuă să o înfrunte, neclintită, pe doamna Rachel, cu capul sus, cu ochi scînteietori, cu pumnii strînşi şi cu o indignare înflăcărată care o înconjura ca o aură.

—Cum îndrăzniţi să spuneţi asemenea lucruri despre mine? Dumneavoastră cum v—ar veni dacă v—ar spune cineva să sînteţi grasă şi croită din topor şi că probabil nu aveţi pic de imaginaţie? Nu—mi pasă dacă vă rănesc sentimentele spunîndu—vă lucrurile astea! Chiar sper ca ele să vă rănească. Dumneavoastră m—aţi rănit mai tare decît a făcut—o vreodată bărbatul beţiv al doamnei Thomas. Şi nu vă voi ierta niciodată pentru asta — niciodată, niciodată!

Bum, bum!

—A mai văzut cineva asemenea obrăznicie?! exclamă doamna Rachel îngrozită.

—Anne, mergi la tine în cameră şi stai acolo pînă vin eu acolo, spuse Marilla, găsindu—şi cu greu cuvintele.

Anne izbucni în lacrimi şi o zbughi pe uşa holului, pe care o trînti cît colo de perete şi zbură ca o furtună prin hol şi în sus pe scări. O altă bufnitură, care se auzi de sus, anunţă că şi uşa de la mansarda estică fusese trîntită cu tot atîta vehemenţă.

—Ei, Marilla, să ştii că nu te invidiez deloc pentru că ai de crescut aşa ceva, zise doamna Rachel cu o solemnitate de nedescris.

Marilla deschise gura pentru a—şi exprima într—un fel scuzele sau dezaprobarea. Dar ceea ce spuse fu o surpriză, chiar şi pentru ea însăşi, atunci şi mereu.

—Nu ar fi trebuit să o necăjeşti în legătură cu felul în care arată, Rachel.

—Marilla Cuthbert, doar nu vrei să spui că încurajezi asemenea ieşiri obraznice, ca cea de care am avut parte acum? întrebă indignată doamna Rachel.

—Nu, spuse Marilla rar. Nu încerc să îi găsesc scuze. A fost foarte rea şi o să audă ceva de la mine pentru treaba asta. Dar trebuie să o înţelegi şi tu. Niciodată nu a fost învăţată ce este bine şi ce este rău. Şi ai fost prea dură cu ea, Rachel.

Marilla nu se putuse abţine să nu o împungă cu ultima remarcă, deşi se uimi, o dată în plus, pe ea însăşi din această cauză. Doamna Rachel se ridică în picioare, cu un aer de demnitate jignită.

—Ei bine, bag de seamă că va trebui să fiu foarte atentă cu ce voi spune de acum încolo, Marilla, din moment ce sentimentele delicate ale orfanilor culeşi cine ştie de unde sînt mai importante decît orice altceva. O, nu, nu m—am supărat — nu—ţi face griji din cauza asta. îmi pare prea rău pentru tine, ca să mai fie loc şi pentru supărare. O să ai necazuri cu copilul ăsta. Dar dacă vrei să ţii cont de sfatul meu —

ceea ce presupun că nu vei face, deşi am crescut zece copii şi am îngropat doi — va trebui într—adevăr să audă ceva de la tine, dar să i—o spui cu o nuia sănătoasă. Cred că ăsta ar fi limbajul cel mai potrivit pentru un asemenea copil. Cred că are un caracter care i se asortează cu părul. Ei, bună seara, Marilla. Sper că vei coborî să mă vezi la fel de des ca şi înainte. Dar să nu te aştepţi de la mine să mă întorc prea curînd pe aici, unde risc să fiu insultată într—un asemenea hal. Este ceva cu totul nou pentru mine.

Imediat ce doamna Rachel dispăru, se evaporă — dacă s—ar putea spune că o femeie grasă, care merge ca o raţă, se poate evapora — Marilla îşi luă o mină solemnă şi urcă în mansarda de la est.

Urcînd scările, se gîndi, destul de stînjenită, la ce ar avea de făcut. Nu mic îi era regretul, pentru că avusese loc aşa o scenă. Ce ghinion că, dintre toţi oamenii, tocmai în faţa doamnei Rachel se găsise Anne să se poarte în asemenea hal. Apoi, deveni brusc conştientă de faptul, incomod şi inacceptabil, că se simţea mai degrabă umilită pentru aceasta decît din cauza durerii de a fi descoperit un aspect urît în caracterul Annei. Şi cum să o pedepsească? Sugestia amabilă referitoare la nuia — despre a cărei eficienţă, înşişi copiii doamnei Rachel Lynde ar fi putut depune mărturii grăitoare — nu îi surîdea Marillei. Nu putea concepe să bată un copil. Nu, trebuia să găsească altă pedeapsă pentru a o face pe Anne să înţeleagă gravitatea comportării ei.

Marilla o găsi pe Anne cu faţa îngropată în aşternut, plîngînd amarnic, cu ghetele pline de noroi pe cuvertura curată.

—Anne, o chemă ea fără asprime. Nici un răspuns.

—Anne, de data aceasta cu severitate, coboară în clipa asta din pat şi ascultă ce am să—ţi spun.

Anne se smuci jos din pat şi se aşeză pe un scaun, alături, cu faţa scăldată de lacrimi şi privirile fixate încăpăţînat în podea.

—Frumos din partea ta, Anne! Nu îţi este ruşine că te—ai purtat aşa?

—Nu avea dreptul să—mi spună că sînt urîtă şi roşcovană, răspunse Anne, concisă şi prudentă.

—Nici tu nu aveai voie să te înfurii şi să vorbeşti cum ai vorbit, Anne. Mi—a fost ruşine cu tine, foarte ruşine. Aş fi vrut să te porţi frumos cu doamna Lynde şi, în schimb, tu m—ai făcut de rîs. Nu—mi dau seama de ce te—ai pierdut, aşa, cu firea, numai pentru că doamna Lynde ţi—a spus că eşti roşcovană şi urîţică. Şi tu o spui destul de des.

—O, dar este aşa o diferenţă între a spune tu însuţi un lucru şi a—i auzi pe alţii cum îl spun, se vaită Anne. Poţi să ştii foarte bine că un lucru este aşa cum este, dar speri ca ceilalţi să nu—şi dea seama. Acum ai să crezi despre mine că sînt tare obraznică, dar nu m—am putut abţine. Cînd a spus lucrurile acelea, parcă mi s—a suit ceva la cap. A trebuit să sar aşa la ea.

—Ei, trebuie să—ţi spun că ai reuşit să faci o panaramă. Acum doamna Lynde o să îşi pregătească o poveste nemaipomenită despre tine, pe care o să o răspîndească peste tot. Şi să ştii că aşa va face. A fost un lucru tare urît, să—ţi ieşi aşa din fire.

—Gîndeşte—te numai cum te—ai simţi tu dacă ţi—ar spune cineva în faţă că eşti slabă şi urîtă, pleda în continuare Anne, printre lacrimi.

O veche amintire se trezi, deodată, în Marilla. Era copil mic, atunci cînd auzise cum o mătuşă de—a ei îi spune alteia: „Ce păcat că este o micuţă atît de negricioasă şi de urîţică. Trebuiseră să treacă cincizeci de ani, pentru ca Marilla să îşi scoată acel ghimpe din memorie.

—Eu nu cred că doamna Lynde a avut pe de—a—ntregul dreptate în ce ţi—a spus, Anne, admise ea cu o voce mai blîndă. Pe Rachel o ia gura pe dinainte. Dar asta nu scuză purtarea ta. Era o străină şi o persoană în vîrstă şi musafira mea — sînt trei motive pentru care ar fi trebuit să îi arăţi respect. Ai fost prost crescută şi impertinentă şi — Marilla avu o inspiraţie salvatoare în privinţa pedepsei — trebuie să mergi să îi spui că îţi pare foarte rău pentru ce ai făcut şi să o rogi să te ierte.

—Nu pot face aşa ceva, răspunse Anne, încruntată şi hotărîtă. Mă poţi pedepsi în orice alt fel vrei, Marilla. Mă poţi închide în întuneric, într—o pivniţă jilavă plină de şerpi şi de broaşte rîioase să îmi dai să mănînc numai pîine şi apă şi nu am să mă plîng de nimic. Dar nu îi pot cere iertare doamnei Lynde.

—Noi nu prea avem obiceiul să închidem oameni în pivniţe jilave şi întunecoase, spuse Marilla sec, de altfel nici nu prea avem din astea prin Avonlea. Dar ca să—ţi ceri scuze de la doamna Lynde, asta va trebui să o faci, şi vei sta închisă aici, la tine în cameră, pînă atunci cînd îmi vei spune că te—ai hotărît.

—Atunci va trebui să stau aici pentru totdeauna, zise Anne cu un glas de înmormîntare, pentru că eu nu—i pot spune doamnei Lynde că îmi pare rău că am zis lucrurile alea despre ea. Cum aş putea? Nu îmi pare rău. îmi pare rău că te—am supărat pe tine. Dar mă bucur că i—am spus ei ce i—am spus. A fost o

mare satisfacţie pentru mine. Şi nu pot spune că îmi pare rău, cînd mie, de fapt, nu—mi pare, nu—i aşa? Nici măcar nu—mi pot închipui că—mi pare rău.
—Poate că imaginaţia o să îţi funcţioneze mai bine mîine dimineaţă, zise Marilla, ridicîndu—se să plece. Ai toată noaptea la dispoziţie, ca să te gîndeşti la felul în care te—ai purtat şi să te răzgîndeşti. Mi—ai spus că ai să încerci să fii o fetiţă foarte cuminte, dacă te ţinem la Green Gables, dar astă seară nu mi s—a părut că te ţii de cuvînt.
Aruncînd această săgeată în sufletul tulburat al Annei, Marilla coborî la bucătărie, foarte supărată şi cu sentimentele rănite. Era supărată pe ea însăşi, la fel ca şi pe Anne, pentru că, de cîte ori îşi aducea aminte de suficienţa indignată a doamnei Rachel, buzele îi schiţau un zîmbet şi simţea o tentaţie irezistibilă de a rîde.

Capitolul X.SCUZELE ANNEI

Marilla nu—i spuse în acea seară lui Matthew nimic din cele petrecute. Dar cînd, a doua zi, dimineaţă, Anne continuă să stea bosumflată în camera ei, o explicaţie se făcu necesară, în privinţa absenţei ei de la masă. Marilla îi povesti lui Matthew toată tărăşenia, dîndu—şi silinţa să—i prezinte comportarea Annei în toată gravitatea sa.
—Este un lucru bun că Rachel Lynde a fost gonită de aici. Nu este altceva decît o bîrfitoare bătrînă, fu comentariul de consolare al lui Matthew.
—Matthew Cuthbert, mă uimeşti. Ştii că purtarea Annei a fost inadmisibilă, şi, cu toate acestea,îi ţii partea! Cred că ai să—mi spui,în continuare, că nu merită pedepsită deloc.
—Mmm, nu — nu — nu chiar, spuse Matthew stînjenit. Recunosc că ar trebui pedepsită într—un fel. Dar nu fi prea aspră cu ea, Marilla. Adu—ţi aminte că nu a avut pe nimeni care să o înveţe ce este bine şi ce nu. Aa, şi ai să—i dai ceva de mîncare, nu—i aşa?
—De cînd mă ştii tu pe mine că obişnuiesc să înfometez oamenii pentru ca să se îndrepte? întrebă Marilla îndignată. O să mănînce la orele cuvenite şi am să am grijă să—i duc eu, sus, de mîncare. Dar va rămîne la ea în cameră, pînă cînd se va hotărî să—şi ceară scuze de la doamna Lynde, şi cu asta am încheiat, Matthew.
Mic dejun, prînz şi cină, fură nişte mese foarte tăcute, pentru că Anne continua să rămînă de neclintit. După fiecare masă, Marilla urca în mansarda de la răsărit, cu cîte o tavă plină ochi, şi o aducea, mai tîrziu, înapoi, fără modificări vizibile. Matthew îi urmări ultima coborîre, cu o privire îngrijorată. Oare mîncase Anne cîte ceva?
Cînd, în acea seară, Marilla ieşi să aducă vacile de pe păşunea din spate, Matthew, care îşi făcea de lucru pe lîngă hambar şi o urmărea, se strecură în casă ca un hoţ şi merse tiptil în sus pe scări. In mod normal, Matthew gravita, de obicei, între bucătărie şi micul dormitor de la capătul holului, unde dormea. Rareori, cînd şi cînd, se aventura în salonaş, sau în camera de zi, atunci cînd primeau vizita pastorului. Dar nu mai urcase în catul de sus al propriei sale case, din primăvara în care o ajutase pe Marilla să tapeteze cu hîrtie dormitorul pătrat, iar asta se întîmplase cu patru ani în urmă.
Merse în vîrful picioarelor prin hol şi rămase, pentru cîteva minute, în faţa uşii de la mansarda de la răsărit, înainte de a prinde curaj, de a bate cu degetele şi de a intra apoi, pentru a arunca o privire.
Anne stătea pe scaunul cel galben, lîngă fereastră, privind cu tristeţe afară, în grădină. Arăta atît de mică şi de nefericită, încît lui Matthew i se strînse inima. închise, încetişor, uşa şi veni, tiptil, alături de ea.
—Anne, şopti el, ca şi cînd s—ar fi temut să nu vorbească prea tare, ce mai faci, Anne?
Anne surise şters.
—Destul de bine. îmi imaginez o grămadă de lucruri, şi asta face să—mi treacă timpul mai repede. Sigur că sînt cam singură, dar, în fond, poate că m—aş putea obişnui şi cu asta.
Anne zîmbi din nou, înfruntînd cu curaj anii lungi şi solitari de încarcerare, ce i se aşterneau dinainte.
Matthew îşi aduse aminte că trebuia să spună ce avea de zis cît mai repede, fără să mai piardă timpul, în caz că Marilla s—ar fi întors pe neaşteptate.
—Mmmm, Anne, nu crezi că ar fi mai bine să o faci şi să termini o dată cu toate astea? şopti el. Tot va

trebui să o faci, mai devreme sau mai tîrziu, vezi tu, pentru că Marilla este o femeie teribil de hotărîtă — teribil de hotărîtă, Anne. Eu zic să o faci şi să termini.
—Vrei să spui, să—i cer scuze doamnei Lynde?
—Da, să—ţi ceri scuze, spuse Matthew nerăbdător. Las—o şi tu mai moale, ca să zic aşa. La asta voiam să ajung.
—Presupun că aş putea s—o fac, pentru a—ţi fi pe plac, zise Anne gînditoare. Cred că ar fi de—ajuns să îi spun că—mi pare rău, pentru că acum chiar îmi pare rău. Ieri seară nu—mi părea rău nici un pic. Eram furioasă şi aşa am fost toată noaptea. Ştiu asta, pentru că m—am trezit de trei ori din somn, peste noapte, şi de fiecare dată eram la fel de furioasă. Dar azi—dimineaţă totul s—a schimbat. Nu mai eram prost dispusă şi rămăsesem şi cu aşa un sentiment amar. îmi era atît de ruşine de mine. Dar nici nu putea fi vorba să mă duc şi să recunosc asta faţă de doamna Lynde. Ar fi fost prea umilitor. Aşa că, mi—am pus în gînd să stau aici, închisă, mai degrabă decît să fac una ca asta. Cu toate astea, aş face orice pentru tine şi dacă tu vrei ca eu să...
—Mmmm, da, sigur ca vreau. E tare unt acolo jos tară tine. Mergi fi las—o mai moale — aşa, fetiţă cuminte.
—Foarte bine, spuse Anne resemnată. Am să—i spun Marillei imediat, cum urcă la mine, că regret.
—Aşa — aşa e bine, Anne. Dar să nu—i spui Marillei că ţi—am zis eu ceva. O să—mi spună că mi—am băgat nasul, şi i—am promis să nu fac aşa ceva.
—Nici măcar un cal sălbatic n—o să scoată un cuvinţel de la mine[4] , promise Anne cu solemnitate. De altfel, cum ar putea un cal sălbatic să scoată vreun cuvinţel de la cineva?

Dar Matthew plecase, speriat de propriul lui succes. Merse în grabă către colţul cel mai îndepărtat al păşunii pentru cai, pentru ca nu cumva Marilla să bănuiască ce pusese la cale. Iar Marilla, fu plăcut suprinsă ca, la întoarcerea ei în casă, să audă un glăscior plîngăreţ chemînd—o de după balustradă.
—Da? zise ea, intrînd în hol.
—Îmi pare rău că aseară mi—am pierdut cumpătul şi am zis aşa nişte lucruri necuviincioase. Aş vrea să merg să—i spun asta şi doamnei Lynde.
—Foarte bine. Marilla rămase la fel de băţoasă, fără a lăsa să se vadă uşurarea care o cuprinsese. Se tot întrebase ce Dumnezeu ar fi trebuit să facă, dacă Anne nu ar fi cedat. Coborîm împreună, după muls.

Acestea fiind zise, după muls, Marilla însoţită de Anne coborau pe alee, prima, dreaptă şi victorioasă, cea de—a doua, abătută şi cu capu—n jos. Dar, pe la jumătatea drumului, supărarea Annei se spulberă ca prin minune. Ridică capul şi păşi vioaie mai departe, cu ochii aţintiţi pe cerul în asfinţit, cu un aer de veselie reţinută. Marilla remarcă nemulţumită această schimbare. Nu—i mai putea prezenta ofensatei doamne Lynde un penitent spăşit, aşa cum s—ar fi cuvenit.
—La ce te gîndeşti, Anne? o întrebă ea tăios.
—Îmi închipuiam ce ar trebui să—i spun doamnei Lynde, răspunse Anne visătoare.

Era un răspuns mulţumitor, sau aşa ar fi trebuit să fie. Dar Marilla nu se putea debarasa de senzaţia că ceva nu mergea cum trebuie în schema de pedepsire pe care şi—o construise ea. Anne nu avea nici un motiv să Fie atît de încîntată şi de radioasă.

Încîntată şi radioasă merse Anne, pînă ce ajunse în faţa doamnei Lynde, care stătea şi tricota la fereastra bucătăriei sale. Moment în care încîntarea dispăru şi, toată Fiinţa ei se umplu de o penitenţă solemnă, înainte ca cineva să scoată vreun cuvînt, Anne se aruncă, dintr—o dată, în genunchi, la picioarele uluitei doamne Rachel şi îşi ridică mîinile împreunate, în semn de implorare.
—O, doamnă Lynde, îmi pare foarte rău, spuse ea cu glas tremurător. Nicicînd nu—mi voi putea exprima toată părerea de rău, nu, nici dacă ar fi să folosesc un dicţionar întreg. Vă puteţi da seama! M—am purtat îngrozitor cu dumneavoastră şi i—am făcut de ruşine pe dragii mei prieteni, Matthew şi Marilla, care m—au lăsat să stau cu ei la Green Gables, deşi nu sînt băiat. Sînt o fată teribil de rea şi de nerecunoscătoare şi merit să fiu pedepsită şi alungată, pentru totdeauna, dintre oamenii cumsecade. A fost urît din partea mea să mă înfurii, numai pentru că dumneavoastră mi—aţi spus adevărul, fiecare cuvînt pe care l—aţi rostit este purul adevăr. Părul meu este roşu şi sînt pistruiată şi slabă şi urîtă. Şi cele

---

[4] În original: „Wild horses won't drag the secret from me" — expresie specifică limbii engleze, echivalent cu: „Nici cu cleştele n—o să mi se smulgă secretul." (n.t.).

ce v—am spus eu dumneavoastră sînt adevărate dar nu s—ar fi cuvenit să vi le spun. O, doamnă Lynde, vă rog, vă implor să mă iertaţi! Dacă mă refuzaţi, voi purta această durere în suflet pentru tot restul zilelor. Şi cred că dumneavoastră nu aţi fi în stare să împovăraţi cu durere, pentru tot restul zilelor ei, o biată orfană, nu—i aşa, chiar dacă ea nu ştie să se poarte?! Sînt sigură că nu aţi putea face aşa ceva. Vă rog, spuneţi—mi că mă iertaţi, doamnă Lynde!

Anne îşi încleşta palmele, îşi înclină capul şi îşi aşteptă sentinţa.

Nu încăpea nici o îndoială în privinţa sincerităţii ei. Aceasta îi răzbătea prin fiecare por, se înţelegea din tonul vocii ei. Atît Marilla cît şi doamna Lynde recunoscură sunetul acelui clopoţel inconfundabil. Dar prima dintre ele înţelese, decepţionată, că Annei îi făcea plăcere această umilire — care se citea în grija cu care se înjosea. Unde era rezultatul pedepsei pentru care ea, Marilla, îşi călcase pe suflet? Anne o transformase într—un soi de distracţie.

Buna doamnă Lynde, care nu debordase niciodată din cauza spiritului de observaţie, nu—şi dădu seama de acest lucru. Ea nu constată decît că Anne îşi ceruse scuze cum se cuvine şi toate resentimentele dispărură din sufletul ei amabil, deşi cam insinuant.

—Hai, hai, ridică—te copilă, spuse ea din toată inima. Sigur că te iert. Mă tem că am fost cam prea aspră cu tine, ieri. Dar aşa mă ia, pe mine, gura pe dinainte. Nu trebuie să—ţi pese de ce spun eu, asta—i tot. Nu putem nega că ai un păr cît se poate de roşu. Dar am cunoscut odată o fată — mi—a fost colegă de şcoală — care avea părul exact la fel de roşu ca şi al tău, cînd era mică. Atunci cînd a crescut, părul i s—a închis la culoare într—un arămiu cu adevărat frumos. Nu m—ar mira deloc ca să se întîmple acelaşi lucru şi cu părul tău—deloc.

—O, doamnă Lynde! Anne inspiră profund, ridicîndu—se în picioare. Mi—aţi dat speranţă. Mă voi gîndi mereu la dumneavoastră, ca la o binefăcătoare. Aş putea îndura orice, numai la gîndul că părul meu va deveni un arămiu închis, atunci cînd am să cresc mare. Şi este cu atît mai uşor pentru cineva să fie bun dacă are părul arămiu închis, nu credeţi? Acum pot merge în grădina dumneavoastră, să mă aşez pe băncuţa aceea de sub meri, în timp ce dumneavoastră şi cu Marilla staţi de vorbă? Am atîtea subiecte pentru imaginaţie acolo!

—Ei, asta—i! Sigur că da, copilule! Şi, dacă vrei, poţi culege un buchet din crinii aceia de iunie, de acolo, din colţ.

Cînd uşa se închise în urma Annei, doamna Lynde se ridică brusc să aprindă lumina.

—Este o micuţă tare ciudată. Ia scaunul ăsta, Marilla. Este mai comod decît cel pe care stai. Ăla îl ţin numai pentru băiatul pe care îl am în slujbă. Da, cu adevărat, tare neobişnuit copil, dar are, cu toate astea, ceva plăcut în ea. Acum nu mă mai mir, la fel ca înainte, că tu şi cu Matthew aţi păstrat—o — şi nici nu mă mai tem pentru tine. S—ar putea ca toate să iasă bine, pînă la urmă. Sigur că are un mod cam bizar de a se exprima — puţin cam prea — ei bine, prea forţat, vezi tu. Dar se pare că a început să priceapă că, de acum, trăieşte printre oameni civilizaţi. Are o fire cam impulsivă, cred. Dar este un avantaj, pentru că un copil impulsiv se calmează repede şi revine la normal, dar sigur nu va fi niciodată viclean şi mincinos. Să te ferească Dumnezeu de copiii şmecheri! Aşa că, una peste alta, Marilla, să ştii că îmi place fata asta.

Cînd Marilla plecă acasă, Anne ieşi din înserarea înmiresmată a livezii, cu un mănunchi de narcise albe în braţe.

—Mi—am cerut scuze destul de bine, nu—i aşa? întrebă ea, mîndră, cînd fură afară, pe potecă. M—am gîndit că, dacă tot este să o fac, măcar să o fac ca lumea.

—A fost bine, foarte bine, fu comentariul Marillei.

Marilla era stînjenită de faptul că, atunci cînd îşi aducea aminte, simţea nevoia să rîdă. Avea, de asemenea, şi sentimentul că, poate, ar fi trebuit să o certe pe Anne, din cauză că se scuzase atît de bine. Dar asta era de—a dreptul ridicol! Făcu un compromis cu propria ei conştiinţă, spunînd cu severitate:

—Sper din tot sufletul că nu va mai fi niciodată nevoie să îţi ceri scuze în acest fel. De—acum sper că vei încerca să te controlezi, Anne.

—Asta nici nu mi—ar fi greu, dacă oamenii nu şi—ar bate joc de felul în care arăt, spuse Anne, cu un oftat. De altele nu prea—mi pasă, dar m—am săturat să mai fiu luată în zeflemea din cauza părului. Asta mă face, pur şi simplu, să fierb. Ce zici, crezi că părul meu o să devină arămiu închis, atunci cînd am să cresc mare?

—N—ar trebui să te procupe atît de tare felul în care arăţi, Anne. Mă tem că eşti o fetiţă tare încrezută.

—Cum aş putea fi încrezută, cînd ştiu foarte bine că sînt urîtă? protestă Anne. Dar mie îmi plac lucrurile

frumoase şi nu pot suferi să mă uit în oglindă şi să văd acolo ceva care nu este frumos. Mă face să mă simt tristă, ca de fiecare dată cînd văd cîte ceva urît. Mi—e milă că nu este frumos.
—„Frumos este cel care se poartă frumos", sublinie Marilla.
—Mi—am spus şi eu de multe ori lucrul ăsta, dar eu am îndoielile mele cu privire la el, remarcă Anne cu scepticism, mirosindu—şi narcisele. Ai văzut ce flori frumoase? A fost drăguţ din partea doamnei Lynde că m—a lăsat să le culeg. Acum nu—i mai port deloc pică doamnei Lynde, îţi dă aşa un sentiment plăcut şi liniştitor să ştii că ţi—ai cerut iertare şi că ai fost iertat, nu—i aşa? Ce strălucitoare sînt stelele astă seară! Dacă ar fi să trăieşti într—o stea, pe care ţi—ai alege—o? Mie mi—ar plăcea aceea mare şi limpede, de departe, deasupra dealurilor acelora întunecate.
—Anne, te rog, ţine—ţi gura, spuse Marilla, obosită de a mai urmări acrobaţia gîndurilor Annei.

Anne nu mai spuse nimic, pînă ce ajunseră la ele acasă, pe potecă. Un vînticel pribeag le întîmpină, încărcat de parfumul condimentat al ferigilor tinere, înrourate. Departe, printre umbre, o lumină veselă sclipea printre copaci venind dinspre bucătăria de la Green Gables. Anne se apropie dintr—odată de Marilla şi îşi strecură mîna în palma aspră a bătrînei.
—Este atît de bine să mergi acasă şi să ştii că acolo este acasă! spuse ea. Am ajuns, deja, să iubesc Green Gables şi eu niciodată n—am mai iubit, pînă acum, un loc. Nici un loc nu mi s—a părut, pînă acum, acasă. O, Marilla, sînt atît de fericită! Aş putea să mă rog, chiar în clipa asta, şi să nu mi se pară greu deloc.

Ceva cald şi plăcut izvorî din inima Marillei, la atingerea acelei mîini micuţe şi firave — o rămăşiţă a maternităţii de care nu avusese parte, poate. Sentimentul de necunoscut şi de tandreţe o stingherea. Se grăbi să îşi readucă simţurile la starea lor normală de calm, declamînd o pildă moralizatoare:
—Dacă vei fi o fetiţă bună, ai să fii întotdeauna fericită, Anne. Şi n—ar trebui niciodată să ţi se pară greu să—ţi spui rugăciunile.
—A—ţi spune rugăciunile nu este tot una cu a te ruga, zise Anne gînditoare. Dar mi—aş putea imagina că eu sînt vîntul care bate acolo sus, printre vîrfurile copacilor. Cînd mă satur de copaci, îmi pot închipui că adii aici, jos, printre ferigi, apoi zbor mai departe către grădina doamnei Lynde şi fac florile să danseze, apoi fac un ocol mare deasupra cîmpului de trifoi, zbor deasupra Lacului cu Ape Sclipitoare şi îl unduiesc tot, în mici unde sclipitoare. O, sînt atît de multe subiecte de imaginaţie în legătură cu vîntul! Aşa că, da, acum, n—am să mai vorbesc, Marilla.
—Slavă Domnului! răsuflă Marilla uşurată.

Capitolul XI.IMPRESIILE ANNEI DESPRE ŞCOALA DE DUMINICĂ

—Ei, cum îţi plac? întrebă Marilla.

Anne stătea în camera de la mansardă, privind solemn către cele trei rochii noi, înşirate pe pat. Una era dintr—un material în dungi într—o culoare mohorîtă, pe care Marilla fusese tentată să—l cumpere de la un negustor ambulant, în vara trecută, pentru că arăta atît de practic. Alta era dintr—un şaten cadrilat în pătrăţele alb cu negru, pe care îl cumpărase de la un magazin de solduri, în iama care trecuse. Iar cealaltă avea un imprimeu ţipător, pe nuanţe urîte de albastru, pe care îl cumpărase în săptămîna aceea de la un magazin din Cramody.

Cususe rochiţele ea însăşi şi erau toate la fel — fuste simple, cusute drept, cu piepţi simpli, cu mîneci la fel de simple ca şi fustele şi piepţii şi strimte, pe cît pot fi nişte mîneci.
—Am să—mi imaginez că—mi plac, spuse Anne cu seriozitate.
—Nu vreau să—ţi imaginezi lucrul ăsta, zise Marilla, ofensată. O, văd că nu—ţi plac rochiile! Dar ce au? Nu sînt curate şi călcate şi noi?
—Ba da.
—Atunci de ce nu—ţi plac?
—Nu sînt — nu sînt — frumoase, spuse Anne, şovăitoare.
—Frumoase! Marilla pufni. Dar nici nu m—am străduit să—ţi fac nişte rochii frumoase. Eu nu sînt de acord să alimentez îngîmfarea, Anne! Ţi—o spun, o dată pentru totdeauna. Astea sînt nişte rochii bune, comode, practice, fără briz—brizuri şi volănaşe pe ele, şi sînt tot ce ai să capeţi în vara asta. Dungile

cafenii şi imprimeul albastru vor fi bune pentru atunci cînd ai să începi şcoala. Cea de şaten este pentru biserică şi pentru şcoala de duminică. Să ai grijă de ele, să nu le mototoleşti şi să nu le pătezi. Mă aşteptam să fii ceva mai recunoscătoare să primeşti ceva, după cît timp ai purtat hainele acelea amărîte de sifon.

—Sînt recunoscătoare, protestă Anne. Dar aş fi cu atît mai recunoscătoare dacă mi—ai fi făcut măcar una dintre ele cu mîneci bufante.

—Ei, va trebui să te descurci şi fără modele speciale. Eu nu am material de prăpădit pe mîneci bufante. Şi, oricum, cred că arată ridicol. Eu le prefer pe cele simple şi normale.

—Dar aş prefera să arăt ridicol, aşa ca toată lumea, decît să arăt, eu singură, simplă şi normală, insistă Anne, cu tristeţe.

—S—o crezi tu! Hai, aşază—ţi rochiile astea cu grijă în dulap şi apoi stai şi învaţă lecţia pentru şcoala de duminică. Domnul Bell mi—a dat pentru tine revista trimestrială şi vei merge mîine la şcoala de duminică, o anunţă Marilla, după care dispăru jos pe scări, supărată foc.

Anne îşi împreună mîinile şi se uită din nou la rochii.

—Sperasem să fie şi una albă, cu mîneci bufante, şopti ea neconsolată. M—am rugat să primesc una, deşi n—am contat mult pe asta. Cred că Dumnezeu nu are chiar atîta timp disponibil, încît să se mai ocupe şi de rochiţa unei biete orfane. Ştiam că voi depinde numai de Marilla. Ei, bine măcar că îmi pot închipui că una dintre ele este din muselină albă ca zăpada, cu volănaşe de dantelă şi mînecile bufante.

A doua zi dimineaţă, presimţirile unei dureri puternice de cap o împiedicară pe Marilla să meargă cu Anne la şcoala de duminică.

—Va trebui să cobori pînă la doamna Lynde, Anne,îi spuse ea. Va avea ea grijă să ajungi în clasa care trebuie. Şi ai grijă să te porţi cum se cuvine. Rămîi după aceea la predică şi roag—o pe doamna Lynde să—ţi arate care este strana noastră. Uite, aici, un cent pentru colectă. Nu te holba la oameni şi nu te fîţîi. Cînd te întorci acasă, vreau să—mi spui subiectul.

Anne plecă de—acasă, aranjată impecabil, gătită cu rochiţa de şaten alb cu negru care, deşi era decentă în ce priveşte lungimea şi nu se putea spune despre ea că era strimtă, izbutea să scoată în evidenţă fiecare colţ şi fiecare unghi al siluetei ei ascuţite. Pălăria era nouă, o beretă — marinar, mică turtită şi lustruită, a cărei simplitate exagerată o necăjise mult pe Anne, care îşi permisese unele vise nebuneşti, privitoare la funde şi flori. Cele din urmă, însă, îi fură oferite Annei, înainte chiar de a ajunge la drumul principal, deoarece, pe la jumătatea aleii, o rafală aurie de vînt stîrni o puzderie de flori de piciorul cocoşului şi de măceş. Anne se grăbi să le culeagă şi să îşi împodobească pălăria cu un mănunchi bogat. Orice ar fi gîndit ceilalţi oameni despre asta, Anne era pe deplin satisfăcută de rezultat şi coborî drumul, ţopăind veselă, ţinîndu—şi capul sus, mîndră de decoraţiile sale roz şi galbene.

Cînd ajunse la casa doamnei Lynde, aceasta plecase deja. Nestingherită, Anne îşi continuă, singură, drumul către şcoală. în faţa portalului se alătură unei mulţimi de fetiţe, toate mai mult sau mai puţin gătite în tonuri vesele de alb şi roz şi bleu, toate privind cu mirare către această străină din mijlocul lor, cu pălăria împodobită în acel chip neobişnuit. Fetiţele din Avonlea auziseră, deja, tot felul de povestiri stranii cu privire la Anne. Doamna Lynde spunea despre ea că are o fire imposibilă. Jerry Buote, băiatul angajat la Green Gables zicea că vorbeşte tot timpul, de una singură, sau cu copacii şi cu florile, de parcă ar fi nebună. Se uitau la ea şi şoşoteau Între ele, în spatele revistelor lor. Nimeni nu—i făcu nici un avans prietenos, atunci sau mai tîrziu, cînd se termină partea introductivă şi Anne se trezi în clasa domnişoarei Rogerson.

Miss Rogerson era o lady între două vîrste, care preda la şcoala de duminică de douăzeci de ani. Metoda ei pedagogică consta din a pune întrebări din cele tipărite în reviste şi de a privi apoi cu severitate către acea fetiţă anume, pe care ea o alesese ca să îi răspundă. De data aceasta privi foarte des în direcţia Annei, care, graţie instrucţiei făcută cu ea de către Marilla, răspunse prompt. Dar mare minune dacă înţelese ceva din acele întrebări şi răspunsuri.

Nu prea îi plăcea Miss Rogerson şi se simţea foarte nefericită. Absolut toate fetiţele din clasă aveau mîneci bufante. Anne simţea că viaţa nu merita să fie trăită fără mîneci bufante.

—Ei, cum ţi—a plăcut la şcoala de duminică? dori să ştie Marilla deîndată ce Anne se întoarse acasă.

Ghirlanda de la pălărie i se veştejise, şi Anne o aruncase pe potecă, aşa că Marilla fu scutită, pentru moment, de cunoaşterea acestui fapt.

—Nu mi—a plăcut deloc. A fost oribil.

—Anne Shirley! strigă Marilla îngrozită.

Anne se aşeză, oftînd profund, în balansoar, sărută una dintre frunzele lui Bonny şi făcu cu mîna unui tufiş de fucsia înflorit.

—Cred că le—a fost urît cît timp am fost plecată, explică ea. Şi acum să—ţi spun despre şcoala de duminică. M—am purtat cum trebuie, exact aşa cum m—ai învăţat. Doamna Lynde plecase, dar m—am descurcat şi singură. Am intrat în biserică, împreună cu o grămadă de alte fetiţe, şi m—am aşezat într—un colţ, într—o strană, lîngă fereastră, cît timp au durat exerciţiile introductive. Domnul Bell a spus nişte rugăciuni îngrozitor de lungi. M—aş fi plictisit teribil, pînă cînd a terminat el, dacă nu aş fi stat lîngă fereastra aceea. Dar fereastra dădea chiar către Lacul cu Ape Sclipitoare şi aşa, m—am uitat afară şi mi—am imaginat tot felul de lucruri minunate.

—N—ar fi trebuit să faci aşa ceva. Ar fi trebuit să stai şi să—l asculţi pe domnul Bell.

—Dar nu vorbea cu mine şi nici nu părea să îl intereseze foarte mult ceea ce spune. Mi s—a părut că el consideră că Dumnezeu este mult prea departe ca să merite osteneala. Cu toate astea, am spus şi eu o mică rugăciune. Era un şir lung de mesteceni albi pe malul lacului şi razele soarelui coborau chiar printre ei, pînă jos, adînc, adînc în apă. O, Marilla, era ca într—un vis frumos! Mi—a dat aşa nişte fiori, încît am zis „Doamne, îţi mulţumesc!" de vreo două sau trei ori.

—Sper că nu cu voce tare, spuse Marilla neliniştită.

—A, nu, doar în gînd. Ei, şi, în fine, domnul Bell a terminat şi mi—a spus să merg în clasă cu elevele doamnei Rogerson. Erau vreo nouă sau zece fete. Toate aveau mîneci bufante." Am încercat să—mi închipui că şi ale mele erau bufante, dar n—am putut. Oare de ce n—oi fi putut? Mi—ar fi fost cel mai simplu lucru posibil, dacă aş fi fost singură, la mansardă, dar mi—a fost imposibil acolo, printre toate celelalte, care aveau cu adevărat mînecile bufante.

—N—ar fi trebuit să te gîndeşti la mîneci în timpul şcolii de duminică. Mai bine ai fi fost atentă la lecţie. Sper că ai învăţat—o şi că o ştii.

—Sigur că da, şi am şi răspuns la o mulţime de întrebări. Miss Rogerson întreabă atît de multe. Nu cred că este corect din partea ei să pună numai ea întrebări. Şi eu aş fi avut o grămadă de lucruri să o întreb, dar am preferat să n—o fac, pentru că nu mi s—a părut a fi un suflet înrudit mie. Apoi, fiecare fetiţă a recitat cîte un verset. M—a întrebat şi pe mine dacă ştiu vreunul, şi i—am spus că nu ştiu, dar că i—aş putea recita poezia „Clinele la mormîntul stăpînului său", dacă doreşte. Asta este din manualul de clasa a treia. Nu este, cu adevărat, o poezie religioasă, dar este atît de tristă şi de melancolică, încît ar fi putut foarte bine să fie. Ea mi—a spus că nu este de aceeaşi părere şi mi—a dat să învăţ versetul nouăsprezece pentru duminica viitoare. L—am citit mai tîrziu, în biserică, şi este splendid. Sînt în el, mai ales, două versuri care mi—au dat fiori:

„Degrabă au căzut legiunile ucise,
În ziua nefericit—a lui Madian[5] ."

Nu prea ştiu eu ce sînt acelea legiuni, şi nici Madian, dar sună atît de tragic! De—abia aştept să vină duminica viitoare ca să o pot recita. Am să o repet toată săptămâna. După ce s—a terminat şcoala, am rugat—o pe Miss Rogerson — pentru că doamna Lynde era prea departe — să—mi arate care este strana voastră. Am stat cît am putut eu de liniştită şi s—a citit un text din Revelaţii, capitolul trei, al doilea şi al treilea verset. A fost un text foarte lung. Eu, dacă aş fi pastor, le—aş alege pe cele scurte şi vioaie. Şi predica a fost tare lungă. Bănuiesc că pastorul a compus—o în aşa fel ca să se potrivească cu textul. Nu mi s—a părut deloc interesantă. Necazul cu el este că se pare că nu are suficientă imaginaţie. Nu l—am ascultat eu prea mult. Mi—am lăsat gîndurile să zboare şi m—am gîndit la cele mai extraordinare lucruri.

Marilla simţi, neajutorată, că toate acestea ar trebui ferm dezaprobate, dar o reţinea faptul indiscutabil că multe dintre spusele Annei, mai ales despre predica pastorului şi despre rugăciunile domnului Bell, se potriveau cu ceea ce simţea şi ea, în sinea ei, de ani de zile, dar nu îndrăznise niciodată să le recunoască. Aproape că i se părea că acele gînduri secrete, inadmisibile şi critice luaseră, dintr—o dată, o formă

---

[5] Madian, fiul lui Abraham, Vechiul Testament, Geneza 25.L—l (n.t.).

vizibilă şi acuzatoare, în persoana acestei fărîme guralive de umanitate neglijată.

Capitolul XII.UN LEGĂMÎNT SOLEMN

De—abia în vinerea următoare află Marilla povestea cu florile de la pălărie. Se întoarse de la doamna Lynde şi o chemă pe Anne la raport.

—Anne, doamna Rachel mi—a spus că duminica trecută ai mers la biserică cu pălăria împopoţonată ridicol cu flori de măceş şi de piciorul cocoşului. Ce ţi—a venit să faci una ca asta? Cred că arătai de tot rîsul!

—A, ştiu că galbenul şi rozul nu prea mă prind, începu Anne.

—Nu te prind, prostii! Era vorba că ţi—ai pus flori la pălărie, indiferent de ce culoare erau. Asta a fost ridicol. Eşti copilul cel mai dificil pe care îl cunosc.

—Nu înţeleg cu ce florile la pălărie pot fi mai ridicole decît florile de pe rochie, protestă Anne. Multe dintre fetiţe aveau bucheţele de flori prinse de rochii. Care este diferenţa?

Dar Marilla nu putea fi deturnată de la calea cea dreaptă şi rigidă, pe potecile îndoielnice ale abstractului.

—Nu—mi răspunde în acest fel, Anne. A fost o prostie din partea ta să faci una ca asta. Să nu te mai prind încă o dată! Doamna Rachel mi—a spus că i—a venit să intre în pămînt, cînd te—a văzut venind aşa împopoţonată. Nu s—a putut apropia suficient de tine, ca să—ţi spună să le dai jos, pînă nu este prea tîrziu. Mi—a spus că oamenii vorbeau despre asta ca despre ceva îngrozitor. Desigur că s—au gîndit că eu nu am avut atîta minte încît să te opresc să pleci de acasă gătită în felul ăsta.

—Îmi pare rău, spuse Anne, cu ochii în lacrimi. Nici o clipă nu m—am gîndit că o să te superi. Florile erau atît de frumoase şi de gingaşe că am crezut că or să arate bine prinse la pălărie. Multe dintre fetiţe aveau flori artificiale la pălării. Mi—e teamă că am să—ţi dau multă bătaie de cap. Poate că ai face mai bine să mă trimiţi înapoi la orfelinat. Pentru mine ar fi groaznic, nu cred că aş putea îndura aşa ceva, probabil că am să mă îmbolnăvesc de tuberculoză; sînt atît de slabă că nici nu ar fi de mirare. Dar asta ar fi mai bine decît să fiu o povară pentru tine.

—Prostii, zise Marilla, supărată pe ea însăşi, pentru că făcuse copilul să plîngă. Cu siguranţă că nu am de gînd să te trimit înapoi la orfelinat. Tot ceea ce vreau este ca să te porţi şi tu la fel ca toate celelalte fetiţe şi să nu te mai faci de rîs. Nu mai plînge. Am nişte veşti bune, pentru tine. Diana Barry se întoarce acasă astăzi după—amiază. Am să merg la doamna Barry ca să împrumut de la ea un tipar de fustă şi, dacă vrei, poţi veni şi tu cu mine, ca să o cunoşti pe Diana.

Anne se ridică în picioare, cu mîinile împreunate şi obrajii încă uzi de lacrimi. Ştergarul de bucătărie, pe care îl tot frămîntase, căzu, nebăgat de seamă, pe podea.

—O, Marilla, mi—e frică — acum, că a sosit momentul, mi—e frică. Şi dacă nu o să—i plac? Ar fi cea mai mare dezamăgire a vieţii mele.

—Haide, nu te mai consuma atît. Şi aş prefera să nu mai foloseşti asemenea cuvinte. Sună cam caraghios în gura unei fetiţe. Eu cred că Diana o să te placă destul de mult. Cu mama ei, însă, va fi mai greu să te înţelegi. Dacă ea nu te place, nu mai contează dacă Diana te place sau nu. Dacă a apucat să audă despre ieşirea ta faţă de doamna Lynde şi că ai mers la biserică cu flori de măceş la pălărie, nu ştiu ce o crede acum despre tine. Trebuie să fii politicoasă şi binecrescută şi nu te mai lansa într—unui dintre discursurile tale ameţitoare. Pentru numele lui Dumnezeu, dar copilul ăsta tremură!

Anne tremura cu adevărat. Chipul îi era palid şi tensionat.

—Vai, Marilla, dar şi tu ai fi emoţionată, dacă ar trebui să te întîlneşti cu o fetiţă care speri să—ţi devină prietenă de suflet şi a cărei mamă s—ar putea să nu te placă, zise ea, grăbindu—se să—şi ia pălăria.

Merseră către Dealul Livezii pe scurtătura care traversa pîrîul, suind dealul împădurit cu brazi. Doamna Barry veni la uşa de la bucătărie, după ce Marilla bătu. Era o femeie înaltă, cu ochii şi cu părul negru şi cu o expresie foarte hotărîtă a gurii. Avea reputaţia că era tare severă cu copiii ei.

—Ce mai faci, Marilla? spuse ea prietenoasă. Haide, intră. Şi bănuiesc că aceasta este fata pe care ai adoptat—o.

—Da, ea este Anne Shirley, zise Marilla.

—Scris cu e la sfîrşit, şopti Anne, care, oricît de speriată şi de emoţionată ar fi fost, era hotărîtă să nu lase nici o neînţelegere în privinţa acestui punct important.

Fără să audă sau, poate, fără să înţeleagă, doamna Barry dădu doar mîna cu ea şi spuse cu amabilitate:

—Ce mai faci?

—Fizic mă simt bine, deşi sînt foarte tulburată sufleteşte, mulţumesc, doamnă, răspunse Anne cu gravitate. Apoi, către Marilla, într—o şoaptă care se putu auzi:

—N—a fost nimic şocant în asta, nu—i aşa, Marilla?

Diana stătea pe sofa, citind o carte, pe care o lăsă, atunci cînd sosiră musafirii. Era o fetiţă tare drăguţă, care avea părul şi ochii negri ai mamei, obrajii rumeni, şi o expresie veselă, moştenită de la tatăl ei.

—Aceasta este fiica mea, Diana, spuse doamna Barry. Diana, ai putea s—o iei pe Anne în grădină să—i arăţi florile tale. Ar fi mai bine pentru tine, decît să—ţi strici ochii pe cartea aceea. Citeşte mult prea mult — către Marilla, cînd fetiţele ieşiră în curte — şi eu nu am ce face pentru că tatăl ei o încurajează. Toată ziua stă cu nasul în cărţi. Mă bucur că s—ar putea să—şi găsească o prietenă de joacă — poate că o va face să stea mai mult pe—afară.

Afară, în grădina înmuiată în lumina blîndă a înserării, care se strecura printre brazii înalţi şi întunecaţi, Anne şi Diana se priveau cu sfială, pe deasupra unei tufe de splendizi crini roşii—tigraţi.

Grădina Barry era o bogăţie sălbatică de copaci şi de flori, care ar fi încîntat sufletul Annei, în oricare altă clipă mai puţin marcată de destin. Era străjuită, de jur—împrejur, de sălcii bătrîne şi uriaşe şi de brazi înalţi, sub care răsăriseră o grămadă de flori iubitoare de umbră. Alei curate şi drepte o străbăteau ca nişte panglici roşii şi umede, iar straturile de flori de modă veche erau răspîndite peste tot. Erau acolo flori roşii de cerceii doamnei şi splendizi bujori stacojii, narcise albe şi înmiresmate şi scaieţi, gingaşi trandafiri scoţieni, căldăruşi roz şi bleu şi albi şi miosotis liliachiu, pîlcuri de pelin şi ierburi cu frunza lată, mentă, narcise galbene şi mulţime de trifoi alb şi înmiresmat, cu floricele pufoase şi aromate. Razele aprinse ale amurgului aruncau lănci de foc deasupra albelor şi elegantelor regina nopţii. Era o grădină plină de soare, unde albinele zumzăiau şi unde vîntul, ademenit să rătăcească, torcea şi murmura.

—O, Diana, spuse Anne într—un sfîrşit, împreunîndu—şi mîinile şi vorbind aproape în şoaptă, crezi — o, crezi că poţi să mă placi puţin — destul ca să fii prietena mea de suflet?

Diana rîse. Diana rîdea întotdeauna înainte de a spune ceva.

—Da, cred că da, spuse ea deschis. Sînt foarte fericită că ai venit să locuieşti la Green Gables. Este o plăcere să am şi eu cu cine mă juca. Nici o fată nu mai locuieşte prin apropiere, ca să mă joc cu ea, şi nici nu am surori destul de mari.

—Îmi juri că vei rămîne prietena mea pentru totdeauna? întrebă Anne nerăbdătoare.

Diana păru şocată.

—Vai, dar este ceva foarte rău să juri, spuse ea pe un ton de reproş.

—A, nu, nu şi felul ăsta de ajura, spuse Anne. Vezi tu, sînt două feluri.

—Eu nu am auzit decît de un singur fel, spuse Diana cam cu îndoială.

—Cu toate astea mai există unul. îţi spun eu, nu este rău deloc. Este numai vorba de a—ţi da solemn cu vîntul de onoare şi de a promite.

—Bine, nu am nimic împotrivă să fac asta, fu Diana de acord, uşurată. Cum se procedează?

—Trebuie să ne luăm de mîini, uite—aşa, spuse Anne cu seriozitate. Ar fi trebuit să o facem deasupra unei ape curgătoare. Eu voi spune prima. „Promit solemn să îi fiu credincioasă prietenei mele de suflet, Diana Barry, atîta timp cît vor exista soarele şi luna". Acuma spune şi tu, dar cu numele meu.

Diana repetă jurămîntul, rîzînd şi înainte şi după, apoi spuse:

—Eşti o fată foarte stranie, Anne. Am mai auzit şi înainte că eşti ciudată. Dar cred că o să—mi placi cu adevărat.

Cînd Marilla şi Anne plecară către casă, Diana le conduse pînă la podul din buşteni. Cele două fetiţe merseră, îmbrăţişate. La pîrîu se despărţiră, cu promisiunea de a petrece după—amiaza următoare împreună.

—Ei, ce spui, Diana îţi este un suflet pereche? o întrebă Marilla pe cînd urcau prin grădină către Green Gables.

—O, da, oftă Anne bucuroasă. Sînt, în clipa asta, fata cea mai fericită de pe toată Insula Prince Edward. îţi promit că, astă—seară, am să—mi spun rugăciunile de bunăvoie. Eu şi cu Diana o să ne construim

mîine o căsuţă de joacă în dumbrava de mesteceni a domnului William Bell. îmi poţi da mie bucăţile sparte de porţelan din raftul de lemn? Ziua de naştere a Dianei este în februarie iar a mea este în martie. Nu crezi că este o coincidenţă ciudată? Diana o să îmi împrumute o carte să o citesc. Spune că este absolut splendidă şi extrem de palpitantă. O să îmi arate un loc din spatele pădurii unde cresc nuferi. Nu crezi că Diana are nişte ochi foarte calzi şi plini de suflet? Şi mie mi—ar plăcea să am aşa nişte ochi. Diana o să mă înveţe un cîntec numit „Nelly din vîlceaua cu aluni". O să îmi dea o poză, pe care să mi—o pun în cameră. Spune că este o poză grozav de frumoasă, cu o doamnă îmbrăcată într—o rochie de mătase albastră. I—a dat—o un comis—voiajor, care vindea maşini de cusut. Aş vrea să am şi eu ceva să îi dau Dianei. Sînt cu vreo doi—trei centimetri mai înaltă ca ea, dar ea este cu mult mai grasă şi spune că i—ar plăcea să fie slabă, pentru că este cu mult mai graţios, dar cred că mi—a spus—o ca să îmi menajeze sentimentele, într—o zi, vom merge pe malul mării să culegem scoici. Ne—am hotărît să botezăm pîrîul, mai jos de podul de buşteni, Bulboana Driadei. Este un nume foarte interesant. Am citit odată o poveste despre un izvor care se numea aşa. O driadă cred că este un fel de zînă mai mare.

—Ei, bine, tot ce sper eu este să nu o pui pe Diana în vreun pericol de moarte, zise Marilla. Dar, ţine minte că astea sînt doar planurile tale, Anne. Să nu îţi închipui că ai să te joci tot timpul, nici măcar cea mai mare parte a lui. Mai ai şi treabă de făcut şi aceea vine pe primul loc.

Cupa de fericire a Annei era plină şi Matthew o făcu să debordeze. Tocmai se întorsese acasă, dintr—o expediţie pînă la magazinul din Cramody, şi scoase cu sfială un pacheţel din buzunar, pe care i—l dădu Annei, sub privirile mustrătoare ale Manllei.

—Am auzit că îţi plac dulciurile cu ciocolată, aşa că ţi—am adus ceva, zise el.

—Hm, pufni Marilla. O să îi facă rău la dinţi şi la stomac. Hai, hai, copile, nu te mai uita atît de posomorită. Poţi să le mănînci, acum, dacă Matthew tot s—a dus şi le—a cumpărat. Mai bine ţi—ar fi adus nişte bomboane de mentă. Sînt mai sănătoase. Vezi, nu te îmbolnăvi mîncîndu—le pe toate odată, acum.

—Nu, nu, spuse Anne grăbită. Am să mănînc una astă—seară. Şi pot să îi dau jumătate dintre ele Dianei? Cealaltă jumătate o să mi se pară de două ori mai dulce, dacă ştiu că i—am dat şi ei. Este minunat să ştiu că am şi eu să îi dau ceva ei!

—Pot spune despre copilul ăsta, zise Marilla, după ce Anne urcase în camera ei de la mansardă, că nu este deloc zgîrcit. Mă bucur, pentru că ceea ce îmi displace cel mai tare la un copil este zgîrcenia. Doamne, sînt numai trei săptămîni de cînd a venit şi mi se pare că este aici de cînd lumea. Nici nu—mi mai pot închipui locul fără ea. Acum nu te uita la mine cu privirea aia de „ţi—am spus eu", Matthew. Este destul de rău să se uite o femeie la tine în felul ăsta, dar un bărbat! Eu recunosc sincer că mă bucur că am fost de acord să păstrăm acest copil, că am început să ţin la ea, dar nu te umfla în pene cu asta, Matthew Cuthbert.

Capitolul XIII.DESFĂTAREA DE A PRIVI ÎN PERSPECTIVĂ

—Era timpul ca Anne să fie înăuntru şi să înceapă ce are de cusut, zise Marilla, aruncînd o privire către ceas şi apoi afară, în după—amiaza aurie de august, unde toate moţăiau de căldură. A rămas să se joace cu Diana mai mult de jumătate de oră în plus faţă de cît i—am dat eu voie. Şi acum a rămas cocoţată pe stiva de lemne şi stă de vorbă cu Matthew, vrute şi nevrute, cînd ştie foarte bine că are de lucru. Şi desigur că el o ascultă ca un nătăfleţ. N—am mai pomenit aşa un om ieşit din minţi. Cu cît vorbeşte ea mai mult şi cu cît spune lucruri mai bizare, cu atît este el mai încîntat. Anne Shirley, vino imediat înăuntru în casă, mă auzi?!

O rafală de tropăituri prin faţa ferestrei de la apus o aduseră pe Anne în zbor, cu ochii strălucitori, cu obrajii uşor îmbujoraţi, cu părul despletit, fluturîndu—i pe spate, ca un fluviu strălucitor.

—O, Marilla, exclamă ea gîfîind, săptămîna viitoare, şcoala de duminică organizează un picnic pe pajiştea domnului Harmon Andrew, chiar la marginea Lacului cu Ape Sclipitoare. Şi domnul superintendent Bell şi doamna Rachel Lynde vor face îngheţată — gîndeşte—te numai, Marilla — îngheţată! Şi, ah, Marilla, pot merge şi eu?

—Mai întîi te rog să te uiţi cît este ceasul, Anne. La ce oră ţi—am spus eu să fii înapoi?

—La ora două — dar nu este ceva nemaipomenit cu picnic—ul ăsta, Marilla? Te rog, pot merge şi eu? O, dac—ai şti, nu am fost niciodată la un picnic — am visat că am fost, dar...
—Da, ţi—am spus să fii acasă la ora două. Şi acum este trei fără un sfert. Aş vrea să ştiu de ce nu m—ai ascultat, Anne.
—Am vrut, Marilla, eram hotărîtă să vin. Dar nici nu—ţi poţi imagina cît de fascinant poate fi la Idlewild. Şi desigur că a trebuit să—i spun şi lui Matthew despre picnic. Matthew este aşa un ascultător bun. Te rog, mă pot duce?
—Va trebui să rezişti fascinaţiei de la Idle—nu—ştiu—cum. Qnd îţi spun să vii acasă la o oră, vreau să vii atunci şi nu cu jumătate de oră mai tîrziu. Şi nici nu trebuie să te opreşti să mai vorbeşti cu ascultătorii buni şi atenţi.

Iar în ce priveşte picnicul, sigur că te poţi duce. Eşti o elevă a şcolii de duminică şi nu am de ce să—ţi interzic să mergi, atunci cînd şi toate celelalte fete merg.
—Dar... dar, şovăi Anne, Diana spune că fiecare trebuie să aducă un coşuleţ cu cîte ceva de mîncare. Ştii că eu nu ştiu să gătesc, Marilla şi... şi... nu—mi pasă atît de tare să merg la picnic fără mîneci bufante, dar m—aş simţi tare umilită dacă aş merge fără coşuleţ. Mă tot frămînt în gînd, încă de cînd mi—a spus Diana.
—Nu mai este nevoie să te frămînţi, pentru că am să—ţi pregătesc eu un coşuleţ.
—O, Marilla mea bună şi dragă! Oh, eşti atît de bună cu mine! O, nici nu ştii cît îţi sînt de recunoscătoare!

Terminînd cu „Oh"—urile, Anne se aruncă în braţele Marillei şi o sărută fierbinte pe obrazul pămîntiu. Era pentru prima dată în viaţa Marillei că nişte buze de copil o sărutaseră de bunăvoie. Şi, din nou, acea senzaţie de dulceaţă, de blîndeţe ameţitoare o ului. în sinea ei, mîngîierea impulsivă a Annei îi stîrnise o plăcere profundă şi acesta fu probabil motivul pentru care spuse brusc:
—Haide, hai, termină cu sărutările astea prosteşti. Sper ca, de acum, să faci exact aşa cum ţi se cere. Iar în ce priveşte gătitul, am să încep să—ţi dau nişte lecţii într—una din zilele astea. Dar eşti atît de aeriană, Anne. Am aşteptat să văd dacă te mai calmezi puţin şi dacă înveţi să fii cuminte şi ascultătoare, înainte de a începe să te învăţ. Cînd găteşti, trebuie să ai toate minţile la tine, nu să te opreşti în mijlocul treburilor şi să—ţi laşi gîndurile să zboare peste tot. Acum ia—ţi patchwork[6]—ul şi fă—ţi pătrăţelul, înainte de ora ceaiului.
—Dar mie nu—mi place să lucrez patchwork, spuse Anne cu jale, căutîndu—şi coşuleţul cu lucrul de mînă şi aşezîndu—se cu un oftat, în faţa unei grămăjoare de mărgele albe şi roşii. Cred că trebuie să existe şi unele lucruri de mînă plăcute. Dar, într—un patchwork, nu ai nici un subiect de imaginaţie. Faci doar o cusătură după alta şi ţi se pare că nu ajungi nicăieri. Dar, desigur că prefer să fiu Anne de la Green Gables, care coase patchwork şi brodează mărgele, decît Anne de nicăieri, care nu are altceva de făcut decît să se joace. Mi—aş dori, cu toate astea, ca timpul să treacă la fel de repede, atunci cînd cos petice şi brodez mărgele, ca şi atunci cînd mă joc cu Diana. Nici nu ştii ce grozav ne distrăm împreună, Marilla. Eu trebuie să asigur toată partea de imaginaţie, dar sînt în stare să fac asta. Iar Diana este perfectă în toate celelelate privinţe. Ştii peticul acela de pămînt de peste pîrîu, care se întinde între ferma noastră şi cea a domnului Barry. Aparţine domnului William Bell şi, chiar într—un colţ, este un cerc de mesteceni albi — cel mai romantic loc posibil, Marilla. Diana şi cu mine ne—am făcut acolo căsuţa de joacă. I—am spus Idlewild[7] . Nu—i aşa că este un

[6] Patchwork — lucrătură, ţesătură făcută din petice (n.t.).
[7] Idle — trîndav, leneş, wild — sălbăticie, pustietate (n.t.).

nume foarte poetic? Te asigur că mi—a trebuit ceva timp ca să îl inventez. Am stat trează aproape o noapte întreagă, pînă să îmi vină în minte. Apoi, chiar cînd eram gata să adorm, mi—a venit ca o inspiraţie. Diana a fost extaziată cînd L—a auzit. Ne—am aranjat căsuţa foarte şic. Trebuie să vii să o vezi, Marilla — nu—i aşa că ai să vii? Am pus nişte pietre grozave, mari şi acoperite cu totul de muşchi, în loc de scaune, şi scînduri din copac în copac, în loc de rafturi. Ne—am pus pe ele toate vasele. Sigur, toate sînt ciobite, dar nu este cel mai greu lucru din lume să ne imaginăm că sînt întregi. Avem acolo o bucată dintr—un platou, cu o rămurică de iederă desenată, în galben şi roşu, care este desoebit de frumoasă. O ţinem în salon şi acolo ţinem şi paharul zînelor Paharul zînelor este frumos ca un vis, Diana L—a găsit în pădure, în spatele coteţului lor pentru găini. " Este tot plin de curcubee — ca nişte pui de curcubeu care nu au crescut încă mari — şi mama Dianei i—a spus că este un ciob dintr—o lampă spartă, pe care au avut—o ei, odată. Dar este mai interesant să ne închipuim că zînele l—au pierdut, într—o noapte, cînd au avut un bal, aşa că îi spunem paharul zînelor. Matthew o să ne construiască o masă. A, şi iazul cel mic şi rotund, de pe cîmpul domnului Barry, l—am botezat Willowmere [8]. Am găsit numele ăsta în cartea pe care mi—a împrumutat—o Diana. A fost o carte pasionantă, Marilla. Eroina avea cinci iubiţi. Eu m—aş fi mulţumit şi cu unul singur, tu nu? Era foarte frumoasă şi a trecut prin multe peripeţii. Putea leşina aşa, din orice. Şi mie mi—ar plăcea să pot leşina, ţie nu, Marilla? Este atît de romantic! Dar eu sînt foarte sănătoasă, în ciuda faptului că sînt atît de slabă. Cu toate astea, văd că am început să mă mai îngraş. Ţie nu ţi se pare? în fiecare dimineaţă, cînd mă trezesc, îmi privesc coatele în oglindă, să văd dacă mi—au apărut gropiţe. Diana are o rochie nouă, cu mîneci lungi. O să o poarte la picnic. O, sper să fie vreme frumoasă miercuri. Nu cred că aş îndura dezamăgirea dacă s—ar întîmpla ceva care să mă împiedice să merg la picnic. Cred că aş reuşi să supravieţuiesc, cum—necum, dar aş rămîne cu o suferinţă pe viaţă. Nu ar mai conta dacă aş merge, mai tîrziu, la sute de picnicuri, nici unul nu ar însemna pentru mine ce înseamnă acesta. O să avem bărci, ca să ne plimbăm pe Lacul cu Ape Sclipitoare, şi îngheţată — ţi—am spus. Niciodată n—am gustat, măcar, îngheţata. Diana a încercat să—mi explice cum este, dar am impresia că îngheţata este ceva ce depăşeşte orice imaginaţie.

—Anne, vorbeşti deja de zece minute, zise Marilla. Aş vrea să văd acum, doar de curiozitate dacă poţi să taci tot atîta timp.

Anne tăcu, aşa cum se dorise de la ea. Dar tot restul săptămînii vorbi într—una despre picnic şi se gîndi într—una la picnic şi visă la picnic. Sîmbătă fu o zi ploioasă şi ea ajunse într—o asemenea stare de

[8] Willow — salcie, mere — mlaştină, baltă (n.t.).

agitaţie ca ploaia să nu dureze, cumva, pînă miercuri, încît Marilla îi mai dădu încă un pătrăţel, în plus, de brodat, numai ca să o calmeze.

Duminică, pe drumul de întoarcere de la biserică Anne îi destăinui Marillei că îngheţase, pur şi simplu, din cap pînă—n picioare, atunci cînd pastorul anunţase picnicul de la amvon.

—Aşa m—au trecut fiorii pe spate, Marilla! Cred că, pînă în acel moment, nici nu crezusem, cu adevărat, că va fi, de fapt, un picnic. Nu mă puteam împiedica să mă gîndesc că totul era doar în imaginaţia mea. Dar atunci cînd un pastor spune un lucru de la amvon, nu ai cum să nu crezi.

—Pui prea mult suflet în toate, Anne, spuse Marilla cu un oftat. Mă tem că viaţa o să îţi rezerve multe dezamăgiri.

—O, Marilla, să ştii că atunci cînd gîndeşti lucrurile în perspectivă, deja te bucuri pe jumătate de ele, exclamă Anne. S—ar putea întîmpla să nu ai deloc parte de acele lucruri, dar nimic nu te poate împiedica să ţi le imaginezi dinainte şi să te bucuri de ele. Doamna Lynde spune „Binecuvîntaţi sînt cei care nu aşteaptă nimic, pentru că aceia nu vor fi dezamăgiţi." Dar eu cred că este mai rău să nu aştepţi nimic, decît să fii dezamăgit.

Marilla purtase, ca de obicei, în acea zi, la biserică, broşa ei cu ametiste. Marilla întotdeauna îşi purta la biserică broşa cu ametiste. I s—ar fi părut un sacrilegiu, aproape, să o lase acasă — ca şi cum şi—ar fi uitat Biblia sau banii pentru cutia milei. Această broşă cu ametiste era cea mai de preţ comoară a Marillei. Un unchi, care călătorise pe mări, i—o dăduse mamei ei, care i—o încredinţase mai departe Marillei. Era ovală şi de modă veche şi conţinea o şuviţă din părul mamei ei, înconjurată de o montură de ametiste de mare valoare. Manila cunoştea prea puţine despre pietre preţioase, pentru a—şi da seama cu adevărat cît erau de valoroase ametistele. Dar le găsea foarte frumoase şi era mereu plăcut conştientă de strălucirea lor violetă la gîtul sau, închizîndu—i rochia sobră, de satin cafeniu, chiar dacă nu o putea vedea.

Anne a rămas înmărmurită de admiraţie şi de încîntare, atunci cînd a văzut—o pentru prima oară.

—O, Marilla, dar este o broşa numaipomenit de elegantă! Nici nu—mi pot da seama cum de mai poţi să fii atentă la slujbă, sau la rugăciuni, cînd o ai pe tine. Eu n—aş putea, sînt sigură. Amestistele sînt o frumuseţe! Sînt aşa cum îmi închipuiam eu că sînt diamantele. Am citit despre ele şi am încercat să îmi închipui cum ar putea să arate. Mi—am imaginat că sînt ca nişte pietre nestemate cu strălucirea purpurie. Atunci cînd am văzut un diamant adevărat, într—o zi, la inelul unei doamne, am fost atît de decepţionată, încît am plîns. Sigur, era foarte, frumos, dar nu asta era ideea mea despre diamante. Mă laşi şi pe mine să ţin broşa puţin, Marilla? Crezi că ametistele ar putea fi sufletele violetelor?

Capitolul XIV.DESTĂINUIREA ANNEI

În seara de luni, premergătoare picnic—ului, Marilla coborî din camera ei, cu o expresie preocupată.

—Anne, se adresă ea micului personaj care curăţa mazăre, pe masa curată—lună, cîntînd „Nelly din vîlceaua cu aluni" cu o vigoare şi o intonaţie, care dovedeau că talentele pedagogice ale Dianei erau de toată lauda. Anne, ştii tu ceva despre broşa mea cu ametiste? Ţin minte că am prins—o în perniţa mea de ace, cînd m—am întors duminica trecută de la biserică, dar acum n—o mai găsesc nicăieri.

—Am... am văzut—o astăzi după—amiază, cînd tu erai plecată la Societatea de întrajutorare, spuse Anne, cam codindu—se. Treceam pe lîngă uşa camerei tale şi am văzut—o în perniţa de ace, aşa că am intrat ca să mă uit la ea.

—Ai pus mîna pe ea? întrebă Marilla cu asprime.

—Mmmddaa, recunoscu Anne. Am luat—o şi mi—am prins—o la piept numai ca să văd cum ar arăta.

—Nu se cuvine să faci aşa ceva. Este foarte rău cînd o fetiţă cotrobăie prin lucrurile altuia. în primul rînd că nu ar fi trebuit să intri la mine în cameră, şi, în al doilea rînd, nu ar fi trebuit să pui mîna pe un lucru care nu era al tău. Unde ai pus—o?

—Am pus—o la loc, pe birou. Nu am purtat—o nici măcar un minut. Pe cuvînt, nu am vrut să cotrobăi, Marilla. Nu mi—am dat seama că fac un lucru rău, dacă intru la tine în cameră şi probez şi eu broşa. Dar acum îmi dau seama că aşa a fost şi nu am să mai fac aşa ceva niciodată. Asta este una dintre calităţile mele. Niciodată nu repet a doua oară aceeaşi greşeală.

—N—ai pus—o la loc, zise Marilla. Broşa nu este nicăieri pe birou. Cred că ai pus—o în altă parte, sau cam aşa ceva, Anne.
—Am pus—o înapoi, spuse Anne iute, cam obraznică, după părerea Marillei. Nu mai ţin minte exact dacă am prins—o, la loc, în perniţa de ace, sau dacă am pus—o în tava de porţelan. Dar sînt sigură că am pus—o la loc.
—Mă duc să mă mai uit o dată, spuse Marilla, hotărîtă să se poarte corect. Dacă ai pus broşa la loc, o s—o găsesc acolo. Dacă n—o găsesc, înseamnă că n—ai pus—o, asta—i tot.

Marilla se întoarse la ea în cameră şi căută cu atenţie, nu numai pe birou, dar în toate locurile unde credea că s—ar fi putut să fie. Nu era de găsit, aşa că a coborît din nou în bucătărie.
—Anne, broşa a dispărut. Ai recunoscut singură că ai fost ultima persoană care a umblat cu ea. Ce ai făcut cu ea? Spune—mi imediat adevărul. Ai luat—o sau ai pierdut—o?
—Nu, răspunse Anne cu solemnitate, privind drept în ochii mînioşi ai Marillei. Nu am scos broşa din camera ta, şi ăsta este adevărul—adevărat, chiar de ar fi să mă duci la eşafod, — deşi nu prea ştiu eu ce este ăla un eşafod. Asta este, Marilla.

Acel „asta este" al Annei fusese spus pentru a—i sublinia afirmaţiile, dar Marilla o luă drept o sfidare.
—Cred că mi—ai spus o minciună, Anne, spuse ea tăios. Ştiu asta. Acum te rog să nu mai scoţi un cuvînt, pînă ce nu te hotărăşti să—mi spui tot adevărul. Mergi la tine în cameră şi stai acolo, pînă ce eşti gata să mărturiseşti.
—Să iau şi mazărea cu mine? întrebă Anne supusă.
—Nu, am să termin eu de curăţat păstăile. Tu fă ce ţi—am spus. După ce Anne plecă, Marilla îşi văzu în continuare de îndeletnicirile ei de seară, într—o stare de spirit foarte agitată. Era îngrijorată în privinţa broşei ei de valoare. Dacă Anne o pierduse? Şi ce urît din partea copilului să nu recunoască faptul că o luase, atunci cînd era clar că o făcuse! Şi cu o asemenea faţă nevinovată!

„Oare ce s—o fi întîmplat, de fapt, se întreba nervoasă Marilla curăţind mazărea. Desigur că nu o cred în stare să fure. A luat—o, doar ca să se joace cu ea, sau ca să—şi alimenteze cu ea imaginaţia aceea nebună. Ea trebuie să o fi luat, este clar, pentru că nu a mai intrat nimeni în camera aceea după ea, după cîte spune, asta pînă acum, seara, cînd am urcat eu acolo. Iar broşa a dispărut cu desăvîrşire. Presupun că a pierdut—o şi nu vrea să recunoască, de teamă să nu fie pedepsită. Mă cutremur la gîndul că—mi spune minciuni. Este ceva cu mult mai rău decît ieşirile ei impulsive. Este o mare responsabilitate să ai la tine în casă un copil în care nu poţi avea încredere. Şiretenie şi necinste — de astea a dat, acum, dovadă. Trebuie să recunosc că lucrul ăsta mă necăjeşte mai tare decît dispariţia broşei. Dacă mi—ar fi spus, de la bun început, adevărul, nu mi—ar fi păsat atît de tare."
Marilla merse, în acea seară, în repetate rînduri în camera ei, să caute broşa, iar şi iar, fără s—o găsească. O vizită de noapte bună, în mansarda de la răsărit, nu avu nici un alt rezultat. Anne continua să susţină că nu ştie nimic despre broşă, dar Marilla era ferm convinsă că, de fapt, ştia.

A doua zi dimineaţă, îi povesti şi lui Matthew toată tărăşenia. Matthew fu impresionat şi uimit. El nu îşi putea pierde cu atîta uşurinţă încrederea în Anne, dar trebuia să recunoască şi el că toate dovezile se întorceau împotriva ei.
—Eşti sigură că nu a căzut în spatele biroului? fu singura sugestie pe care putu să o dea.
—Am mutat din loc biroul, am tras toate sertarele şi m—am uitat în fiecare colţişor, fu răspunsul categoric al Marillei. Broşa a dispărut, iar copilul ăsta a luat—o şi a minţit în privinţa ei. Acesta este adevărul gol—goluţ şi cît se poate de neplăcut, Matthew Cuthbert, şi sîntem nevoiţi să îl recunoaştem şi să îl privim în faţă.
—Şi acum ce ai de gînd să faci? întrebă Matthew amărît dar pe de—o parte mulţumit, în sinea lui, că Marilla, şi nu el, trebuia să rezolve problema. De data aceasta, nu simţea deloc nevoia să îşi bage şi el coada.
—Va rămîne la ea în cameră, pînă ce se va hotărî să mărturisească, spuse Marilla încruntată, amintindu—şi de succesul pe care îl repurtase în cazul precedent. Apoi vom mai vedea. Poate că vom reuşi să găsim broşa, dacă ne spune unde a pus—o. Dar, în orice caz, Matthew, ar trebui aspru pedepsită.
—Mmmm, da, trebuie să o pedepseşti, zise Matthew, căutîndu—şi pălăria. Eu nu mă bag în treburile astea, ştii prea bine. Chiar tu m—ai avertizat să n—o fac.

Marilla se simţi părăsită de toţi. Nici măcar nu putea merge la doamna Lynde, ca să ceară un sfat. Merse sus, în mansarda de la est, cu o expresie severă pe faţă, şi coborî cu una şi mai severă. Anne

continua, cu stăruinţă, să refuze să facă vreo mărturisire. Insista, afirmînd că nu ea luase broşa. Copilul era evident că plînsese şi Marilla simţi o împunsătură de milă, pe care se grăbi să o înăbuşe de urgenţă. Iar cînd se lăsă noaptea, se simţea deja, după propria expresie, „la pămînt".

—Vei rămîne aici, în cameră, pînă în momentul în care vei mărturisi, Anne. Trebuie să te hotărăşti, odată, să o faci, spuse ea hotărîtă.

—Dar picnic—ul de mîine? strigă Anne, plîngînd. Doar nu o să mă împiedici să merg, nu—i aşa? O să mă laşi să ies numai în timpul după—amiezei, nu—i aşa?! Apoi, voi rămîne cu plăcere în cameră, atît de mult cît ai să vrei tu. Dar trebuie să merg la picnic.

—Nu te duci la nici un picnic şi nicăieri, înainte să recunoşti ce ai făcut cu broşa, Anne!

—O,Marilla,icni Anne.

Dar Marilla plecă şi trase uşa în urma ei.

Dimineaţa zilei de miercuri răsări, atît de strălucitoare şi de frumoasă, ca şi cum ar fi fost special comandată pentru picnic. Păsărelele cîntau în jurul casei, crinii albi din grădină trimiteau efluvii parfumate, care intrau pe aripi nevăzute de vînt, pe fiecare uşă şi pe fiecare fereastră şi rătăceau de—a lungul holurilor şi camerelor ca nişte spirite ale binecuvîntării. Mestecenii din vale îşi unduiau voioşi ramurile, ca şi cum ar fi aşteptat, ca de obicei, salutul matinal al Annei, de la mansarda de la răsărit. Dar Anne nu era la fereastră. Cînd Marilla urcă să îi aducă micul dejun, găsi copila stînd încordată pe pat, palidă şi hotărîtă, cu buzele strîns lipite şi ochii scăpărători.

—Marilla, sînt gata să fac o mărturisire.

—Ah, zise Marilla lăsînd tava jos. încă o dată, metoda ei se dovedise eficientă. Dar era un succes amar pentm ea. Haide să auzim ce ai să—mi spui, Anne.

—Am luat broşa cu ametiste, spuse Anne, ca şi cum ar fi repetat o lecţie bine învăţată. Am luat—o, aşa cum ai spus tu. Nu am vrut să o iau, atunci cînd am intrat în cameră. Dar arăta atît de frumoasă, Marilla, atunci cînd mi—am prins—o la piept, încît tentaţia a fost prea puternică. M—am gîndit cît de nemaipomenit ar fi să o iau cu mine, la Idlewild, şi să îmi închipui că sînt Lady Cordelia Fitzgerald. Mi—ar fi fost cu mult mai uşor să îmi închipui că sînt Lady Cordelia, dacă aveam la mine o broşa adevărată cu ametiste. Diana şi cu mine ne facem coliere din bobite de merişor, dar ce sînt bobitele de merişor în comparaţie cu o broşa cu ametiste?! Aşa că am luat broşa, sperînd că am să o pot aduce acasă, înainte să te întorci tu. Am luat—o pe ocolite, pentru ca timpul să mi se pară cît mai lung. Atunci cînd traversam podul de peste Lacul cu Ape Sclipitoare, mi—am scos broşa ca să mă mai uit o dată la ea. O, cît de frumos strălucea în bătaia soarelui! Şi aşa, cum mă aplecam peste balustradă, mi—a alunecat printre degete — aşa — şi a căzut — jos, jos, jos, purpurie şi sclipitoare, şi s—a scufundat pentru totdeauna în undele Lacului cu Ape Sclipitoare. Asta este cea mai bună mărturisire pe care o pot eu face, Marilla.

Marilla simţi o mînie fierbinte cotropindu—i inima, din nou. Acest copil îi luase şi îi pierduse broşa ei preţioasă de ametist şi stătea acum, acolo, cît se poate de calm, recitind toate detaliile, fără cel mai mic semn de părere de rău, sau de vinovăţie.

—Anne, este îngrozitor, spuse ea, încercînd să—şi păstreze calmul. Eşti fata cea mai rea şi mai păcătoasă pe care am pomenit—o eu.

—Da, presupun că aşa este, aprobă Anne calmă. Şi ştiu că trebuie să mă pedepseşti. Este de datoria ta să mă pedepseşti, Marilla. Dar, acum, să trecem puţin peste astea, pentru că aş vrea să merg la picnic cu sufletul uşor.

—Picnic! De asta îţi arde ţie!? Nu te duci la nici un picnic, pe ziua de azi, Anne Shirley! Aceasta va fi pedeapsa pentru tine. Şi nu este nici pe jumătate suficient de aspră, pe cît ai fi meritat, pentru tot ce ai făcut!

—Nu merg la picnic?! Dar mi—ai promis că mă laşi! O, Marilla, dar trebuie să merg la picnic! Pentru asta am şi făcut mărturisirea. Pedepseşte—mă în orice fel vrei tu, dar nu aşa. O, Marilla, te rog, te rog, lasă—mă la picnic! Gîndeşte—te la îngheţată! Ştii că s—ar putea să nu mai am niciodată ocazia să gust îngheţată.

Marilla descleştă, neclintită, mîinile Annei, care se agăţau de ea.

—Nu are sens să mă mai rogi, Anne. Nu te vei duce la picnic. Am zis şi cu asta, basta. Nu mai vreau să aud nici un cuvînt.

Anne îşi dădu seama că hotărîrea Marillei nu putea fi schimbată. îşi împreună palmele, cu un scîncet

sfîşietor, şi se aruncă pe pat, cu faţa în jos, plîngînd şi suspinînd, în culmea deznădejdii şi disperării.

„Pentru Dumnezeu! îşi zise Marilla părăsind camera, cred că acest copil nu este în toate minţile. Nici un alt copil nu s—ar putea comporta în felul ăsta. Iar dacă este în toate minţile, atunci înseamnă că este îngrozitor de rea. O, Doamne, mi—e teamă că Rachel a avut dreptate de la bun început. Dar acum, am pornit o treabă şi nu am cum să dau înapoi."

Fu o dimineaţă posomorîtă. Marilla munci cu încrîncenare şi frecă podeaua verandei şi rafturile din lăptărie, atunci cînd nu mai găsi nimic altceva de făcut. Nici rafturile, nici veranda nu aveau nevoie să fie curăţate, dar Marilla o făcu. Apoi ieşi afară şi greblă curtea.

Cînd prînzul fu gata, merse sus, să o cheme pe Anne. După balustradă îşi făcu apariţia o feţişoară tragică, brăzdată de lacrimi.

—Vino la masă, Anne.

—Nu vreau să mănînc, Marilla, spuse Anne suspinînd. Nu pot mînca nimic. Inima mea este frîntă. Cîndva, într—o bună zi, cred că o să ai remuşcări pentru că mi—ai frînt inima, Marilla, dar să ştii că eu te iert. Cînd va veni vremea, să ţii minte că eu te—am iertat... Dar, te rog, nu—mi cere să mănînc nimic, mai ales rasol de porc, cu legume. Rasol de porc cu legume este ceva foarte lipsit de romantism, pentru un om în suferinţă.

Exasperată, Marilla se reîntoarse în bucătărie şi îşi vărsă toată supărarea în faţa lui Matthew care, sfîşiat între simţul dreptăţii şi simpatia nemăsurată pentru Anne, era un om nefericit.

—Mmmm, acum, nici ea nu trebuia să ia broşa, Marilla, sau să spună poveşti despre ea, admise el, uitîndu—se supărat în farfuria lui, plină cu porc şi legume, lipsite de romantism, pe care şi el, ca şi Anne, le găsea nepotrivite pentru crize sentimentale. Dar este atît de mică, atît de mică, şi atît de interesantă. Nu crezi că este cam prea aspru din partea ta să nu o laşi să meargă la picnic, atunci cînd ea era atît de pornită şi şi—o dorea atît de tare?

—Matthew Cuthbert, mă uimeşti. Şi aşa consider că a scăpat destul de ieftin. În plus, se pare că nici măcar nu realizează ce lucru rău a făcut. Asta mă îngrijorează cel mai tare. Dacă i—ar părea rău cu adevărat, nu ar fi chiar atît de grav. Şi mi se pare că nici tu nu realizezi. Îi găseşti mereu scuze, îmi dau foarte bine seama de asta.

—Acum, este atît de mititică, reveni cu timiditate Matthew. Ar trebui să avem mai multă înţelegere, Marilla. Ştii că ea n—a avut niciodată pe nimeni ca să o înveţe.

—Ei bine, acuma are, ripostă Marilla.

Riposta îi închise gura lui Matthew, chiar dacă nu îl convinse. Acel prînz fu o masă foarte mohorîtă. Singurul vesel de acolo fu Jerry Buote, băiatul angajat la fermă, iar Marilla luă veselia lui ca pe o ofensă personală.

După ce vasele fură spălate şi spălătorul clătit şi găinile hrănite, Marilla îşi aduse aminte că observase o găurică în cel mai bun şal al ei, cel negru de dantelă, atunci cînd şi—l scosese luni după—amiază, cînd se întorsese de la Societatea de întrajutorare a Doamnelor. Merse să—l cîrpească.

Şalul se afla într—o cutie din cufărul ei. Cînd Marilla îl ridică, razele soarelui, pătrunzînd printre frunzele de viţă care creşteau dese în faţa ferestrei, se opriră pe ceva, care era atîrnat de şal — ceva care strălucea în faţete de lumină violetă. Marilla îl înşfăcă cu sufletul la gură. Era broşa de ametist, care se agăţase de un fir de dantelă şi atîrna.

—Sfinte Dumnezeule! spuse Marilla sfîrşită. Ce înseamnă asta? Uite broşa mea, întreagă şi nevătămată, şi eu care credeam că este la fundul iazului Barry. Atunci ce a vrut să spună fata aceea, cînd mi—a povestit cum a luat—o şi a pierdut—o? Cred că Green Gables este vrăjit. Ţin, acum, minte cum luni, cînd mi—am scos şalul, l—am pus pentru o clipă pe birou. Probabil că broşa s—o fi prins, cine ştie cum, de el. Măi să fie!

Marilla o porni către mansarda de răsărit, cu broşa în mînă. Anne plînsese atît, încît nu mai avea lacrimi şi acum stătea deprimată la fereastră.

—Anne Shirley, o chemă Marilla, solemn. Tocmai mi—am găsit broşa, agăţată de şalul de dantelă neagră. Acum vreau să ştiu ce a fost toată povestea aceea de azi—dimineaţă?

—Păi, ai spus că ai să mă ţii închisă aici, pînă ce mărturisesc, se întoarse Anne obosită, aşa încît m—am hotărît să fac o mărturisire, pentru ca să mi se permită să merg la picnic. M—am tot gîndit aseară, după ce m—am suit în pat, cam ce fel de mărturisire aş putea face şi am compus—o pe cît de interesantă am putut. Şi mi—am repetat—o iar şi iar, ca să nu o uit. Dar tu tot nu m—ai lăsat la picnic, aşa că toată truda

mea a fost zadarnică.

Marilla fu cît pe ce să rîdă, în ciuda voinţei ei. Dar conştiinţa nu—i dădu voie.

—Anne, asta depăşeşte orice închipuire! Dar eu am greşit — îmi dau seama. Nu ar fi trebuit să—ţi pun cuvîntul la îndoială, cu atît mai mult cu cît ştiam că nu ai minţit niciodată. Sigur că nu a fost corect din partea ta să mărturiseşti un lucru de care nu te tăcuseşi vinovată, ai greşit cu asta. Dar eu te—am împins aici. Aşa că, dacă vrei să mă ierţi, Anne, am să te iert şi eu pe tine şi vom fi chit. Şi acum, pregăteşte—te pentru picnic.

Anne sări în sus, ca o rachetă.

—O, Marilla, nu este prea tîrziu?

—Nu, este de—abia ora două. Nici nu s—au adunat bine, şi mai este o oră pînă cînd se va servi ceaiul. Spală—te pe faţă, piaptănă—ţi părul şi pune—ţi rochiţa în dungi. Eu am să îţi pregătesc coşuleţul. Am o mulţime de bunătăţi prin casă şi am să—i spun lui Jerry să pregătească iapa brună, ca să te conducă pînă la locul de picnic.

—O, Marilla! exclamă Anne, zburînd către lavabou. Acum cinci minute eram atît de nenorocită, încît îmi doream să nu mă fi născut niciodată, iar acum nu aş face schimb nici măcar cu un înger!

În acea seară, o Anne copleşită de fericire şi fără urmă de oboseală, se reîntoarse la Green Gables,într—o stare de beatitudine imposibil de descris.

—O, Marilla, a fost pur şi simplu formidabil. Formidabil este un cuvînt nou pe care l—am învăţat astăzi. Am auzit—o pe Mary Alice Bell folosindu—l. Nu—i aşa că este expresiv? Totul a fost nemaipomenit. Am luat un ceai grozav, după care domnul Harmon Andrews ne—a dus pe toţi la plimbare cu barca, pe Lacul cu Ape Sclipitoare — cîte şase odată. Şi Jane Andrews era cît pe ce să cadă din barcă. Se apleca să culeagă nuferi şi dacă domnul Andrews nu ar fi apucat—o de sarafan, într—o fracţiune de secundă, ar fi căzut în apă şi probabil că s—ar fi înecat. Mi—ar fi plăcut să fiu eu în locul ei. Ar fi fost o experienţă atît de romantică să fiu la un pas de înec! Aş fi avut aşa o poveste palpitantă de spus. Şi am mîncat îngheţată. Nu am cuvinte să descriu îngheţata, Marilla, te asigur că a fost ceva sublim.

În aceeaşi seară, Marilla îi povesti lui Matthew întreaga tărăşenie, pe deasupra coşuleţului cu şosete pentru cîrpit.

—Sînt gata să recunosc că am făcut o greşeală, încheie ea cu seninătate. Dar am învăţat o lecţie. îmi vine să rid cînd mă gîndesc la mărturisirea Annei, deşi nu ar trebui, pentru că a fost, totuşi, o minciună. Dar, oricum, nu este la fel de gravă cum ar fi fost cealaltă şi eu sînt cea vinovată în acest caz. Copilul ăsta este greu de înţeles, în unele privinţe. Cu toate astea, sînt sigură că o să evolueze bine. Şi mai este un lucru sigur: casa în care locuieşte ea nu poate fi mohorîtă.

Capitolul XV.FURTUNA DE LA ŞCOALĂ

—Ce zi splendidă! zise Anne, inspirînd adînc. Ce bine este să trăieşti, într—o zi ca asta! Mi—e milă de oamenii care nu s—au născut încă, pentru că nu apucă să o vadă. Desigur că vor mai fi zile frumoase, dar nu pot fi la fel ca asta. Şi ce este şi mai grozav este să ai parte de aşa un drum frumos pînă la şcoală, nu—i aşa?

—Este cu mult mai frumos decît dacă am ocoli pînă la drumul principal unde este aşa un praf şi o zăpuşeală, spuse Diana, care era mai practică, trăgînd cu ochiul în coşuleţul cu mîncare şi făcînd un calcul în gînd, dacă cele trei tarte zemoase şi moi cu zmeură care se aflau acolo se puteau împărţi la zece fete şi cîte bucăţi ar fi revenit fiecăreia dintre ele.

Fetiţele de la şcoala din Avonlea întotdeauna îşi împărţeau între ele pacheţelele cu mîncare, şi a mînca de una singură trei tarte cu zmeură, sau a le împărţi numai cu prietena cea mai bună, ar fi catalogat—o pentru totdeauna drept „îngrozitor de meschină" pe fetiţa care ar fi procedat aşa. Şi totuşi, atunci cînd tartele trebuiesc împărţite în zece părţi, ăsta este un lucru în stare să te chinuiască, nu glumă.

Drumul ales de Anne şi de Diana pentru a ajunge la şcoală era cu adevărat un drum frumos. Anne era de părere că drumurile lor înspre şi dinspre şcoală nu ar fi putut fi înfrumuseţate, nici chiar de imaginaţie. A ocoli pînă pe drumul principal, ar fi fost atît de lipsit de romantism, dar a lua—o pe Aleea îndrăgostiţilor, pe lîngă Willowmere, prin Valea Violetelor, pe Poteca Mestecenilor, era pe cît de romantic se putea

închipui.

Aleea îndrăgostiţilor începea după livada de la Green Gables şi mergea pînă departe, prin pădure, pînă la capătul fermei Cuthbert. Era drumul pe care erau duse vacile către păşunea din spate şi pe unde se aduceau lemnele, în timpul iernii. Anne o botezase Aleea îndrăgostiţilor, după mai puţin de o lună de şedere la Green Gables.

—Nu că îndrăgostiţii ar merge cu adevărat pe acolo, îi explică ea Marillei, dar eu şi cu Diana citim acum o carte grozavă, unde este o alee a îndrăgostiţilor. Aşa că trebuie să avem şi noi una. Şi este şi un nume foarte drăguţ, nu ţi se pare? Atît de romantic! Ştii, parcă îi şi vezi pe îndrăgostiţi plimbîndu—se pe ea. Îmi place poteca asta, pentru că acolo poţi vorbi în gura mare, fără ca oamenii să spună despre tine că eşti nebună.

Anne o pornea, singură, dimineaţa, o lua pe Aleea îndrăgostiţilor pînă la pîrîu. Acolo o aştepta Diana şi cele două fetiţe urcau împreună pe potecă, pe sub arcada frunzişului de mesteacăn — mestecenii sînt aşa nişte copaci sociabili, spunea Anne, ei tot timpul îţi murmură şi îţi şoptesc cîte ceva — pînă ce ajungeau la un podeţ pitoresc. După care părăseau poteca şi o luau peste cîmpul din spate al domnului Barry şi treceau la Willowmere. Sub Willowmere se întindea Valea Violetelor, o vîlcea printre pădurile dese şi umbroase ale domnului Andrew Bell.

—Sigur că acum nu sînt violete acolo, îi spuse Anne Marillei. Dar Diana mi—a zis că primăvara sînt milioane. închipuie—ţi, numai, Marilla, cum ar fi să le vezi. Mie îmi taie pur şi simplu răsuflarea. I—am spus Valea Violetelor. Diana zice că nu a mai pomenit pe cineva mai priceput ca mine la denumiri. Este bine să te pricepi la ceva, nu—i aşa? Dar Diana a fost cea care a botezat Poteca Mestecenilor. Aşa a vrut ea, aşa că am lăsat—o, dar sînt sigură că eu aş fi putut găsi ceva mai poetic decît acest simplu Poteca Mestecenilor. Oricine se poate gîndi la un nume ca ăsta. Dar Poteca Mestecenilor este unul dintre cele mai frumoase locuri din lume, Marilla.

Aşa era. Multă lume, în afară de Anne, gîndea acest lucru, atunci cînd trecea pe acolo. Era o potecuţă îngustă şi şerpuitoare, coborînd în serpentină un deal lung, chiar printre pădurile domnului Bell, pe care lumina ajungea filtrată printre afîtea ecrane de smarald, încît părea că vine din inima unui diamant. Era mărginită, pe toată lungimea ei, de mesteceni tineri, cu tulpini albe şi ramuri mlădioase. Ferigile şi umbreluţele şi lăcrămioarele, smocurile stacojii de merişor, creşteau din belşug de—a lungul ei. Iar aerul era mereu înmiresmat şi plin de muzica păsărilor şi de murmurul sau rîsul vîntului de pădure printre coroanele copacilor. Dacă păstrai tăcerea, ici şi colo puteai vedea cîte un iepure traversînd poteca, ceea ce, pentru Anne şi Diana, se întîmpla doar cînd şi cînd. Jos, în vale, poteca ieşea în drumul principal şi nu mai rămînea decît de urcat dealul de molizi, către şcoală.

Şcoala din Avonlea era o clădire vopsită în alb, cu streşini joase şi ferestre largi, mobilată înăuntru cu bănci confortabile, solide şi de modă veche, care se deschideau şi se închideau şi pe ale căror capace îşi săpaseră iniţialele şi hieroglifele generaţii de elevi. Clădirea şcolii era abătută de la drumul principal şi în spatele ei se ridica o pădure deasă de brad şi curgea un pîrîu, unde copiii îşi puneau dimineaţa sticlele cu lapte ca să îl păstreze rece şi dulce pînă la pauza de masă.

Marilla o urmărise pe Anne plecînd spre şcoală, în prima zi a lunii septembrie, cu destulă strîngere de inimă. Anne era aşa o fată ciudată. Oare cum avea să se obişnuiască ea cu ceilalţi copii? Şi cum Dumnezeu va fi în stare să tacă în timpul orelor?

Lucrurile se petrecură, însă, mai bine decît se temuse Marilla şi Anne reveni, seara, acasă, într—o stare de spirit foarte bună.

—Cred că o să îmi placă la şcoală, anunţă ea. Deşi profesorul nu e cine ştie ce. Tot timpul îşi răsuceşte mustaţa şi îi face ochi dulci lui Prissy Andrews. Prissy este cea mai mare din clasă, ştii. Are şaisprezece ani şi se pregăteşte să dea examen de admitere la Academia Reginei din Charlottetown, anul viitor. Tillie Boulter spune că profesorul este mort după ea. Este frumoasă la faţă şi are un păr castaniu cîrlionţat, pe care şi—l aranjează foarte elegant. Stă în banca cea lungă din spate şi se aşază şi el acolo, lîngă ea, cea mai mare parte a timpului — chipurile ca să—i explice lecţiile. Dar Ruby Gillis spune că L—a văzut scriindu—i ceva pe tăbliţă şi că ea, atunci cînd a citit, s—a înroşit ca sfecla şi a chicotit. Aşa că Ruby Gillis crede că nu avea nimic de—a face cu lecţiile.

—Anne Shirley, să nu te mai aud vreodată vorbind în felul ăsta despre profesorul tău, spuse Marilla cu glas tăios. Nu mergi la şcoală ca să îţi critici profesorul. El este cel care îţi predă ceva şi datoria ta este să îl asculţi şi să înveţi. Şi trebuie să înţelegi că nu sînt de acord să vii acasă şi să—mi spui poveşti despre el.

Este un lucru pe care nu am să—l încurajez. Sper că ai fost o fetiţă cuminte.
—Să ştii că am fost, spuse Anne satisfăcută. Nici nu a fost atît de greu cum ţi—ai fi putut imagina. Stau în bancă cu Diana. Banca noastră este chiar lîngă fereastră şi ne putem uita la Lacul cu Ape Sclipitoare. Sînt multe fete drăguţe în şcoală şi ne distrăm grozav, cînd ne jucăm în recreaţie. Este grozav să ai o grămadă de fete cu care să te joci. Dar, desigur că mie îmi place cel mai tare Diana şi că întotdeauna o să îmi placă. O ador pe Diana. Sînt cu mult în urma celorlalte. Toate sînt în clasa a cincea, pe cînd eu sînt doar într—a patra. Este un lucru cam umilitor. Dar nu este una, măcar, care să aibă aşa o imaginaţie cum am eu şi am observat asta imediat. Astăzi am avut citire şi geografie şi istoria Canadei şi dictare. Domnul Phillips mi—a spus că nu scriu corect şi mi—a ridicat tăbliţa în faţa clasei, ca toată lumea să vadă cîte greşeli aveam. M—am simţit atît de umilită, Marilla! Ar fi putut fi mai politicos cu o necunoscută, cred eu. Ruby Gillis mi—a dat un măr şi Sophia Sloane mi—a împrumutat o ilustrată roz pe care scria „Te pot vizita acasă?
—Am să i—o înapoiez mîine. Şi Tillie Boulter m—a lăsat să port, toată după—amiaza, inelul ei cu perlă. Pot să iau şi eu cîteva din periuţele de pe perniţa de ace, din pod, că să îmi fac eu singură un inel? Şi, oh, Marilla, Jane Andrews mi—a spus că Minnie MacPherson i—a spus că a auzit—o pe Prissy Andrews zicîndu—i Sarei Gillis că eu am un nas foarte drăguţ. Marilla, ăsta este primul compliment pe care l—am primit în viaţa mea şi îţi poţi da seama ce sentiment am putut avea. Marilla, crezi că într—adevăr am un nas drăguţ? Ştiu că tu ai să îmi spui adevărul.
—Nasul tău este aşa cum trebuie să fie, spuse scurt Marilla.

În sinea ei gîndea că nasul Annei era remarcabil de drăguţ, dar nu avea de gînd să i—o spună.

Toate acestea se petrecuseră cu trei săptămîni în urmă şi toate se desfăşuram binişor, de atunci încoace. Iar acum, în acea dimineaţă răcoroasă şi proaspătă de septembrie, Anne şi Diana coborau tropăind vesele pe Poteca Mestecenilor, ca două dintre cele mai fericite fetiţe din Avonlea.
—Cred că Gilbert Blythe va veni astăzi în şcoală, zise Diana. Toată vara a fost în vizită la verii lui din New Brunswick şi a venit înapoi acasă abia sîmbătă seara. Arată atît de bine! Şi aşa îi place să tachineze fetele! Ne scoate pur şi simplu sufletul.

Din vocea Dianei se putea deduce că, în acest caz, prefera să i se scoată sufletul.
—Gilbert Blythe? întrebă Anne. Numele lui este scris pe peretele de la intrare, alături de numele Juliei Bell cu un mare „Fiţi atenţi la ei!"?
—Da, răspunse Diana, dînd din cap, dar sînt sigură că nu o place chiar atît de tare pe Julia Bell. L—am auzit spunînd că a învăţat tabla înmulţirii după pistruii ei.
—O, nu—mi vorbi mie despre pistrui! o imploră Anne. Nu este frumos din partea ta, cînd ştii că am atît de mulţi. Dar cred că scrisul ăsta pe pereţi despre băieţi şi fete este cea mai mare prostie. Aş vrea să îl văd şi eu pe ăla care ar îndrăzni să—mi scrie mie numele pe pereţi lîngă numele unui băiat! Asta, sigur, se grăbi ea să adauge, dacă s—ar gîndi cineva să o facă.

Anne oftă. Nu i—ar fi plăcut să îşi vadă numele scris pe pereţi. Dar era puţin cam umilitor să ştii că nici nu era vreun pericol ca să se întîmple una ca asta.
—Prostii, spuse Diana, ai cărei ochi negri şi codiţe bogate făcuseră ravagii printre băieţii de şcoală din Avonlea, încît numele ei se găsea scris pe vreo duzină de pereţi. Este doar o glumă. Şi nu fi atît de sigură că numele tău nu va fi scris niciodată. Charlie Sloane este mort după tine. I—a spus mamei lui — mamei lui, dă—ţi seama — că eşti cea mai deşteaptă fată din şcoală. Asta este mai mult decît să arăţi bine.
—Ba nu, nu este, spuse Anne, feminină pînă în măduva oaselor. Aş prefera să fiu drăguţă, în loc să fiu deşteaptă. Şi nu pot să—l sufăr pe Charlie Sloane. Nu pot suporta băieţii cu ochi bulbucaţi. Dacă cineva mi—ar scrie numele alături de al lui nu mi—aş mai putea reveni niciodată, Diana Barry! Dar este plăcut să fii în fruntea clasei.
—Acum ai să îl ai pe Gilbert la tine în clasă, spuse Diana, şi să ştii că el era de obicei în frunte. Este numai într—a patra, deşi are aproape paisprezece ani. Acum patru ani, tatăl lui a fost bolnav, şi a trebuit să meargă la Alberta, ca să se îngrijească, iar Gilbert a fost cu el. Au stat acolo trei ani şi Gilbert nu a mers la şcoală decît atunci cînd s—au întors. Să ştii că n—o să—ţi mai fie la fel de uşor să rămîi în fruntea clasei.
—Mă bucur, zise Anne iute. Nu simţeam nici o satisfacţie să fiu mai bună decît o grămadă de băieţei şi de fetiţe mici, de nouă sau de zece ani. Ieri am învăţat cum se scrie „izbucnire". Josie Pye răspundea şi închipuie—ţi că a tras cu ochiul pe carte. Domnul Philips nu a văzut—o, pentru că se uita la Prissy

Andrews, dar eu am văzut—o. I—am aruncat aşa o privire îngheţată că s—a făcut roşie ca o sfeclă şi după aceea L—a silabisit greşit.

—Fetele astea, Pye, cam obişnuiesc să trişeze, zise Diana indignată, pe cînd se cocoţau pe gardul care mărginea drumul principal. Gertie Pye şi—a pus ieri sticla de lapte în locul meu de la pîrîu. Iţi dai seama? Acum nici nu mai vorbesc cu ea.

Cînd domnul Philips era în fundul clasei, ascultînd—o pe Prissy Andrews la latină, Diana şopti către Anne:

—Uite, ăla care stă chiar în dreptul tău, de cealaltă parte a clasei, este Gilbert Blythe. Uită—te numai puţin la el, să vezi dacă nu arată bine.

Anne privi într—acolo. Se nimeri bine, pentru că tocmai atunci susnu—mitul Gilbert Blythe tocmai era absorbit să prindă pe furiş, cu un ac, coada lungă şi galbenă a lui Ruby Gillis, care stătea în banca din faţa lui. Era un băiat înalt, cu păr castaniu şi cîrlionţat, ochii căprui şi zglobii şi o gură care zîmbea mereu ştrengăreşte. Chiar în acel moment, Ruby Gillis dădu să se ridice în picioare ca să răspundă profesorului, dar căzu la loc în bancă, icnind de parcă părul i—ar fi fost smuls din rădăcini. Toată lumea se uită la ea, iar domnul Philips o măsură cu aşa o privire uimită, încît Ruby începu să plîngă. Gilbert pitise, între timp, acul, şi acum îşi studia manualul de istorie, cu aerul cel mai serios din lume. Dar după ce toată agitaţia trecu, se uită către Anne şi îi făcu cu ochiul, cu un umor de nedescris.

—Da, cred că Gilbert Blythe al tău arată bine, recunoscu ea, dar cred că este şi foarte îndrăzneţ. Astea nu sînt maniere, să faci cu ochiul unei fete pe care nu o cunoşti.

Dar lucrurile începură să se desfăşoare cu adevărat, de abia după—amiaza.

Domnul Philips era în spatele clasei, într—un colţ, explicîndu—i o problemă de algebră lui Prissy Andrews, iar restul copiilor din clasă îşi cam făceau de cap, mîncînd mere, şuşotind, desenînd pe tăbliţe sau jucîndu—se cu greieri legaţi cu sfoară, prin clasă. Gilbert Blythe încerca zadarnic să o facă pe Anne Shirley să îl privească, deoarece Anne era în acel moment total absentă, indiferentă nu numai la prezenţa şi existenţa lui Gilbert Blythe dar şi a oricărui alt elev al şcolii din Avonlea şi chiar a şcolii din Avonlea. Cu bărbia proptită între palme şi ochii pierduţi în undele albastre ale Lacului cu Ape Sclipitoare, oferit cu generozitate de către fereastra de la apus, era plecată departe într—un minunat tărîm de vise, fără să vadă şi fără să audă nimic, în afară de propriile ei viziuni feerice.

Gilbert Blythe nu era obişnuit să se străduiască din răsputeri ca să atragă atenţia unei fete şi să obţină un eşec total. Trebuie ca ea să se uite la el, roşcata aia de Shirley, cu bărbie ascuţită şi ochii mari, care nu semănau cu ochii nici unei alte fete din Avonlea.

Gilbert traversă intervalul dintre bănci, apucă de capătul uneia dintre codiţele Annei, o ridică la o lungime de braţ şi spuse cu o şoaptă pătrunzătoare:

—Morcovi! Morcovi!

La care Anne îl privi răzbunătoare!

Făcu chiar mai mult decît să îl privească. Zvîcni în picioare, cu toate închipuirile sale minunate duse pe apa sîmbetei. îl fulgeră indignată, cu privirile pe Gilbert, cu ochi din ale căror scînteieri furioase îşi înăbuşise, iute, lacrimile la fel de furioase.

—Băiat rău şi îngrozitor ce eşti! exclamă ea cu pasiune. Cum îndrăzneşti?!

După care — trosc! Anne îşi ridică tăbliţa de ardezie şi o trînti atît de tare de capul lui Gilbert încît se crăpă — tăbliţa, nu capul.

Şcoala din Avonlea se bucura întotdeauna să asiste la o scenă. Aceasta era în mod special pe plac elevilor. Diana gemu. Ruby Gillis, care avea o anumită înclinaţie către istericale, începu să plîngă. Tommy Sloane îşi lăsă echipa de greieri să scape, în timp ce rămăsese privind cu gura căscată.

Domnul Philips veni către ei printre bănci şi aşeză o mînă grea pe umărul Annei.

—Anne Shirley, ce înseamnă asta? întrebă el mînios.

Anne nu răspunse nimic. însemna să ceri prea mult de la un om din carne şi oase să recunoască în faţa întregii şcoli că i se spusese „morcov". Gilbert fu cel care vorbi cu curaj.

—A fost vina mea, domnule Philips. Eu am necăjit—o. Domnul Philips nu îi acordă nici o atenţie lui Gilbert.

—Îmi pare rău să văd că unul dintre elevii mei se comportă atît de nestăpînit şi de răzbunător, spuse el pe un ton solemn, ca şi cum, simplul fapt de a fi elevul lui, ar fi trebuit să distrugă de la rădăcină orice pornire rea, din sufletele micilor muritori imperfecţi. Anne, treci în faţa clasei, lîngă tablă şi stai acolo

toată după—amiaza!

Anne ar fi preferat infinit mai tare să fi fost biciuită în loc de această pedeapsă, sub care sufletul ei sensibil se înfiora ca sub o lovitură de bici. Se supuse, cu un chip palid şi lipsit de expresie. Domnul Philips luă o bucată de cretă şi scrise pe tablă, deasupra capului ei: „Ann Shirley se poartă urît şi este foarte neastîmpărată. Ann Shirley trebuie să înveţe să se controleze.", apoi spuse aceasta cu voce tare, astfel încît chiar şi cei din clasa întîi, care nu ştiau încă să citească să poată pricepe.

Anne rămase acolo, pentru tot restul după—amiezei, cu acea caracterizare scrisă deasupra ei. Nu plînse, nici nu lăsă capul în jos. Furia era încă prea fierbinte în sufletul ei, ca să facă aşa ceva şi ea fu aceea care o susţinu în timpul acelei încercări umilitoare. Cu aceiaşi ochi plini de resentimente şi obraji îmbujoraţi de emoţie, susţinu atît privirile încurajatoare ale Dianei, cît şi semnele de indignare ale lui Charlie Sloane şi zîmbetele maliţioase ale lui Josie Pye. Iar în ce îl privea pe Gilbert Blythe, nici măcar nu se uita la el. Niciodată nu o să se mai uite la el! Şi nici nu va mai vorbi vreodată cu el!

Cînd orele se terminară, Anne o porni îmbujorată, ţinîndu—şi sus capul ei roşcat! Gilbert Blythe încercă să o oprească la uşa de la intrare.

—Îmi pare teribil de rău că mi—am bătut joc de părul tău, Anne, şopti el plin de remuşcări. Pe cuvînt că îmi pare rău. Nu mai fi supărată pe mine, acum.

Anne trecu mai departe nepăsătoare, fără o privire sau un semn că ar fi auzit.

—O, cum ai putut, Anne? o întrebă Diana cu sufletul la gură, cînd coborau pe drum, pe jumătate cu reproş, pe jumătate cu admiraţie. Diana simţea că ea personal nu ar fi putut rezista pledoariei lui Gilbert.

—Nu—l voi ierta niciodată pe Gilbert Blythe, zise Anne hotărîtă. Iar Domnul Philips mi—a scris numele fără „e" la sfîrşit. Parcă mi—a înfipt un pumnal în inimă, Diana.

Diana nu avea nici cea mai mică idee ce voia Anne să spună de fapt, dar înţelese, totuşi, că era ceva teribil, o grozăvie.

—Nu trebuie să îţi pese că Gilbert rîde de părul tău, spuse ea împăciuitoare. El îşi bate joc de toate fetele. A rîs de părul meu, pentru că este atît de negru. Mi—a spus „cioară" de vreo duzină de ori. **Şi,** pînă acum, nici nu l—am mai auzit cerîndu—şi scuze pentru ceva.

—Este o mare diferenţă între a ţi se spune „cioară" şi a ţi se spune „morcov", zise Anne cu demnitate. Gilbert Blythe mi—a rănit sentimentele într—un mod îngrozitor, Diana.

S—ar fi putut ca problema să fie depăşită fără alte suferinţe în plus, dacă lucrurile s—ar fi oprit aici. Dar o nenorocire nu vine niciodată singură.

Elevii din Avonlea îşi petreceau deseori orele de prînz culegînd răşină în păduricea de molizi a domnului Bell, de peste deal, şi de dincolo de păşunea sa întinsă. De acolo se putea zări casa lui Eben Wright, unde era cazat profesorul lor. Ond îl vedeau pe domnul Philips ieşind de acolo, alergau către şcoală. Dar distanţa fiind cam de trei ori mai mare decît aleea domnului Wright, reuşeau să ajungă, gîfîind şi cu sufletul la gură, cu două—trei minute întîrziere.

In ziua următoare, domnul Philips fu cuprins de una dintre acele porniri spasmodice şi revoluţionare, aşa că îi anunţă, înainte de a pleca în pauza de masă, că la întoarcere doreşte să îi găsească pe toţi şcolarii la locurile lor. Oricine ar fi întîrziat urma să fie pedepsit.

Toţi băieţii şi cîteva dintre fete merseră în păduricea de molizi a domnului Bell, ca de obicei, ferm hotărîţi să stea acolo doar atît cît „să mestece o îmbucătură". Dar dumbrăvile de molizi sînt seducătoare şi boabele galbene de răşină ispititoare. Au cules, au hoinărit şi au rătăcit şi, ca de obicei, primul lucru care le—a readus aminte de scurgerea timpului, a fost Jimmy Glover, strigînd din vîrful unui bătrîn molid impunător: „Vine proful!".

Fetele, care erau jos, o porniră primele şi reuşiră să ajungă în clasă la vreme, dar în ultimul moment. Băieţii, care trebuiră să coboare în grabă din copaci, întîrziară. Iar Anne, care nu culesese deloc răşină ci doar hoinărise fericită, pînă la capătul cel mai îndepărtat al dumbrăvii, pierdută printre ferigi, cîntîndu—şi uşurel cu ghirlandă de flori în păr, ca o zeitate sălbatică a acelor locuri umbroase, o porni spre şcoală mai tîrziu decît toţi ceilalţi. Cu toate acestea, Anne putea alerga ca o căprioară, aşa că alergă din răsputeri, cu rezultatul diabolic că îi depăşi pe băieţi şi o zbughi înăuntru, pe uşa şcolii, în clipa în care domnul Philips tocmai îşi punea pălăria în cui.

Scurta izbucnire de energie revoluţionară a domnului Philips se epuizase. Nu îi trebuia lui atîta bătaie de cap, încît să pedepsească o duzină de copii. Dar ceva trebuia totuşi să facă, pentru a se ţine de cuvînt. Aşa că îşi căută un ţap ispăşitor, pe care îl găsi în persoana Annei, care tocmai se lăsa să cadă în bancă, cu

răsuflarea tăiată, cu coroniţa de flori uitată, atîrnîndu—i într—o parte pe ureche, şi dîndu—i un aspect cu totul dezmăţat şi neîngrijit.

—Anne Shirley, din moment ce eşti atît de amatoare de compania băieţilor, am să îţi satisfac acest gust, astăzi după—amiază, spuse el sarcastic. Scoate—ţi florile alea din păr şi stai în bancă cu Gilbert Blythe.

Ceilalţi băieţi chicotiră. Diana se îngălbeni la faţă de mila Annei, îi scoase florile din păr şi îi strînse mîna. Anne rămase cu privirea aţintită către profesor, ca o stană de piatră.

—Ai auzit ce ţi—am spus, Anne? întrebă domnul Philips încruntat.

—Da, domnule, răspunse Anne încet, dar nu cred că aţi vorbit serios.

—Te asigur că am vorbit cît se poate de serios — cu acelaşi ton sarcastic, pe care toţi copiii, şi Anne în mod special, îl urau.

Şi, punînd sare pe rană:

—Ascultă—mă imediat.

Pentru o clipă, Anne păru că nu vrea să îi dea ascultare. Apoi, dîndu—şi seama că nu avea scăpare, se ridică trufaşă, traversă intervalul dintre bănci, se aşeză alături de Gilbert Blythe şi îşi îngropa faţa între braţe, pe bancă. Ruby Gillis, care apucase să o zărească pentru o clipă le povesti, mai apoi, celorlalţi copii, în drum către casă, că nu mai pomenise în viaţa ei aşa ceva, că „era atît de palidă, cu nişte pete roşii îngrozitoare pe faţă".

Pentru Anne, acesta reprezenta sfîrşitul. Era suficient de rău că ea singură, dintr—o duzină de copii, la fel de vinovaţi ca şi ea, fusese aleasă pentru a fi pedepsită. Era şi mai rău că fusese trimisă să stea în bancă cu un băiat. Dar că acel băiat anume era tocmai Gilbert Blythe, era ceva care făcea ca insulta să depăşească orice limită suportabilă. Anne simţea că ea nu putea îndura aşa ceva şi nu ar fi avut rost nici măcar să încerce. întreaga ei fiinţă era înnebunită de mînie şi umilinţă.

La început, ceilalţi elevi priviră, şoptiră şi îşi dădură ghionti. Dar cum Anne nu se hotăra să îşi ridice capul şi Gilbert rezolva fracţii ca şi cum ar fi fost absorbit trup şi suflet de ele şi numai de ele, reveniră în curînd la temele lor şi Anne fu dată uitării. Cînd domnul Philips anunţă că se terminase ora de istorie, Anne ar fi trebuit să plece şi ea din clasă. Dar nu se mişcă şi domnul Philips, care scrisese cîteva versuri, „Către Priscilla", înaintea orei, era absorbit să găsească o rimă şi nu o observă. La un moment dat, cînd nimeni nu se uita, Gilbert scoase din pupitru o bombonică roz pe care scria „Eşti dulce" şi o strecură pe sub cotul îndoit al Annei. în care moment, Anne se trezi, înfăşcă bombonică roz cu buricele degetelor, o aruncă la pămînt, o strivi de o făcu pulbere sub călcîi şi rămase în aceeaşi poziţie, fără să îl învrednicească pe Gilbert măcar cu o privire.

Cînd şcoala se termină, Anne merse la banca sa, luă ostentativ tot ce se găsea în ea, cărţi, bucăţi de cretă, Biblia şi manualul de aritmetică, şi le aşeză pe toate în ordine pe tăbliţa ei crăpată.

—De ce iei toate lucrurile astea cu tine acasă, Anne? dori să ştie Diana, deîndată ce fură afară, pe drum.

Nu îndrăznise să pună întrebarea înainte.

—Nu mă mai întorc la şcoală, răspunse Anne.

Dianei i se tăie respiraţia şi rămase cu privirile ţintă la Anne, să vadă dacă vorbeşte serios.

—Şi Marilla o să te lase să stai acasă? o întrebă ea.

—Va trebui să mă lase. Nu mai vin niciodată la şcoală cît acest om este profesor.

—O, Anne. Diana arăta ca şi cum ar fi fost gata să pufnească în plîns. Să ştii că eşti rea. Eu ce mă fac? Domnul Philips o să mă pună să stau în bancă cu nesuferita aia de Gertie Pye — sigur o să o facă, pentru că numai ea stă singură. întoarce—te înapoi, Anne!

—Aş face aproape orice pe lume pentru tine, Diana, spuse Anne cu tristeţe. M—aş lăsa chiar sfîşiată bucată cu bucată, dacă ţi—ar fi cu ceva de folos. Dar nu pot face asta şi te rog să nu mi—o mai ceri. Mă pui la o grea încercare.

—Gîndeşte—te, numai, la cîtă distracţie ai de pierdut, se văicări Diana. O să construim cea mai frumoasă casă, una nouă, în josul pîrîului. Şi săptămîna viitoare o să ne jucăm cu mingea, iar tu nu te—ai jucat niciodată cu mingea, Anne. Este grozav de distractiv. Şi o să învăţăm şi un cîntec nou — Jane Andrews îl repetă acum. Iar Alice Andrews o să aducă, săptămîna viitoare, o carte nouă din care o să citim toţi cu voce tare, acolo jos lîngă pîrîu. Şi tu ştii, Anne, cît de tare îţi place să citeşti cu voce tare.

Nimic nu reuşi să o impresioneze pe Anne. Hotărîrea ei era luată. Nu avea să se mai întoarcă niciodată la şcoală, la domnul Philips. Aşa îi spuse ea Marillei cînd sosi acasă.

—Prostii, răspunse Marilla.

—Ba nu este o prostie deloc, zise Anne, privind—o pe Marilla cu seriozitate şi reproş. Nu înţelegi, Marilla, că am fost insultată?

—Insultată — prostii! O să te duci mîine la şcoală ca de obicei.

—O, nu. Anne scutură încet din cap. Nu mă mai duc acolo, Marilla. O să îmi învăţ lecţiile acasă, o să fiu cît pot eu de cuminte şi am să tac, atît cît va fi posibil. Dar te asigur că la şcoală nu mă mai întorc.

Marilla zări în ochii Annei ceva remarcabil, ca o încăpăţînare nesupusă întipărită pe chipul ei. înţelese că va avea mult de lucru pentru a—i veni de hac. Dar se comportă înţelept şi nu spuse nimic în acel moment.

—Am să cobor să îi fac o vizită lui Rachel, astă—seară, gîndi ea. Nu are nici un sens să încerc, acum, să mă înţeleg cu Anne. Este foarte tulburată şi am impresia că poate fi extrem de încăpăţînată, atunci cînd îşi pune ceva în gînd. Din cîte am înţeles eu din povestirea ei, se pare că domnul Philips s—a purtat cam prea dur în toată treaba asta. Dar nu se cuvine să o recunosc faţă de ea. Am să discut cu Rachel. Ea a trimis zece copii la şcoală şi ar trebui să ştie cîte ceVa. Probabil că, pînă la ora asta, a auzit şi ea ce s—a întîmplat.

Marilla o găsi pe doamna Lynde tricotînd şaluri, la fel de harnică şi de bine dispusă ca întotdeauna.

—Cred că ştii cam ce mă aduce la tine, îi spuse ea cam ruşinată. Doamna Rachel aprobă cu o mişcare a capului.

—Scandalul de la şcoală cu Anne, cred. Tillie Boulter a trecut pe la mine, în drum spre casă, şi mi—a povestit tot.

—Nu ştiu ce să mă fac cu ea, spuse Marilla. Susţine că nu mai vrea să se întoarcă la şcoală şi pace. Nu am mai văzut un copil atît de pornit. M—am aşteptat la necazuri, încă din prima zi de şcoală. Ştiam că lucrurile mergeau prea bine ca să dureze. Este atît de repezită! Ce mă sfătuieşti, Rachel?

—Ei bine, din moment ce mi—ai cerut sfatul, Marilla, răspunse doamna Lynde cu amabilitate — doamnei Lynde îi plăcea din tot sufletul să i se ceară sfatul — mai întîi i—aş ridica un pic moralul, asta aş face. Părerea mea este că domnul Philips a greşit. Sigur, nu trebuie să îi spui asta copilului, ştii prea bine. Cu siguranţă că ieri a avut dreptate să o pedepsească, pentru ieşirea pe care a avut—o, dar astăzi a fost altceva. Şi ceilalţi, care au întîrziat împreună cu Anne, ar fi trebuit pedepsiţi, asta e. Şi eu nu sînt de acord ca să pui fetele să stea în bancă cu băieţii, ca să le pedepseşti. Este lipsit de decenţă. Tillie Boulter era pur şi simplu indignată. I—a luat cu totul şi cu totul partea Annei şi spunea că şi ceilalţi elevi au făcut la fel. Anne pare să fie o persoană foarte populară printre colegii ei. Nici nu credeam că se va înţelege atît de bine cu ei.

—Deci tu eşti de părere că este mai bine să o las să stea acasă? întrebă Marilla uluită.

—Da. Asta e. Eu n—aş trimite—o înapoi la şcoală, înainte ca ea să vrea lucrul ăsta. Ascultă—mă pe mine, Marilla, o să se linişteasc ea într—o săptămînă, sau cam aşa ceva, şi atunci va fi gata să o facă de bunăvoie. Pe cînd, dacă o forţezi să meargă acum la şcoală, împotriva voinţei ei, cine ştie în ce bucluc ar putea intra mîine, şi ar fi şi mai rău. Cu cît se face mai puţin tam—tam, cu atît mai bine, după părerea mea. Nu o să piardă prea mult dacă nu merge la şcoală, în cazul în care treburile stau aşa. Domnul Philips nu este bun de nimic ca profesor. Felul în care păstrează el disciplina este scandalos, asta este. Şi, în plus, îi neglijează pe cei mici pentru a se ocupa tot timpul de elevii mari, pe care îi pregăteşte pentru Academia Reginei. Nu ar fi rămas nici un an profesor la şcoală, dacă unchiul lui nu ar fi fost membru în consiliul de administraţie — şi asta, pentru că îi duce de nas pe ceilalţi doi, asta este. îţi spun sincer că nu ştiu ce se va întîmpla cu educaţia, la noi în Insulă.

Doamna Rachel scutură din cap, ca pentru a da de înţeles că dacă ea ar fi condus sistemul educaţional al provinciei, mult mai bine ar fi mers treburile.

Marilla ascultă sfatul doamnei Rachel şi nu îi mai spuse un cuvinţel Annei despre întoarcerea la şcoală. îşi învăţă lecţiile acasă, îşi îndeplini treburile casnice şi se jucă cu Diana, în amurgurile purpurii şi răcoroase de toamnă. Dar atunci cînd îl întîlnea pe Gilbert Blythe pe drum, sau îl vedea la şcoala de duminică, trecea pe lîngă el cu un dispreţ îngheţat, care nu putea fi domolit, cu nici un chip, de evidentele lui încercări de a o împăca. Nici măcar eforturile Dianei de a face pace între ei nu ajunseră nicăieri. Anne îşi pusese, cu siguranţă, în cap să îl urască pe Gilbert Blythe, pînă la sfîrşitul zilelor ei.

Şi pe cît de mult îl ura pe Gilbert, pe atît de tare o iubea pe Diana, cu toată dragostea de care era capabilă inima ei mică şi pasionată, care trăia cu aceeaşi intensitate şi cele plăcute şi cele neplăcute. într—o seară, Marilla, care se întorcea din livadă cu un coş de mere, o găsi pe Anne stînd, singură, la

fereastra de răsărit, în lumina apusului, plîngînd amarnic.
—Ce s—a mai întîmplat acum, Anne? o întrebă ea.
—E vorba despre Diana, suspină profund Anne. O iubesc atît de tare pe Diana! Nu pot trăi fără ea. Dar ştiu foarte bine că atunci cînd vom creşte mari, Diana o să se mărite şi o să trebuiască să plece şi să mă părăsească. Şi atunci, vai, eu ce am să mă fac?! îl urăsc pe soţul ei — îl urăsc din tot sufletul. Mi—am imaginat cum o să fie totul — nunta şi toate celelalte. Diana gătită toată în alb, cu voal, arătînd frumoasă şi impunătoare ca o regină. Şi pe mine, ca domnişoară de onoare, îmbrăcată într—o rochie drăguţă, cu mîneci bufante, dar cu inima zdrobită în spatele chipului meu zîmbitor. Apoi, cum îmi voi lua de la Diana rămas bu—hu—hun... Aici Anne izbucni în lacrimi cu şi mai mare amărăciune şi disperare.

Marilla se întoarse repede cu spatele, pentru a—şi ascunde faţa schimonosită. Dar fără folos. Se prăbuşi pe primul scaun şi pufni din tot sufletul în asemenea hohote nestăpînite de rîs, cu totul neobişnuite pentru ea, încît Matthew, care traversa, afară, curtea, se opri uluit. Cînd, oare, o mai auzise el pe Marilla rîzînd?
—Ei bine, Anne Shirley, spuse Marilla deîndată ce putu din nou vorbi, dacă tot este să îţi cauţi necazurile cu luminarea, caută—le undeva mai aproape. Cred că ai ceva imaginaţie, asta este sigur!

Capitolul XVI.DIANA ESTE INVITATĂ LA CEAI CU REZULTATE TRAGICE

Octombrie era o lună frumoasă la Green Gables, cînd mestecenii din vîlcea deveneau aurii ca soarele şi arţarii din spatele livezii se colorau într—un stacojiu regal şi cireşii sălbatici de—a lungul potecii se îmbrăcau în cele mai frumoase nuanţe de roşu întunecat şi de verde amestecat cu bronz, în timp ce cîmpurile erau şi ele aurite

Anne savura din plin lumea de culori care o înconjura.
—O, Marilla, exclamă ea într—o sîmbătă dimineaţa, cînd se întorcea în pas de dans, cu braţele pline de ramuri splendide, sînt atît de fericită că trăiesc într—o lume în care există octombrie. Ar fi o nenorocire dacă s—ar trece direct de la septembrie la noiembrie, nu—i aşa? Priveşte ramurile astea de arţar. Nu simţi un fior — mai mulţi fiori?! Mă duc să—mi împodobesc camera cu ele.
—Aiureli, zise Marilla, al cărui simţ estetic nu era din cale—afară de dezvoltat. Faci atîta dezordine la tine în cameră, cu lucrurile astea pe care le aduci de—afară. Dormitoarele sînt făcute ca să dormi în ele.
—O, da, şi ca să visezi în ele, Marilla. Şi știi şi tu că se poate dormi mai bine într—o cameră împodobită cu lucruri drăguţe. Am să pun ramurile astea în cana aceea veche şi albastră şi o să mi le aşez pe masă.
—Vezi, atunci, să nu umpli scara de frunze. Astăzi după—amiază merg la o întrunire a Societăţii de întrajutorare, la Cramody, Anne, şi nu cred să mă întorc înainte să se însereze. Va trebui să pregăteşti tu cina pentru Matthew şi Jerry, aşa că ai grijă să nu uiţi să pui ceaiul la făcut, înainte să te aşezi la masă, aşa cum ai făcut data trecută.
—A fost ceva îngrozitor din partea mea să uit, se scuză Anne, dar în ziua aceea mă gîndeam la un nume pentru Valea Violetelor şi asta mi—a scos din minte toate celelalte lucruri. Matthew a fost atît de drăguţ! Nu s—a plîns nici o clipă. Dar a pregătit el ceaiul şi a spus că nu contează dacă mai aşteaptă puţin. Şi, în timpul ăsta, eu i—am spus o poveste frumoasă cu zîne, aşa că nici nu şi—a dat seama cînd a trecut timpul. Era o poveste tare frumoasă, Marilla. îi uitasem sfîrşitul, aşa că am inventat eu unul, şi Matthew mi—a spus că nici nu şi—a dat seama unde s—a terminat povestea şi a început invenţia mea.
—Lui Matthew nu i s—ar părea ceva deplasat, nici dacă te—ai trezi şi ai pregăti cina la miezul nopţii. Dar, de data asta, ai grijă şi adu—ţi aminte. Şi — nu ştiu dacă procedez cum trebuie — s—ar putea să fii mai răsfăţată ca oricînd — dar poţi să o chemi şi pe Diana aici, să—şi petreacă după—amiaza cu tine şi să luaţi ceaiul împreună.
—O, Marilla! Anne îşi împreună mîinile. Ce grozav! înseamnă că eşti şi tu în stare să îţi imaginezi, totuşi, unele lucruri. Cum altfel ai fi putut înţelege cît de tare îmi doream asta, de atîta timp? O să mi se pară atît de frumos şi de... şi de matur. Să n—ai nici o teamă, am să pun ceaiul la făcut, chiar dacă am musafiri. O, Marilla, pot folosi serviciul de ceai cu boboci de trandafiri?
—Asta nu! Serviciul cu trandafiri! Şi după aceea ce ai să mai vrei? Ştii că nu îl folosesc decît cînd vine pastorul sau cineva de la Societate. O să foloseşti vechiul serviciu cafeniu. Dar puteţi deschide

borcănelul galben cu dulceaţă de cireşe. Era şi timpul să fie consumat, oricum — cred că este pe cale să se strice. Şi poţi tăia şi servi cîteva felii de prăjitură cu fructe şi nişte fursecuri.

—Mă şi văd stînd în capul mesei şi turnînd ceaiul în ceşti, zise Anne, închizînd ochii cu încîntare. Şi cum o întreb pe Diana dacă vrea zahăr. Ştiu că nu vrea, dar eu o întreb, aşa, ca şi cînd nu aş şti. Apoi, cum o poftesc să mai servească o felie de prăjitură şi încă o linguriţă de dulceaţă. O, Marilla, am o senzaţie nemaipomenită, numai gîndindu—mă la toate astea! Pot să o duc în camera de oaspeţi, ca să îşi lase acolo pălăria cînd vine? Şi după aceea să stăm în salon?

—Nu. Camera de zi este destul de bună pentru tine şi musafirii tăi. Dar mai este o sticlă pe jumătate plină cu sirop tonic de zmeură, rămas de aseară, de la întîlnirea comitetului parohial. Este pe al doilea raft, în bufetul din camera de zi şi puteţi bea din el, tu şi cu Diana, dacă vreţi, cu o prăjiturică, în timpul după—amiezei, pentru că s—ar putea ca Matthew să se întoarcă tîrziu la ceai, astăzi, deoarece, astăzi culege cuiburile de cartofi.

Anne zbură înspre vîlcea, trecu de Bulboana Driadei, urcă pe poteca de molizi către Dealul Livezii, ca să o invite pe Diana la ceai. Drept care, imediat după plecarea Marillei la Cramody, Diana îşi făcu apariţia, îmbrăcată în cea de—a doua dintre cele mai bune rochii ale ei, arătînd exact aşa cum se cuvine atunci cînd eşti invitat la ceai. De obicei, dădea buzna în bucătărie, fără să bată la uşă. Dar, de data aceasta, bătu energic la uşa din faţă. Iar cînd Anne, îmbrăcată în cea de—a doua rochie mai bună a ei îi deschise la fel de prompt şi de energic, cele două fetiţe dădură mîna cu atîta seriozitate, ca şi cînd atunci s—ar fi cunoscut pentru prima oară. Această solemnitate nenaturală se menţinu cînd Diana fu condusă în mansarda dela est, ca să îşi lase acolo pălăria după care statură ca nişte doamne, vreo zece minute în camera de zi.

—Cum se mai simte mama ta? întrebă Anne, politicoasă, ca şi cînd nu ar fi văzut—o în acea dimineaţă pe doamna Barry culegînd mere, într—o stare de spirit şi de sănătate foarte bune.

—Este foarte bine, mulţumesc. Bănuiesc că domnul Cuthbert culege cartofi la Lily Sands în această

după—amiază, nu—i aşa? spuse Diana, care fusese dimineaţa la domnul Harmon Andrews, în şareta lui Matthew.
—Da. Recolta noastră de cartofi este foarte bună în acest an. Sper că şi recolta tatălui tău este la fel de bună.
—Este destul de bună, mulţumesc. Aţi cules multe mere pînă acum?
—O, da, atît de multe, răspunse Anne uitînd să mai rămînă demnă şi sărind în sus iute. Hai să mergem în grădină să culegem cîteva din soiul Dulcele roşu, Diana. Marilla a spus că le putem mînca pe toate care au mai rămas în pom. Marilla este o femeie foarte darnică. A spus că putem lua prăjitură cu fructe şi dulceaţă de cireşe, la ceai. Dar astea nu sînt bune maniere să—i spui musafirului tău ce ai să îi dai de mîncare, aşa că nu am să îţi spun ce ne—a dat voie să bem. Să ştii numai că începe cu „s" şi cu „z" şi că este de culoare roşu aprins. îmi plac lucrurile roşii aprins, ţie nu? Au un gust de două ori mai bun decît orice altă culoare.

Livada, cu ramurile ei încărcate de fructe care atîrnau pînă la pămînt, se dovedi atît de atrăgătoare, încît cele două fetiţe îşi petrecură cea mai mare parte a după—amiezii acolo, aşezate pe un colţişor de iarbă căruia bruma îi cruţase verdeaţa şi pe care soarele blînd de toamnă îl încălzea mîngîietor. Stătură acolo să mănînce mere şi să îşi spună tot ce aveau de spus. Diana avea multe să—i povestească Annei, despre ceea ce se mai petrecuse la şcoală. Trebuia să stea în bancă cu Gertie Pye şi îi era foarte neplăcut. Gertie scîrţîia mereu cu creionul, ceea ce o scotea pe Diana din răbdări. Ruby Gillis scăpase de toţi negii, cum mă vezi şi cum te văd, cu o piatră vrăjită pe care i—o dăduse bătrîna Mary Joe de la Creek. Trebuia să îţi freci cu ea negii şi apoi să o arunci peste umărul stîng, cînd era lună nouă şi negii dispăreau. Numele lui Charlie Sloane era scris alături de cel al lui Em White pe peretele de la intrare iar Em White era înnebunită de furie din cauza asta. Sam Boulter îl îngînase pe domnul Philips în timpul orelor şi domnul Philips îl lovise cu biciul iar tatăl lui Sam venise la şcoală şi îi interzisese domnului Philips să mai ridice vreodată mîna asupra copilului lui. Mattie Andrews avea o pelerină nouă, roşie şi un pulover albastru cu ciucuri şi te îmbolnăveau aerele pe care şi le dădea din cauza asta. Iar Lizzie Wright nu mai vorbea cu Mamie Wilson pentru că sora cea mare a lui Mamie Wilson îi stricase legătura sorei celei mari a lui Lizzie Wright cu prietenul ei. Şi toată lumea îi ducea dorul Annei şi ar fi dorit ca ea să revină la şcoală din nou. Şi Gilbert Blythe...

Dar Anne nu dorea să audă nimic despre Gilbert Blythe. Sări, grăbită, şi spuse că ar fi cazul să intre în casă şi să bea nişte sirop tonic de zmeură.

Anne căută pe al doilea raft al bufetului din camera de zi. Dar acolo nu se găsea nici o sticlă cu sirop de zmeură. Căutările o descoperiră în spate, pe ultimul raft. Anne puse sticla pe o tavă şi o aşeză pe masă, alături de un pahar mare.
—Acum, te rog să te serveşti, Diana, spuse ea politicoasă. Eu nu cred că am să beau chiar acum. Parcă nu—mi vine să beau, după ce am mîncat atîtea mere.

Diana îşi turnă un pahar plin, privi cu admiraţie transparenţa roşie strălucitoare şi apoi îl sorbi cu eleganţă.
—Este un sirop de zmeură nemaipomenit de bun, Anne, zise ea. Nici nu ştiam că siropul de zmeură poate fi atît de bun.
—Mă bucur că—ţi place. Te rog să—ţi iei cît doreşti. Eu mă duc să fac focul. Sînt atît de multe răspunderi pe capul unui om, atunci cînd are grija unei case, nu—i aşa?

Cînd Anne se întoarse de la bucătărie, Diana îşi golise deja al doilea pahar plin cu sirop. Şi, îmbiată politicos de Anne, nu se dădu în lături să îl mai bea şi pe al treilea. Paharul mare fusese de fiecare dată umplut, ochi iar siropul era cu siguranţă foarte gustos.
—Este cel mai bun pe care l—am băut vreodată, zise Diana. Este chiar cu mult mai bun decît cel al doamnei Lynde, deşi ştii cît de tare şi—l laudă. Nici nu seamănă, măcar, cu al ei.
—Mi—aş fi închipuit că siropul de zmeură al Marillei să fie mai bun decît cel al doamnei Lynde, spuse Anne, loială. Marilla este o bucătăreasă renumită, încearcă, acum, să mă înveţe şi pe mine să gătesc, dar te asigur, Diana, că este o muncă grea. Nu ai cum să îţi foloseşti imaginaţia, atunci cînd găteşti. Trebuie să faci totul după reguli şi reţete. Ultima oară, am făcut o prăjitură şi am uitat să pun faina. Tocmai mă gîndeam la o poveste foarte frumoasă, despre mine şi despre tine, Diana. Mă gîndeam că tu erai grav bolnavă de vărsat şi că toată lumea te părăsise, dar eu am venit cu curaj la capul patului tău de suferinţă şi te—am readus la viaţă. Apoi m—am îmbolnăvit şi eu de vărsat şi am murit şi am fost îngropată sub

plopii din cimitir şi tu ai venit şi ai plantat acolo un trandafir, la mormîntul meu, şi l—ai udat cu lacrimile tale. Şi nu ţi—ai uitat niciodată, niciodată prietena din tinereţe, care îţi salvase viaţa şi se sacrificase pentru tine. O, era o povestioară atît de patetică, Diana. îmi curgeau lacrimile pe obraji, pe cînd amestecam compoziţia pentru prăjitură. Dar am uitat să pun făina şi prăjitura a fost un eşec total. Făina este o chestie esenţială la prăjituri, vezi tu. Marilla a fost foarte supărată pe mine şi pe bună dreptate. Sînt o grea încercare pentru ea. Şi săptămîna trecută am necăjit—o foarte tare cu sosul pentru budincă. Marţi aveam la masă budincă cu prune şi mai rămăsese cam jumătate din budincă şi un castronel de sos, care Marilla a spus că o să ne mai ajungă pentru o masă. Mi—a spus să le pun în bufetul din cămară şi să le acopăr. Am încercat să le acopăr cît am putut de bine, Diana, dar cînd le—am dus, mi—am închipuit că eram o călugăriţă — sigur, eu sînt protestantă, dar atunci îmi închipuiam că sînt catolică — care se călugărise, pentru a îngropa un suflet zdrobit între zidurile unei mînăstiri. Aşa că am uitat să acopăr şi sosul de la budincă. Mi—am adus aminte abia a doua zi de dimineaţă şi am alergat la camera. Diana, nu ştiu dacă îţi poţi imagina oroarea mea, cînd am găsit un şoarece înecat în sosul de budincă! Am luat şoarecele cu o lingură şi l—am aruncat în curte, apoi am spălat lingura în trei ape. Marilla era la muls vacile şi am avut intenţia să o întreb, la întoarcere, dacă pot arunca sosul la porci. Dar, atunci cînd a venit, eu îmi imaginam că eram o zînă a brumei, care rătăcea prin păduri şi transforma culoarea copacilor în roşu sau galben, după cum îşi dorea fiecare, aşa că nu m—am mai gîndit la sosul de budincă şi Marilla m—a trimis să culeg mere. Ei bine, domnul şi doamna Chester Ross din Spencervale au venit la noi, în dimineaţa aceea. Ştii că sînt nişte oameni foarte stilaţi, în special doamna Chester Ross. Cînd Marilla m—a chemat în casă, prînzul era servit şi toată lumea era la masă. Am încercat să mă port pe cît de politicos şi de demn posibil, pentru că doream ca doamna Chester Ross să creadă despre mine că sînt o fetiţă manierată, şi că mă port ca o lady, chiar dacă nu arăt bine. Totul a mers bine, pînă cînd Marilla a venit cu budinca de prune într—o mînă şi cu castronelul cu sos încălzit în cealaltă. Diana, a fost un moment teribil. In clipa aceea mi—am amintit tot şi am sărit în picioare şi am strigat: „Marilla, să nu foloseşti sosul de budincă! Era un şoarece înecat în el. Am uitat să îţi spun mai devreme". O, Diana, nici de ar fi să trăiesc o sută de ani, nu voi uita prin ce moment îngrozitor am trecut. Doamna Chester Ross s—a uitat la mine de am crezut că am să intru în pămînt de ruşine. Ea este aşa o gospodină bună şi gîndeşte—te ce o fi crezut despre noi. Marilla s—a înroşit ca focul, dar nu a spus un cuvînt — nu atunci. Doar a plecat înapoi, la bucătărie, cu budinca şi cu sosul şi a adus nişte dulceaţă de căpşune. Mi—a dat şi mie, dar nu am putut lua nici măcar o înghiţitură. Parcă aveam cărbuni încinşi pe creieri. După ce doamna Chester Ross a plecat, Marilla mi—a tras o săpuneală pe cinste. Dar ce—i, Diana, ce s—a întîmplat?

Diana încercase să se ridice, foarte nesigură pe ea. După care se aşezase la loc pe scaun, ducîndu—şi mîinile la cap.

—Mi—e... mi—e tare rău, spuse ea cu un glas cam răguşit. Ăăă, trebuie... trebuie să merg acasă.

—O, nici să nu te gîndeşti la una ca asta, să pleci înainte de ceai! strigă Anne alarmată. îl pregătesc chiar acum. Fac ceaiul chiar în momentul ăsta.

—Eu vreau acasă, repetă Diana, prosteşte dar cu hotărîre.

—Lasă—mă, măcar, să îţi ofer o gustare, o imploră Anne. Lasă—mă să îţi dau nişte prăjitură cu fructe şi nişte dulceaţă de cireşe. Stai puţin întinsă pe sofa şi ai să te simţi mai bine. Unde îţi este rău?

—Eu vreau acasă, zise Diana, şi asta era tot ce putea spune, în zadar se rugă Anne de ea.

—Nu am mai auzit de un musafir care pleacă înainte să se servească ceaiul, se vaită ea. O, Diana, crezi că ar fi posibil să te fi îmbolnăvit cu adevărat de vărsat? Dacă este aşa, să ştii că am să te îngrijesc eu, poţi conta pe mine. Nu am să te abandonez niciodată. Dar tare aş vrea să rămîi la ceai. Unde îţi este rău?

—Sînt înfiorător de ameţită, spuse Diana.

Şi, într—adevăr, merse clătinîndu—se. Anne, cu lacrimi de decepţie în ochi, îi aduse Dianei pălăria şi o conduse pînă la gardul curţii Barry. Apoi plînse tot drumul pînă înapoi la Green Gables, unde puse, cu părere de rău, restul siropului de zmeură la loc, în dulapul din cămară şi pregăti ceaiul pentru Matthew şi Jerry, dar toată sarea şi piperul acestei ocupaţii se spulberase.

A doua zi era duminică şi, deoarece plouă cu găleata din zori şi pînă—n seară, Anne nu se mişcă de la Green Gables. Luni după—amiaza, Marilla o trimise să dea o raită pînă la doamna Lynde. în foarte scurt timp, Anne fu într—un suflet înapoi, cu lacrimile şiroindu—i pe obraji. Intră ca o vijelie în bucătărie şi se aruncă cu faţa în jos pe canapea, disperată.

—Ce ţi s—a mai întîmplat acum, Anne? întrebă Marilla cu îndoială şi dezaprobare. Sper că nu i—ai mai făcut o scenă doamnei Lynde, iarăşi.

Nici un răspuns din partea Annei, în afară de multe lacrimi şi suspine furtunoase!

—Anne Shirley, cînd întreb ceva, vreau să mi se răspundă. Ridică—te în clipa asta şi spune—mi de ce plîngi!

Anne se ridică, tragedia în persoană.

—Doamna Lynde a fost să o viziteze pe doamna Barry, astăzi, şi doamna Barry era într—un hal fără hal, se jeli ea. Spunea că am îmbătat—o sîmbătă pe Diana şi am trimis—o acasă într—o stare jalnică. Şi spunea că eu sînt o fată foarte rea şi nemernică şi că n—o s—o mai lase pe Diana să se joace cu mine. O, Marilla, sînt cotropită de durere.

Marilla rămase înmărmurită de mirare.

—Ai îmbătat—o pe Diana?! zise ea cînd îşi regăsi vocea. Anne, cine este nebună, tu sau doamna Barry? Ce Dumnezeu i—ai dat să bea?

—Nimic altceva decît siropul de zmeură, suspină Anne. Nu mi—aş fi putut niciodată închipui că siropul de zmeură poate îmbăta pe cineva, Marilla — nici dacă ar fi să bea trei pahare mari, cum a băut Diana. Asta îmi sună aşa — aşa — ca soţul doamnei Thomas. Dar mie nici prin gînd nu mi—a trecut să o îmbăt pe Diana.

—Aiureli, zise Marilla, îndreptîndu—se către bufetul din camera de zi. Acolo, pe raft, se afla o sticlă, pe care o recunoscu imediat, şi care conţinea un vin de casă, vechi de trei ani, pentru care era şi recunoscută în Avonlea, deşi unele persoane mai intransigente, printre care şi doamna Barry, o dezaprobau cu vehemenţă. în acelaşi timp Marilla, îşi aminti că aşezase sticla cu siropul de zmeură undeva jos, în cămară, şi nu în bufet, aşa cum îi spusese Annei.

Se întoarse la bucătărie, cu sticla în mînă. îi venea să pufnească în rîs, în ciuda voinţei ei.

—Anne, eşti un geniu cînd este vorba să intri singură în buclucuri. Să ştii că i—ai dat Dianei să bea vin în loc de sirop. Tu nu ţi—ai dat seama de diferenţă?

—Eu nici nu l—am gustat, zise Anne. Am crezut că era sirop tonic. Am vrut să fiu aşa de—de—ospitalieră. Dianei i s—a făcut foarte rău şi a plecat acasă. Doamna Barry i—a spus doamnei Lynde că era beată—moartă. Zicea că nu a putut face altceva decît să rîdă prosteşte, atunci cînd a întrebat—o ce se întîmplase şi că după aceea a dormit ore în şir. Mama ei a mirosit—o şi şi—a dat seama că era beată. Toată ziua de ieri a avut o durere teribilă de cap. Doamna Barry este indignată. Nu o să vrea să mă creadă, dar nu am facut—o intenţionat.

—Mai degrabă, cred că ar trebui să o pedepsească pe Diana, pentru că a fost atît de lacomă să bea trei pahare pline, de orice ar fi fost, spuse Marilla scurt. Cum, trei pahare din astea mari, oricum i—ar fi făcut rău, chiar dacă ar fi fost vorba numai despre sirop. Ei bine, toată povestea asta o să le dea ceva apă la moară celor care sînt atît de porniţi împotriva mea, pentru că fac vin de casă, deşi eu nu mai fac de trei ani, de cînd am aflat că pastorul nu este nici el de acord cu aşa ceva. Ţin sticla asta pentru atunci cînd sîntem bolnavi. Hai, hai, copile, nu mai plînge. Tu nu ai nici o vină, deşi îmi pare rău pentru ce s—a întîmplat.

—Trebuie să plîng, răspunse Anne. Am inima zdrobită. Stelele s—au întors împotriva mea, Marilla. Diana şi cu mine am fost despărţite pentru totdeauna! O, Marilla, pe undeva, m—am gîndit că aşa se va întîmpla, atunci cînd ne—am făcut jurămintele de credinţă.

—Nu fi prostuţă, Anne. Doamna Barry o să se gîndească mai bine şi o să îşi schimbe părerea, atunci cînd va afla că nu ai fost tu de vină. Probabil că acuma crede că ai vrut să faci o glumă proastă, sau cam aşa ceva. Mai bine te—ai duce, chiar în seara asta, ca să—i povesteşti ce s—a întîmplat.

—Mi se taie picioarele, numai cînd mă gîndesc să dau ochii cu mama, atît de ofensată, a Dianei, oftă Anne. Aş fi preferat să mergi tu, Marilla. Eşti cu mult mai demnă decît mine. Mai degrabă o să te asculte pe tine decît pe mine.

—Bine, am să merg, zise Marilla, gîndind că, într—adevăr, aceasta ar fi fost soluţia cea mai înţeleaptă. Nu mai plînge, Anne. O să fie bine.

Dar Marilla îşi schimbase convingerea că totul va fi bine, atunci cînd se întorcea, înapoi, de pe Dealul Livezii. Anne o aştepta venind şi o luă la goană către uşa de la intrare, ca să o întîmpine.

—O, Marilla, citesc pe faţa ta că ai mers degeaba, spuse ea plină de amărăciune. Doamna Barry nu vrea să mă ierte, nu—i aşa?

—Într—adevăr, doamna Barry nu vrea, se răsti Marilla. Dintre toate femeile neînţelegătoare pe care le cunosc, ea este cea mai rea. I—am explicat că a fost doar o greşeală şi că nu este vina ta, dar pur şi simplu nu a vrut să mă creadă. Şi mi—a mai tras şi un perdaf, în legătură cu vinul meu, despre care eu ziceam că nu poate face rău nimănui. I—am spus deschis că vinul nu este făcut pentru a se bea din el cîte trei pahare mari odată şi că eu, dacă aş avea aşa un copil lacom, nu l—aş lăsa nepedepsit.

Marilla intră val—vîrtej în bucătărie, foarte tulburată, lăsînd în urma ei, în uşa de la intrare, un sufleţel mic şi amant. Anne păşi afară, cu capul gol, în apusul îngheţat de toamnă. Foarte hotărîtă, cu paşi siguri, îşi croi drum prin cîmpul ofilit de trifoi, traversă podul de buşteni şi urcă dealul prin păduricea de molizi, sub lumina unei luni mici şi palide, care atîrna jos, deasupra dealurilor vestice. Doamna Barry, care veni să deschidă uşa, la auzul unei bătăi timide, găsi pe trepte o fetiţă cu buzele livide şi ochii mari şi imploratori.

Faţa i se înăspri. Doamna Barry era o femeie cu principii puternice şi foarte ranchiunoasă, iar mînia ei era din acel soi ursuz şi îngheţat care este cel mai greu de îmbunat. Ca să—i facem totuşi dreptate, ea credea cu adevărat că Anne o îmbătase pe Diana cu bună ştiinţă, din răutate şi din viclenie, şi nu dorea decît să îşi ferească fetiţa de a mai veni, în continuare, în contact cu un asemena copil.

— Ce vrei? întrebă ea cu asprime.

Anne îşi împreună palmele.

—O, doamnă Barry, vă rog să mă iertaţi! Nu am vrut să... să... o intoxic pe Diana. Cum aş fi putut? Gîndiţi—vă numai, dacă dumneavoastră aţi fi o biată fetiţă orfană, adoptată de nişte oameni buni, şi aţi avea o singură prietenă de suflet, pe lume, oare v—aţi intoxica prietena cu bună ştiinţă? Eu am crezut că era doar sirop tonic de zmeură. Am fost ferm convinsă că era doar un sirop. O, vă rog, nu mai spuneţi că n—o s—o mai lăsaţi pe Diana să se mai joace cu mine! Dacă mai spuneţi asta, o să îmi acoperiţi toată existenţa cu un nor întunecat de durere!

Acest discurs, care ar fi înmuiat într—o clipită inima simţitoare a doamnei Lynde, nu avu nici un efect asupra doamnei Barry, decît că o enervă şi mai tare. Cuvintele mari şi gesturile dramatice ale Annei o făcuseră şi mai bănuitoare şi îşi închipui că acest copil îşi bate joc de ea. Aşa încît, îi răspunse, cu răceală şi cruzime:

—Nu cred că eşti o fetiţă potrivită pentru Diana. Mai bine te—ai duce acasă şi ai învăţa să te porţi.

Buzele Annei tremurară.

—Şi nu mă lăsaţi să o mai văd pe Diana nici măcar o ultimă dată, ca să ne luăm rămas bun?

—Diana a plecat cu tatăl ei la Cramody, spuse doamna Barry, intrînd în casă şi trîntind uşa după ea.

Anne se întoarse la Green Gables cu o disperare calmă.

—Ultima mea speranţă s—a spulberat, îi spuse ea Marillei. Am fost şi eu să discut cu doamna Barry şi s—a purtat foarte urît cu mine, Marilla. Eu nu sînt de părere că este o femeie bine crescută. Nu mai există altă soluţie decît să mă rog şi nu prea îmi pun multă bază în asta, Marilla, pentru că nici chiar Dumnezeu în persoană nu cred că ar putea avea succes, în faţa unei femei aşa încăpăţînate cum este doamna Barry.

—Anne, nu trebuie să vorbeşti aşa! ripostă Marilla, străduindu—se să îşi învingă acel impuls necuviincios de a rîde, pe care îl remarca iarăşi, cu dezaprobare, urcînd în sufletul ei. Şi, într—adevăr, atunci cînd îi povesti lui Matthew, în acea seară, rîse din tot sufletul de nenorocirile Annei.

Dar cînd intră tiptil în mansarda de la răsărit, înainte de a merge la culcare, şi o găsi pe Anne, care plînsese pînă ce adormise, o blîndeţe neobişnuită i se aşternu pe faţă.

—Bietul sufleţel, şopti ea, ridicînd o buclă răzleaţă de păr, de pe chipul ud de lacrimi al copilului. Apoi se aplecă şi sărută obrazul îmbujorat de pe pernă.

Capitolul XVII.UN NOU INTERES ÎN VIAŢĂ

În după—amiaza următoare, pe cînd stătea aplecată asupra lucrului său de mînă, la fereastra bucătăriei, Anne se întîmplă să privească afară şi o zări pe Diana, jos, lîngă Bulboana Driadei, făcîndu—i semne misterioase, într—o clipă, Anne ieşise din casă şi zbura, coborînd către vîlcea, cu mirarea şi speranţa zbătîndu—i—se în ochii expresivi. Dar speranţa i se stinse, la vederea chipului întristat al Dianei.

—Mama ta nu s—a înduplecat? gîfîi ea. Diana scutură, nenorocită, din cap.
—Nu. Şi, Anne, ah, spune că nu am să mă mai joc niciodată cu tine. Am plîns şi iar am plîns şi i—am spus că nu a fost vina ta, dar fără folos. Mi—a luat o grămadă de timp ca să o conving să mă lase să cobor pînă aici, că să îmi iau rămas bun de la tine. Mi—a spus că mă lasă numai zece minute şi că mă cronometrează pe ceas.
—Zece minute nu este cine ştie ce, ca să—ţi iei adio pentru totdeauna, spuse Anne printre lacrimi. O, Diana, îmi dai cuvîntul tău că nu mă vei uita niciodată, pe mine, prietena ta din copilărie, indiferent cît de buni prieteni vei avea mai tîrziu?
—Sigur că ţi—l dau, sughiţă Diana, şi nu voi mai avea niciodată o prietenă de suflet — nu mai vreau să am pe altcineva. Nu aş mai putea iubi pe altcineva aşa cum te iubesc pe tine.
—O, Diana, spuse Anne, bătînd din palme, chiar mă iubeşti?
—Da' bine înţeles. Ce, nu ştiai asta?
—Nu. Anne inspiră profund. Desigur, ştiam că mă placi, dar niciodată nu aş fi putut spera că ai să mă iubeşti! Vai, Diana, nu credeam că pe mine mă poate iubi cineva! Nimeni nu m—a mai iubit vreodată, din cîte pot ţine eu minte. Este minunat! Este o rază de soare, care va străluci pentru veşnicie pe calea cea întunecată ce mă va despărţi de tine. Diana, oh, dacă mi—ai mai putea—o spune o dată!
—Te iubesc din tot sufletul, Anne, spuse Diana răspicat, şi te voi iubi mereu, poţi fi sigură de asta.
—Şi eu te voi iubi întotdeauna pe tine, Diana, zise Anne, întinzîndu—i, cu solemnitate, mîna. în anii care vor veni, amintirea ta va străluci ca o stea deasupra vieţii mele singuratice, aşa cum scrie şi în ultima poveste pe care am citit—o împreună. Diana, ai să vrei să—mi încredinţezi şi mie o buclă din cozile tale negre, pe care să o păstrez, ca pe o comoară, pentru totdeauna?
—Ai tu ceva de tăiat la tine? întrebă Diana, practică, suspinînd, în acelaşi timp cu lacrimi pe care accentele melodramatice ale Annei i le redeşteptase.
—Da. Din fericire mi—am lăsat forfecuţa de lucru în buzunarul de la şorţuleţ, spuse Anne.
Tăie solemn una din buclele Dianei.
—Adio îţi zic, iubita mea prietenă! Inima mea îţi va rămîne pe veci credincioasă!
Anne rămase să privească în urma Dianei, pînă ce o pierdu din priviri, fluturîndu—şi mîna, cu durere nespusă, de cîte ori aceasta se întorcea ca să privească înapoi. Apoi se întoarse acasă, fără ca această despărţire romantică să o consoleze, cît de cît, pentru viitor.
—Totul s—a terminat, o informă ea pe Marilla. Nu voi mai avea niciodată o altă prietenă. Acum este chiar mai rău decît era înainte, pentru că nu le mai am nici pe Katie Maurice sau pe Violetta. Şi chiar dacă le—aş avea, tot n—ar mai fi la fel. Nu ştiu cum, dar cu fetiţele din vis nu mă mai pot mulţumi, după ce am avut o prietenă adevărată. Diana şi cu mine am avut parte de aşa o despărţire afectuoasă, acolo, jos, lîngă izvor. Va rămîne sacră în amintirea mea, pentru totdeauna. Am folosit cel mai patetic limbaj pe care mi l—am putut închipui. I—am spus: „Adio îţi zic ţie". Mi s—a părut mult mai romantic decît „la revedere", Diana mi—a dăruit o buclă din părul ei, pe care am să o cos într—un săculeţ, şi am să îl port la gît toată viaţa mea. Te rog, ai tu grijă ca să fie îngropat alături de mine, pentru că nu cred că voi mai trăi mult timp. Poate că, atunci cînd mă va vedea, ţeapănă şi rece, în faţa ei, doamna Barry va avea remuşcări pentru ceea ce a făcut şi o va lăsa pe Diana să vină la înmormîntarea mea.
—Nu cred că există vreun pericol ca să mori de durere, atîta timp cît mai poţi vorbi, Anne, zise Marilla, fără să se arate prea impresionată.
În lunea următoare, Anne o surprinse pe Marilla, deoarece coborî din camera ei, cu coşuleţul cu cărţi la braţ, şi cu o expresie foarte hotărîtă.
—Mă întorc la şcoală, anunţă ea. Asta este tot ce mi—a mai rămas de făcut în viaţă, acum, că prietena mea de suflet a fost smulsă de lîngă mine. La şcoală o voi putea privi, cu gîndul la vremurile trecute.
—Mai bine ţi—ai păstra gîndurile pentru lecţii şi socoteli, zise Marilla, ascunzîndu—şi încîntarea pentru întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Dacă te întorci la şcoală, sper că nu voi mai auzi că spargi tăbliţe în capul cuiva şi altele dintr—astea. Poartă—te cum trebuie şi fă ceea ce îţi spune profesorul tău.
—Voi încerca să fiu un elev model, aprobă Anne cu un aer de suferinţă. Nu va fi cine ştie ce distractiv, presupun. Domnul Philips spunea că Minnie Andrews a fost o elevă model şi asta este o fată care nu are nici măcar un dram de imaginaţie. Este doar posomorită şi acră şi pare că nu se simte niciodată bine. Dar sînt atît de deprimată încît probabil că acum o să mi se pară un lucru simplu. O să o iau pe drumul principal, pentru că nu aş putea îndura să merg singură pe Poteca Mestecenilor. Dacă aş face—o,

probabil că aş vărsa lacrimi amare.

Anne fu primită înapoi, la şcoală, cu braţele deschise. I se simţise din plin lipsa imaginaţiei ei bogate, în privinţa jocurilor, a vocii ei în cor şi a abilităţilor ei dramatice în timpul lecturilor din cărţi, permise în pauza de prînz. Ruby Gillis îi aruncă trei prune brumării, în timpul citirii Testamentului. Ella May Macpherson îi dărui o enormă pansea galbenă, decupată de pe coperta catalogului ei floral — un soi de podoabă de pupitru, mult apreciată la şcoala din Avonlea. Sophia Sloane îi propuse să o înveţe un nou model de dantelă tricotată, absolut elegant, atît de drăguţ pentru tivirea şorţurilor. Katie Boulter îi dădu o sticluţă parfumată, unde se putea pune apă de șters tăbliţa şi Julia Bell copie cu grijă pe o coală de hîrtie roz pal, dantelată pe margini, următoarele efuziuni lirice:

„ANNEI

Cînd înserarea—şi va lăsa
Perdeaua prinsă cu o stea,
În suflet veşnic să mă ţii,
Chiar cînd departe eu voi fi."

—Este aşa de bine să ştii că eşti apreciat! ofta Anne încîntată, în acea seară, vorbind cu Marilla.

Dar fetele nu erau singurele care o „apreciau". Cînd Anne se întoarse la ea în bancă, după pauza de prînz — domnul Philips îi spuse să se aşeze alături de eleva model Minnie Andrews — găsi pe pupitru un splendid şi apetisant măr „inimă de iepure". Anne îl luă, gata să ia o îmbucătură, cînd îşi aduse aminte că singurul loc din Avonlea unde creşteau mere inimă de iepure era bătrîna livadă Blythe, de cealaltă parte a Lacului cu Ape Sclipitoare. Anne lăsă mărul să îi scape din mînă, ca şi cum ar Fi fost un cărbune încins, şi îşi şterse, ostentativ, degetele, pe batistă. Mărul rămase neatins la ea pe bancă, pînă a doua zi, dimineaţă, cînd micul Timothy Andrews, care mătura şcoala şi făcea focul, consideră că i se cuvine şi îl conFiscă. Creionul lui Charlie Sloane, excepţional împodobit cu benzi de hîrtie colorată galbenă şi roşie, şi care costase doi cenţi, atunci cînd un creion obişnuit costa doar un cent, îi fu trimis după pauza de prînz şi se bucură de mai multă bunăvoinţă. Anne îl acceptă, amabilă şi plină de graţie, şi îl recompensă pe donator cu un zîmbet care îl trimise pe acel puşti îngîmfat în al nouălea cer de plăcere şi îl făcu să comită asemenea greşeli îngrozitoare la dictare, încît domnul Philips îl reţinu după ore, ca să o rescrie.

Dar, după cum:

Mîndrul cortegiu al lui Cezar, de Brutus nimicit,
I—l amintea mai tare pe—al Romei cel mai bun din fii,

tot aşa şi absenţa clară a oricărui semn de recunoaştere din partea Dianei Barry, care stătea cu Gertie Pye în bancă, întuneca micul triumf al Annei.

—Diana mi—ar fi putut zîmbi măcar o dată, se plînse ea Marillei, în seara aceea.

Dar, chiar în dimineaţa zilei următoare, Annei îi parveni o notă scrisă pe o hîrtiuţă îngrozitor de sucită şi mototolită,

Dragă Anne,

(începea aceasta)

Mama spune că nu mai am voie să mă joc sau să vorbesc cu tine, mei chiar la şcoală. Nu este vina mea şi nu fi supărată pe mine, pentru că eu te iubesc la fel de mult ca întotdeauna. îmi lipseşti grozav de mult şi aş vrea să—ţi spun toate secretele mele şi nu—mi place deloc Gertie Pye. Am făcut pentru tine un semn nou de carte, din hîrtie pînzată roşie. Sînt foarte la modă acum şi numai trei fete din şcoală ştiu cum se lucrează. Cînd te vei uita la el îţi vei aduce aminte de

Prietena ta cu adevărat, DIANA BARRY

Anne citi scrisorica, sărută semnul de carte şi trimise la repezeală un răspuns de cealaltă parte a clasei.

Scumpa mea Diana,

Desigur că nu sînt supărată pe tine, pentru că trebuie să îp asculţi mama. Spiritele noastre vor putea comunica. Am să păstrez pentru totdeauna darul tău minunat. Minnie Andrews este o fată foarte drăguţă — deşi nu are pic de imaginaţie — dar după ce am apucat să fiu prietena de suflet a Dianei, nu mai pot fi şi a lui Minnie. Te rog să—mi scuzi greşelile, pentru că nu ştiu încă să scriu foarte corect, deşi

am făcut progrese mari.

A ta, pînă ce moartea ne va despărţi,
ANNE sau CORDELIA SHIRLEY

P. S. Am să dorm în noaptea asta cu scrisoarea ta sub pernă.

A. sau C. S.

Marilla începu să aştepte din nou, cu pesimism, ca ceva rău să se întîmple, din momentul în care Anne reîncepu şcoala. Dar nu se petrecu nimic rău. Poate că Anne se molipsise oarecum de spiritul „model" al colegei ei, Minnie Andrews. Cel puţin, de atunci încolo, se înţelese foarte bine cu domnul Philips. Se îngropa, trup şi suflet, în studiu, hotărîtă să nu se lase depăşită la nici o materie de Gilbert Blythe. Rivalitatea dintre ei deveni în scurt timp evidentă. Gilbert era cît se poate de bine intenţionat, dar cu greu s—ar fi putut spune acelaşi lucru despre Anne, care avea, în mod cert, o tenacitate nemăsurată în a purta pică cuiva. Sentimentele ei erau la fel de intense, fie că era vorba despre ură, sau despre iubire. Nu ar fi recunoscut niciodată că dorea să rivalizeze cu Gilbert în activitatea şcolară, pentru că asta ar fi însemnat că îi recunoaşte existenţa, pe care ea, Anne, se străduia cu insistenţă să o ignore. Dar rivalitatea exista şi onorurile erau împărţite între ei doi. La un moment dat, Gilbert era cel mai bun la orele de scriere, ca, nu peste mult timp, Anne, zvîrlind deodată din codiţele ei, lungi şi roşii, să îl depăşească. într—o dimineaţă, Gilbert îşi făcea corect toate exerciţiile la matematică şi numele lui era scris pe tablă, la locul de cinste. A doua zi dimineaţa, Anne, după ce se luase toată seara precedentă la trîntă cu zecimalele, era ea prima. în altă zi nefericită, erau la egalitate şi numele lor erau scrise unul lîngă celălalt. Era la fel de rău ca şi cînd ar fi fost scrise pe gardul şcolii şi în acele cazuri, suferinţa şi umilinţa Annei era la fel de evidentă ca şi satisfacţia lui Gilbert. Cînd se dădură lucrările scrise, la sfîrşitul fiecărei luni, suspansul fu teribil. în prima lună Gilbert ieşi primul, la diferenţă de trei puncte. în luna următoare, Anne i—o luă înainte cu cinci puncte. Dar triumful ei fu întunecat de faptul că Gilbert veni să o felicite din tot sufletul, în faţa întregii şcoli. Pentru ea, ar fi fost cu mult mai plăcut ca să îl vadă suferind din cauza înfrîngerii.

Domnul Philips poate că nu era un profesor foarte bun. Dar un elev atît de pornit pe învăţătură cum era Anne, nu ar fi putut să nu facă progrese, indiferent de profesor. Pe la sfîrşitul trimestrului, Anne şi Gilbert fură amîndoi promovaţi în clasa a cincea şi începură să studieze materii de specialitate, cum ar fi fost latina, geometria, franceza şi algebra. La geometrie, Anne îşi întîlni propriul Waterloo[9] .

—Este o materie absolut îngrozitoare, Marilla, bombănea ea. Sînt, sigură că nu voi reuşi niciodată să o duc la bun sfîrşit. Şi nu este nici un pic de loc pentru imaginaţie în ea. Domnul Philips spune că nu a mai pomenit o toantă mai mare ca mine, la materia asta. Iar Gil — vreau să spun, unii dintre ceilalţi copii — sînt atît de pricepuţi la ea! Este extrem de umilitor, Marilla. Chiar şi Diana se descurcă mai bine decît mine. Dar nu—mi pasă dacă Diana este mai bună decît mine. Deşi ne purtăm una cu cealaltă ca nişte străine, eu tot o mai iubesc cu o dragoste nepieritoare. Mă întristez foarte tare, cîteodată, cînd mă gîndesc la ea. Dar pe cuvîntul meu, Marilla, nu poţi rămîne trist, prea mult timp, într—o lume atît de interesantă, nu—i aşa?

Capitolul XVIII. ANNE SARE ÎN AJUTOR

„Buturuga mică răstoarnă carul mare". La prima vedere, s—ar părea că hotărîrea premierului canadian de a include Insula Prince Edward în turneul său pentru campania electorală, nu avea cum să o afecteze pe micuţa Anne Shirley de la Green Gables. Şi totuşi, aşa a fost.

Primul ministru alese luna ianuarie pentru a li se adresa suporterilor lui credincioşi, ca şi celor care nu îi erau suporteri, în cadrul unui imens miting, în Charlottetown. Cele mai multe persoane din Avonlea erau de aceeaşi orientare politică a premierului, drept care, în seara mitingului, toţi bărbaţii şi cea mai mare parte dintre femei plecară la oraş, cam la treizeci de mile distanţă. Şi doamna Rachel Lynde

[9] Waterloo — locul bătăliei care a însemnat amara înfrîngere pentru Napoleon I (n.t.).

mersese împreună cu toţi ceilalţi. Doamna Rachel Lynde era o persoană care se implica foarte tare în politică şi nu şi—ar fi putut o clipă imagina că o campanie electorală s—ar fi putut desfăşura fără participarea ei directă, chiar dacă ea era de cealaltă orientare politică, în opoziţie. Aşa încît plecă şi ea la oraş, luîndu—i şi pe soţul ei — Thomas putea fi de folos pentru a avea grijă de cal — şi pe Marilla Cuthbert.

Marillei îi plăcea şi ei destul de mult să îşi bage nasul în politică şi cum ar fi putut fi unica ei ocazie în viaţă de a vedea un prim ministru în carne şi oase, profită imediat de invitaţie, lăsîndu—i pe Matthew şi pe Anne stăpîni peste casă, pînă la întoarcerea ei, în ziua următoare.

Aşa că, în timp ce Marilla şi doamna Rachel se distrau copios la miting, Anne şi cu Matthew avură plăcerea de a rămîne singuri în bucătăria de la Green Gables. Un foc jucăuş strălucea în soba bătrînă şi demodată, iar ţurţurii de gheaţă albăstrii sclipeau la obloanele ferestrelor. Matthew stătea pe sofa, cufundat în „Avocatul Fermierului", iar Anne era la masă şi îşi făcea lecţiile, cu o hotărîre de neclintit, în ciuda anumitor priviri visătoare, aruncate cîteodată către postamentul ceasului, pe care şedea cartea cea nouă împrumutată de la Jane Andrews chiar în aceeaşi zi. Jane îi garantase că va avea parte de tot felul de întîmplări palpitante care o vor umple de fiori şi degetele Annei de—abia aşteptau să pună o dată mîna pe ea. Dar asta ar fi însemnat victoria de a doua zi a lui Gilbert Blythe asupra ei. Aşa că Anne se întoarse cu spatele la ceas şi încercă să îşi imagineze că acea carte nici nu se afla acolo.

—Matthew, tu ai învăţat geometrie cînd mergeai la şcoală?

—Mmmm, nu, nu am învăţat, spuse Matthew, care se trezi, tresărind, din moţăiala.

—Ar fi fost bine să fi învăţat, oftă Anne, pentru că atunci ai fi putut înţelege prin ce trec eu acum. Dar nu ai cum pricepe, dacă nu ai studiat—o niciodată. Este ca un nor care aruncă o umbră asupra întregii mele vieţi. Nu pricep nimic din ea, Matthew.

—Mmmm, nu ştiu ce să—ţi spun, spuse Matthew încercînd să o liniştească. Eu cred că te descurci foarte bine în toate. Domnul Philips mi—a spus, săptămîna trecută, la magazinul Blair din Cramody, că eşti cea mai isteaţă elevă din şcoală şi că faci progrese rapide. „Progrese rapide" au fost chiar cuvintele lui. Sînt unii care îl vorbesc de rău pe Teddy Philips şi spun despre el că nu este cine ştie ce profesor, dar eu zic că este în regulă.

Matthew l—ar fi considerat „în regulă" pe oricare ar fi vorbit—o de bine pe Anne.

—Sînt sigură că aş începe să mă descurc şi eu la geometrie, dacă nu ar mai schimba atîta Uterele, se vaită Anne. Eu învăţ regulile pe de rost, după care el vine şi desenează pe tablă şi pune alte litere de cum sînt în carte şi atunci eu ameţesc de tot. Nu cred că un profesor ar trebui să profite în felul ăsta de neştiinţa copiilor, nu—i aşa? Acum am început să studiem agricultura şi am învăţat, în sfîrşit, de ce este pămîntul roşu. A fost o mare uşurare pentru mine. Mă întreb cum s—or fi distrînd Marilla şi doamna Rachel. Doamna Lynde spune că se duce de rîpă toată Canada din cauza felului în care merg treburile în Ottawa şi că ăsta este un semnal de alarmă pentru alegători. Ea spune că dacă ar avea şi femeile drept de vot, s—ar simţi imediat o schimbare în bine. Tu cu cine votezi, Matthew?

—Cu conservatorii, răspunse Matthew cu promptitudine.

A vota cu conservatorii era o parte din religia lui Matthew.

—Atunci sînt şi eu conservatoare, spuse Anne hotărîtă. Chiar mă bucur, pentru că Gil — pentru că unul dintre băieţii din şcoală este liberal. Cred că şi domnul Philips este liberal, pentru că tatăl lui Prissy Andrews este şi Ruby Gillis spune că atunci cînd un bărbat face curte unei fete, este musai să fie de aceeaşi religie cu mama ei şi de aceeaşi orientare politică cu tatăl fetei. Aşa este, Matthew?

—Mmmm, nu ştiu, răspunse Matthew.

—Tu ai făcut vreodată curte cuiva, Matthew?

—Mmmm, nu, nu ştiu dacă am făcut aşa ceva, spuse Matthew căruia cu siguranţă că nici nu îi trecuse vreodată prin cap aşa ceva, de cînd se ştia.

Anne rămase pe gînduri, cu bărbia în palme.

—Trebuie să fie destul de interesant, nu crezi, Matthew? Ruby Gillis spune că, atunci cînd o să crească ea mare, o să aibă atîţia curtezani pe care o să îi joace cum o să vrea ea şi care vor fi nebuni după ea. Dar după părerea mea, asta este cam prea palpitant. Eu aş prefera să am doar unul şi bun. Dar Ruby Gillis ştie cu mult mai bine cum merg treburile astea, pentru că are atît de multe surori mai mari, iar doamna Lynde spunea că fetele Gillis au crescut ca nişte cozonaci la cuptor. Domnul Philips merge aproape în fiecare seară în vizită la Prissy Andrews, spune că merge să o ajute la lecţii, dar Miranda Sloane se pregăteşte şi

ea pentru Academia Reginei şi cred că ea ar avea cu mult mai multă nevoie de ajutor, decît Prissy, pentru că este cu mult mai proastă, dar el nu se duce niciodată să o ajute, serile, şi pe ea. Sînt foarte multe lucruri pe lumea asta pe care eu nu le pot pricepe prea bine, Matthew!

—Mmmm, da, nici eu nu ştiu dacă le pricep prea bine, o aprobă Matthew.

—Ei, mai bine mi—aş termina odată lecţiile astea. Nici nu am să pun mîna pe cartea cea nouă pe care mi—a împrumutat—o Jane, pînă nu termin. Dar este o tentaţie grozavă, Matthew. Chiar dacă mă întorc cu spatele la ea, o pot vedea la fel de clar. Jane spune că i—a ieşit sufletul de cît a plîns, atunci cînd a citit—o. Aşa îmi plac cărţile care te fac să plîngi! Dar cred că am să o duc în camera de zi, am să o închid în dulapul cu dulceţuri şi am să îţi dau ţie cheia. Şi tu nu trebuie să mi—o dai înapoi, înainte ca să îmi termin toate lecţiile, chiar de ar fi să te implor în genunchi. Toate—s bune şi frumoase, cînd spui că poţi rezista ispitei, dar este cu mult mai uşor atonei cînd nu poţi căpăta cheia. Să mă duc în cămară să aduc nişte merişoare, Matthew? Tu nu ai vrea să mănînci nişte merişoare roşii?

—Mmmm, nu ştiu, dar adu, spuse Matthew, care nu mînca niciodată merişoare roşii dar ştia ce slăbiciune are Anne pentru ele.

Chiar cînd Anne se întorcea, triumfătoare, din cămară, cu farfuria plină cu mere, de pe poteca îngheţată de afară se auziră nişte paşi grăbiţi şi în momentul următor, uşa bucătăriei fu izbită de perete şi Diana Barry dădu buzna înăuntru, palidă şi cu răsuflarea tăiată, cu un şal înfăşurat în grabă în jurul capului. Anne scăpă luminarea şi farfuria din mîini, de surpriză, şi toate — farfurie şi luminare şi mere — se rostogoliră împreună pe podeaua cămării, unde le găsi Marilla a doua zi, îmbibate în ceară topită, şi le adună, mulţumind cerului că nu luase foc casa.

—Ce s—a întîmplat, Diana? strigă Anne. Mama ta s—a îmbunat, pînă la urmă?

—Oh, Anne, vino repede, o imploră Diana agitată. Minnie May este foarte bolnavă, are o criză de anghina. Aşa spune Mary Joe — şi tata cu mama sînt în oraş şi nu este nimeni aici care să meargă să cheme doctorul. Minnie May se simte foarte rău şi Mary Joe nu ştie ce să—i facă — şi, oh, Anne, mi—e atît de frică!

Matthew, fără să scoată o vorbă, îşi luă haina şi pălăria, ieşi pe uşă şi se pierdu în întunecimea curţii.

—S—a dus să înhame iapa, ca să meargă la Cramody, după doctor, zise Anne, care se grăbea să—şi ia pelerina şi jacheta. O ştiu atît de bine, ca şi cum mi—ar fi spus—o. Matthew şi cu mine sîntem aşa nişte spirite înrudite, încît îi pot citi gîndurile, fără să mai vorbesc cu el.

—Nu cred că va găsi acum vreun doctor la Cramody, suspină Diana. Ştiu că doctorul Blair a plecat la oraş şi cred că şi doctorul Spencer a făcut la fel. Mary Joe nu a mai văzut pe nimeni bolnav de anghina difterică şi doamna Lynde este şi ea plecată. O, Anne!

—Nu mai plînge, Di[10] , spuse Anne, încercînd să o îmbărbăteze. Eu ştiu exact ce trebuie făcut în caz de difterie. Ai uitat că doamna Hammond a făcut de trei ori gemeni? Atunci cînd ai de îngrijit cîte trei rînduri de gemeni, capeţi ceva experienţă. Toţi au avut difterie, rînd pe rînd. Aşteaptă numai pînă ajung la sticla cu ipeca[11] — nu se poate să nu ai vreuna prin casă. Acum haide.

Cele două fetiţe ieşiră împreună în grabă, mînă în mînă, alergară pe Aleea îndrăgostiţilor şi traversară cîmpul îngheţat de dedesubt, deoarece zăpada era prea mare ca să o ia pe poteca mai scurtă, prin pădure. Anne, deşi era îngrijorată pentru Minnie May, era departe de a omite romanticul situaţiei, încîntată, în acelaşi timp, de a împărţi acest romantism cu un suflet pereche.

Noaptea era limpede şi geroasă, cu umbre de abanos şi dealuri argintii, înzăpezite. Stelele mari străluceau deasupra cîmpiilor tăcute. Ici şi colo, brazii întunecaţi şi ascuţiţi se ridicau, cu crengile încărcate de zăpadă şi vîntul şuiera printre ei. Anne gîndea că este minunat să pluteşti prin atîta mister şi frumuseţe, alături de prietena ta de suflet, de care fuseseşi atîta timp despărţită.

Minnie May, în vîrstă de trei ani, era într—adevăr foarte bolnavă. Zăcea pe canapeaua din bucătărie, înfierbîntată şi agitată, în timp ce respiraţia ei sforăitoare se putea auzi în toată casa. Tînăra Mary Joe, o franţuzoaică de la Creek, trupeşă şi cu faţa lată, pe care doamna Barry o angajase ca să stea cu copiii în absenţa ei, era neajutorată şi zăpăcită, incapabilă să gîndească ce are de făcut, sau să facă ceva, în caz că i—ar fi venit vreo idee.

---

[10] Di — o formă de diminutiv de la Diana.

[11] Ipeca (cuana) — plantă medicinală — Cephaelis ipecacuanha (n.t.).

Anne se puse pe treabă, cu pricepere şi promptitudine.

—Minnie May are într—adevăr anghina difterică şi este destul de rău, dar am văzut eu crize şi mai rele decît asta. Mai întîi, ne trebuie multă apă fierbinte. îţi zic eu, Diana, că nu este mai mult de o cană în ibric. Uite, acum l—am umplut şi te rog, Mary Joe, pune tu nişte lemne în sobă. Să nu te superi pe mine, dar cred că ar fi trebuit să faci asta mai demult, dacă aveai puţină imaginaţie. Acum, am să o dezbrac pe Minnie May şi am să o culc în pat iar tu, Diana, caută să îi găseşti nişte lucruşoare călduroase din flanel. Mai întîi de toate, am să îi dau o doză de ipeca.

Minnie May nu fu de acord să ia de bunăvoie ipeca. Dar Anne nu crescuse degeaba trei rînduri de gemeni. Aşa că ipeca fu înghiţită, şi nu numai o singură dată, în timpul acelei nopţi lungi şi agitate în care cele două fetiţe o îngrijiră cu răbdare pe micuţa Minnie May, care suferea. Iar Mary Joe, dornică să fie şi ea pe cît se poate de folos, înteţi un foc năprasnic şi puse la fiert mai multă apă decît ar fi avut nevoie un întreg spital de copii bolnavi de difterie.

Era ora trei noaptea cînd Matthew se întoarse cu doctorul, pentru că trebuise să meargă pînă la Spencervale, ca să găsească unul. Dar perioada de criză trecuse, Minnie May se simţea cu mult mai bine şi dormea profund.

—Era cît pe ce să ajung la disperare, explică Anne. îi era din ce în ce mai rău, pînă ce a ajuns mai bolnavă decît i—am văzut vreodată pe copiii Hammond, chiar şi ultima pereche. La un moment dat, mi—a fost teamă că o să se înăbuşe şi o să—şi dea sufletul. I—am dat toată ipeca din sticlă, pînă la ultima picătură, şi după ce s—a terminat sticla, mi—am zis în gînd — nu Dianei sau lui Mary Joe, pentru că nu am vrut să le îngrijorez şi mai tare, dar trebuia să mi—o zic în gînd, ca să îmi uşurez şi eu sufletul: „Asta a fost ultima picătură de speranţă şi mă tem că nu ajută la nimic!" Dar după aproape trei minute, a scuipat afară toată flegma şi a început să se simtă mai bine, imediat. Să vă închipuiţi, numai, cît de uşurată am fost, domnule doctor, pentru că eu nu vă pot explica în cuvinte. Ştiţi şi dumneavoastră că sînt unele lucruri care nu pot fi exprimate prin cuvinte.

—Da, ştiu, aprobă doctorul. O privea pe Anne, ca şi cînd ar fi gîndit unele lucruri despre ea care nu puteau fi exprimate prin cuvinte. Mai tîrziu, totuşi, reuşi să le exprime, faţă de domnul şi de doamna Barry.

—Fetiţa aceea roşcovană, pe care au luat—o cei doi Cuthbert, este cum nu se poate mai isteaţă. Vă spun că ea a salvat viaţa copilului dumneavoastră, pentru că ar fi fost prea tîrziu atunci cînd am sosit eu. Mi se pare că are o pricepere şi o prezenţă de spirit nemaipomenite pentru un copil de vîrsta ei. Eu nu am mai văzut ceva asemănător cu ochii ei, atunci cînd îmi prezenta cazul şi îmi explica ce s—a petrecut.

Anne merse acasă, în acea dimineaţă minunată, limpede şi îngheţată de iarnă, cu ochii grei de nesomn, dar vorbind totuşi neobosită cu Matthew, pe cînd traversau cîmpul întins şi alb şi treceau pe sub arcadele sclipitoare ale arţarilor de pe Aleea îndrăgostiţilor.

—O, Matthew, ce dimineaţă frumoasă! Lumea pare un loc pe care Dumnezeu şi L—a imaginat pentru propria lui plăcere cu o singură suflare — puf! Sînt atît de fericită să trăiesc într—o lume cu zăpezi albe, tu nu? Şi, una peste alta, sînt atît de fericită că doamna Hammond a avut trei perechi de gemeni! Dacă nu ar fi avut, poate că nu aş fi ştiut să fac tot ce am făcut pentru Minnie May. Chiar îmi pare rău că am fost supărată pe doamna Hammond că a făcut gemeni. Dar, o, Matthew, îmi este atît de somn! Nu mă pot duce la şcoală. Sînt sigură că nici nu mi—aş putea ţine ochii deschişi şi aş arăta prosteşte. Dar nici nu vreau să rămîn acasă, pentru că Gil — adică unii dintre colegii mei — vor ajunge în fruntea clasei şi îmi va fi atît de greu să le—o iau din nou înainte, deşi sigur că, cu cît este mai greu, cu atît ai mai multă satisfacţie, atunci cînd reuşeşti, nu—i aşa?

—Mmmm, eu cred că ai să te descurci foarte bine, spuse Matthew privind chipul micuţ şi palid al Annei şi cearcănele de la ochi. Acum ai să te bagi direct în pat şi ai să te culci. Şi am să fac eu ce mai trebuie prin casă.

Drept care, Anne merse la culcare şi dormi atît de bine şi de profund, încît afară era deja o după—amiază albă şi trandafirie, atunci cînd se trezi şi coborî în bucătărie, unde Marilla, care sosise, între timp, acasă, stătea şi tricota.

—O, l—ai văzut pe primul ministru? exclamă Anne de cum o văzu. Cum arată, Marilla?

—Ei bine, nici nu ar fi trebuit să ajungă prim ministru, după cum arată, răspunse Marilla. Ce nas poate avea omul ăsta! în schimb, poate vorbi bine. Am fost mîndră că sînt conservatoare. Rachel Lynde, desigur, fiind liberală, nu L—a plăcut deloc. Mîncarea ta este în cuptor, Anne. Şi îţi poţi lua şi nişte

dulceaţă de prune din dulap. Cred că trebuie să—ţi fie foame. Matthew mi—a povestit despre noaptea trecută. Recunosc că a fost un noroc că ai ştiut ce era de făcut. Eu, una, habar n—aş fi avut, pentru că nu am văzut în viaţa mea un caz de difterie. Haide, nici să nu te gîndeşti să vorbeşti în timpul mesei, pentru că văd că dai pe dinafară, cu cîte ai de spus, dar pot să mai aştepte.

Marilla avea să—i spună ceva Annei, dar nu avea de gînd să o facă deja, pentru că ştia cu certitudine că Anne va deveni atît de încîntată, încît, pentru ea, nici nu ar mai fi existat acele chestiuni mărunte cum ar fi masa sau pofta de mîncare. Aşa că, aşteptă pînă ce Anne îşi termină farfurioara cu dulceaţă, ca să—i spună:

—Doamna Barry a trecut pe aici, în după—amiaza asta, Anne. A vrut să te vadă, dar eu nu am vrut să te trezesc. A spus că tu i—ai salvat viaţa lui Minnie May şi că regretă felul în care s—a purtat cu tine, în întîmplarea aceea cu vinul. Spunea că acuma şi—a dat seama că nu ai îmbătat—o pe Diana intenţionat şi că te roagă să o ierţi şi că poţi fi în continuare prietenă cu Diana. Poţi merge acolo astă—seară, pentru că Diana nu poate ieşi din casă, din cauză că a răcit puternic, astă—noapte. Acum, Anne Shirley, pentru Dumnezeu, nu sări pînă—n tavan!

Dar sfatul nu—şi avea rostul, pentru că Anne avea deja o expresie aeriană de încîntare şi sărise în picioare, radioasă, cu toată înflăcărarea spirituală citindu—i—se pe figură.

—O, Marilla, pot merge chiar acum? — fără să mai spăl vasele? O să le spăl cînd mă întorc, dar acum nu mă pot ocupa de ceva atît de prozaic cum este spălatul vaselor, într—aşa un moment emoţionant!

—Da, da, fugi, spuse Marilla indulgentă. Anne Shirley — ai înnebunit!? Vino, imediat, înapoi şi pune—ţi ceva pe tine. Aş putea, la fel de bine, să vorbesc la pereţi. A plecat fără să—şi pună măcar o pălărie sau o broboadă. Uită—te la ea, cum aleargă prin livadă cu pletele în vînt! Mare minune dacă n—o să moară de frig.

Anne se întoarse dansînd acasă, prin zăpadă, în apusul purpuriu de iarnă. Departe, către sud—vest, o stea de seară strălucea, tremurătoare şi sidefie, pe cerul de un auriu palid şi trandafiriu eteric, deasupra întinderilor albe şi sclipitoare şi a văilor întunecate de molizi. Clinchetul clopoţeilor de la sănii se auzeau printre dealurile înzăpezite, ca nişte melodii feerice, prin aerul îngheţat, dar sunetele lor nu erau mai dulci decît melodiile din sufletul Annei şi de pe buzele ei.

—Ai în faţa ta o persoană cu totul şi cu totul fericită, Marilla, anunţă ea. Sînt fericită — da, în ciuda părului meu roşu, chiar în clipa aceasta, ceea ce port în suflet este mai presus decît culoarea roşie a părului. Doamna Barry m—a sărutat şi a plîns şi a spus că îi pare rău şi că nu mă va putea răsplăti niciodată pentru ceea ce am făcut. M—am simţit tare stînjenită, Marilla, dar i—am răspuns pe cît am putut de politicos: „Să ştiţi că nu vă port pică, doamnă Barry. Vă asigur, încă o dată, că nu am avut intenţia să o intoxic pe Diana şi că de acum voi acoperi trecutul cu o mantie a uitării". Cred că a fost un discurs destul de demn, nu—i aşa, Marilla? Cred că puteam culege cărbuni aprinşi de pe capul doamnei Barry. Iar Diana şi cu mine am petrecut o după—masă foarte plăcută. Diana mi—a arătat un model nou şi foarte şic de croşetat, pe care L—a învăţat de la mătuşa ei din Cramody. Nici un alt suflet din Avonlea nu îl mai cunoaşte, în afară de noi două, şi am depus un jurămînt solemn, ca să nu îl mai destăinuim nimănui. Diana mi—a dăruit o ilustrată frumoasă cu un buchet de trandafiri pe ea şi nişte versuri:

„Dacă tu pe mine la fel mă vei iubi,
Atunci numai moartea ne va despărţi!"

Şi să ştii că aşa este. O să îl rugăm pe domnul Philips să ne lase să stăm, din nou, împreună în bancă şi Gertie Pye o să poată sta cu Minnie Andrews. Am luat ceaiul foarte elegant. Doamna Barry a scos cel mai bun serviciu de porţelan al ei ca şi cum aş fi fost un musafir de onoare. Nici nu—ţi pot povesti ce fiori mi—a dat! Nimeni nu şi—a mai folosit, pînă acum, cel mai bun serviciu de porţelan, în cinstea mea. Şi am mîncat prăjituri cu fructe şi pandişpan şi gogoşi şi două feluri de dulceaţă, Marilla. Iar doamna Barry m—a întrebat dacă servesc ceai şi a zis: „Tată, de ce nu—i dai biscuiţi Annei?" Trebuie să fie grozav să fii om mare, Marilla, cînd numai atunci cînd eşti tratat ca om mare este atît de grozav!

—Nu prea ştiu ce să—ţi spun, răspunse Marilla, oftînd uşor.

—Ei, oricum, atunci cînd am să cresc mare, spuse Anne cu hotărîre, întotdeauna am să le vorbesc fetiţelor ca şi cum ar fi şi ele mari şi nu voi rîde niciodată de ele, cînd vor folosi cuvinte mari. Ştiu din propria mea experienţă dureroasă cum pot fi rănite sentimentele cuiva. După ceai, eu şi Diana am făcut

caramele. Nu ne—au ieşit prea bune, cred că din cauză că nici Diana nu mai făcuse înainte. Diana m—a lăsat pe mine să amestec, în timp ce ea ungea formele, dar eu am uitat şi compoziţia s—a ars şi, apoi, după ce am dat formele afară, ca să se răcească, pisica a călcat într—una dintre farfurii şi a trebuit aruncată. Dar toată operaţia de pregătire a fost foarte amuzantă. Iar cînd am plecat acasă, doamna Barry mi—a spus să vin în vizită, de cîte ori vreau, şi Diana stătea la fereastră şi îmi trimitea bezele, pînă cînd am ajuns jos, pe Aleea îndrăgostiţilor. Pe cuvîntul meu, Marilla, simt că astă seară am chef să—mi spun rugăciunea şi am să mă gîndesc la un soi special de rugăciune, în cinstea acestei zile.

Capitolul XIX.UN CONCERT, O CATASTROFĂ ŞI O MĂRTURISIRE

—Marilla, pot merge să o văd pe Diana, măcar un minut? întrebă Anne, coborînd într—un suflet scările de la mansardă, într—o seară de februarie.

—Nu prea văd cam ce ai căuta tu pe—afară, după lăsarea întunericului, spuse scurt Marilla. Tu şi Diana v—aţi întors astăzi împreună de la şcoală, după care aţi mai stat jumătate de oră afară, în zăpadă, şi tot timpul ăsta vi s—au învîrtit limbile—n gură taca—taca, taca—taca. Aşa că nu se poate să ai cine ştie ce grabă ca să o vezi din nou.

—Dar ea vrea să mă vadă pe mine, pleda Anne. Are ceva foarte important să—mi spună.

—De unde ştii tu asta?

—Pentru că tocmai m—a semnalizat de la fereastră. Ne—am făcut noi un sistem de semnalizare, cu luminări şi cu cartoane. Punem luminarea pe pervazul ferestrei şi trimitem semnale, plimbînd o bucată de carton prin faţa ei. Fiecare număr de semnale înseamnă cîte ceva. A fost ideea mea, Marilla.

—Puteam să jur, spuse Marilla categorică. Iar faza următoare va fi că vei da foc la perdea, cu prostiile tale de semnalizări.

—O, sîntem foarte atente, Marilla, şi este atît de interesant! Două semnale înseamnă „Eşti acolo?". Trei înseamnă „da" şi patru „nu". Cinci înseamnă „Vino cît de repede poţi, pentru că am să îţi spun ceva foarte important". Diana tocmai mi—a trimis cinci semnale şi nu mai am răbdare pînă nu aflu ce vrea să—mi spună.

—Ei, nu are rost să fii atît de nerăbdătoare, spuse Marilla sarcastică. Poţi merge, dar să fii înapoi în zece minute, ai auzit? Ţine minte.

Anne ţinu minte şi se întoarse înapoi la timp, deşi, probabil că nici un muritor nu va afla vreodată cum de a reuşit să comprime acea discuţie extrem de importantă cu Diana într—o limită de numai zece minute. Dar le folosise la maximum.

—O, Marilla, ce crezi? Mîine este ziua de naştere a Dianei. Şi mama ei i—a spus că pot veni cu ea acasă direct de la şcoală şi pot rămîne la ea pînă seara. îi vin toţi verii din Newbridge, într—o sanie mare, acoperită, pentru ca să meargă mîine noapte, la sală, la un concert al Clubului Dezbaterilor. Ne vor lua şi pe mine şi pe Diana la concert, asta dacă ai să vrei să mă laşi. O să mă laşi, nu—i aşa Marilla? O, sînt atît de tulburată!

—Atunci, mai bine te—ai calma, pentru că nu te duci. Stai mai bine la tine acasă, în patul tău, decît la concerte, la Club, care sînt o prostie. Fetiţelor nu ar trebui să li se permită să meargă în astfel de locuri.

—Dar cred că un Club al Dezbaterilor este un loc cît se poate de respectabil, încercă Anne să o înduplece.

—Nu despre asta e vorba. Dar nu ai să începi, de pe acum, să îţi pierzi timpul pe la concerte şi să pleci nopţile de—acasă. Frumos lucru pentru un copil! Mă surprinde că doamna Barry o lasă pe Diana să meargă.

—Dar este aşa o ocazie deosebită, se văicări Anne, gata să plîngă. Ziua de naştere a Dianei este doar o dată pe an. Zilele de naştere nu sînt nişte întîmplări obişnuite, Marilla. Prissy Andrews o să recite „Curfew nu va suna la noapte". Este o bucată aşa moralizatoare, Marilla, cred că îmi va prinde foarte bine să o ascult! Iar corul va cînta patru cîntece aşa de drăguţe şi de patetice, că sînt aproape ca nişte imnuri. Şi, ah, Marilla, şi pastorul va lua parte la spectacol. Da, într—adevăr. Va spune şi el cîteva cuvinte. Va fi aproape acelaşi lucru ca şi o predică. Te rog, pot merge şi eu, Marilla?

—M—ai auzit ce ţi—am spus, Anne, nu—i aşa? Acum, scoate—ţi ghetele şi mergi la culcare. Este

trecut de ora opt.
—Şi mai este ceva, Marilla, spuse Anne, cu aerul că îşi scoate ultima carte din mînecă. Doamna Barry i—a spus Dianei că putem dormi împreună, în patul din camera de oaspeţi. Gîndeşte—te numai ce onoare i se face micuţei tale Anne, să fie primită în camera de oaspeţi!
—Este o onoare de care va trebui să te lipseşti. Mergi la culcare, Anne, şi nu vreau să mai aud nici un cuvînt în plus.

După ce Anne urcase tristă scările, cu lacrimile şiroindu—i pe obraji, Matthew, care se părea că dormise profund pe canapea, tot timpul dialogului, deschise ochii şi spuse cu hotărîre:
—Marilla, cred că ar trebui să o laşi pe Anne să meargă.
—Şi nu am făcut—o, replică Marilla. Cine creşte copilul ăsta, Matthew, eu sau tu?
—Mmm, păi tu, recunoscu Matthew.
—Atunci nu te băga.
—Dar asta nu înseamnă că mă bag. Nu am nimic împotrivă ca tu să ai părerea ta. însă părerea mea este că ar trebui să o laşi pe Anne să meargă.
—Tu ai fi în stare să spui că ar trebui să o las pe Anne să meargă şi pe lună, dacă i s—ar năzări, n—am nici o îndoială, îi răspunse cu amabilitate Marilla. Aş fi putut să o las să doarmă cu Diana, dacă asta ar fi fost tot, dar nu sînt de acord cu planul ăsta, cu concertul. Se va duce acolo şi va răci cît ai zice peşte şi îşi va umple capul cu tot felul de prostii şi de emoţii. O va da peste cap o săptămînă întreagă. Eu o înţeleg pe copila asta şi ştiu mai bine decît tine, Matthew, ce este mai bine pentru ea.
—Eu cred că ar trebui să o laşi pe Anne să meargă, repetă Matthew, categoric.

Controversa nu era tocmai punctul lui forte, dar a se crampona de ideile lui era, cu siguranţă. Marilla gemu, neajutorată, şi se refugie în tăcere. A doua zi dimineaţă, pe cînd Anne spăla vasele în cămară, Matthew se opri din drumul său către hambar, pentru a—i mai repeta, încă o dată, Marillei:
—Cred că ar trebui să o laşi pe Anne să meargă, Marilla.

Pentru o clipă, lucrurile i se părură Marillei imposibil de îndurat, după care se plecă în faţa inevitabilului şi spuse resemnată:
—Foarte bine, atunci poate să meargă, din moment ce nimic altceva nu te mulţumeşte.

Anne ţîşni din cămară, răsucind spălătorul de vase între mîini.
—O, Marilla, mai poţi spune încă o dată cuvintele acelea minunate?
—Cred că o singură dată a fost de ajuns. Asta a fost hotărîrea lui Matthew şi eu mă spăl pe mîini de toate. Dacă te îmbolnăveşti de pneumonie dormind într—un pat străin sau ieşind încinsă din sala aceea, în mijlocul nopţii, să nu dai vina pe mine, ci pe Matthew. Anne Shirley, îţi pică apă plină de grăsime peste tot pe podea. N—am pomenit copil mai neatent!
—O, ştiu, sînt o grea încercare pentru tine, Marilla, spuse Anne spăşită. Fac atît de multe greşeli! Dar gîndeşte—te, totuşi, şi la greşelile pe care nu le fac, deşi aş putea. O să aduc nişte nisip şi o să frec peretele, înainte să plec la şcoală. O, Marilla, mi—a intrat atît de tare în cap să merg la concertul acela! N—am mai fost în viaţa mea la vreun concert şi cînd celelalte fete vorbesc despre asta, la şcoală, sînt aşa de pe dinafară. Tu nu—ţi dai seama cum mă simt, dar vezi, Matthew ştie. Matthew mă înţelege şi este atît de bine să te simţi înţeles, Marilla!

Anne era prea tulburată pentru a mai face faţă şi lecţiilor în acea dimineaţă. Gilbert Blythe o întrecu la ora de scriere şi o lăsă cu mult în urmă la aritmetică. Dar umilinţa Annei, ca urmare a acestui fapt, fu, totuşi, cu mult mai mică decît ar fi trebuit să fie în mod obişnuit, avînd în perspectivă concertul şi patul din camera de oaspeţi. Ea şi cu Diana vorbiră atît de mult împreună în ziua aceea, încît dacă ar fi avut un profesor mai sever decît domnul Philips, cu siguranţă că ar fi fost pedepsite.

Anne simţea că nu ar fi putut îndura să nu meargă la concert, pentru că nu se mai discuta nimic altceva, în acea zi, la şcoală. Clubul de Dezbateri din Avonlea, care se întrunea o dată la două săptămîni, toată iarna, avusese mai multe reprezentaţii gratuite mai mici. Dar acum era vorba despre o afacere mai serioasă, la care intrarea era zece cenţi, ca ajutor pentru bibliotecă. Tinerii din Avonlea repetaseră săptămîni întregi şi toţi elevii erau interesaţi, din cauza cîte unui frate sau a unei surori mai mari care urmau să ia parte. Toată lumea din şcoală, care avea peste nouă ani, era pregătită să meargă, cu excepţia lui Carrie Sloane al cărui tată împărtăşea părerea Marillei despre fetiţele mici care mergeau noaptea la concerte. Carrie Sloane plînse toată după—amiaza, cu nasul în cartea de gramatică, simţind că viaţa nu merită să fie trăită.

Pentru Anne, petrecerea începu cu adevărat încă de la terminarea şcolii şi merse crescendo pînă la o revărsare de extaz, în timpul concertului propriu—zis. Luară „un ceai foarte elegant" după care urmă încîntătoarea ocupaţie a îmbrăcatului, în camera cea mică a Dianei, de la etaj. Diana îi aranja Annei bretonul în noul stil „pompadour", iar Anne îi împleti Dianei codiţele, cu dexteritatea pe care o avea. Experimentară cel puţin o duzină de feluri diferite de a—şi aranja părul pe spate. Într—un sfîrşit, fură gata, cu obrajii îmbujoraţi şi ochii strălucind de emoţie.

Într—adevăr, Anne nu—şi putu reţine o uşoară strîngere de inimă, cînd îşi compară bereta simplă şi neagră şi hăinuţa cenuşie, făcută în casă, fără formă şi cu mîneci strimte cu căciula cochetă de blană a Dianei şi cu jacheţica ei drăguţă. Dar, cu timpul, îşi aduse aminte că are o imaginaţie bogată, pe care o poate folosi.

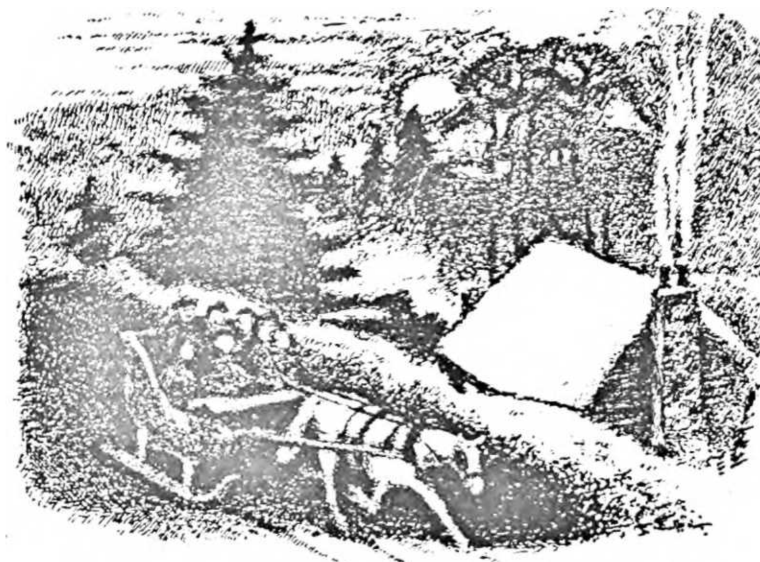
Veniră şi verii Dianei, copiii Muray din Newbridge, înghesuiţi, cu toţii, în sania cea mare şi acoperită, printre paie şi pături îmblănite. Anne fu încîntată să admire peisajul, pe tot drumul pînă la sală, alunecînd peste drumurile netede ca mătasea, cu zăpada scîrţîind sub tălpicile săniei. Era un apus magnific iar dealurile înzăpezite şi apele de un albastru profund ale Golfului St.Lawrence păreau că sclipesc în mijlocul acelei splendori, ca un bol uriaş de nestemate, de perle şi safire stropite cu vin şi cu foc. Clinchetul clopoţeilor şi rîsetele îndepărtate, ce răsunau în toate părţile, păreau că vin de la hîrjoana elfilor pădurii.

— O, Diana, inspiră Anne, strîngînd palma înmănuşată a Dianei pe sub haina de blană, nu este totul ca un vis frumos? Eu arăt la fel ca de obicei? Mă simt atît de diferit, încît cred că asta trebuie să mi se cunoască pe chip.

—Arăţi grozav de drăguţă, spuse Diana, care tocmai primise un compliment de la unul dintre verii ei şi se simţea datoare să îl treacă mai departe. Ai o culoare nemaipomenit de frumoasă.

Programul în acea seară fu o serie de surprize şi de emoţii, cel puţin pentru unul dintre spectatori. Şi, după cum o asigură Anne pe Diana, fiecare număr impresionant era urmat de unul încă şi mai impresionant. Cînd Prissy Andrews, gătită într—o rochie nouă, cu un corsaj de mătase roz şi cu un colier de perle în jurul gîtului ei alb şi diafan îşi făcu apariţia cu garoafe roşii, adevărate, în păr, în sală se auziră şoapte cum că profesorul ar fi fost cel care le—a comandat şi le—a adus, tocmai de la oraş. Iar cînd aceasta „urcă scara alunecoasă, fără o rază de lumină", pe Anne o trecură fiori de încîntare. Iar cînd corul cîntă „Departe, deasupra gingaşelor margarete", Anne privi în sus, către tavan ca şi cînd ar fi fost pictat cu îngeri. Cînd Sam Sloane începu să explice şi să ilustreze „Cum prostul a prins o găină", Anne rîse, pînă ce îi făcu să rîdă şi pe cei de lîngă ea, mai mult din simpatie, decît pentru că i—ar fi amuzat acea selecţie de bancuri, cu un umor cam prea subţire, chiar şi pentru Avonlea. Iar cînd domnul Philips

Foto

declamă tirada lui Marc Antoniu deasupra trupului neînsufleţit al lui Cezar, cu intonaţiile cele mai sfîşietoare — cu privirile către Prissy Andrews, la fiecare sfîrşit de strofă — Anne simţi că ar fi fost în stare să se ridice şi să o pornească la revoltă dacă măcar un singur cetăţean al Romei i—ar fi arătat drumul.

Un singur număr din program nu o interesă. Atunci cînd Gilbert Blythe recită „Bingen de pe Rin",

Anne luă cartea de la bibliotecă a Rhedei Murray şi citi, pînă ce el termină de recitat, după care rămase ţeapănă şi nemişcată, în timp ce Diana bătu din palme, pînă ce începură să o usture.

Era ora unsprezece cînd plecară sporovăind cu o dulce încîntare tot drumul către casă. Acolo, părea că toată lumea adormise, iar casa era întunecoasă şi tăcută. Anne şi Diana merseră tiptil prin salon, o cameră lungă şi îngustă, din care se deschidea odaia oaspeţilor. Era cald şi plăcut şi jăratecul focului din cămin licărea vag.

—Hai să ne dezbrăcăm aici, spuse Diana. Este atît de cald şi de plăcut!

—Nu—i aşa că ne—am distrat grozav? oftă Anne satisfăcută. Trebuie să fie splendid să urci acolo, pe scenă şi să reciţi. Crezi că ni se va cere şi nouă vreodată să o facem, Diana?

—Sigur că da, Într—o bună zi. întotdeauna li se cere elevilor mari să recite. Gilbert Blythe o face deseori şi el este doar cu doi ani mai mare decît noi. O, Anne, cum te—ai putut preface că nu îl asculţi? Cînd a ajuns la versul

Este alta, nu o soră,

s—a uitat drept la tine.

—Diana, spuse Anne cu demnitate, eşti prietena mea de suflet, dar nici măcar ţie nu—ţi pot permite să—mi vorbeşti despre persoana aceea. Eşti gata de culcare? Hai să ne luăm la întrecere, să vedem care ajunge prima în pat.

Propunerea îi plăcu Dianei. Cele două siluete micuţe, înveşmîntate în alb, o zbughiră prin salonul cel lung, pe uşa camerei de oaspeţi, şi săriră în pat, în aceeaşi clipă. După care, ceva se mişcă sub ele, se auzi un geamăt şi un strigăt şi cineva spuse, cu o voce înăbuşită:

—Doamne, Dumnezeule!

Anne şi Diana nu ştiură să spună cum au ajuns jos din pat şi afară din cameră. Ştiură numai că, după o goană nebună, se treziră în vîrfurile picioarelor, tremurînd pe scări.

—O, ce a fost asta, ce a fost asta? şopti Anne clănţănind de frig şi spaimă.

—A fost mătuşa Iosefina, răspunse Diana, hohotind de rîs. O, Anne, a fost mătuşa Iosefina, cum o fi ajuns acolo nu ştiu. Acum să vezi ce o să se înfurie. Este groaznic, cu adevărat groaznic, dar ai mai pomenit ceva mai caraghios, Anne?

—Cine este mătuşa asta a ta Iosefina?

—Este mătuşa tatei şi locuieşte în Charlottetown. Este foarte bătrînă —şaptezeci şi nu ştiu cîţi — şi nu cred că a fost vreodată fetiţă mică. O aşteptam să vină în vizită la noi, dar nu aşa curînd. Este teribil de dichisită şi de tipicară şi o să se supere grozav pentru asta, sînt sigură. Ei, asta este, o să trebuiască să dormim cu Minnie May — şi nici nu ştii cum poate să dea din picioare noaptea.

Domnişoara Iosefina Barry nu—şi făcu apariţia la micul dejun matinal din ziua următoare. Doamna Barry le zîmbi amabil celor două fetiţe.

—Aţi dormit bine astă noapte? Am încercat să rămîn trează pînă la întoarcerea voastră acasă, pentru că am vrut să vă spun că a sosit mătuşa Iosefina şi că va trebui, totuşi, să mergeţi sus, dar am fost atît de obosită, că am adormit. Sper că nu aţi deranjat—o pe mătuşa ta, Diana.

Diana păstră o tăcere discretă, dar ea şi cu Anne schimbară nişte priviri furişe şi amuzate, de vinovăţie, pe deasupra mesei. Anne se grăbi să meargă la ea acasă, după micul dejun, şi rămase astfel într—o fericită necunoştinţă a tuturor tulburărilor petrecute în continuare, la reşedinţa Barry, pînă tîrziu, în aceeaşi după—amiază, cînd coborî pînă la doamna Lynde, pentru a face un comision Marillei.

—Deci tu şi cu Diana aţi speriat—o de moarte, astă noapte, pe biata domnişoară Barry? spuse doamna Lynde severă, dar cu o anumită sclipire în ochi. Doamna Barry a trecut pe la mine, acum cîteva minute, în drum spre Cramody. Este foarte necăjită de toată povestea asta. Bătrîna domnişoară Barry era într—o stare cumplită, cînd s—a trezit, azi—dimineaţă — şi nu este de glumit cu stările de spirit ale Iosefinei Barry, îţi zic eu. Nici nu mai vrea să stea de vorbă cu Diana.

—Nu a fost vina Dianei, spuse Anne cam codindu—se. A fost vina mea, pentru că eu am propus să ne luăm la întrecere, să vedem care ajunge prima în pat.

—Am bănuit eu! zise doamna Lynde cu satisfacţia unui bun ghicitor. Am ştiut că ideea a venit din capul tău. Ei bine, dar ştiu că a ieşit un mare necaz din asta! Bătrîna domnişoară Barry venise să stea aici pentru o lună întreagă, dar acum spune că nu vrea să mai rămînă nici măcar o zi şi că va pleca de mîine, chiar,

înapoi în oraş, fie că este duminică sau orice altă zi o fi. Ar fi plecat de astăzi, dacă s—ar fi putut. Promisese să plătească ea a patra parte pentru lecţiile de muzică ale Dianei, dar acum este hotărîtă să nu mai facă nimic pentru aşa un băieţoi. Ah, cred că a fost mare animaţie pe la ei, azi—dimineaţă. Alde Barry trebuie să fie terminaţi. Bătrîna Miss Barry este foarte bogată şi ar vrea să rămînă în relaţii bune cu ea. Sigur, doamna Barry nu mi le—a povestit pe toate chiar în felul ăsta, dar eu pot judeca destul de bine firea omenească, asta e.

—Sînt aşa o ghinionistă! se plînse Anne. întotdeauna mă bag singură în tot felul de buclucuri şi îi trag şi pe cei mai buni prieteni ai mei după mine — oameni pentru care mi—aş da viaţa. Îmi puteţi dumneavoastră spune de ce mi se întîmpla asta?

—Din cauză că eşti prea neatentă şi impulsivă, copila mea, asta este. Nu te opreşti nici o clipă să te gîndeşti puţin şi de cîte ori îţi trăzneşte prin cap să faci sau să zici ceva, o faci sau o zici fără să mai reflectezi şi tu.

—O, dar asta este partea cea mai frumoasă, protestă Anne. îţi fulgeră cîteodată ceva prin cap, atît de palpitant, şi trebuie să pui imediat în practică. Dacă te mai opreşti să te mai gîndeşti ce e bine sau ce e rău, strici totul. Dumneavoastră nu aţi simţit asta niciodată, doamnă Lynde?

Nu, doamna Lynde nu simţise asta niciodată. işi clătină înţeleaptă capul.

—Trebuie să înveţi şi tu să te gîndeşti puţin, Anne, asta este. Proverbul după care trebuie să te conduci este „Cum îţi aşterni, aşa dormi" — în special în paturile din camerele de oaspeţi.

Doamna Lynde făcu mare haz pe seama micii sale glume , dar Anne rămase gînditoare. Nu găsea nimic de rîs în toată situaţia, care ei i se părea foarte serioasă. După ce plecă de la doamna Lynde, o luă peste cîmpul acoperit cu o pojghiţă de gheaţă, către Dealul Livezii. Diana o întîmpină în uşa bucătăriei.

—Mătuşa ta Iosefina este tare pornită, nu—i aşa? şopti Anne.

—Da, răspunse Diana, înăbuşindu—şi un chicot, privind peste umăr, către uşa închisă a camerei de zi. Aproape că a turbat de furie, Anne. O, cum a mai putut bombăni! Spune că sînt cea mai prost crescută fetiţă pe care a cunoscut—o vreodată şi că părinţilor mei ar trebuie să le fie ruşine pentru felul în care m—au crescut. Spune că nu mai vrea să stea la noi şi să ştii că puţin îmi pasă. însă mamei şi tatei le pasă.

—Dar de ce nu—i spui că a fost vina mea? o întrebă Anne.

—Mă vezi tu pe mine făcînd una ca asta? întrebă Diana cu dispreţ. Eu nu umblu cu vorbe, Anne Shirley, şi oricum sînt la fel de vinovată ca şi tine.

—Atunci am să i—o spun chiar eu, spuse Anne hotărîtă. Diana se holbă la ea.

—Anne Shirley, să nu îndrăzneşti! O să te mănînce de vie!

—Nu mă înspăimînta şi tu mai tare, că şi aşa mi—e frică, imploră Anne. Mai degrabă aş intra în gura unui tun. Dar trebuie să o fac, Diana. A fost vina mea şi trebuie s—o mărturisesc. Din fericire am ceva experienţă în privinţa mărturisirilor.

—Atunci, ea este în cameră, spuse Diana. Poţi merge acolo, dacă vrei. Eu nu aş îndrăzni. Şi nici nu cred că procedezi bine.

Astfel încurajată, Anne înfruntă leul în propia lui vizuină — adică o porni cu hotărîre către camera de zi şi bătu uşor în uşă. Se auzi un „Intră" tăios.

Miss Iosefina Barry, slabă, sclivisită şi ţeapănă, tricota cu vehemenţă lîngă foc, cu furie nepotolită şi ochii care aruncau fulgere, pe sub ochelarii cu rame de aur. Se roti în scaun, aşteptîndu—se să o vadă pe Diana, dar se confruntă cu o altă fetiţă, palidă la faţă, în ai cărei ochi mari se citea un amestec de curaj disperat şi teroare cutremurătoare.

—Cine eşti tu? întrebă domnişoara Iosefina Barry fără altă ceremonie.

—Eu sînt Anne de la Green Gables, spuse mica intrusă, tremurînd, cu palmele încleştate într—un gest caracteristic, şi am venit să vă fac o mărturisire.

—Ce să mărturiseşti?

—Că a fost vina mea că am sărit, astă—noapte, peste dumneavoastră în pat. A fost ideea mea. Diana nu s—ar fi gîndit niciodată la una ca asta, sînt sigură. Diana este o fetiţă foarte cuminte şi bine crescută, Miss Barry. Aşa că vedeţi cît de tare greşiţi că daţi vina pe ea!

—Dau vina pe ea, zici? Cred că Diana a avut şi ea contribuţia ei la sărit în pat, astă noapte. Asemenea comportări într—o casă onorabilă!

—Dar noi doar ne jucam, insistă Anne. Cred că ar trebui să ne iertaţi, Miss Barry, acum, că v—am cerut scuze. Şi, oricum, vă rog să o iertaţi şi pe Diana şi să o lăsaţi să ia lecţii de muzică. Diana îşi doreşte din

tot sufletul să ia lecţii de muzică, Miss Barry, şi ştiu şi eu cum este să îţi doreşti din tot sufletul un lucru şi să nu îl poţi obţine. Dacă trebuie să fiţi supărată pe cineva, fiţi supărată pe mine. Am fost atîta timp obişnuită, cînd eram mai mică, să fie oamenii supăraţi pe mine, încît pentru mine este mult mai uşor să îndur aşa ceva decît pentru Diana.

Mare parte din ţîfnă dispăruse de pe chipul bătrînei doamne şi apăruse, în schimb, o scînteie de interes amuzat. Spuse, totuşi, cu severitate:

—Eu nu cred că asta poate fi o scuză — faptul că doar vă jucaţi. Fetiţelor nu li se permitea să se joace în felul acesta, atunci cînd eram eu de vîrsta voastră. Nu ştii ce înseamnă să fii trezită dintr—un somn adînc, după o zi lungă şi obositoare, de două fetiţe de greutatea voastră, care sar pe tine.

—Nu ştiu, dar îmi pot imagina, răspunse Anne cu vioiciune. Sînt sigură că a fost foarte neplăcut. Dar, vedeţi, mai există şi varianta noastră. Aveţi imaginaţie, Miss Barry? Dacă aveţi, atunci puneţi—vă şi dumneavoastră în locul nostru. Noi nu ştiam că este cineva în patul acela şi aproape că ne—aţi speriat de moarte. Ne—am simţit, pur şi simplu, îngrozitor. Şi nici nu am mai putut dormi în camera de oaspeţi, deşi aşa ni se promisese. Bănuiesc că dumneavoastră sînteţi obişnuită să dormiţi în camerele de oaspeţi. Dar cum v—aţi fi simţit, dacă aţi fi fost o fetiţă orfană, care nu mai avusese niciodată parte de asemenea cinste.

În acest timp, toată supărarea dispăruse complet. De fapt, pe Miss Barry o pufnise rîsul, sunet care o făcu pe Diana, care aştepta într—o încordare mută, afară, în bucătărie, să răsufle uşurată.

—Mă tem că imaginaţia mea a cam ruginit — e cam mult timp de cînd nu am mai folosit—o, spuse doamna. Cred că dorinţa ta de a fi compătimită este la fel de mare ca şi a mea. Totul depinde de direcţia din care priveşti. Stai jos, aici, şi vorbeşte—mi despre tine.

—Îmi pare rău, dar nu pot, spuse Anne categoric. Mi—ar plăcea s—o fac, pentru că îmi păreţi o doamnă interesantă şi s—ar putea chiar să îmi fiţi un suflet—pereche, deşi nu prea arătaţi aşa. Dar este de datoria mea să mă întorc, acasă, la Miss Marilla Cuthbert. Miss Marilla Cuthbert este o doamnă foarte bună, care m—a luat de la orfelinat, ca să mă educe cum se cuvine. Ea îşi dă toată strădania, dar este o muncă foarte dificilă. Nu pe ea trebuie să o învinuiţi pentru că eu am sărit în pat. Dar înainte de a pleca, aş vrea să îmi spuneţi dacă o iertaţi pe Diana şi dacă rămîneţi în Avonlea, atîta timp cît v—aţi propus.

—Cred că aş putea să o fac dacă mai treci pe aici, să mai discutăm din cînd în cînd, zise Miss Barry.

În seara aceea, domnişoara Barry îi dărui Dianei o brăţară de argint şi îi anunţă pe adulţii casei că îşi despachetase valizele.

—M—am răzgîndit şi m—am hotărît să rămîn, numai de dragul de a face mai bine cunoştinţă cu fata aceea, Anne, recunoscu ea deschis. Mă distrează şi, la vîrsta mea, o persoană amuzantă este o raritate.

Singurul comentariu al Marillei, după ce auzi toată tărăşenia, fu:

—Ţi—am spus eu.

Aceasta, pentru urechile lui Matthew.

Miss Barry rămase acolo luna dinainte stabilită şi încă ceva pe deasupra. Era un oaspete mai plăcut ca în alte dăţi, deoarece Anne îi asigura buna dispoziţie. Deveniră prietene apropiate.

Cînd domnişoara Barry plecă, îi spuse:

—Şi ţine minte, tu, Anne, cînd treci prin oraş, să vii în vizită la mine şi am să te culc în patul din camera oaspeţilor.

—Pînă la urmă, Miss Barry îmi este un suflet—pereche, îi destăinui ea Marillei. Nici nu te—ai putea gîndi la una ca asta, atunci cînd te uiţi la ea. Nu—ţi poţi da imediat seama de lucrul ăsta, ca şi în cazul lui Matthew, dar, după un timp, începi să vezi. Spiritele înrudite nu sînt, în fond, atît de rare cum îmi închipuiam eu. Este minunat să îţi dai seama că sînt atît de multe în lumea asta!

Capitolul XX.O IMAGINAŢIE BUNĂ, LUATĂ PE CĂI GREŞITE

Primăvara sosi o dată în plus la Green Gables, acea primăvară canadiană frumoasă, şovăitoare şi capricioasă, pendulînd între aprilie şi mai, într—o succesiune de zile plăcute, proaspete şi răcoroase, cu apusuri trandafirii şi miracolul renaşterii naturii. Arţarii de pe Aleea îndrăgostiţilor erau plini de muguri roşii şi în jurul Bulboanei Driadei apăruseră ferigi mici şi creţe. Mai departe, pe tăpşanul din spatele

proprietăţii domnului Silas Sloane, florile de mai[12] se iveau ca nişte steluţe albe şi roz, de sub frunzele lor maronii. Toate fetiţele şi băieţii de şcoală îşi petrecuseră o după—amiază însorită ca să le culeagă şi acum se întorceau, în amurgul limpede şi răsunător, cu braţele şi coşuleţele pline cu o mulţime de flori.
—Îmi pare rău pentru oamenii care trăiesc în locuri unde nu cresc flori de mai, zise Anne. Diana spune că poate acolo sînt alte flori, mai frumoaşe, dar eu nu cred că poate exista ceva mai frumos decît florile de mai, tu ce zici, Marilla? Diana spune că dacă oamenii aceia nu ştiu cît sînt de frumoase, nici nu le duc lipsa. Dar mie tocmai ăsta mi se pare cel mai trist lucru. Marilla, mie una mi s—ar părea o tragedie să nu ştiu cum arată florile de mai şi să nu le duc lipsa. Ştii ce cred eu că sînt florile de mai? Cred că sînt sufletele florilor care au murit anul trecut şi că acesta este paradisul lor. Am petrecut de minune, astăzi, Marilla. Am mîncat în văioaga aceea plină de muşchi de lîngă izvorul vechi — un loc atît de romantic. Charlie Sloane L—a provocat pe Arty Gillis să sară peste el şi Artie a făcut—o, pentru că nu s—ar fi putut să nu răspundă la provocare. Este atît de la modă să provoci pe cineva şi să faci ceva riscant. Domnul Philips i—a dăruit toate florile pe care le—a cules lui Prissy Andrews şi l—am auzit cum îi zicea: „frumoase pentru o frumoasă". A scos asta dintr—o carte, cu siguranţă. Dar dovedeşte că are cît de cît, imaginaţie. Şi mie mi—au fost oferite nişte flori, dar le—am refuzat cu dispreţ. Nu îţi pot spune numele persoanei care mi le—a oferit, pentru că am jurat să nu îl mai pronunţ în viaţa mea. Am făcut coroniţe de flori, pe care ni le—am pus la pălării. Iar cînd a venit vremea să plecăm spre casă, am mers ca într—un cortegiu, pe drum, doi cîte doi, cu buchetele de flori şi am cîntat „Casa mea de pe deal".O, a fost atît de frumos şi de emoţionant, Marilla. Şi cei de la ferma Sloane au ieşit fuga să ne vadă şi toţi oamenii cu care ne—am întîlnit pe drum se opreau să privească după noi. Am făcut senzaţie!
—Nici nu e de mirare! Aşa nişte prostii! fu răspunsul Marillei. După florile de mai sosiră violetele şi Valea Violetelor se împurpura toată. Anne trecea pe acolo, pe drumul ei spre şcoală, cu paşi respectuoşi şi cu adoraţie în priviri, ca şi cum ar fi păşit pe tărîm sfinţit.
—Nu ştiu cum, îi zise ea Dianei, dar atunci cînd trec pe acolo nu îmi mai pasă dacă Gil — dacă altcineva mi—o ia înainte la şcoală sau nu. Dar cînd ajung sus, la şcoală, totul se schimbă şi îmi pasă la fel de tare ca întotdeauna. Sînt atît de multe Anne diferite în mine. Cîte.odată mă gîndesc că din cauza asta dau eu de toate necazurile. Dacă ar fi o singură Anne în mine, ar fi cu mult mai comod, dar nu ar fi nici pe jumătate la fel de interesant.

Într—o seară de iunie, cînd livezile înfloriseră din nou şi erau pline de floricele roz, cînd cîntecul cel dulce—argintiu şi cristalin al broaştelor se ridica din mlaştina de la capătul Lacului cu Ape Sclipitoare şi aerul era plin de miresme cîmpurilor de trifoi şi de balsamul pădurilor de brad, Anne şedea la fereastra camerei sale de la mansardă. îşi învăţase lecţiile, dar se întunecase prea tare pentru a mai putea desluşi buchiile cărţii, aşa încît căzuse într—o visare cu ochii deschişi, cu privirile pierdute dincolo de coroana Reginei Zăpezii, încărcată iarăşi de puzderia de flori.

În linii mari, micuţa cameră de la mansardă rămăsese neschimbată. Pereţii erau la fel de albi, perniţa de ace la fel de tare, scaunele la fel de ţepene şi de galbene ca întotdeauna. Cu toate acestea, întregul aspect al camerei se modificase. Era îmbibat de o personalitate nouă, vie, care pulsa şi care părea că pătrunsese peste tot, independentă de cărţile, rochiile sau panglicile şcolăriţei, chiar şi de cana albastră şi crăpată, plină cu flori de măr, de pe masă. Părea ca şi cum toate visele din somnul sau veghea vioaiei sale locuitoare luaseră o formă vizibilă, deşi imaterială, şi împodobiseră camera cea golaşă cu ţesături străvezii şi splendide din curcubeu şi raze de lună. Dar Marilla intră brusc pe uşă, aducînd şorţuleţele de şcoală proaspăt călcate ale Annei. Le puse pe speteaza unui scaun şi se aşeză, cu un uşor oftat. în acea după—amiază avusese una dintre migrenele ei şi, deşi durerea dispăruse, se simţea slăbită şi „mototolită" după cum se exprima chiar ea. Anne o privi cu ochii ei limpezi şi plini de compasiune.
—Mi—aş fi dorit să mă doară pe mine capul în locul tău, Marilla. Aş fi îndurat cu bucurie durerea de dragul tău.
—Cred că m—ai ajutat foarte mult că ai făcut tu o parte din treabă şi m—ai lăsat pe mine să mă odihnesc, zise Marilla. Se pare că te—ai descurcat destul de bine şi că ai făcut mai puţine greşeli decît de obicei. Sigur că nu era tocmai necesar să apretezi batistele lui Matthew! Şi, în general, oamenii, atunci cînd bagă o plăcintă la cuptor şi o încălzesc pentru prînz, o scot şi o mănîncă, atîta timp cît este fierbinte, şi nu o

[12] Flori de mai — plante din flora spontană din genul Hepatica Muscivee, cu flori delicate ,purpurii, roz şi albe.

lasă să se usuce şi să se ardă. Dar este clar că nu ai înclinaţie pentru treburile astea.

Migrenele întotdeauna o lăsau pe Marilla puţin sarcastică.

—O, îmi pare rău, spuse Anne spăşită. Nici nu m—am mai gîndit la plăcinta aia, din clipa în care am băgat—o în cuptor, pînă acum, deşi simţeam eu instinctiv că lipsea ceva de la masa de prînz. Azi—dimineaţă, cînd m—ai lăsat să mă ocup eu de casă, eram ferm hotărîtă să nu—mi mai imaginez nimic şi să—mi păstrez atenţia concentrată pe lucrurile practice. M—am descurcat destul de bine, pînă cînd am pus plăcinta la cuptor, dar atunci am simţit o tentaţie irezistibilă să—mi închipui că sînt o prinţesă vrăjită, închisă într—un turn singuratic, şi că un cavaler chipeş venea să mă salveze, pe un armăsar negru ca pana corbului. Aşa s—a întîmplat că am uitat de plăcintă. Şi nu mai ţin minte cînd am apretat batistele. Tot timpul, cît călcam, am încercat să—mi imaginez un nume pentru o insulă nouă, pe care eu şi cu Diana am descoperit—o, mai sus, pe pîrîu. Este un loc încîntător, Marilla. Sînt doi arţari pe ea şi pîrîul se desparte în două braţe, de o parte şi de cealaltă a ei. Pînă la urmă mi s—a părut splendid să—i spun Insula Victoria, pentru că am descoperit—o chiar de ziua de naştere a Reginei. Şi eu şi Diana sîntem nişte supuse foarte loiale. Dar zău că îmi pare rău de plăcintă şi de batiste! Astăzi am vrut să mă descurc extra, pentru că este o aniversare. Ţii minte ce s—a întîmplat anul trecut, în ziua asta, Marilla?

—Nu, nu—mi pot aduce aminte de nimic special.

—O, Marilla, a fost ziua cînd am venit la Green Gables. N—am s—o uit niciodată. A fost punctul de cotitură al vieţii mele. Desigur că poate nu este la fel de important pentru tine. Sînt aici de un an de zile şi am fost atît de fericită! Sigur că am avut şi eu necazurile mele, dar putem da necazurile la o parte. îţi pare rău că m—ai păstrat, Marilla?

—Nu, nu pot spune că îmi pare rău, zise Marilla, care se întrebase deseori cum de putuse trăi înainte ca Anne să vină să locuiască la Green Gables. Nu, nu tocmai rău. Dacă ţi—ai terminat lecţiile, Anne, aş vrea să dai o fugă şi să o rogi pe doamna Barry să îmi împrumute tiparul de la şorţuleţul Dianei.

—Dar—este—este prea întuneric, plînse Anne.

—Prea întuneric? Cum, abia se înserează! Şi, slavă Domnului, ai ieşit din casă destul de des şi după ce s—a întunecat.

—Am să merg mîine dimineaţa devreme, spuse Anne iute. Am să mă trezesc chiar cînd va răsări soarele şi voi merge atunci, Marilla.

—Acum ce ţi—a mai intrat în cap, Anne Shirley? Am nevoie de tipar, ca să—ţi croiesc astă seară şorţuleţul cel nou. Mergi imediat şi fii ascultătoare.

—Atunci va trebui să ocolesc pe drum, spuse Anne luîndu—şi şovăitoare pălăria.

—S—o iei pe drum ca să pierzi o jumătate de oră? Să nu te prind!

—Dar nu pot merge prin Pădurea Bîntuită, Marilla, strigă Anne disperată. Marilla o privi lung.

—Pădurea Bîntuită! Ai înnebunit? Ce, Doamne iartă—mă, mai este şi Pădurea Bîntuită?

—Este pădurea de molizi de dincolo de pîrîu, spuse Anne în şoaptă.

—Prostii! Nu există chestii din astea ca păduri bîntuite pe nicăieri. Cine ţi—a mai băgat în cap asemenea tîmpenii?

—Nimeni, recunoscu Anne. Diana şi cu mine ne—am închipuit doar că ar fi blestemată şi bîntuită. Toate locurile de primprejur sînt atît de banale. Ne—am imaginat şi noi, aşa, ca să ne distrăm. Am început din aprilie. O pădure bîntuită este un loc tare romantic, Marilla. Am ales păduricea de molizi, pentru că este atît de întunecoasă. O, ne—am închipuit cele mai înfiorătoare lucruri. Este acolo o doamnă albă, care merge pe malul pîrîului, cam pe la ora asta din noapte, îşi frînge mîinile şi scoate nişte vaiete disperate. Apare atunci cînd urmează să fie o moarte în familie. Şi fantoma unui copilaş ucis bîntuie mai sus, în colţul dinspre Idlewild. Merge pe urmele tale şi îţi pune degetele lui reci pe mînă — aşa. O, Marilla, mă—nfiorez numai cînd mă gîndesc la asta. Şi mai este un om fără cap, care patrulează în sus şi—n jos pe alee şi nişte hîrci te urmăresc pe după crengi. O, Marilla, n—aş intra în Pădurea Bîntuită după lăsarea întunericului, pentru nimic în lume! Sînt sigură că ar ieşi nişte chestii albe de după copaci şi m—ar înhăţa.

—Cine a mai auzit una ca asta?! exclamă Marilla, care ascultase cu o uluire prostească. Anne Shirley, doar nu vrei să spui că tu crezi toate bazaconiile astea, pe care le scoţi din propria ta imaginaţie?!

—Nu le cred, tocmai, şovăi Anne. Cel puţin nu le cred atunci cînd este lumină. Dar cînd este întuneric, Marilla, este altceva. Atuncea ies fantomele.

—Dar nu există fantome, Anne!

—O, ba da, sigur că există, Marilla, strigă Anne înfierbîntată. Ştiu oameni care le—au văzut. Şi sînt oameni respectabili. Charlie Sloane mi—a spus că bunica lui L—a văzut, într—o noapte, pe bunicul lui, mînînd vacile deşi el era îngropat de un an. Ştii doar că bunica lui Charlie Sloane nu ar spune, pentru nimic în lume, ceva neadevărat. Este o femeie tare credincioasă. Şi tatăl doamnei Thomas a fost urmărit, într—o noapte, de un miel de foc, cu capul tăiat, care îi atîrna numai într—o bucăţică de piele. Spunea că ştie că era sufletul fratelui lui, care îl avertizează că va muri în nouă zile. Nu a murit atunci dar a murit după doi ani aşa că vezi că este, totuşi, adevărat. Şi Ruby Gillis spune...
—Anne Shirley, o întrerupse Marilla scurt, nu mai vreau să te aud niciodată vorbind lucruri dintr—astea! Am avut eu de mult dubii în privinţa imaginaţiei tale, dar dacă continui aşa şi ăsta este rezultatul ei, să ştii că eu nu mai sînt de acord cu ce se întîmplă. Ai să te duci direct la familia Barry şi o s—o iei prin păduricea de molizi, asta ca să—ţi fie învăţătură de minte şi un avertisment. Şi să nu te mai prind că mai scoţi vreodată vreun cuvînt despre păduri bîntuite!

Anne putea să se roage şi să plîngă cît poftea — şi o făcu, căci spaima ei era absolut reală. Imaginaţia i—o luase razna şi se temea de moarte să mai intre în pădurea de molizi pe întuneric. Dar Marilla era de neclintit. O mînă pe văzătoarea de fantome, care tremura toată, pînă jos, la pîrîu şi îi ordonă să traverseze podul şi să o ia drept către lăcaşul întunecat al doamnelor tînguitoare şi al spectrelor decapitate.
—O, Marilla, cum poţi fi atît de crudă? suspină Anne. Cum te—ai simţi dacă o chestie albă m—ar înhăţa şi m—ar lua pe sus?
—Îmi asum acest risc, zise Marilla nesimţitoare. Ştii că eu, întotdeauna, vorbesc serios. Am să te lecuiesc eu să—ţi mai închipui locuri cu fantome. Acum, ia—o din loc!

Anne o porni. Adică se împletici de—a lungul podului şi începu să urce dîrdîind, poteca îngrozitoare de după el. Nu uită nicicînd acel drum. Regretă amar că îşi dăduse, în acest fel, Mu liber imaginaţiei. Mrejele propriei fantezii se iţeau din fiecare umbră de deasupra ei şi îşi întindeau braţele reci, descărnate, pentru a apuca—o pe fetiţa înspăimîntată care le dăduse fiinţă. O coajă albă de mesteacăn, care zbură dinspre vîlcea, deasupra drumeagului cafeniu al dumbrăvii, o făcu să—i stea inima în loc. Vaietul prelung a două crengi uscate, care se frecau una de cealaltă, deasupra capului ei, o făcu să—şi piardă răsuflarea. Fîlfîitul liliecilor, prin aer, semăna cu cel al aripilor unor creaturi nepămîntene. Cînd ajunse pe cîmpul domnului William Barry, o luă la goană de—a curmezişul lui, ca şi cum ar fi fost urmărită de o armată de duhuri albe şi sosi la uşa bucătăriei Barry, cu sufletul la gură, astfel că de abia mai putu să ceară, gîfîind, tiparul de şorţuleţ. Diana era plecată, aşa încît nu avu nici un motiv să mai întîrzie pe acolo. Trebuia să facă faţă teribilei călătorii de întoarcere. Anne se înapoie cu ochii închişi, preferind riscul să îşi spargă capul de copaci, decît să vadă cine ştie ce arătare albă. Cînd ajunse, în final, să traverseze din nou, clătinîndu—se, podul de buşteni, scoase un lung şi cutremurător oftat de uşurare.
—Cum aşa, nu te—a înhăţat nimic? spuse Marilla fără pic de compasiune.
—O, dar... Marilla, îngînă Anne, de acccum aaam să fffiu mmmulţumită cu lllocuri bbbanale!

Capitoul XXI.O INVENŢIE NOUĂ ÎN MATERIE DE AROME

—Dragă Doamne, pe lumea asta nu sînt decît întîlniri şi despărţiri, după cum spune doamna Lynde, spuse Anne pe un ton plîngăreţ, punîndu—şi cărţile de şcoală şi tăbliţa de ardezie pe masa de la bucătărie, în ultima zi de iunie şi ştergîndu—se la ochi cu o batistă tare şifonată. Ce noroc, Marilla, că astăzi mi—am mai luat cu mine o batistă în plus la şcoală. Am avut ca un presentiment că o să am nevoie de ea.
—N—aş fi crezut niciodată că o să ajungi să ţii atît de mult la domnul Philips, încît să ai nevoie de două batiste, ca să—ţi usuci lacrimile, înainte de plecarea lui, zise Marilla.
—Nu cred că am plîns pentru că ţineam eu atît de mult la el, reflectă Anne. Cred că am plîns mai mult pentru că ceilalţi plîngeau. Ruby Gillis a început. Ruby Gillis întotdeauna a spus că îl urăşte pe domnul Philips, dar imediat ce el şi—a terminat discursul de rămas bun, ea a şi izbucnit în lacrimi. Şi apoi, toate fetele au început să plîngă şi ele, unele după celelalte. Am încercat să mă abţin, Marilla, am încercat să îmi aduc aminte vremurile cînd domnul Philips m—a pus să stau în bancă cu Gil — cu un băiat. Şi de data aceea, cînd mi—a scris numele pe tablă, fără „e" la sfîrşit. Cum mi—a spus că sînt ultima toantă pe

care a pomenit—o, la geometrie, şi cum a rîs de felul în care scriam. Şi de toate momentele în care s—a purtat cu.mine urît şi a fost sarcastic. Dar tot nu m—am putut abţine, Marilla, şi a trebuit să plîng şi eu. Jane Andrews de o lună tot vorbea despre cît de fericită o să fie în ziua în care domnul Philips va pleca şi cum n—o să verse ea nici o lacrimă. Ei bine, la ea a fost cel mai rău şi a trebuit să împrumute o batistă de la fratele ei — desigur că băieţii nu plîng. Nu—şi luase nici o batistă la ea, pentru că nu se aştepta să aibă nevoie. O, Marilla, a fost sfîşietor! Domnul Philips a făcut aşa o introducere frumoasă la discursul lui de adio „A venit vremea ca noi să ne despărţim". A fost foarte impresionant. Şi să ştii că şi el avea lacrimi în ochi, Marilla. O, mi—a părut extrem de rău şi am avut remuşcări pentru atunci cînd am vorbit în timpul orelor, sau cînd am desenat caricaturi cu el pe tăbliţă şi am rîs de el şi de Prissy. Mi—aş fi dorit să fiu şi eu o elevă model, ca Minnie Andrews. Ea, cel puţin, nu are nimic pe conştiinţă. Fetele au plîns pe tot drumul către casă. Carne Sloane tot repeta la fiecare minut: „A venit vremea ca noi să ne despărţim" şi asta ne pornea din nou pe plîns, de cîte ori exista pericolul să ne înveselim. Mă simt teribil de tristă, Marilla. Dar nu poţi totuşi să fii pe culmile disperării, cînd ai în faţă două luni de vacanţă, nu—i aşa? Şi, în plus, ne—am întîlnit cu pastorul cel nou şi cu soţia lui care veneau de la gară. Deşi sufeream atît de tare, din cauza plecării domnului Philips, nu m—am putut abţine să nu fiu interesată de noul pastor, nu—i aşa? Soţia lui este foarte drăguţă. Nu chiar de o frumuseţe regală, desigur — nici nu cred că s—ar fi cuvenit ca un pastor să aibă o soţie de o frumuseţe regală, pentru că ar da un exemplu rău. Doamna Lynde spune că soţia pastorului de la Newbridge dă un exemplu foarte prost, pentru că se îmbracă atît de la modă. Soţia pastorului nostru cel nou era îmbrăcată în muselină albastră, cu nişte mîneci bufante foarte drăguţe şi o pălărie împodobită cu trandafiri. Jane Andrews spunea că, după părerea ei, mînecile bufante sînt o chestie cam prea lumească pentru o soţie de pastor, dar eu n—am făcut remarci dintr—astea dezagreabile, Marilla, pentru că ştiu cum este atunci cînd îţi doreşti mîneci bufante. Şi, în fond, ea este soţie de pastor numai de puţin timp încoace, aşa că ar trebui să i se acorde circumstanţe atenuante, nu—i aşa? Vor sta în gazdă la doamna Lynde, pînă cînd va fi gata casa parohială.

Dacă Marilla şi—a motivat vizita din acea seară de la doamna Lynde, sub pretextul că îi înapoiază un model de şal, împrumutat în iarna trecută, aceasta a fost o mică slăbiciune omenească împărtăşită de majoritatea locuitorilor din Avonlea. Multe dintre lucrurile pe care doamna Lynde le împrumutase, uneori fără speranţa de a le mai revedea vreodată, i—au fost restituite, în acea seară, aduse de către cei care le împrumutaseră. Un pastor nou şi, mai mult decît atît, un pastor cu o soţie, era un obiect de îndreptăţită curiozitate, pentru o aşezare atît de mică, unde faptele senzaţionale erau puţine şi se petreceau rar.

Bătrînul domn Bentley, pastorul pe care Anne îl găsise cu totul lipsit de imaginaţie, fusese paroh în Avonlea timp de optsprezece ani. Era văduv cînd sosise şi văduv rămăsese, în ciuda faptului că bîrfele locale îl însurau ba cu una, ba cu alta, în fiecare an al şederii lui acolo. în luna februarie care trecuse, el îşi dăduse demisia şi plecase, spre regretul enoriaşilor săi, a căror afecţiune o căpătase mai degrabă datorită lungii convieţuiri comune, decît calităţilor lui îndoielnice de orator. De atunci, în biserica din Avonlea se petrecuse o risipă de manifestări religioase, susţinute de diferiţi candidaţi sau „suplinitori" care soseau ca să predice, sau ca să judece, duminică după duminică. Aceştia erau mai mult sau mai puţin merituoşi după legile Sfinţilor Părinţi dar o anumită fetiţă roşcată care stătea sfioasă în strana familiei Cuthbert avea propriile ei păreri despre ei pe care le comenta pe larg cu Matthew, Marilla nefiind de principiul că ai dreptul să critici un pastor, indiferent cine ar fi fost el.

—Nu cred că domnul Smith ar fi fost potrivit, Matthew, era concluzia Annei. Doamna Lynde spune că predica a fost slabă, dar eu cred că cel mai mare defect al lui era, ca şi cel al domnului Bentley, lipsa de imaginaţie.

Pe cînd domnul Terry avea prea multă şi o lăsa să o ia razna, aşa cum am făcut eu atunci, cînd cu Pădurea Bîntuită. Şi, în plus, doamna Lynde spune că nici cunoştinţele lui teologice nu erau corecte. Domnul Gresham era un om bun şi foarte credincios, dar spunea prea multe glume şi îi făcea pe oameni să rîdă în biserică. Este un lucru lipsit de demnitate şi, atunci cînd eşti pastor, trebuie să te porţi cu ceva mai multă demnitate, nu—i aşa, Matthew? Domnul Marshall mie, una, mi s—a părut foarte atrăgător, dar doamna Lynde spune că nu se cuvine să primim în Avonlea un pastor tânăr şi necăsătorit, pentru că s—ar putea căsători în congregaţie şi asta ar cauza unele tulburări. Doamna Lynde este o femeie foarte prevăzătoare, care priveşte în perspectivă, nu—i aşa, Matthew? Sînt foarte bucuroasă că l—au primit pe domnul Allan. Mi—a plăcut pentru că a avut o predică interesantă şi a spus—o din suflet, nu aşa, ca din obişnuinţă.

Doamna Lynde spune că nici el nu este perfect, dar că nici nu putem pretinde să avem un pastor perfect, pentru şapte sute cinzeci de dolari pe an, iar cunoştinţele lui teologice sînt solide, pentru că i—a făcut ea o verificare amănunţită în privinţa dogmei. Şi îi cunoaşte şi pe cei din familia soţiei lui, care sînt oameni extrem de respectabili şi femeile sînt bune gospodine. Doamna Lynde spune că o doctrină religioasă solidă a soţului şi priceperea în gospodărie a soţiei sînt o combinaţie ideală pentru familia unui pastor.

Noul pastor şi soţia sa erau o pereche de oameni tineri şi plăcuţi, încă în luna de miere, şi plini de entuziasm pentru modul de viaţă şi de muncă pe care şi—l aleseseră. Avonlea îi primi, de la bun început, cu braţele deschise. De la tineri la bătrîni, toţi îl plăceau pe tînărul deschis şi prietenos, cu idealuri înalte, ca şi pe micuţa doamnă spirituală şi amabilă care îşi asumase sarcina de preoteasă a parohiei. Anne se îndrăgosti imediat şi din toată inima de domnul Allan. Descoperise un alt spirit—pereche.

—Doamna Allan este extrem de drăguţă, anunţă ea, într—o după—amiază de duminică. A luat clasa noastră şi este o profesoară minunată. A spus de la bun început că ea nu este de părere că profesorul trebuie să pună toate întrebările şi ştii, Marilla, că aşa am gîndit şi eu dintotdeauna. Spune că îi putem pune orice întrebare dorim, şi eu i—am pus o grămadă. Doar ştii şi tu că sînt bună la pus întrebări.

—Te cred, fu răspunsul categoric al Marillei.

—Nimeni nu a mai întrebat nimic, cu excepţia lui Ruby Gillis şi ea a întrebat dacă vom avea un picnic al şcolii de duminică, în vara asta. Nu mi s—a părut o întrebare potrivită, pentru că nu avea nici o legătură cu lecţia —era vorba despre Daniel şi cuşca leilor — dar doamna Allan a zîmbit şi a răspuns că probabil vom avea. Doamna Allan are un zîmbet tare drăguţ, şi are aşa nişte gropiţe splendide în obraji. Şi mie mi—ar plăcea să am gropiţe în obraji, Marilla; nu mai sînt nici pe jumătate la fel de slabă ca atunci cînd am sosit aici, dar încă nu am gropiţe. Dacă aş avea, poate că aş putea influenţa oamenii în bine. Doamna Allan spune că trebuie să încercăm tot mereu să îi influenţăm în bine pe ceilalţi. A vorbit aşa de frumos despre toate! Pînă acum nici nu mi—am dat seama că religia este un lucru atît de plăcut. Pînă acum, am crezut că este un fel de chestie melancolică, dar cu doamna Allan nu e aşa şi mi—ar plăcea să fiu creştină, dacă aş putea fi una ca ea. Nu aş vrea să fiu creştină cum era superintendentul Bell.

—Este urît din partea ta să vorbeşti aşa despre domnul Bell, spuse Marilla cu severitate. Domnul Bell este un om foarte cumsecade.

—Dar sigur că este cumsecade, aprobă Anne, dar se pare că asta nu îl ajută cu nimic. Dacă eu aş fi bună, atunci aş dansa şi aş cînta toată ziua de bucurie. Cred că doamna Allan este prea mare ca să danseze şi să cînte toată ziua şi nici nu ar fi potrivit pentru o soţie de pastor. Dar îmi pot da seama că ea se bucură că este creştină şi că va rămîne aşa chiar dacă ar putea ajunge la ceruri şi fără să fie.

—Cred că va trebui să îi invităm în curînd, într—una din zilele astea, la ceai pe doamna şi pe domnul Allan, zise Marilla gînditoare. Au fost aproape peste tot, numai aici, nu. Ia să văd. Miercurea viitoare ar fi numai bine să îi chemăm. Dar nu îi spune un cuvînt lui Matthew despre asta, pentru că, dacă ar şti că vin, şi—ar găsi cine ştie ce pretext ca să lipsească în acea zi de acasă. Se obişnuise atît de tare cu domnul Bentley, încît va fi greu pentru el să facă cunoştinţă cu un pastor nou, iar o nevastă de pastor îl va înspăimînta de moarte.

—Voi fi tăcută ca un mormînt, o asigură Anne. Dar, te rog, Marilla, mă laşi să pregătesc eu o prăjitură pentru atunci? Mi—ar plăcea să fac şi eu ceva pentru doamna Allan şi ştii că am învăţat să fac prăjituri destul de bune.

—Poţi face o prăjitură în straturi, îi promise Marilla.

Luni şi marţi, la Green Gables se desfăşuram preparativele. A primi în vizită la ceai pe pastor şi pe soţia sa era o sarcină de mare importanţă şi Marilla nu voia să fie eclipsată de nici una dintre gospodinele din Avonlea. Anne înnebunise de emoţie şi încîntare. Toată seara de marţi discută despre asta cu Diana, pe cînd stăteau pe pietrele cele roşii de lîngă Bulboana Driadei şi făceau curcubee în apă cu nişte crenguţe muiate în răşină de brad.

—Totul este gata, Diana, în afară de prăjitura mea, pe care va trebui să o fac mîine dimineaţă şi biscuiţii pe care Marilla o să îi pregătească înainte de ora ceaiului. Nici nu ştii, Diana, cît de ocupate am fost eu şi cu Marilla, zilele acestea. Este aşa o responsabilitate să primeşti în vizită la ceai familia unui pastor! Este pentru prima dată cînd trec printr—o asemenea experienţă. Ar trebui să vezi cum arată cămara noastră. E o privelişte remarcabilă. O să avem pui în aspic şi limbă la rece. Avem două feluri de jeleu, galben şi roşu, şi frişca şi plăcintă de lămîie, plăcintă de cireşe, trei feluri de fursecuri, prăjitură cu fructe şi faimoasa dulceaţă de prune a Marillei pe care o păstrează special pentru pastori şi gogoşi şi prăjitură în

straturi şi biscuiţi, cum ţi—am spus. Şi pîine proaspătă, dar şi uscată, în caz că pastorul are dispepsie şi nu poate mînca pîine proaspătă. Doamna Lynde spune că majoritatea pastorilor sînt dispeptici, dar eu nu cred că domnul Allan a apucat să fie suficient de mult timp pastor, încît să i se întîmple aşa ceva. Mă ia cu frig cînd mă gîndesc la prăjitura mea în straturi. O, Diana, şi dacă nu—mi reuşeşte? Am visat azi noapte că eram urmărită de nişte arătări îngrozitoare, care aveau cîte o prăjitură în straturi în loc de cap.

—O să—ţi iasă foarte bine, o asigură Diana, care era o prietenă foarte comodă. Bucata aceea pe care ai făcut—o şi pe care am servit—o la prînz, la Idlewild a fost perfectă.

—Da, dar prăjiturile au aşa un obicei teribil de a se arde rău, tocmai atunci cînd te aştepţi să îţi iasă mai bune, oftă Anne, lansînd la apă o crenguţă deosebit de bine îmbălsămată. Cu toate astea, va trebui să mă încred în soartă şi să am grijă să pun şi faina. O, priveşte, Diana, ce curcubeu minunat! Crezi că driada va ieşi, după plecarea noastră, şi îl va lua ca eşarfa?

—Ştii că nu există driade, spuse Diana.

Şi mama Dianei aflase despre Pădurea Bîntuită şi se supărase rău de tot, din cauza asta. Drept rezultat, Diana se abţinea să—şi mai dea frîu liber imaginaţiei şi nu i se părea prudent să insiste să creadă nici măcar în existenţa unei driade inofensive.

—Dar este atît de uşor să—ţi închipui că există! spuse Anne. în fiecare noapte, înainte de a mă culca, mă uit afară, pe fereastră, şi mă întreb dacă driada stă cu adevărat acolo, şi îşi piaptănă buclele, oglindindu—se în apa pinului. Cîteodată, îi caut urmele paşilor în rouă, dimineţile. O, Diana, nu lăsa să—ţi piară credinţa în driade!

Sosi şi dimineaţa de miercuri. Anne se trezi la răsăritul soarelui, pentru că era prea agitată ca să mai poată dormi. Răcise tare la cap, din cauză că se bălăcise în apă, în seara precedentă. Dar nimic în afară de o pneumonie categorică nu ar fi putut—o împiedica să se intereseze de problemele culinare în acea dimineaţă. După micul dejun, trecu la pregătirea prăjiturii. Iar cînd, în sfîrşit, închise uşa cuptorului, cu prăjitura înăuntru, răsuflă lung, uşurată.

—Sînt sigură că nu am uitat nimic de data asta, Marilla. Dar crezi că o să crească? Dacă praful de copt nu a fost bun? Am pus din cel care era în cutia nouă. Doamna Lynde spune că astăzi nu mai poţi fi sigură că dai de un praf de copt ca lumea, cînd toate sînt contrafăcute. Şi mai spune că guvernul ar trebui să se ocupe de lucrurile astea, dar că nu vom mai apuca ziua aceea, dacă vom continua să avem un guvern conservator. Şi dacă prăjitura nu creşte?

—Avem destul de multe şi fără ea, veni răspunsul calm al Marillei, cu care subiectul fu închis.

Cu toate acestea, prăjitura crescu şi ieşi din cuptor, albă şi pufoasă ca o spumă aurie. Anne, îmbujorată de încîntare, unse şi lipi între ele straturile cu jeleu rubiniu şi îl văzu în minte pe domnul Allan mîncînd şi, eventual, mai cerînd o bucată!

—O să foloseşti, bineînţeles, serviciul cel mai bun de ceai, nu—i aşa, Marilla? întrebă ea. Pot împodobi masa cu ferigi şi trandafiri uscaţi.

—Cred că este o prostie, pufni Marilla. După părerea mea, contează ce este de mîncare şi nu decoraţiile fără rost.

—Şi doamna Barry a avut masa împodobită, spuse Anne, care nu era complet naivă sau lipsită de înţelepciunea şarpelui, şi pastorul i—a făcut un compliment. A spus că este o sărbătoare pentru văz, la fel ca şi pentru gust.

—Fă cum îţi place, zise Marilla, care era ferm hotărîtă să nu se lase întrecută de doamna Barry şi de nimeni altcineva. Dar ai grijă să laşi destul loc pentru mîncare şi pentru tacîmuri.

Anne se puse să decoreze, într—o manieră şi după un stil care o lăsă cam mult în urmă pe doamna Barry. Avînd din abundenţă ferigi şi trandafiri, ca şi un dezvoltat simţ estetic, al ei propriu, reuşi să facă din masă o asemenea operă de artă, încît, atunci cînd pastorul şi soţia lui se aşezară, îşi exprimară admiraţia, exclamînd în cor.

—Este opera Annei, spuse Marilla, cu o corectitudine necruţătoare. Iar Anne simţi că zîmbetul aprobator al doamnei Allan era o bucurie aproape prea greu de îndurat pentru această lume.

Matthew era şi el acolo, fiind implicat în recepţie, numai graţie cerului şi Annei. Intrase într—o aşa stare de sfială şi de nervozitate încît Marilla abandonase, disperată orice speranţă, dar Anne îl preluase cu atîta succes, încît acum stătea la masă, îmbrăcat cu cele mai bune haine ale sale, cu guler alb la gît, şi vorbea destul de animat cu pastorul, nu fără oarecare interes. Nu îi adresase nici măcar un cuvînt doamnei Allan, dar poate că aşa ceva nici nu era de aşteptat.

Totul merse ca uns, pînă ce fu servită prăjitura Annei. Doamna Allan, care fusese deja îmbiată cu o uimitoare varietate de produse, refuză. Dar Marilla, care observase dezamăgirea de pe chipul Annei, spuse zîmbind:
—O, dar trebuie să serviţi o bucăţică, doamnă Allan, Anne a făcut—o special pentru dumneavoastră.
—În acest caz, trebuie să o gust, rîse doamna Allan, servindu—se cu o bucată sănătoasă, la fel ca şi pastorul şi Marilla.

Doamna Allan luă o îmbucătură şi o expresie foarte surprinsă i se aşternu pe chip. Cu toate acestea nu spuse un cuvînt ci continuă să mănînce mai departe. Marilla observă şi se grăbi să guste şi ea prăjitura.
—Anne Shirley, exclamă ea, ce Dumnezeu ai pus în prăjitură?
—Numai ce era trecut în reţetă, Marilla, strigă Anne cu o privire chinuită, nu este bună?
—Bună?! Este pur şi simplu oribilă. Doamnă Allan, nu vă străduiţi să o mîncaţi, Anne, gustă şi tu. Ce aromă ai folosit?
—Vanilie, zise Anne, roşie de umilinţă, după ce gustase şi ea prăjitura. Numai vanilie. O, Marilla, probabil că praful de copt a fost de vină. Trebuia să fiu mai atentă cu pra...
—Praf de copt, prostii! Fugi şi adu—mi cutia cu vanilie pe care ai folosit—o. Anne alergă în cămară şi se întoarse cu o sticluţă, umplută parţial cu
un lichid maroniu şi cu etichetă galbenă pe care scria „Vanilie extra".

Marilla o luă, o deschise şi o mirosi.
—Doamne iartă—mă, Anne, ai aromat prăjitura cu soluţie calmantă. Eu am spart sticla cu analgezic, săptămîna trecută, şi am turnat ce mai rămăsese în sticla veche de vanilie. Cred că, în parte, este şi vina mea, ar fi trebuit să te avertizez, dar, pentru Dumnezeu, tu nu puteai să miroşi?

Anne se topise în lacrimi, sub această dublă dezonoare.
—Nu puteam, eram atît de răcită! şi cu aceasta alergă spre camera ei de la mansardă, unde se aruncă pe pat şi se porni pe plîns, ca cineva care nu poate fi mîngîiat nicicum.

La un moment dat, se auzi un sunet uşor de paşi pe scări şi cineva intră în cameră.
—O, Marilla, suspină Anne fără să privească în sus, m—am făcut de ruşine pentru totdeauna. Nu voi fi niciodată în stare să supravieţuiesc. O să se afle — lucrurile întotdeauna se află în Avonlea. Diana o să mă întrebe cum a fost prăjitura şi voi fi nevoită să—i spun adevărul. întotdeauna am să fiu arătată cu degetul ca fata care a aromat prăjitura cu soluţie calmantă. Gil — băieţii de la şcoală nu se vor mai sătura să rîdă de mine. O, Marilla, dacă ai măcar un dram de milă creştină, nu—mi cere să cobor acum să spăl vasele, după tot ce s—a întîmplat. Am să le spăl după ce pastorul şi soţia lui vor pleca, dar nu o mai pot privi pe doamna Allan în faţă. Poate o să îşi închipuie că am vrut să o otrăvesc. Doamna Lynde spune că ştie ea o fetiţă orfană, care a vrut să îşi otrăvească binefăcătorul. Dar soluţia nu este otrăvitoare, este făcută pentru uz intern, deşi nu pentru prăjituri. Vrei tu să îi spui asta doamnei Allan, Marilla?
—Ce ar fi să te ridici şi să i—o spui chiar tu, spuse o voce veselă. Anne sări în sus, pentru a o găsi pe doamna Allan stînd în picioare,
lîngă patul ei, şi urmărind—o cu ochi amuzaţi.
—Draga mea fetiţă, dar nu trebuie să plîngi în halul ăsta, spuse ea, cu adevărat impresionată de chipul tragic al Annei. A fost doar o greşeală amuzantă, pe care o putea face oricine.
—O, nu, o asemenea greşeală nu mi se putea întîmpla decît mie, spuse Anne, oropsită. Şi atît de tare mi—am dorit ca prăjitura asta să—mi iasă bine pentru dumneavoastră, doamnă Allan!
—Da, ştiu, dragă. Şi te asigur că îţi apreciez grija şi amabilitatea, ca şi cînd totul ar fi ieşit bine. Haide, nu mai trebuie să plîngi, mai bine vino jos cu mine şi arată—mi florile tale din grădină. Miss Cuthbert îmi spune că ai un strat de flori numai al tău. Aş vrea să—l văd şi eu, pentru că mă interesează foarte mult florile.

Anne se lăsă condusă jos, pe scări, şi reconfortată, spunîndu—şi, în gîndul ei, că este un lucru de—a dreptul providenţial ca doamna Allan să îi fie un spirit—pereche. Nu se mai pomeni nimic referitor la prăjitura calmantă şi, după ce oaspeţii plecară, Anne îşi dădu seama că petrecuse în acea seară mai bine decît s—ar fi aşteptat, avînd în vedere teribilul incident. Cu toate acestea, oftă profund.
—Marilla, nu—i aşa că e bine cînd te gîndeşti că mîine este o nouă zi, în care nu ai făcut încă nici o greşeală?
—Dar te pot asigura că ai să faci o grămadă, răspunse Marilla. Nu am mai pomenit pe cineva care să te întreacă la făcut greşeli, Anne.

—Da, cît de bine o ştiu!, admise Anne mohorîtă. Dar ai observat un lucru încurajator la mine, Marilla? Niciodată nu repet aceeaşi greşeală.
—Nu prea văd unde este avantajul, din moment ce faci atît de multe altele noi!
—Dar nu vezi, Marilla, trebuie să existe o limită a greşelilor pe care le face un om şi, cînd o voi atinge, atunci voi sfîrşi cu greşelile, o dată pentru totdeauna.
—Bine, acum mai bine ai da prăjitura aia la porci. Nu este bună de mîncare pentru nici o fiinţă umană, nici măcar pentru Jerry Buote.

Capitolul XXII.ANNE ESTE INVITATĂ LA CEAI

—Şi acum de ce îţi umblă aşa ochii în cap? întrebă Marilla, cînd Anne tocmai se întorsese, în fugă, de la oficiul poştal. Ai mai întîlnit un alt suflet—pereche?

Emoţia se putea vedea pe Anne ca o podoabă, îi strălucea în ochi, i se citea pe fiecare trăsătură. Venise pe drum, în pas de dans, ca o rafală de vînt, prin strălucirea aurie a umbrelor leneşe ale serii de august.
—Nu, Marilla, dar ce crezi că s—a întîmplat? Sînt invitată la ceai mîine după—amiază! Doamna Allan mi—a lăsat o scrisoare la oficiul poştal. Uită—te şi tu la ea, Marilla! „Miss Anne Shirley, Green Gables". Este pentru prima oară că mi se spune „miss". Am fost aşa de emoţionată! Am să o păstrez printre comorile mele cele mai dragi.
—Doamna Allan mi—a spus că vrea să cheme pe rînd, la ceai, pe toţi elevii şcolii de duminică, zise Marilla, tratînd cu foarte mare răceală minunatul eveniment. Nu trebuie să te ambalezi atît de tare. Învaţă—te să iei lucrurile mai calm şi mai uşor, copilule.

Pentru Anne, ca să ia lucrurile mai cu calm, ar fi însemnat să—şi schimbe firea. Toată „duh, foc şi rouă" cum era ea, plăcerile şi durerile vieţii nu puteau fi trăite decît la o intensitate triplă. Marilla ştia asta şi o privea cu destulă nelinişte, dîndu—şi seama că urcuşurile şi coborîşurile existenţei îşi vor pune cu greutate amprenta asupra acestui suflet impulsiv fără să priceapă că marea sa capacitate a se bucura, le va putea compensa din plin. Aşa că Marilla consideră de datoria ei să o instruiască pe Anne să adopte o stare de spirit uniformă şi calmă, atît de imposibilă şi de străină ei, ca şi unei raze de soare, dansînd prin undele pîrîului. Şi ăsta era un lucru pe care Marilla trebuia să—l recunoască în sinea ei. Eşecul unei speranţe sau a unui plan, o arunca pe Anne într—un „hău de suferinţă", în timp ce realizările o exaltau pînă pe culmile ameţitoare ale desfătării. Marilla aproape că ajunsese la disperare, încercînd să modeleze această micuţă zvăpăiată într—o fetiţă model, bine crescută şi disciplinată. Dar nici nu şi—ar fi imaginat vreodată că ar putea—o plăcea pe Anne mai tare dacă ar fi fost altfel.

Anne urcă la culcare, în acea noapte, mută de supărare, deoarece Matthew îi spusese că vîntul se întorsese dinspre nord—est şi se temea că a doua zi va fi o zi ploioasă. Foşnetul frunzelor de plop de deasupra casei o îngrijora, deoarece semăna atît de bine cu ropotul picăturilor de ploaie, iar mugetul posomorit şi îndepărtat al golfului, pe care altă dată îl asculta cu atîta plăcere, iubindu—i ritmul straniu, sonor, obsedant, acum i se părea prevestitor de furtună şi dezastru, acelei fetiţe care şi—ar fi dorit, în mod special, o zi frumoasă. Annei i se păru că dimineaţa nu mai avea să sosească niciodată.

Dar cum toate lucrurile au un sfîrşit, chiar şi nopţile care preced zilele în care eşti invitat la ceai la casa parohială se sfîrşesc. Dimineaţa, în ciuda prezicerilor lui Matthew, era frumoasă, aşa că starea de spirit a Annei fu şi ea la înălţime.
—O, Marilla, este astăzi ceva în mine care mă face să—i iubesc pe toţi oamenii pe care îi văd, exclamă ea, pe cînd spăla vasele, după micul dejun. Nici nu ştii cît de bine mă simt! Ce bine ar fi să dureze! Cred că aş putea deveni un copil model, dacă aş fi invitată în fiecare zi la ceai. Dar, o, este aşa o ocazie specială, sînt atît de neliniştită! Ce se va întîmpla dacă n—am să mă port cum trebuie? Ştii că n—am mai luat niciodată ceaiul la vreo casă parohială pînă acum şi nu sînt sigură că ştiu toate regulile de comportare care sînt trecute în rubrica de „Etichetă" din Family Herald. Mi—e atît de teamă să nu fac o prostie, sau să uit să fac ce ar trebui să fac! Crezi că înseamnă proaste maniere dacă m—aş servi pentru a doua oară din ceva care mi—a plăcut foarte mult?
—Necazul cu tine, Anne, este că te gîndeşti cam prea mult la tine însăţi. Ar trebui să te mai gîndeşti şi la doamna Allan şi la ce ar fi mai bine şi mai agreabil pentru ea, spuse Marilla, nimerind, pentru o dată în

viaţa ei, un sfat foarte sănătos şi plin de miez.

Anne îşi dădu imediat seama de acest lucru.

—Ai dreptate, Marilla. Am să încerc să nu mă mai gîndesc deloc la mine.

Cu siguranţă că Anne îşi petrecu vizita fără probleme serioase de „etichetă", deoarece se întoarse acasă o dată cu apusul soarelui, sub un cer splendid, împodobit cu şiruri lungi de nori trandafirii şi galbeni ca şofranul, într—o stare de beatitudine, şi povesti totul, bine dispusă, stînd pe lespedea cea mare de gresie roşie de la uşa bucătăriei, cu capul obosit şi plin de bucle, în poala cadrilată a Marillei.

Un vînt răcoros bătea pe deasupra întinselor cîmpuri cultivate dinspre coamele dealurilor vestice acoperite cu brazi şi şuiera printre plopi. O stea limpede stătea suspendată deasupra livezii şi licuricii zburătăceau peste

Aleea îndrăgostiţilor, intrînd şi ieşind printre ferigi şi crengi fremătătoare. Anne îi privea în timp ce vorbea şi simţea, într—un anume fel, că vîntul şi stelele şi licuricii se împleteau într—un întreg nespus de frumos şi dulce.

—O, Marilla, a fost fascinant. Am simţit că nu am trăit degeaba şi că mă voi simţi întotdeauna astfel, chiar de ar fi să nu mai fiu niciodată invitată din nou la un ceai într—o casă parohială. Cînd am ajuns acolo, doamna Allan m—a întîmpinat la uşă. Era îmbrăcată în cea mai minunată rochie din organdi roz pal, cu zeci de volănaşe la mînecuţe şi arăta exact ca un înger. Cred că mi—ar plăcea cu adevărat să devin soţie de pastor, cînd voi creşte mare. Unui pastor nu i—ar păsa de părul meu roşu, pentru că el nu ar trebui să se gîndească la asemenea lucruri lumeşti. Dar pentru aşa ceva, trebuie să fii bun din naştere, cum eu nu sînt, deci probabil că nu are nici un rost să mă mai gîndesc la asta. Unii oameni sînt buni de felul lor, ştii şi tu, pe cînd alţii nu sînt. Eu mă număr printre ultimii. Doamna Lynde spune despre mine că sînt păcatul originar întruchipat. Indiferent cît de tare m—aş strădui să fiu bună, tot nu pot reuşi la fel de bine ca cei care sînt buni de felul lor, din naştere. Este foarte asemănător cu geometria, presupun. Dar tu nu crezi că dacă te străduieşti din răsputeri să faci un lucru, pînă la urmă trebuie să reuşeşti? Doamna Allan este una dintre persoanele bune din naştere. O iubesc din tot sufletul meu. Ştii că există unii oameni, cum ar fi Matthew sau doamna Allan, pe care îi poţi iubi pur şi simplu, de prima dată, fără nici o greutate. Şi sînt alţii, ca doamna Lynde, de exemplu, pe care trebuie să te forţezi să îi iubeşti. Ştii că s—ar cuveni să îi iubeşti, pentru că ştiu atît de multe lucruri şi sînt aşa nişte buni creştini, dar trebuie să ţi—o repeţi mereu în gînd, pentru că, altfel, rişti să uiţi. Mai era încă o fetiţă invitată la ceai, de la şcoala de duminică din White Sands. Se numea Lauretta Bradley şi era o fetiţă foarte drăguţă. Nu tocmai un suflet înrudit mie, vezi tu, totuşi foarte drăguţă. A fost un ceai foarte plăcut şi cred că am respectat destul de bine toate regulile de etichetă. După ceai, doamna Allan a cîntat la pian şi din gură şi ne—a pus şi pe Lauretta şi pe mine să cîntăm. Doamna Allan spune că am o voce foarte frumoasă şi că ar trebui, de acum, să cîntîn corul şcolii de duminică. Nici nu—ţi poţi imagina cît de emoţionată am fost, numai la gîndul ăsta. Mi—am dorit de mult să cînt în corul şcolii de duminică, aşa ca Diana, dar mă temeam că este o onoare la care eu nu pot aspira niciodată. Lauretta a trebuit să plece devreme, pentru că astă seară este un concert mare la hotelul din White Sands şi sora ei trebuie să recite ceva. Lauretta spune că americanii de la hotel organizează cîte un concert din două în două săptămîni, ca să adune ajutoare pentru spitalul din Charlottetown, şi cer multor persoane din White Sands să recite. Lauretta zice că şi ea se aşteaptă să fie solicitată să recite, într—o bună zi. Eu doar am rămas şi am privit—o cu veneraţie. După plecarea ei, eu şi cu doamna Allan am avut o discuţie de suflet, ca de la om la om. I—am povestit tot — despre doamna Thomas şi gemenii ei, despre Katie Maurice şi Violetta şi despre venirea mea la Green Gables şi despre necazurile mele de la geometrie. Şi dacă vrei să mă crezi, Marilla, doamna Allan mi—a spus că nici pe ea n—a dus—o capul niciodată la geometrie. Nici nu—ţi dai seama cît de mult curaj mi—a dat să aud una ca asta. Doamna Lynde a venit la casa parohială, chiar înainte ca eu să plec, şi ce crezi, Marilla? Consilierii au angajat un profesor nou, de fapt o profesoară. Numele ei este Muriel Stacy. Nu—i aşa că este un nume romantic? Doamna Lynde spune că nu a mai fost niciodată pînă acum o femeie profesor în Avonlea şi că ea este de părere că este o inovaţie periculoasă. Dar mie mi se pare minunat să avem o profesoară. Chiar nu ştiu cum am să rezist astea două săptămîni, cît mai avem pînă la începerea şcolii, atît sînt de nerăbdătoare să o cunosc.

Capitolul XXIII.ANNE SUFERĂ DINTR—O CHESTIUNE DE ONOARE

Însă se întîmpla ca Anne să fie nevoită să reziste chiar mai mult de trei săptămîni.

Trecuse aproape o lună de la incidentul cu prăjitura calmantă, aşa că era şi timpul să intre într—un nou bucluc, deoarece greşelile mărunte — cum ar fi, golirea din neatenţie a unui castron cu spumă de la mîncare în coşul cu gheme de tricotat din cămară şi nu în găleata pentru porci, sau mersul, răpită de vise, chiar pe marginea podului de buşteni şi căderea în apă — nici nu meritau a fi luate în consideraţie.

O săptămînă după ceaiul de la casa parohială, Diana Barry dădu o petrecere.

—Mică şi selectă, o asigură Anne pe Marilla, numai cu fetele din clasa noastră.

Petrecură foarte bine şi nu se întîmpla nimic deosebit, pînă după ceai cînd merseră toate în grădina Barry, puţin obosite de joacă şi coapte pentru orice poznă ademenitoare s—ar fi ivit. Aceasta luă forma „provocării".

„Provocarea" era un joc la modă, în acea perioadă, printre puştii din Avonlea.

Pornise iniţial între băieţi dar se răspîndise în scurt timp şi printre fete şi toate prostiile înfăptuite în acea vară în Avonlea pentru că făptaşii lor fuseseră „provocaţi" să „îndrăznească", ar fi putut umple numai ele paginile unei cărţi întregi.

În primul rînd, Carrie Sloane o provocă pe Ruby Gillis să se caţere pînă într—un anumit punct în bătrîna şi uriaşa salcie din faţa uşii de la intrare. Ceea ce Ruby Gillis duse la îndeplinire spre dezamăgirea susnu—mitei Carrie, deşi înspăimîntată de moarte din cauza omizilor grase şi verzi cu care copacul era infestat şi avînd, în acelaşi timp, în faţa ochilor imaginea mamei sale în cazul în care şi—ar fi pătat rochia cea nouă de muselină.

Apoi Josie Pye o provocă pe Jane Andrews să sară în piciorul stîng de jur împrejurul grădinii, fără să se oprească măcar o dată, sau să pună piciorul drept în pămînt. Ceea ce Jane Andrews încercă, din spirit sportiv, să facă dar renunţă la al treilea colţ şi trebui să se dea bătută.

Deoarece victoria lui Josie fusese manifestată mai pronunţat decît ar fi permis—o bunul simţ, Anne Shirley o provocă să meargă pe vîrful gardului care mărginea partea de est a grădinii. Acum, „a merge" pe garduri este o operaţie care cere calm şi pricepere şi o siguranţă a capului şi a piciorului care cu greu pot fi imaginate de cineva care nu a încercat niciodată una ca asta. Dar Josie Pye, deşi deficitară la capitolul popularitate şi simpatie, avea, cel puţin, talentul înnăscut şi corect cultivat de a merge pe vîrful gardurilor. Josie merse pe gardul Barry cu o asemenea detaşare, încît încercă să dea de înţeles că un lucru mărunt ca acesta nu merita să fie subiect pentru o „provocare". O manifestare îndoielnică de admiraţie îi încunună realizarea, pentru că cea mai mare parte dintre fete aveau în vedere multele neajunsuri suferite de ele însele, în încercarea de a merge pe garduri. Josie coborî de unde era cocoţată, îmbujorată de victorie şi îi aruncă o privire sfidătoare Annei.

Anne îşi scutură codiţele roşii.

—Nu mi se pare cine ştie ce scofală să mergi pe un gard mic şi jos, spuse ea. Ştiu o fată, în Marysville, care poate merge pe muchia acoperişului.

—Nu te cred, spuse Josie bosumflată. Nu cred că poate cineva să meargă pe muchia unui acoperiş. Tu oricum nu ai putea.

—S—o crezi tu! strigă Anne, nesăbuită.

—Atunci te provoc să o faci! spuse Josie sfidătoare. Te provoc să te caţări acolo sus şi să mergi pe creasta acoperişului de la bucătăria doamnei Barry.

Anne se albi la faţă, dar era clar că nu avea decît un singur lucru de făcut. Se îndreptă către casă, în dreptul unei scări, care era sprijinită de streaşină acoperişului. Toate fetele de clasa a cincea strigară într—un glas „Ooh!" în parte de emoţie, în parte de spaimă.

—Nu face asta, Anne, interveni Diana. Ai să cazi şi ai să mori. Nu o lua în seamă pe Josie Pye. Nu este cinstit să provoci pe nimeni la un asemenea lucru periculos.

—Trebuie să o fac. Este onoarea mea în joc, spuse Anne, solemn. Voi merge pe acoperiş, Diana, sau voi pieri în timpul încercării. Dacă voi muri, îţi las ţie moştenire inelul meu cu perlă.

Anne sui scara, înconjurată de o tăcere deplină, ajunse pe muchia acoperişului, se echilibra pentru acel mers nesigur şi o porni, vag conştientă că se afla undeva, neplăcut de sus, deasupra lumii, şi că mersul pe crestele acoperişurilor nu era o ocupaţie la care imaginaţia să—ţi fie de prea mult folos. Cu

toate acestea, reuşi să facă vreo cîţiva paşi, înainte ca să se întîmple catastrofa. Şovăi, îşi pierdu echilibrul, se clătină, se poticni şi căzu, alunecînd pe panta încinsă de soare a acoperişului şi se prăbuşi prin încrengătura de plante agăţătoare de dedesubt, înainte ca spectatoarele panicate de jos să poată scoate un strigăt simultan şi îngrozit.

Dacă Anne ar fi căzut de pe acoperiş pe aceeaşi parte pe care se suise, Diana probabil că i—ar fi moştenit inelul cu mărgică de perlă. Din fericire, căzu pe cealaltă parte, unde acoperişul cobora peste verandă, pînă atît de aproape de pămînt, încît o căzătură de acolo era o treabă mult mai puţin gravă. Cu toate acestea, cînd Diana şi celelalte fete veniră în goană, dînd roată casei, cu excepţia lui Ruby Gillis care rămăsese de parcă ar fi prins rădăcini în pămînt şi o apucaseră istericalele, o găsiră pe Anne zăcînd palidă şi moale printre corzile rupte şi stîlcite ale plantelor agăţătoare.

—Anne, ai murit? ţipă Diana, aruncîndu—se în genunchi alături de prietena sa. O, Anne, dragă Anne, spune—mi măcar un cuvînt, ca să ştiu că trăieşti. Josie Pye, în ciuda lipsei ei de imaginaţie, se şi văzu arestată ca fiind vinovată de moartea timpurie şi tragică a Annei, dar spre imensa uşurare a tuturor fetelor, şi în special a lui Josie, aceasta se ridică ameţită în fund şi le răspunse nesigură:

—Nu, Diana, nu am murit, dar cred că mi—am pierdut cunoştinţa.

—Unde, sughiţă Carrie Sloane. O, Anne, unde?

înainte ca Anne să poată răspunde, doamna Barry îşi făcu apariţia în scenă. La vederea ei, Anne încercă să se ridice, clătinîndu—se, în picioare, dar căzu la loc, cu un mic strigăt ascuţit de durere.

—Ce s—a întîmplat? Unde te—ai lovit? o întrebă doamna Barry.

—La gleznă, gîfîi Anne. O, Diana, te rog caută—l pe tatăl tău şi roagă—l să mă conducă el acasă. Nu pot să merg pînă acolo. Şi sînt sigură că nici nu aş putea ţopăi într—un picior pînă atît de departe, cînd Jane nu a putut ţopăi nici măcar în jurul grădinii.

Marilla era afară, în livadă, şi culegea un coş cu mere de vară, cînd îl văzu pe domnul Barry traversînd podul de buşteni şi urcînd panta, cu doamna Barry alături şi o întreagă procesiune de fetiţe în urma lor. în braţe o purta pe Anne, care îşi sprijinea moale capul de umărul lui.

În acel moment, Marilla avu o revelaţie. în junghiul subit de teamă care îi străpunse inima, îşi dădu seama ce începuse Anne să reprezinte pentru ea. Ar fi recunoscut, desigur, că o plăcea pe fată, chiar că o plăcea foarte tare. Dar acum, pe cînd alerga nebuneşte în josul pantei, ştiu că Anne îi era mai scumpă decît orice pe lume.

—Domnule Barry, ce s—a întîmplat cu ea? întrebă ea gîfîind, palidă şi zguduită, cum nu mai fusese de ani de zile Marilla cea calmă şi reţinută.

Anne răspunse chiar ea ridicînd capul:

—Nu te speria, Marilla, mergeam pe muchia acoperişului şi am căzut. Cred că mi—am sucit glezna. Dar să ştii, Marilla, că mi—aş fi putut rupe gîtul, aşa că trebuie să luăm partea bună a lucrurilor.

—Trebuia să îmi închipui că ai să faci ceva de genul ăsta, atunci cînd te—am lăsat să mergi la petrecere, spuse Marilla, tăioasă şi afurisită, după ce răsuflase uşurată. Aduceţi—o aici, domnule Barry şi puneţi—o pe canapea. Doamne—Dumnezeule, copilul a leşinat!

Era adevărat. Epuizată de durerea loviturii, Annei i se mai împlinise una dintre dorinţe. Leşinase.

Matthew, chemat în grabă de pe cîmp, fu expediat direct după doctor, care sosi la vremea cuvenită, pentru a constata că lovitura era mai gravă decît crezuse. Glezna era ruptă.

În noaptea aceea, cînd Marilla urcă în mansarda de la est, unde o fată palidă zăcea în pat, o voce plîngăreaţă o întîmpină.

—Nu—i aşa că îţi pare foarte rău pentru mine, Marilla?

—Tu ai fost de vină, zise Marilla trăgînd obloanele şi aprinzînd lampa.

—Din cauza asta şi trebuie să—ţi şi pară rău pentru mine, pentru că gîndul că a fost cu adevărat vina mea, face ca totul să mi se pară mult mai greu. Dacă aş putea da vina pe altcineva, m—aş simţi mai bine. Dar tu ce ai fi făcut, Marilla, dacă ai fi fost provocată să mergi pe o muchie de acoperiş?

—Aş fi stat frumuşel cu picioarele bine înfipte pe pămînt şi le—aş fi dat naibii de provocări. Aşa nişte absurdităţi! spuse Marilla.

Anne oftă.

—Dar tu ai o aşa tărie de caracter, Marilla! Eu nu am. Am simţit că nu mai puteam îndura dispreţul lui Josie Pye. Ar fi planat toată viaţa asupra mea. Şi cred că am fost pedepsită atît de rău, încît nici nu mai trebuie să fii supărată pe mine, Marilla. Şi să ştii, de fapt că, nu este deloc plăcut să leşini. Iar doctorul

m—a făcut atît de tare să sufăr, cînd mi—a pus glezna la loc! Nu am să pot merge vreo şase—şapte săptămîni de acum încolo şi am să o ratez şi pe noua profesoară. Nu va mai fi nouă deloc atunci cînd voi putea eu ajunge la şcoală. Şi Gil — toată lumea o să mi—o ia înainte la lecţii. O, sînt rănită de moarte! Dar am să încerc să îndur totul cu bărbăţie, numai dacă nu ai fi supărată pe mine, Marilla.

—Hai, hai, nu sînt supărată, spuse Marilla. Eşti un copil ghinionist, nu încape nici o îndoială. Dar cum ai spus chiar tu, eşti singura vinovată că suferi atît. Haide, acum încearcă să mănînci ceva.

—Nu—i aşa că e o fericire că am aşa o imaginaţie? întrebă Anne. Sper că o să mă ajute foarte tare să trec prin toate. Oare ce—or face oamenii lipsiţi de imaginaţie, atunci cînd îşi rup oasele? Tu ce presupui, Marilla?

Anne avu deseori ocazia să—şi binecuvînteze imaginaţia, în timpul celor şapte săptămîni anoste care urmară. Dar nu fu în exclusivitate dependentă de aceasta. Avu mulţi musafiri şi nu trecu nici măcar o zi fără ca una sau mai multe şcolăriţe să nu treacă pe acolo ca să îi aducă flori şi cărţi şi să îi povestească toate întîmplările lumii juvenile din Avonlea.

—Toată lumea a fost atît de bună şi de drăguţă cu mine, Marilla! oftă Anne fericită, în ziua în care putu din nou să pună piciorul în pămînt. Nu este prea plăcut să stai la pat, dar are şi asta partea ei bună. Descoperi cîţi prieteni ai. Ai văzut, chiar superintendentul Bell a venit să mă vadă şi este într—adevăr un om foarte drăguţ. Nu un suflet înrudit cu al meu, desigur, dar, cu toate acestea, îmi place şi îmi pare grozav de rău că i—am criticat rugăciunile. Acum am convingerea că le spune din suflet, doar că s—a obişnuit să le spună ca şi cînd nu ar face—o. Ar putea depăşi acest neajuns, dacă şi—ar da puţina silinţă. I—am făcut nişte aluzii cît se poate de clare. I—am povestit cît de mult m—am străduit eu ca să—mi fac micile rugăciuni interesante. Iar el mi—a povestit tot ce s—a întîmplat atunci cînd şi—a rupt piciorul în copilărie. Mi se pare atît de ciudat, cînd mă gîndesc că super—intendentul Bell a fost şi el copil! Chiar şi imaginaţia mea are limite, pentru că nu—mi pot închipui aşa ceva. Cînd încerc să mi—l imaginez ca băiat, îl văd cu favoriţi cărunţi şi ochelari, dar mai mic. Pe cînd, vezi, îmi este atît de uşor să mi—o imaginez pe doamna Allan fetiţă mică! Doamna Allan a trecut să mă vadă de paisprezece ori. Nu—i aşa că este un lucru cu care mă pot mîndri, Marilla? Cînd soţia unui pastor este aşa de ocupată! Este o persoană care îţi face mare plăcere cînd te vizitează. Nu îţi zice niciodată că a fost vina ta şi că speră ca de acum încolo să devii o fetiţă cuminte. Doamna Lynde întotdeauna îmi spunea asta cînd venea să mă vadă. Şi mi—a spus—o în aşa fel, încît mi—a dat de înţeles că poate ea să spere mult şi bine să devin eu fetiţă cuminte, asta tot n—o să se întîmple nici în vecii vecilor. Chiar şi Josie Pye a venit să mă vadă. Am primit—o pe cît de politicos am putut, deoarece cred că i—a părut cu adevărat rău că m—a provocat să merg pe o muchie de acoperiş. Dacă aş fi murit, ea ar fi purtat toată viaţa povara cea grea a remuşcării. Diana mi—a fost o prietenă credincioasă. A venit în fiecare zi să—mi înveselească sufletul singuratic. Dar, o! voi fi atît de fericită cînd voi putea merge din nou la şcoală! Am auzit aşa nişte lucruri interesante despre profesoara cea nouă! Toate fetele sînt de părere că este foarte dulce. Diana spune că are cel mai frumos păr buclat, şi aşa nişte ochi fascinanţi! Se îmbracă foarte frumos şi mînecile ei sînt mai bufante ca ale oricui din Avonlea. In fiecare vineri după—amiază are oră de recitare şi fiecare trebuie să spună o poezie sau să ia parte la un dialog. O, e grozav numai cînd mă gîndesc la asta. Josie Pye spune că ea nu poate suferi recitările, dar asta este din cauză că Josie nu are pic de imaginaţie. Diana cu Ruby Gillis şi Jane Andrews pregătesc un dialog intitulat „O vizită matinală", pentru vinerea viitoare. Vinerea asta nu vor avea recitări, pentru că domnişoara Stacy îi ia pe toţi la pădure, ca să studieze ferigile, florile şi păsările. Şi fac exerciţii fizice în fiecare dimineaţă şi seară. Doamna Lynde spune că nu a mai pomenit asemenea lucruri şi că ăsta este rezultatul dacă ne—am luat profesoară şi nu profesor. Dar mie mi se pare splendid şi cred că voi descoperi în Miss Stacy un suflet—pereche.

—Un lucru este clar, Anne, zise Marilla, şi anume că acea cădere de pe acoperişul Barry nu ţi—a afectat deloc limba.

Capitolul XXIV.MISS STACY ŞI ELEVII EI PREGĂTESC UN SPECTACOL

Era din nou octombrie, cînd Anne fu gata să se întoarcă la şcoală — un octombrie glorios, numai roşu

şi aur, cu dimineţi blînde care umpleau văile cu văluri delicate de ceaţă, ca şi cînd spiritul toamnei le lăsase acolo, pentru a fi uscate de soare — văluri de ametist, sidefii, argintii, trandafirii şi albastre—fumurii. Roua era atît de bogată, încît cîmpurile sclipeau ca nişte mantii de argint şi puzderiile de frunze fremătătoare, din vîlcelele pădurilor de trunchiuri, aşteptau să foşnească sub paşi. Poteca Mestecenilor era o boltă galbenă iar ferigile deveniseră maronii şi ofilite de—a lungul ei. Plutea în aer o anume adiere ce inspira inimile fetişcanelor care tropăiau, spre deosebire de melci, grăbite şi nerăbdătoare către şcoală. Şi era cu adevărat o bucurie să fii din nou la şcoală, în micuţa bancă maronie, alături de Diana, cu Ruby Gillis făcînd semne de pe celălalt rînd, şi Carrie Sloane trimiţînd bileţele şi Julia Bell, trecînd din mînă în mînă o porţie de gumă de mestecat, dinspre ultima bancă. Anne scoase un lung oftat de fericire cînd începu să—şi ascută creionul şi să—şi aranjeze ilustratele în pupitru. Viaţa era foarte interesantă.

În profesoara cea nouă îşi găsi un alt prieten adevărat şi de nădejde. Miss Stacy era o tînără femeie deşteaptă şi înţelegătoare, avînd fericitul talent de a cîştiga şi păstra simpatia şi afecţiunea elevilor săi şi de a scoate din sufletele şi minţile lor ceea ce era mai bun. Anne se deschise ca o floare sub această influenţă binefăcătoare şi aduse acasă admiratorului Matthew şi cîrcotaşei Marilla nişte relatări înfocate despre activităţile şcolare şi scopurile lor.

— O iubesc pe Miss Stacy din toată inima, Marilla. Este aşa o lady şi are o voce atît de dulce. Cînd îmi pronunţă numele simt instinctiv că îl pronunţă cu e la sfîrşit. In după—amiaza asta am avut o recitare. Aş fi vrut să fii şi tu acolo, să mă auzi recitind „Mary, Regina Scoţiei". Mi—am pus tot sufletul. Qnd ne întorceam spre casă, Ruby Gillis mi—a zis că felul în care am recitat versul:

Pentru al tatălui meu braţ, adio – spuse—
Din sufletul acesta de femeie.

a făcut să îi îngheţe sîngele în vine.

—Mmm, ai putea să mi—o reciţi şi mie, într—una din zilele astea, în hambar, sugeră Matthew.

—Sigur, că da, zise Anne gînditoare, dar nu am să fiu în stare să o spun atît de bine, din păcate. Nu va fi la fel de emoţionant, ca atunci cînd ai în faţa ta o şcoală întreagă, care te ascultă cu sufletul la gură. Nu ştiu dacă am să fiu în stare să te fac să—ţi îngheţe sîngele în vine.

—Doamna Lynde zicea că şi ei i—a îngheţat sîngele în vine, cînd i—a văzut pe băieţi căţărîndu—se pînă în vîrfurile copacilor acelora înalţi, de pe dealul Bell, după cuiburi de cioară, vinerea trecută, spuse Marilla. Mă mir de domnişoara Stacy că încurajează una ca asta.

—Dar aveam nevoie de un cuib de cioară, pentru ora de Ştiinţele naturii, explică Anne. Asta s—a petrecut în timpul după—amiezii noastre la iarbă verde. Sînt minunate după—amiezele la iarbă verde, Marilla. Şi Miss Stacy explică atît de bine totul. Trebuie să scriem nişte compuneri în timpul orelor noastre la iarbă verde şi eu le scriu pe cele mai bune.

—Este foarte lipsit de modestie să spui una ca asta. Mai bine ai lăsa—o pe profesoara ta să o spună.

—Dar chiar a spus—o, Marilla. Şi să ştii că nu mă împăunez cu asta. Cum aş putea, cînd pe mine nu mă duce deloc capul la geometrie?! Deşi parcă încep şi eu să înţeleg cîte ceva. Miss Stacy mă face să văd mai clar. Cu toate astea, nu voi fi niciodată bună la geometrie şi te asigur că este o afirmaţie cît se poate de umilă. Dar îmi place să scriu compuneri. în general, Miss Stacy ne lasă pe noi să ne alegem subiectele. în săptămîna următoare, însă, va trebuie să scriem despre cîte o personalitate remarcabilă. Este greu să alegi dintre atîtea personalităţi remarcabile care au existat. Nu—i aşa că trebuie să fie grozav să fi fost o personalitate remarcabilă şi să se scrie compuneri despre tine după moartea ta? O, şi mie mi—ar plăcea din tot sufletul să fiu remarcabilă. Cred că atunci cînd am să cresc mare, am să învăţ să devin o soră de caritate şi am să merg cu Crucea Roşie pe cîmpul de luptă, ca un mesager al milei. Asta, vreau să spun, dacă nu plec ca misionar străin. Şi asta ar fi foarte romantic, dar trebuie să fii foarte bun, ca să devii misionar, şi acest lucru, pentru mine, este o piatră de încercare. Facem exerciţii fizice în fiecare zi. Te ajută să fii graţios şi sînt bune şi pentru digestie.

—Digestie, prostii! spuse Marilla, care credea cinstit că acestea erau doar nişte fleacuri.

Dar toate după—amiezele la iarbă verde şi vinerile de recitări şi cultura fizică păliră în faţa unui proiect pe care Miss Stacy îl avansa în noiembrie. Şi anume ca elevii din Avonlea să pregătească un concert pe care să—l susţină la sală în seara de Crăciun, în scopul lăudabil de a contribui la cumpărarea

unui stindard al şcolii. Elevii fiind cu toţii într—un glas de acord cu acest plan, pregătirea programului începu pe dată. Dar dintre toţi participanţii aleşi şi emoţionaţi, nimeni nu era mai emoţionat decît Anne Shirley care se implică trup şi suflet în acţiune, temperată pe cît se putea de dezaprobarea Marillei. Marilla era de părere că un spectacol era o prostie fără rost.
—Doar vă umple capetele cu prostii şi vă răpeşte din timpul pe care ar trebui să—l folosiţi pentru lecţii, bombăni ea. Eu nu sînt de părere ca nişte copii să organizeze spectacole şi să piardă atîta timp cu repetiţiile. îi face să fie încrezuţi şi uşuratici şi dornici de distracţii.
—Dar gîndeşte—te, numai, la acel obiect de valoare, pleda Anne. Un steag va cultiva spiritul patriotic, Marilla.
—Aiurea! Mare scofală, cît patriotism aveţi voi. Tot ce vă doriţi este să vă distraţi.
—Da, dar atunci cînd poţi combina patriotismul cu distracţia, este foarte bine, nu—i aşa? Sigur că este foarte plăcut să pregăteşti un spectacol. Vom avea şase bucăţi corale şi Diana va cînta solo. Eu particip la două dialoguri: „ Societatea pentru Desfiinţarea Bîrfei" şi „Zîna Zînelor". Şi băieţii vor avea un dialog. Iar eu voi avea şi două recitări, Marilla. Mă apucă tremuratul, numai cînd mă gîndesc la asta, dar este un soi de tremurat plăcut şi emoţionant. Iar la sfîrşit, vom prezenta un tablou: „Credinţa, Speranţa şi Mila". Diana cu Ruby şi cu mine vom participa la el, drapate în alb, cu părul despletit. Eu voi fi Speranţa, cu palmele împreunate — aşa — şi ochii privind în sus. îmi voi repeta poeziile la mansardă. Să nu te alarmezi, dacă ai să mă auzi gemînd sfîşietor, într—una dintre ele, şi te asigur că este destul de complicat să gemi artistic, Marilla. Josie Pye este îmbufnată, pentru că nu a obţinut rolul pe care şi—l dorea în dialog. Ea voia să fie Zîna Zînelor. Asta ar fi fost ridicol, pentru că cine şi—ar putea imagina o zînă a zînelor atît de grasă cum e Josie? O zînă trebuie să fie subţire. Jane Andrews va fi Zîna Zînelor iar eu voi fi una dintre domnişoarele ei de onoare. Josie spune că o zînă cu părul roşu este la fel de ridicolă ca şi una grasă, dar eu nu mă las impresionată de ce spune Josie. Am să port o coroniţă de trandafiri albi în păr şi Ruby Gillis o să—mi împrumute pantofiorii ei, pentru că eu nu am nişte pantofi ai mei. Ştii, zînele trebuie să poarte pantofi. Nu ţi—ai putea închipui o zînă care poartă ghete, nu—i aşa? Mai ales cu blacheuri! O să decorăm sala cu crengi de molid şi conuri de brad, cu trandafiri din hîrtie pînzată. Şi vom merge, doi cîte doi, după ce publicul se va aşeza, în timp ce Emma White va cînta un marş la orgă. O, Marilla, ştiu că tu nu eşti prea entuziasmată de asta, dar nu te bucuri şi nu speri că micuţa ta Anne se va distinge?
—Tot ceea ce sper eu, este să te porţi cum trebuie. Voi fi foarte fericită cînd se va sfîrşi cu toată agitaţia asta şi te vei linişti. Acum, pur şi simplu, nu mai eşti bună de nimic, cu capul plin de dialoguri şi gemete şi tablouri. Iar în ce priveşte limba ta, mare minune că nu s—a uzat de tot.

Anne oftă şi merse în curtea din spate, deasupra căreia strălucea o lună nouă, printre crengile desfrunzite ale plopilor, pe cerul verzui al vestului şi unde Matthew tăia lemne. Anne se cocoţă pe o buturugă şi discută cu el despre concert, sigură, cel puţin de această dată, că avea un ascultător admirativ şi înţelegător.
—Mmmm, cred că va fi un spectacol bunicel şi că tu te vei descurca binişor în el, spuse Matthew, zîmbind către chipul .ei micuţ şi plin de vioiciune. Anne îi răspunse la zîmbet. Ei doi erau cei mai buni prieteni şi Matthew mulţumea deseori stelelor că nu avea nimic de—a face cu educaţia ei. Aceea era exclusiv datoria Marillei. Dacă ar fi fost de datoria lui, ar fi fost îngrijorat din cauza frecventelor conflicte între preferinţe şi sus—numita datorie. Dar aşa, el era liber să „o răsfeţe" pe Anne — după cum se exprima Marilla — cît de mult îi plăcea. în fond ,nici nu era un aranjament atît de rău. Şi o mică „apreciere", din cînd în cînd, face aproape tot atîta bine cît toate „educaţiile" conştiincioase din lume.

Capitolul XXV.MATTHEW INSISTĂ PENTRU MÎNECI BUFANTE

Matthew petrecuse zece minute foarte dificile. Intrase în bucătărie, în amurgul unei zile reci şi cenuşii de decembrie, şi se aşezase pe lada de lemn din colţ, pentru ca să—şi scoată ghetele, fără să—şi dea seama de faptul că Anne împreună cu un stol de colege de şcoală, exersau „Zîna Zînelor" în camera de zi. La un moment dat, ele o porniră, tropăind, pe hol, şi dădură buzna în bucătărie, rîzînd şi pălăvrăgind vesele. Nu—l zăriră pe Matthew, care se retrăsese ruşinos în umbrele din spatele lăzii, cu o cizmă

într—o mînă şi descălţătorul în cealaltă. Rămase să le privească de acolo, cu sfială, pe parcursul celor zece minute despre care am mai vorbit, cît timp îşi puneau pălăriuţele şi hainele, discutînd despre dialoguri şi concert. Anne stătea în mijlocul lor, la fel de agitată şi cu ochii lucitori. Dar Matthew îşi dădu, dintr—o dată, seama că era ceva diferit la ea, deosebit de toate celelalte. Şi ceea ce îl îngrijoră şi mai tare pe Matthew, fu faptul că acea diferenţă nu ar fi trebuit să existe. Anne avea chipul mai strălucitor, ochii mai mari şi mai înstelaţi şi trăsăturile mai delicate decît celelalte. Chiar şi Matthew cel timid şi lipsit de simţ de observaţie îşi putea da seama de asta. Dar diferenţa care îl neliniştea pe el nu se referea la nici unul dintre aceste aspecte. Atunci, despre ce era vorba?

Matthew fu bîntuit de această întrebare, mult timp după ce fetiţele plecară, braţ la braţ, coborînd pe drumul cel lung şi îngheţat, iar Anne se reîntorsese la cărţile sale. Nu—i putea destăinui acest lucru Marillei care cu siguranţă că ar fi pufnit dispreţuitor şi ar fi spus că singura diferenţă, pe care o vede ea, este că celelalte fete mai pot, din cînd în cînd, să—şi ţină gura, pe cînd Anne nu poate face asta niciodată. Iar aceasta, simţea Matthew, nu i—ar fi fost de prea mare ajutor.

În acea seară trebui să recurgă la pipa lui, pentru a rezolva problema, spre marele dezgust al Marillei. După două ore de fumat şi de meditaţie profundă, Matthew ajuse la răspuns. Anne nu era îmbrăcată ca toate celelalte fete!

Cu cît se gîndea Matthew mai mult la acest lucru, cu atît ajungea mai tare la concluzia că Anne nu fusese niciodată îmbrăcată ca celelalte fetiţe — niciodată de cînd sosise la Green Gables. Marilla o îmbrăca în hăinuţe simple, închise la culoare, toate făcute după acelaşi invariabil tipar. Ca să credem că Matthew avea cumva idee despre modă, ar însemna să cerem prea mult de la el. Dar era sigur că mînecile Annei nu erau la fel ca mînecile tuturor celorlalte fete. încercă să îşi amintească imaginea grămezii de fetiţe care o înconjuraseră în seara aceea, toate în hăinuţe vesele, roşii şi albastre şi roz şi albe şi se întrebă de ce oare Marilla o îmbrăca, tot timpul, în culori atît de mohorîte şi de sobre.

Desigur că aşa se cuvenea, probabil. Marilla ştia mai bine şi Marilla era cea care o creştea şi o educa. Cu siguranţă că se urmărea cine ştie ce motiv înţelept şi de neînţeles. Dar, în acelaşi timp, cu siguranţă că nu ar fi stricat cu nimic să aibă şi copilul o rochiţă drăguţă, una ca acelea din care purta tot timpul Diana Barry. Matthew se hotărî să îi facă rost de una, ceea ce nu se putea interpreta că şi—ar fi băgat nasul unde nu—i fierbea oala. Peste numai două săptămîni era Crăciunul. O rochie nouă şi drăguţă era ceva tocmai potrivit pentru un cadou. Cu un oftat de satisfacţie, Matthew îşi puse jos pipa şi merse să se culce, în timp ce Marilla deschidea uşile, ca să aerisească prin casă.

Chiar în seara următoare, Matthew merse la Cramody, ca să cumpere rochiţa, hotărît să înceapă cu ce era mai greu, ca să scape cît mai repede. Urma să fie, simţea el, o încercare cu care nu era de glumit. Erau unele lucruri pe care Matthew le cumpăra şi pentru care putea şi ştia să se tîrguie, dar îşi dădea seama că, fiind vorba despre o rochie de fetiţă, era la mîna vînzătorilor.

După îndelungă chibzuinţă, Matthew se hotărî să meargă la prăvălia lui Samuel Lawson şi nu la William Blair. Dintotdeauna, familia Cuthbert cumpărase de la William Blair. Era aproape o chestiune de conştiinţă, la fel ca atunci cînd mergeau la biserica presbiteriană sau cînd votau cu conservatorii. Dar de William Blair era înspăimîntat, pentru că avea două fete care îi serveau deseori pe cumpărători şi pe care Matthew nu le putea suferi.

Se putea încumeta să discute cu ele, atunci cînd ştia exact ceea ce cerea şi putea arăta cu degetul. Dar, într—o problemă din asta, în care se impuneau explicaţii şi sfaturi, Matthew trebuia să se asigure că va fi un bărbat în spatele tejghelei. Aşa că luă hotărîrea să meargă la Lawson unde Samuel sau fiul lui l—ar fi putut servi.

Dar, vai! Matthew nu aflase, încă, faptul că Samuel, extinzîndu—şi afacerile, angajase o vînzătoare. Era una dintre nepoatele soţiei lui, o tînără persoană foarte bătătoare la ochi, cu părul coafat într—un coc enorm, cu nişte ochi căprui şi mari, care i se rostogoleau în cap şi un zîmbet larg şi strălucitor. Era îmbrăcată excesiv de elegant şi purta mai multe brăţări care sclipeau, zăngăneau şi licăreau la fiecare mişcare a mîinilor, Matthew se scufundă într—o confuzie totală, cînd o găsi acolo, iar acele zăngănitoare îi doborîră curajul la pămînt, dintr—o lovitură.

—Ce pot face pentru dumneavoastră, astă seară, domnule Cuthbert? întrebă Miss Lucilla Harris, brusc şi categoric, bătînd cu amîndouă palmele în contor.

—Aveţi nişte... nişte...nişte... ăăă, greble de grădină? se bîlbîi Matthew. Miss Harris păru un pic surprinsă, cum ar fi fost oricine altcineva în

locul ei, auzind un om întrebînd de greble de grădină în mijlocul lui decembrie.
—Cred că ne—au mai rămas una—două pe aici, zise ea, dar sînt sus, în depozit. Mă duc să văd.
În timpul absenţei ei, Matthew îşi adună simţurile zguduite, pentru a face faţă unui nou efort.
Cînd Miss Harris se întoarse cu grebla şi întrebă vioaie:
—Vă mai pot servi cu ceva astă seară, domnule Cuthbert? Matthew îşi adună tot curajul şi răspunse:
—Mmmm, dacă tot întrebaţi, aş mai putea să iau... adică... să mă uit la nişte sămînţă de iarbă.
Miss Harris auzise despre Matthew Cuthbert că ar fi cam ciudat, dar ajunse acum la concluzia că era cu adevărat nebun.
—Ţinem seminţe numai în timpul primăverii, explică ea trufaşă. Acum nu avem cu ce să vă servim.
—O, desigur... desigur... cum ziceţi dumneavoastră, se bîlbîi iar nefericitul Matthew, luînd grebla şi îndreptîndu—se către uşă. Pe prag, îşi aduse aminte că nu plătise şi se întoarse, chinuit, înapoi. în timp ce Miss Harris îi număra restul, îşi încorda din nou puterile pentru o ultimă încercare disperată.
—Mmmm, ăăă, dacă nu vă supăraţi... aş putea să... adică... aş vrea să văd... ăăă, nişte zahăr.
—Alb sau cafeniu, întrebă domnişoara Harris răbdătoare.
—Mmmm... ăăă... cafeniu, zise Matthew slab.
—Este un butoi acolo, spuse Miss Harris, zăngănindu—şi brăţările într—acolo. Este singurul fel din care avem.
—Am... am să iau nouă kilograme, ceru Matthew, pe care îl treceau toate transpiraţiile pe spinare.
Matthew trebui să parcurgă cam jumătate din drumul pînă acasă, ca să îşi vină în fire. Fusese o experienţă dură, dar aşa merita, gîndea el,pentru că comisese erezia de a merge la o prăvălie străină. Cînd ajunse acasă, puse grebla în magazia cu unelte, dar zahărul i—l aduse Marillei.
—Zahăr cafeniu! exclamă aceasta. Ce te—a apucat să cumperi atît de mult? Ştii că nu folosesc aşa ceva decît pentru porridge[13] —ul băiatului angajat la fermă, sau cînd fac negresă cu fructe. Jerry a plecat şi eu mi—am făcut deja de mult prăjiturile. Şi nici, nu este un zahăr bun — este prea mare şi prea închis la culoare. William Blair nu ţine de obicei zahăr dintr—ăsta.
—Mmmm, ăăă, cred că o să îţi fie, vreodată, de folos, zise Matthew, încercînd să—şi găsească o scuză.
După ce Matthew reflectă mai bine, ajunse la concluzia că se impunea cooperarea unei femei, pentru a soluţiona problema. Marilla ieşea din discuţie. Matthew era sigur că i—ar fi respins proiectul, de la bun început. Rămînea numai doamna Lynde, pentru că Matthew nu ar fi îndrăznit să ceară sfatul nici unei alte femei din Avonlea. Drept care merse la doamna Lynde şi buna doamnă prelua imediat necazul din mîinile aspre ale bărbatului.
—Să îţi caut o rochie pentru ca să i—o dăruieşti Annei? Fii sigur că o voi face. Chiar mîine mă duc la Cramody şi mă ocup de asta. Ai
cumva ceva anume în minte? Nu? Nu—i nimic, am să iau ceva pe gustul meu. Cred că un maron frumos i s—ar potrivi Annei. William Blair are un material nou, un amestec de lînă cu mătase, care ar fi tocmai bun şi e foarte drăguţ. Poate vrei să îi fac chiar eu rochia, pentru că, dacă i—ar face—o Marilla, Anne ar afla şi atunci nu ar mai fi nici o surpriză. Bine, o fac. Nu, nu este nici un deranj. Mie îmi place să cos. Am să o fac pe măsura nepoatei mele, Jenny Gillis, pentru că ea şi cu Anne seamănă ca două picături de apă, cu excepţia feţelor.
—Mmmm, vă rămîn dator, zise Matthew, şi... ăăă, nu ştiu... dar aş vrea... cred că astăzi se fac altfel de mîneci de cum eram noi obişnuiţi. Dacă nu v—aş cere prea mult, aş vrea... mi—ar plăcea să le faceţi în felul acela nou.
—Mîneci bufante! Sigur. Să nu—ţi mai faci nici o grijă în privinţa asta, Matthew. Am să le fac după ultima modă, spuse doamna Lynde.
Şi continuă către sine,după plecarea lui Matthew:
—O să Fie o adevărată satisfacţie să văd şi eu copila aceea îmbrăcată ca lumea, odată şi odată. Felul în care poate Marilla să o îmbrace este pur şi simplu ridicol, asta este, şi mi—a venit de nu ştiu cîte ori să i—o spun drept în faţă, dar mi—am ţinut gura, pentru că văd că Marilla nu vrea să asculte nici un sfat şi crede că se pricepe mai bine decît mine la cum se cresc copiii, deşi este o fată bătrînă. Dar aşa se întîmplă întotdeauna. Oamenii care au de crescut copii ştiu că nu există metodă, oricît de rapidă şi de categorică, să se potrivească tuturor. Nu este la fel ca în regula de trei simplă, unde pui cei trei termeni la locul lor şi

[13] Porridge — terci, păsat din fulgi de ovăz (n.t.).

rezultatul îţi iese corect. Carnea şi sîngele nu se conduc după reguli aritmetice. Asta este ceea ce Marilla nu poate pricepe şi aici greşeşte. Cred că ea încearcă să cultive un spirit de umilinţă, de modestie, îmbrăcînd—o pe Anne în acest fel, dar este mai probabil că o să cultive invidie şi nemulţumire. Sînt sigură că fata simte diferenţa dintre hăinuţele ei şi ale celorlalte. Dar cînd te gîndeşti că Matthew şi—a dat seama de asta! Omul ăsta începe să se trezească, după ce a dormit mai bine de şaizeci de ani.

Marilla îşi dădu seama, în următoarele două săptămîni, că Matthew punea ceva la cale dar nu putu ghici nimic înainte de seara de Crăciun, cînd doamna Lynde aduse rochia cea nouă. Marilla se comportă destul de bine, deşi nu crezu un cuvînt din explicaţia diplomatică a doamnei Rachel cum că făcuse ea rochia, deoarece Matthew se temea că Anne va afla prea curînd dacă ar Fi făcut—o Marilla.

—Deci ăsta era motivul pentru care Matthew era atît de misterios şi de asta rîdea în sinea lui de două săptămîni? spuse ea, cam înţepată, dar cu toleranţă. Ştiam eu că pune la cale cine ştie ce prostie. Ei, eu nu cred că Anne ar Fi avut nevoie de o rochie nouă. I—am făcut în toamna asta trei rochii călduroase, bune, purtabile şi cred că o alta în plus este o extravaganţă. Numai în mînecile astea atîta material, că mai poţi face încă o vestă, chiar aşa. Nu faci decît să îi cocoloşeşti vanitatea, Matthew, şi ea este deja ţanţoşă ca un păun. In fine, cred că acum va fi şi ea mulţumită, pentru că tînjeşte după prostiile astea de mîneci, încă de cînd a venit aici, deşi nu a mai suflat un cuvînt de atunci. Cu timpul, mînecile astea au devenit din ce în ce mai mari şi mai ridicole, dar acum au ajuns chiar ca nişte baloane. La anul, probabil că cine le va purta va trebui să iasă pe uşă întorcîndu—se într—o parte.

Dimineaţa de Crăciun se deschise peste o lume albă şi frumoasă. Fusese un decembrie blînd şi oamenii se aşteptaseră la un Crăciun fără zăpadă. Dar peste noapte ninse liniştit, exact atît încît să transfigureze întregul Avonlea. Anne privi afară, de la fereastra îngheţată a mansardei sale, cu ochi încîntaţi. Brazii din Pădurea Bîntuită erau toţi pufoşi şi albi. Mestecenii şi cireşii sălbatici erau încondeiaţi cu sidef. Cîmpurile cultivate erau presărate cu pete de zăpadă şi aerul proaspăt şi îngheţat era minunat. Anne coborî scările, cîntînd de răsuna tot Green Gables.

—Crăciun fericit! Marilla! Crăciun fericit, Marilla! Ce bine că e Crăciun! Mă bucur atît de mult că a nins. Orice alt fel de Crăciun nu mi se pare real, nu—i aşa? Mie nu—mi plac Crăciunurile verzi, fără zăpadă. Nici măcar nu sînt verzi, ci cenuşii şi maronii şi ofilite. Oare de ce le—or zice oamenii „verzi"? Vai!... vai! Matthew, asta este pentru mine? O, Matthew!

Matthew desfăcuse, pe furiş, rochiţa, din hîrtia în care era înfăşurată şi o ridicase, cu o privire depreciativă, către Marilla, care continua să umple dispreţuitoare ceainicul, trăgînd, totuşi, cu coada ochiului, cu un aer destul de interesat.

Anne luă rochia şi o privi într—o tăcere respectuoasă. O, cît de frumoasă era — dintr—o pînză de un cafeniu dulce, cu toată strălucirea mătăsii. Fusta avea volănaşe elegante şi tighele. Era croită cu dichis, după ultima modă, cu un mic guleraş de dantelă diafană la gît. Iar mînecile, mînecile puneau capac la toate. Aveau manşete lungi, pînă la coate, şi deasupra lor, nişte mîneci bufante, frumoase, cusute cu şiruri de tighele şi panglici de mătase maron.

—Este un cadou de Crăciun pentru tine, Anne, spuse Matthew sfios. Ce...ăăă... Anne, nu—ţi place? Ăăă... mmm...

Pentru că ochii Annei se umpluseră brusc de lacrimi.

—Să—mi placă? O, Matthew!

Anne aşeză rochia pe un scaun şi bătu din palme.

—Matthew, este superbă. O, nu ştiu cum ţi—aş putea mulţumi vreodată. Uită—te la mînecile astea! O, mi se pare că este un vis frumos.

—Bine, bine, acum haideţi la micul dejun, îi întrerupse Marilla. După părerea mea, Anne, nu mai aveai nevoie de o altă rochie, dar dacă Matthew ţi—a luat una, vezi să ai mare grijă de ea. Mai este şi o panglică pentru păr pe care ţi—a lăsat—o doamna Lynde. Este maron, ca să se asorteze cu rochia. Acum haide, stai jos.

—Nu ştiu cum am să mai pot mînca ceva acum, spuse Anne, în culmea încîntării. Micul dejun mi se pare aşa ceva prozaic, într—un asemenea moment emoţionant! Mai degrabă mi—aş bucura ochii privind rochia. Mă bucur atît de tare că mînecile bufante sînt încă la modă! Cred că nu aş fi putut îndura ca moda asta să treacă, înainte de a apuca să am şi eu o rochie din asta. Nu aş mai fi putut fi niciodată mulţumită, vezi tu. A fost frumos din partea doamnei Lynde să—mi lase o panglică de păr. Simt că de acum trebuie să devin cu adevărat o fată cuminte. în momente dintr—astea, îmi pare cu adevărat rău că nu sînt o fetiţă

model. Şi întotdeauna iau hotărîrea să devin aşa pe viitor. Dar este greu să—ţi respecţi hotărîrea, cînd apar atîtea tentaţii irezistibile! Totuşi, am să fac un efort special, de data aceasta.

După ce micul dejun cel prozaic luă sfîrşit, Diana îşi făcu apariţia traversînd podeţul alb de buşteni din vîlcea, o siluetă veselă, într—o manta de un roşu aprins. Anne coborî în goană panta, pentru a o întîmpina.

—Crăciun fericit, Diana! O, este un Crăciun minunat! Am să—ţi arăt ceva nemaipomenit. Matthew mi—a făcut cadou cea mai frumoasă rochie, cu aşa nişte mîneci! Nici nu mi—aş fi putut imagina unele mai frumoase!

—Şi mai am şi eu ceva pentru tine, spuse Diana într—un suflet. Uite

cutia asta. Ne—a trimis mătuşa Iosefina un pachet mare, cu atîtea lucruri înăuntru — şi asta este pentru tine. Ţi—aş fi adus—o încă de ieri seara, dar nu a sosit înainte de lăsarea întunericului şi nu prea îmi vine să trec prin Pădurea Bîntuită, cînd e întuneric.

Anne deschise cutia şi se uită înăuntru. Mai întîi găsi o carte poştală ilustrată, pe care scria „Pentru fetiţa Anne, un Crăciun fericit" apoi, o pereche dintre cei mai frumoşi pantofiori, din piele fină de căprioară, cu vîrfurile împodobite cu mărgele şi panglici de mătase şi catarame strălucitoare.

—O, spuse Anne, Diana, este prea mult! Mi se pare că visez.

—Eu aş zice că este mîna providenţei, spuse Diana. Nu va trebui să împrumuţi pantofi de la Ruby Gillis şi asta este grozav, pentru că, oricum, ai ei îţi sînt cu două numere mai mari şi ar fi îngrozitor să auzi o zînă care clămpăne din pantofi. Josie Pye ar fi fost încîntată. Gîndeşte—te, numai, Rob Wright a condus—o acasă pe Gertie Pye de la repetiţii, în seara trecută. Ai mai pomenit aşa ceva?

Toţi elevii din Avonlea erau în fierbere, în ziua aceea, pentru că trebuiau să împodobească sala şi să ţină repetiţia generală.

Spectacolul avu loc în aceeaşi seară şi fu un mare succes. Mica sală fu supraaglomerată. Toţi participanţii se descurcară foarte bine, dar Anne fu steaua întregii reprezentaţii, după cum nici invidioşii, cum ar fi fost Josie Pye, nu ar fi putut îndrăzni să nege.

—O, nu—i aşa că a fost o seară extraordinară? oftă Anne după ce totul se terminase, iar ea şi cu Diana se întorceau, împreună, acasă, sub cerul înstelat al nopţii.

—Totul a fost cum trebuie, zise Diana practică. Cred că am adunat aproape zece dolari. Imaginează—ţi, domnul Allan o să trimită un mic articol la ziarele din Charlottetown.

—O, Diana, şi chiar o să ne vedem numele scrise în ziare? Mă înfior numai cînd mă gîndesc la asta. Solo—ul tău a fost perfect, Diana, am fost mai mîndră decît tine, atunci cînd ai fost bisată. Mi—am spus, atunci, în gînd: „Este o cinste care i se face prietenei mele de suflet".

—Şi recitările tale au dat gata pe toată lumea, Anne. Cea tristă a fost pur şi simplu splendidă.

—O, am fost atît de emoţionată, Diana. Cînd domnul Allan mi—a anunţat numele, nici nu mai ştiu cum am ajuns sus, pe scenă. Mă simţeam ca şi cînd milioane de ochi priveau la mine şi prin mine şi, la un

moment dat, a fost groaznic, pentru că mi s—a părut că nu am să mai pot începe. Apoi m—am gîndit la frumoasele mele mîneci bufante şi am prins curaj. Am ştiut că trebuia să fiu la înălţimea acelor mîneci, Diana. Aşa că am început şi mi se părea că vocea mea vine de undeva, de departe. Mă simţeam ca un papagal. Este un mare noroc că am repetat toate bucăţile alea de atîtea ori, la mansardă, altfel nu cred că m—aş fi descurcat. Crezi că am gemut destul de bine?

—Da, într—adevăr, ai gemut foarte frumos, o asigură Diana.

—L—am văzut pe bătrînul domn Sloane ştergîndu—se la ochi, cînd m—am întors la loc pe scaun. A fost minunat să—mi dau seama că am impresionat pe cineva pînă la lacrimi. Este atît de romantic să participi la un spectacol, nu—i aşa? O, a fost cu adevărat o ocazie deosebită.

—Şi dialogul băieţilor a fost reuşit, zise Diana. Gilbert Blythe a fost grozav, Anne. Cred că este foarte urît din partea ta că te porţi aşa cu Gil. Aşteaptă numai să vezi ce s—a întîmplat. Cînd ai coborît de pe scenă, după dialogul cu zînele, ţi—a căzut un trandafir din păr. L—am văzut pe Gil culegîndu—l şi punîndu—l în buzunarul de la piept. Chiar aşa. Eşti atît de romantică, încît cred că ar trebui să fii mulţumită pentru aşa ceva.

—Pentru mine nu contează nimic din ceea ce face acea persoană, spuse Anne detaşată. Nu vreau să mă obosesc nici măcar gîndindu—mă la băiatul ăla, Diana.

În noaptea aceea, Marilla şi Matthew, care fuseseră pentru prima oară la un spectacol, după douăzeci de ani, stătură un pic în jurul focului de la bucătărie, după ce Anne plecase la culcare.

—Ei, cred că Anne a noastră s—a descurcat la fel de bine ca şi toţi ceilalţi, zise Matthew cu mîndrie.

—Da, s—a descurcat, aprobă Marilla. Este un copil reuşit, Matthew. Şi arăta cu adevărat drăguţă. Eu m—am cam opus la toată ideea cu concertul, dar cred că, în fond, nu a fost nimic rău în asta. Oricum, astă—seară am fost mîndră de Anne, deşi ei nu am să i—o spun.

—Ba, eu am fost mîndru de ea şi am să i—o spun, înainte să urce la ea în cameră, spuse Matthew. Trebuie să ne gîndim, zilele astea, cam ce o să facem cu ea, Marilla. Cred că ar avea nevoie de ceva mai mult decît şcoala din Avonlea.

—Avem timp destul să ne gîndim la asta. Face de—abia treisprezece ani în martie. Deşi în seara asta mi—am dat, dintr—o dată, seama că a crescut destul de tare. Doamna Lynde i—a făcut rochia puţin prea lungă Şi asta o face pe Anne să pară atît de înaltă. învaţă repede şi cred că cel mai bun lucru ar fi să o trimitem la Academia Reginei. Dar nu are rost să vorbim despre asta mai devreme de un an, doi.

—Da, dar n—o să se întîmple nimic rău dacă eu am să mă mai gîndesc, din cînd în cînd, la asta, zise Matthew. Treburi dintr—astea trebuiesc gîndite din vreme.

Capitolul XXVI.IA NAŞTERE CLUBUL POVESTIRILOR

Tineretului din Avonlea îi veni greu să revină la existenţa cotidiană. Annei, în mod special, toate i se păreau şterse, banale şi neinteresante, după ce băuse pînă la fund acel pocal de emoţii care duraseră săptămîni întregi. Cum s—ar fi putut ea reîntoarce la acele plăceri tihnite ale îndepărtatelor zile de dinainte de concert? La început, după cum îi destăinui Dianei, nu crezu că va fi posibil.

—Sînt absolut sigură, Diana, că viaţa nu mai poate fi aceeaşi ca în vremurile de demult, spuse ea cu tristeţe, ca şi cînd s—ar fi referit la o perioadă de acum cinzeci de ani. Poate că, după un timp, voi reuşi să mă obişnuiesc, dar mă tem că spectacolele strică viaţa oamenilor pentru totdeauna. Cred că ăsta era motivul pentru care Manila nu era de acord cu ele. Marilla este aşa o femeie înţeleaptă! Cred că este cu mult mai bine ca un om să fie înţelept, dar, cu toate astea, mie una nu cred că mi—ar plăcea cu adevărat să fiu înţeleaptă, pentru că nu mi se pare deloc romantic. Doamna Lynde spune că nu există nici un pericol ca mie să—mi vină mintea la cap, dar nu poţi să ştii niciodată. Chiar acum simt că parcă încep să devin ceva mai înţeleaptă. Dar asta—i, poate, doar din cauză că sînt obosită. Astă—noapte nu am putut adormi, pînă tîrziu. Am stat, pur şi simplu, trează şi m—am gîndit la concert, iar şi iar. Este ceva minunat să te gîndeşti la asemenea lucruri. Este aşa plăcut să ţi le aminteşti! Cu toate acestea, şcoala din Avonlea o luă din nou pe vechiul său făgaş şi îşi reluă vechile probleme. Fără îndoială, spectacolul lăsă urme. Ruby Gillis şi Emma White, care se certaseră în legătură cu locurile lor de pe scenă, nu mai stăteau în aceeaşi bancă şi astfel se destramă o prietenie promiţătoare, care dura de trei ani. Josie Pye şi Mie Bell

nu—şi mai vorbiră timp de trei luni, pentru că Josie Pye îi spusese lui Bessie Wright că funda Miei Bell îi aducea aminte de un pui care scutura din cap, iar Bessie îi spusese asta mai departe Miei. Nimeni dintre Sloane nu mai discuta cu cei din neamul Bell, deoarece Bell declaraseră că Sloane avuseseră prea multe de interpretat în spectacol, iar Sloane spuseseră că Bell nu putuseră interpreta ca lumea nici puţinul pe care îl avuseseră. în final, Charlie Sloane se luă la bătaie cu Moddy Spurgeon MacPherson, pentru că Moddy Spurgeon spusese că Anne Shirley îşi dăduse aere cînd recitase şi, în consecinţă, Moody Spurgeon fu bătut măr. Drept urmare, Ella May, sora lui Moody, nu—i mai vorbi Annei Shirley tot restul iernii. Cu excepţia acestor fricţiuni minore, munca în micul regat al domnişoarei Stacy se continuă cu calm şi consecvenţă.

Săptămînile de iamă se scurseră. Fusese o iarnă deosebit de blîndă, cu afît de puţină zăpadă, încît Anne şi Diana putură să meargă, aproape în fiecare zi, către şcoală, pe Poteca Mestecenilor. De ziua de naştere a Annei, coborau pe acolo cu pas uşor, atente, numai ochi şi urechi, în mijlocul conversaţiei, deoarece Miss Stacy le dăduse de făcut, pe curînd, o compunere pe tema „O plimbare de iarnă prin pădure" şi era necesar să observe bine tot.

—Gîndeşte—te, numai, Diana, astăzi am împlinit treisprezece ani, remarcă Anne cu o voce uimită. Nici nu—mi vine să cred că am ajuns adolescentă. Cînd m—am trezit azi—dimineaţă, mi se părea că totul o să fie diferit. Tu ai treisprezece ani deja de o lună, aşa că pentru tine nu mai este aşa o noutate, cum este pentru mine. Face ca viaţa să mi se pară atît de interesantă! încă doi ani şi am să fiu cu adevărat mare. Este foarte plăcut, cînd mă gîndesc că atunci am să pot folosi cuvinte mari, fără ca lumea să mai rîdă de mine.

—Ruby Gillis spune că ea este hotărîtă să aibă un admirator imediat ce împlineşte cinsprezece ani, zise Diana.

—Ruby Gillis nici nu se gîndeşte la altceva decît la admiratori, spuse Anne cu dezaprobare. Este încîntată atunci cînd cineva îi scrie numele pe garduri, deşi se preface că asta o supără. Dar mă tem că nu este frumos din partea mea să vorbesc aşa. Doamna Allan spune că nu ar trebui niciodată să vorbim necreştineşte. Dar nici nu—ţi dai seama cum îţi scapă cuvintele. Pur şi simplu nu pot spune vreodată ceva despre Josie Pye fără să vorbesc cu păcat, aşa că prefer să nici nu—i mai pronunţ numele. Poate că ai remarcat asta. încerc să semăn cît se poate de mult cu doamna Allan, pentru că mi se pare perfectă. Şi domnului Allan i se pare la fel. Doamna Lynde spune despre el că divinizează şi pămîntul pe care ea calcă şi că nu s—ar cuveni ca un pastor să fie atît de ataşat de o fiinţă muritoare. Dar vezi tu, Diana, pastorii sînt şi ei nişte oameni şi au păcatele lor, care îi chinuiesc ca pe oricine altcineva. Am avut aşa o discuţie interesantă cu doamna Allan, în duminica asta, despre păcate chinuitoare şi încercări. încercarea mea este că—mi imaginez tot timpul cîte ceva şi îmi uit îndatoririle. Mă străduiesc din răsputeri să lupt cu mine însămi şi poate că, acum, dacă am făcut treisprezece ani, am să reuşesc.

—Peste patru ani, o să ne putem coafa, spuse Diana. Alice Bell are doar şaisprezece ani şi se coafează, dar cred că este ridicolă. Eu am să aştept pînă cînd voi împlini şaptesprezece.

—Dacă aş avea nasul coroiat al Alicei Bell, zise Anne cu hotărîre, eu nu aş face—o deloc dar nu, nu am să spun una ca asta, pentru că ar fi foarte necreştineşte. în afară de asta, îi compar nasul cu propriul meu nas şi asta înseamnă vanitate. Mă tem că am început să mă gîndesc cam prea mult la nasul meu, de cînd am auzit complimentul acela, atunci, de mult. Este o mare mîngîiere pentru mine. O, Diana, uite un iepure! Este ceva de care va trebui să ne aducem aminte în compunerea noastră despre pădure. Eu cred că pădurea este la fel de frumoasă pe timp de iarnă, ca şi pe timp de vară. Este atît de albă şi de liniştită, ca şi cum ar fi adormită şi ar visa frumos.

—Nu—mi va fi greu să scriu compunerea despre pădure, cînd va veni vremea. Pot scrie foarte bine despre păduri, oftă Diana,dar compunerea pe care trebuie să o ducem luni este teribilă. Ce idee pe Miss Stacy să ne pună să scriem o poveste inventată de noi!

—Cum, dar e simplu cum ai clipi, zise Anne.

—Este uşor pentru tine, care ai imaginaţie, replică Diana, dar ce te—ai fi făcut dacă te—ai fi născut fără imaginaţie? Cred că tu ai compunerea gata făcută.

Anne aprobă din cap, încercînd, virtuoasă, să nu îşi afişeze satisfacţia şi simţindu—se prost faţă de Diana.

—Am scris—o din seara de luni care a trecut. Este intitulată: „Rivala cea geloasă sau Nedespărţiţi în moarte". I—am citit—o Marillei şi ea spune că este numai vorbărie goală şi fără sens. Apoi i—am

citit—o lui Matthew căruia i se pare foarte frumoasă. Ăsta este genul de critică pe care îl apreciez eu. Este o poveste tristă, sfîşietoare. Am plîns ca un copil cînd o scriam. Este vorba despre două fete frumoase, pe nume Cordelia Montmorency şi Geraldine Seymour, care locuiau în acelaşi sat şi erau prietene devotate una celeilalte. Cordelia era o brunetă cu o coroană de păr ca pana corbului şi ochii strălucitori şi întunecaţi. Geraldine era blondă ca o regină cu părul ca o împletitură de aur şi ochii catifelaţi, albaştri—violeţi.
—Nu am mai pomenit pe cineva cu ochi violeţi, spuse Diana cam cu îndoială.
—Nici eu. Doar mi—am imaginat. Voiam să fie ceva ieşit din comun. Geraldine avea şi o frunte de alabastru. Am descoperit ce este, de fapt, o frunte de alabastru. Ăsta este unul dintre avantajele de a avea treisprezece ani. Ştii cu atît mai multe decît atunci cînd aveai doar doisprezece ani!
—Şi ce s—a întîmplat cu Cordelia şi Geraldine? întrebă Diana, care începuse să fie destul de interesată de soarta lor.
—Au crescut una alături de cealaltă şi au devenit din ce în ce mai frumoase, pînă ce au împlinit şaisprezece ani. Atunci a sosit, în satul lor de baştină, Bertram De Vere care s—a îndrăgostit de frumoasa Geraldine. I—a salvat viaţa, cînd caii ei de la trăsură s—au speriat şi au luat—o la goană, iar ea i—a leşinat în braţe şi el a purtat—o aproape trei mile în braţe, pînă acasă. Pentru că, vezi tu, trăsura era complet zdrobită. Mi—a fost destul de greu să—mi închipui cererea în căsătorie, pentru că este o experienţă prin care n—am trecut. Am întrebat—o pe Ruby Gillis dacă ştie ea ceva despre felul în care cer bărbaţii în căsătorie, pentru că am considerat—o drept o autoritate în materie, cu atîtea surori mai mari căsătorite. Ruby mi—a spus că era ascunsă pe coridorul de la cămară, cînd Malcolm Andrews a cerut—o de nevastă pe sora ei, Susan. Zice că Malcolm i—a spus lui Susan că tată—său i—a pus ferma pe numele lui, după care a întrebat—o: „Ce ai spune, iubita mea, dacă ne—am cununa în toamna asta?" La care Susan a răspuns „Da... nu... nu ştiu... să văd..." şi asta a fost, erau gata logodiţi. Dar mie ăsta nu mi s—a părut un mod prea romantic de a cere în căsătorie, aşa că, pînă la urmă, a trebuit să îmi închipui unul, cît de bine am putut şi eu. L—am înflorit şi l—am făcut foarte poetic. Bertram a căzut în genunchi deşi Ruby Gillis spune că astăzi nu se mai întîmplă aşa ceva. Geraldine i—a acceptat propunerea, cu un discurs de o pagină întreagă. îţi spun că mi—a dat ceva bătaie de cap discursul ăsta. L—am rescris de cinci ori şi îl consider o capodoperă. Bertram i—a dăruit un inel cu diamant şi un colier de rubine şi i—a spus că vor merge în Europa, în voiaj de nuntă, pentru că el era grozav de bogat. Dar, vai, necazurile au început să le umbrească drumul. Cordelia se îndrăgostise şi ea, în secret, de Bertram, iar cînd Geraldine i—a spus despre logodnă, a turbat de necaz, mai ales cînd a văzut inelul cu diamant şi colierul. Toată dragostea ei pentru Geraldine s—a transformat în ură şi şi—a jurat că nu o va lăsa nicicînd să se mărite cu Bertram. Dar s—a prefăcut faţă de Geraldine că îi este aceeaşi prietenă bună dintotdeauna.Într—o seară, cum stăteau ele două pe un pod, deasupra unui torent înspumat, Cordelia, crezînd că sînt singure, o împinse pe Geraldine în apă cu un sălbatic şi batjocoritor „Ha, ha, ha!" Dar Bertram a văzut tot ce se întîmplase şi a sărit şi el în apă, strigînd: „Am să te salvez, neasemuita mea Geraldine!" Dar, vai, uitase că nu ştia să înoate şi s—au înecat amîndoi, unul în braţele celuilalt. Trupurile lor au fost aruncate pe ţărm, nu după mult timp. Au fost îngropaţi în acelaşi mormînt şi înmormîntarea a fost fastuoasă, Diana. Este cu mult mai romantic să închei o povestire cu o înmormîntare, în loc de o nuntă. Iar în ce o priveşte pe Cordelia, ea a înnebunit din cauza remuşcărilor şi a fost băgată într—un azil de nebuni. Am considerat că a fost o răsplată foarte poetică, pentru crima pe care a făcut—o.
—Vai, cît e de frumos, oftă Diana, care aparţinea şcolii de critică a lui Matthew. Nu—mi dau seama cum de poţi scoate asemenea lucruri extraordinare din propriu tău cap, Anne. Mi—aş dori să am şi eu o imaginaţie cum ai tu.
—Ar fi şi a ta la fel, dacă ai cultiva—o puţin, spuse Anne, ca să o îmbărbăteze. Am un plan, Diana. Haide să organizăm, noi două, un club al nostru de povestiri şi să scriem tot felul de poveşti, ca să ne exersăm. Am să te ajut, pînă cînd ai să poţi să le scrii singură. Ar trebui să—ţi cultivi imaginaţia, ştii. Aşa spune şi Miss Stacy. Dar trebuie să o facem bine. I—am zis şi ei despre Pădurea Bîntuită dar a fost şi ea de părere că acolo am luat—o pe o cale greşită.

Şi aşa luă naştere Clubul povestirilor. La început, el se limită la Anne şi Diana, dar în curînd se extinse şi în el mai intrară Jane Andrews şi Ruby Gillis şi încă una—două fete, care simţeau nevoia să îşi cultive imaginaţia. Băieţii nu erau admişi — deşi Ruby Gillis îşi dădu cu părerea că intrarea lor în club ar face ca totul să fie mai palpitant. Fiecare membră trebuia să scrie cîte o poveste pe săptămîna.

—Este extrem de interesant, îi spuse Anne, Marillei. Fiecare fată trebuie să—şi citească povestirea cu voce tare, după care noi, toate, o discutăm. O să le păstrăm pe toate, cu sfinţenie, şi o să le citim urmaşilor noştri. Noi toate scriem sub pseudonim, adică avem „un nom de plume". Al meu este Rosamond Montmorency. Toate fetele se descurcă destul de bine. Ruby Gillis este cam sentimentală. Pune cam prea multă dragoste în povestirile ei şi ştii şi tu că prea mult este chiar mai rău decît prea puţin. Jane nu pune deloc, pentru că asta o face să se simtă prost atunci cînd trebuie să citească cu voce tare. Poveştile lui Jane sînt foarte cuminţi şi raţionale. Diana are prea multe crime în povestirile ei. Spune că nu ştie, de cele mai multe ori, ce să facă cu oamenii, aşa că îi omoară, ca să scape de ei. Aproape de fiecare dată eu trebuie să le dau idei despre ce să scrie, dar nu este prea greu, pentru că am un milion de idei.

—Cred că invenţia asta, cu scris poveşti, este cea mai prostească dintre toate, o luă Marilla în zeflemea. Vă umpleţi capul cu tot felul de prostii şi vă pierdeţi timpul pe care ar trebui să îl acordaţi lecţiilor. A citi poveşti este destul de rău, dar a le scrie este cu atît mai rău.

—Dar sîntem atît de atente să fie cît se poate de morale şi educative, Marilla, explică Anne. Eu insist pe asta. Toate personajele pozitive sînt răsplătite şi cele rele sînt pedepsite după cum merită fiecare. Sînt sigură că vor avea un efect binefăcător. Morala este mare lucru. Şi domnul Allan spune asta. Le—am citit una dintre povestirile mele, lui şi doamnei Allan, şi amîndoi au fost de acord că era foarte bună din punctul de vedere al moralei. Numai că au rîs acolo unde nu trebuia. îmi place mai tare atunci cînd lumea plînge. Jane şi Ruby plîng, aproape de fiecare dată cînd ajung la părţile patetice. Diana i—a scris mătuşii ei, Iosefina, despre clubul nostru şi mătuşa i—a răspuns că ar vrea să îi trimită şi ei unele dintre povestirile noastre. Aşa încît am copiat patru dintre cele mai bune lucrări ale noastre şi i le—am trimis. Miss Iosefina Barry a zis, după aceea, că nu a mai citit niciodată în viaţa ei ceva mai amuzat. Asta ne—a cam derutat, pentru că povestirile erau toate foarte patetice şi aproape toată lumea murea în ele. Dar mă bucur că i—au plăcut domnişoarei Barry. Asta dovedeşte că clubul nostru este şi el bun la ceva pe lumea asta. Doamna Allan spune că acesta trebuie să fie scopul nostru, în tot ceea ce facem. Eu mă străduiesc cu adevărat ca binele să fie scopul meu, dar uit atît de des, atunci cînd mă distrez! Sper să fiu şi eu ca doamna Allan, cînd voi creşte mare. Crezi că am vreo şansă, Marilla?

—Eu n—aş prea crede, fu răspunsul încurajator al Marillei. Sînt sigură că doamna Allan nu a fost niciodată o fetiţă aiurită şi uitucă, aşa cum eşti tu.

—Nu, dar nici nu a fost întodeauna la fel de bună cum este acum, spuse Anne cu seriozitate. A recunoscut—o chiar ea. Adică mi—a zis că a fost o mare pacoste pe vremea cînd era copil şi că făcea o grămadă de năzbîtii. M—am simţit foarte încurajată cînd am auzit asta. Este tare urît din partea mea, Marilla, să mă bucur cînd aud că şi alţii au fost răi şi zburdalnici? Doamna Lynde spune că da. Pe doamna Lynde întotdeauna o şochează cînd aude că cineva a fost rău, indiferent cît de mic era cînd s—a întîmplat asta. Doamna Lynde spune că L—a auzit ea odată pe un pastor mărturisind că furase, cînd era mic, o tartă cu căpşuni din cămara mătuşii lui şi că de atunci nu a mai avut pic de respect pentru acel pastor. Acum, să ştii că eu nu aş fi simţit la fel, aş fi considerat că este cu adevărat un lucru nobil din partea lui să recunoască aşa aceva şi m—aş fi gîndit cît de tare îi putea încuraja asta pe băieţii de astăzi, care fac lucruri şi fapte rele, pe care le regretă şi care află că, în ciuda acestor greşeli, cînd vor creşte mari, vor putea ajunge chiar pastori. Eu aşa aş fi simţit, Marilla.

—Ceea ce gîndesc eu, în acest moment, Anne, este că a venit timpul să speli și tu vasele. Te—ai întins mai mult de jumătate de oră cu vorbăria asta a ta. Învaţă—te să faci mai întîi treaba şi după aceea să vorbeşti.

Capitolul XXVII. VANITATE ŞI SUFERINŢĂ

Pe cînd se întorcea acasă de la o adunare a Societăţii de întrajutorare, într—o seară de sfîrşit de aprilie, Marilla îşi dădu seama că iama se sfîrşise, cuprinsă fiind de acel fior de încîntare care nu se poate să nu—i cuprindă, primăvara, pe cei bătrîni şi trişti, la fel ca şi pe cei tineri şi veseli. Marilla nu era înclinată să facă analize subiective asupra gîndurilor şi sentimentelor ei. îşi putea imagina că se gîndeşte la societatea ei de caritate, la cutia milei, la covorul cel nou din vestibul, dar, undeva, dincolo de aceste

reflecţii, exista conştiinţa armonioasă a cîmpurilor celor roşii care fumegau în ceţurile palide şi trandafirii ale apusului, a umbrelor lungi şi ascuţite ale brazilor, care se aşterneau pe pajiştea de dincolo de pîrîu, a arţarilor nemişcaţi, cu bobocii lor stacojii, în jurul unui ochi de apă limpede ca o oglindă, a lumii pe cale de a se trezi şi a vieţii care reîncepea să pulseze, pe sub brazdele cenuşii. Primăvara se apropia şi paşii sobri şi între două vîrste ai Marillei deveneau mai sprinteni şi mai uşori, datorită unei bucurii fundamentale şi adînci.

Privirea i se aşternu, afectuoasă, peste Green Gables, privind prin împletitura de trunchiuri, către ferestrele în care se reflecta lumina soarelui, în scînteieri splendide. Purtîndu—şi paşii de—a lungul potecii jilave, gîndi că era cu adevărat o mulţumire să ştie că se îndreaptă către casă, unde o aştepta un foc bun cu trosnetul lemnelor aprinse şi o masă frumos întinsă, pentru ceai, în locul confortului rece de la adunările bătrînei societăţi, şi asta de cînd Anne sosise la Green Gables.

Ca urmare, atunci cînd Marilla intră în bucătărie şi găsi în vatră cenuşa stinsă şi nici urmă de Anne, se simţi dezamăgită şi iritată. îi spusese Annei să fie atentă şi să pregătească ceaiul pentru ora cinci şi acum trebuia să îşi schimbe la repezeală a doua dintre cele mai bune rochii ale ei şi să pregătească masa, înainte ca Matthew să se întoarcă de la plug.

—Îi arăt eu domnişoarei Anne, cînd se întoarce acasă, spuse Marilla supărată, în timp ce tăia vreascuri, cu mai mult elan decît era necesar. Matthew se întorsese şi îşi aştepta cu răbdare ceaiul, stînd într—un colţ.

—Umblă cine ştie pe unde, cu Diana, scrie poveşti sau repetă dialoguri sau alte prostii din astea fără căpătîi şi nu se gîndeşte o clipă la ceas sau la ce treburi are de făcut. Trebuie neapărat scoasă din toate astea şi ţinută mai din scurt. Puţin îmi pasă că doamna Allan spune despre ea că este copilul cel mai inteligent şi cel mai drăguţ pe care L—a cunoscut ea vreodată. N—are decît să fie inteligentă şi drăguţă, dar are capul plin de aiureli şi nu ştii niciodată ce—o să—i mai trăznească prin el. Cum reuşeşte să iasă dintr—o încurcătură, şi intră în alta. Ia te uită! Uite—mă cum spun exact cuvintele pentru care m—am supărat atît de tare pe Rachel Lynde, astăzi, la societate. Am fost tare bucuroasă cînd doamna Allan i—a luat apărarea Annei, pentru că, dacă nu ar fi făcut—o, cu siguranţă că i—aş fi răspuns lui Rachel ceva cam răspicat, de faţă cu toată lumea. Anne are o grămadă de defecte. Doamne, cîte are! Şi este departe de mine să neg aşa ceva. Dar eu sînt cea care o cresc şi nu Rachel Lynde, care i—ar găsi defecte şi Arhanghelului Gabriel, dacă ar trăi în Avonlea. Cu toate astea, Anne nu avea dreptul să plece de acasă, cînd i—am spus să stea aici în după—amiaza asta, şi să aibă ea grijă de toate. Trebuie să recunosc, cu toate defectele ei, că nu a fost niciodată neascultătoare şi—mi pare rău să constat asta acum.

—Mmmm, nu ştiu, zise Matthew, care, fiind răbdător şi înţelept şi, mai presus de orice, flămînd, considerase că este mai bine să o lase pe Marilla să îşi spună păsul, fără să o întrerupă, ştiind din experienţă că reuşea să facă într—o viteză mult mai mare tot ce avea de făcut, dacă nu era întîrziată de argumente premature. Poate că o judeci pripit, Marilla. Nu mai spune despre ea că nu este de încredere, cînd încă nu ştii cu siguranţă dacă a fost neascultătoare sau nu. Poate că totul se va putea explica. Anne este tare pricepută la explicaţii.

—Nu este aici, cînd eu i—am spus să stea acasă, izbucni Marilla. îi va fi greu să—mi explice asta, în aşa fel încît să mă mulţumească. Eram sigură că ai să—i iei apărarea, Matthew, dar eu sînt cea care o creşte şi îi face educaţia, şi nu tu.

Cînd cina fu gata, era deja întuneric, dar Anne nu dăduse încă nici un semn de viaţă, nu venise în fugă de peste podeţul din buşteni, nici nu urcase Aleea îndrăgostiţilor, într—un suflet şi spăşită, din cauză că nu—şi îndeplinise sarcinile. Marilla spălă vasele şi le puse la locul lor, supărată foc. Apoi, vrînd să ia o lumînare, pentru ca să—şi lumineze drumul în pivniţă, merse în mansarda de la est să o ia pe cea care stătea, de obicei, pe masa Annei. O aprinse şi, cînd se întoarse, o văzu pe Anne întinsă în pat, stînd cu faţa îngropată între perne.

—Doamne sfinte, spuse Marilla uimită, ai dormit, Anne?

—Nu, fu răspunsul înfundat.

—Eşti cumva bolnavă, atunci? întrebă Marilla, neliniştită, îndreptîndu—se către pat.

Anne se afundă mai tare între perne, ca şi cînd ar fi vrut să se ascundă pentru totdeauna de ochii oricărui muritor.

—Nu, dar, te rog, Marilla, pleacă şi nu te uita la mine! Sînt pe culmile disperării şi nu—mi mai pasă cine este şeful clasei, sau cine scrie cea mai bună compunere, sau cine mai cîntă în corul şcolii de duminică.

Mărunţişurile de genul ăsta nu mai au, acum, nici o importanţă, pentru că, oricum, nu cred că voi mai putea merge, vreodată, undeva. Viaţa mea este terminată. Te rog, Marilla, pleacă şi nu te uita la mine.
—S—ar putea şti şi care este motivul, dori să afle Marilla, înconjurată de mister. Anne Shirley, ce ţi s—a întîmplat? Ce—ai mai făcut? Ridică—te în clipa asta şi spune—mi. în clipa asta, am spus! Aşa, acum spune despre ce este vorba.

Anne ajunsese cu tălpile pe podea, într—o supunere deznădăjduită.
—Uită—te la părul meu, Marilla, şopti ea.
Ca urmare, Marilla ridică luminarea şi privi cu atenţie părul Annei, care îi cădea în valuri pe spate. Arăta într—adevăr ciudat.
—Anne Shirley, ce ţi—ai făcut la păr? Este verde!

Verde s—ar fi putut numi dacă ar fi fost o culoare pămîntească. Un verde de bronz ciudat şi mohorît, cu smocuri, pe ici şi colo, din roşul original, pentru a întări aspectul înfiorător. Niciodată nu mai văzuse Marilla în viaţa ei, ceva mai grotesc decît era părul Annei, în acel moment.
—Da, este verde, gemu Anne. Credeam că nimic nu poate fi mai rău decît să ai părul roşu. Dar acum ştiu că este de zece ori mai rău să ai părul verde. O, Marilla, este puţin spus că sînt nenorocită.
—Nu am idee cum de ai ajuns în halul ăsta, dar am de gînd să aflu, zise Marilla. Vino imediat jos în bucătărie — este prea frig aici sus — şi spune—mi exact ce ai făcut. Mă cam aşteptam eu, de cîtva timp, la o minunăţie de genul ăsta din partea ta. Nu ai mai intrat în nici un bucluc de mai bine de două luni şi eram sigură că trebuie să vină ceva. Acum, spune—mi ce ţi—ai făcut la păr.
—L—am vopsit.
—L—ai vopsit?! Ţi—ai vopsit părul?!

Anne Shirley, nu ştiai ce lucru necuviincios este? Este de—a dreptul imoral.
—Ba da, ştiam eu că nu prea este cuviincios, admise Anne. Dar am considerat că merită să fiu un pic necuviincioasă, ca să scap de părul roşu. Am pus în balanţă, Marilla. în plus, mi—am propus să mă port foarte bine, în toate celelalte privinţe pentru ca să compensez.
—Ei bine, spuse Marilla sarcastică, eu, dacă m—aş fi hotărît să—mi vopsesc părul, cel puţin l—aş fi vopsit într—o culoare rezonabilă, nu mi l—aş fi făcut verde.
—Dar n—am vrut să—l vopsesc verde, Marilla, protestă Anne cu vehemenţă. Dacă am fost păcătoasă şi imorală am acceptat să fiu păcătoasă şi imorală pentru un scop ca lumea. Mi—a spus că o să îmi coloreze

părul într—un negru ca pana corbului — m—a asigurat că aşa se va întîmpla. Cum i—aş fi putut pune cuvîntul la îndoială, Marilla? Eu ştiu cum este cînd ţi se pune cuvîntul la îndoială. Doamna Allan ne zice că nu trebuie să bănuim pe nimeni că nu ar spune adevărul, dacă nu avem dovezi că aşa este. Acum am dovada — un păr verde este o dovadă suficientă pentru oricine. Dar atunci nu o aveam şi am crezut implicit fiecare cuvînt pe care mi L—a spus.

—Cine a spus? Despre cine vorbeşti?

—Despre negustorul ambulant, care a fost pe aici după—masă. Am cumpărat vopsea de la el.

—Anne Shirley, de cîte ori ţi—am spus să nu mai laşi pe nici unul dintre italienii aceia să intre în casă?! Nu vreau să îi încurajezi să mai vină prin împrejurimi.

—Dar nu l—am lăsat să intre în casă. Am ţinut minte ce mi—a zis şi am ieşit eu afară. Am închis cu grijă uşa şi m—am uitat pe scări la marfa lui. Şi nici nu era italian, era un evreu neamţ. Avea o cutie mare cu tot felul de lucruri interesante şi mi—a spus că munceşte din greu, ca să cîştige bani şi să—şi poată aduce nevasta şi copilul din Germania. A vorbit atît de impresionant despre asta, că mi—a mers la suflet. Am vrut să cumpăr ceva de la el, ca să—l ajut într—un asemenea scop nobil. Apoi, dintr—o dată, am văzut sticluţa cu vopsea de păr. Negustorul mi—a spus că este garantat că vopseşte orice păr într—un negru frumos ca pana corbului, care nu se duce la spălat. într—o clipă m—am şi văzut cu un păr negru ca pana corbului şi tentaţia a fost prea mare. Dar preţul sticluţei, era de 75 de cenţi şi eu nu mai aveam decît 50 de cenţi rămaşi în puşculiţă. Cred că negustorul era foarte bun la suflet, pentru că mi—a spus că, fiind vorba despre mine, mi—o lasă şi cu 50 de cenţi, deşi, practic mi—o dă de pomană. Aşa că am cumpărat—o şi, imediat după ce a plecat, am venit aici, sus, şi mi—am aplicat—o pe păr, cu o perie veche, în toate direcţiile indicate. Am folosit toată sticla şi, oh, Marilla, cînd am văzut ce culoare îngrozitoare ia părul meu, m—am căit amarnic că am fost atît de rea şi necuviincioasă, aşa să ştii. Şi mă căiesc în continuare, de atunci.

—Ei, sper că toată întîmplarea asta te va învăţa minte, spuse Marilla cu severitate, şi că altădată ai să te gîndeşti mai bine unde te duce vanitatea asta deşartă, Anne. Dumnezeu ştie ce este de făcut, acum. Cred că primul lucru ar fi să te speli bine pe cap şi să vedem dacă asta ajută la ceva.

Drept urmare, Anne se spălă pe cap, frecîndu—se energic cu apă şi săpun, dar asta nu aduse nici o schimbare. Negustorul spusese, cu siguranţă, adevărul, atunci cînd o asigurase că vopseaua nu iese la apă, deşi nu tot ceea ce spusese el fusese la fel de exact.

—O, Marilla, ce am să mă fac?! întrebă Anne printre lacrimi. Nu voi putea supravieţui acestui lucru. Oamenii au uitat destul de bine celelalte greşeli ale mele — prăjitura cu calmant şi că am îmbătat—o pe Diana şi că mi—am ieşit din pepeni faţă de doamna Lynde. Dar asta nu o vor uita niciodată. Vor gîndi despre mine că nu sînt o persoană respectabilă. O, Marilla, „ce pînză—ntortocheată de păianjen ţesem cînd vrem să dezamăgim". Asta este poezie, dar este adevărat. Şi, vai, Josie Pye va rîde de mine! Marilla, nu pot da ochii cu Josie Pye. Sînt fata cea mai nefericită de pe insula Prince Edward.

Nefericirea Annei continuă pentru încă o săptămînă. în acest răstimp nu ieşi nicăieri şi se spălă la păr în fiecare zi. Numai Diana, dintre cei străini de casă, cunoştea teribilul secret, dar promisese solemn să nu mai spună nimănui şi s—ar putea afirma cu certitudine că s—a ţinut de cuvînt.

La sfîrşitul săptămînii, Marilla spuse categoric:

—Nu are nici un rost, Anne. Asta este o vopsea rezistentă, dacă a fost cu adevărat vopsea. Trebuie să te tund, nu există altă ieşire. Nu poţi ieşi din casă în halul ăsta.

Buzele Annei fremătară, dar îşi dădu seama de adevărul spuselor Marillei. Cu un oftat de renunţare, merse după foarfecă.

— Te rog taie—mi—l imediat, Manila ca să terminăm odată. O, inima mea este zdobită. Este o întîmplare atît de lipsită de romantism. Fetele din cărţi îşi pierd părul din cauza febrei, sau şi—l taie ca să îl vîndă şi, cu banii obţinuţi, să facă fapte bune. Sînt sigură că dacă ar fi fost să îmi pierd părul într—un asemenea mod, nu aş fi suferit nici măcar pe jumătate. Nu găsesc nici o mîngîiere în faptul că a trebuit să mă tund, pentru că l—am vopsit într—o culoare îngrozitoare, nu—i aşa? Am să plîng tot timpul cît ai să mi—l tai, dacă asta nu te deranjează. Este aşa o tragedie!

Anne lacrimă în timpul tunsului, dar, mai tîrziu, cînd urcă la ea în cameră şi se privi în oglindă, rămase împietrită de disperare şi amuţi. Marilla îşi făcuse conştiincioasă treaba şi îi ciopîrţise părul pe cît de scurt putuse. Rezultatul nu era atrăgător, asta ca să folosim termenul cel mai blînd cu putinţă. Anne îşi întoarse imediat oglinda cu faţa la perete.

—N—am să mă mai uit niciodată, niciodată în oglindă, înainte să—mi crească părul la loc, exclamă ea cu pasiune.

După care, brusc, întoarse oglinda la locul ei.

—Ba da, am s—o fac. Am s—o fac, ca să mă pedepsesc pentru cît de rea am fost. Am să mă privesc, de cîte ori am să intru în cameră, ca să mă văd cît de urîtă sînt. Şi nici nu am să încerc să—mi imaginez altceva. Ultimul lucru pe care l—aş fi putut crede este că puteam fi încrezută şi vanitoasă pentru părul meu, dar acum ştiu că aşa eram, în ciuda faptului că este roşu, pentru că era atît de lung şi de bogat şi de buclat. Cred că acum ar fi timpul să mi se întîmple ceva şi la nas.

Capul ciumpăvit al Annei făcu senzaţie la şcoală, în lunea următoare, dar, spre marea ei uşurare, nimeni nu bănui motivul pentru care se tunsese, nici chiar Josie Pye care, totuşi, nu rată ocazia să o informeze că arată exact ca o sperietoare de ciori.

—Nu am răspuns nimic, atunci cînd Josie mi—a spus asta, îi povesti ea, Marillei, care zăcea pe canapea, după una din migrenele ei. Am considerat că este o parte din pedeapsa care mi se cuvine şi că trebuie să am răbdare. Este greu de îndurat să ţi se spună că arăţi ca o sperietoare şi am vrut să—i răspund şi eu ceva, dar m—am abţinut. I—am aruncat numai o privire dispreţuitoare după care am iertat—o. Te face să te simţi foarte virtuos, atunci cînd îi ierţi pe ceilalţi, nu—i aşa? De acum încolo, m—am hotărît să depun toate eforturile să fiu bună. N—am să mai încerc niciodată să fiu frumoasă din nou. Desigur că este mai bine să fii bun. Ştiu că aşa este, dar de multe ori îţi vine greu să crezi un lucru, chiar dacă ştii că aşa e. Vreau cu adevărat să fiu şi eu bună, Marilla, aşa cum sînteţi tu şi doamna Allan şi domnişoara Stacy şi vreau să fiu o mîngîiere pentru voi. Diana spune că atunci cînd va începe să—mi crească părul, să—mi leg în jurul capului o panglică de catifea neagră, cu o fundă într—o parte. Am să—i spun snood[14] — sună atît de romantic. Dar iar vorbesc prea mult. Te doare capul, Marilla?

—Mă simt mai bine acum. Mi—a fost îngrozitor de rău, azi, după—amiază. Migrenele astea ale mele devin din ce în ce mai rele. Trebuie să consult un doctor în legătură cu ele. Iar cu vorbăria ta, nu prea îmi mai pasă, am început să mă obişnuiesc cu ea.

Ceea ce era, de fapt, modul în care Marilla recunoştea că îi place.

Capitolul XXVIII. O NEFERICITĂ FECIOARĂ CU CRIN

—Sigur că tu trebuie să o interpretezi pe Elaine, Anne, zise Diana. Eu nu aş avea niciodată curajul să plutesc pînă acolo.

—Nici eu, spuse Ruby Gillis, scuturîndu—se. Nu m—ar deranja, dacă am fi vreo două—trei, să stăm normal, pe bancă. Atunci ar fi amuzant. Dar să mă întind pe jos şi să mă prefac că sînt moartă, asta n—aş putea face. Aş muri de frică.

—Bineînţeles că ar fi romantic, recunoscu Jane Andrews. însă ştiu sigur că nu aş putea sta liniştită şi m—aş ridica, în fiecare clipă, ca să văd unde am ajuns şi dacă nu mă îndepărtez prea mult. Ştii şi tu, Anne, că asta ar strica tot efectul.

—Dar o Elaine roşcată, este ceva ridicol! se vaită Anne. Nu am nimic împotrivă să plutesc în josul curentului şi mi—ar plăcea grozav să fiu Elaine. Dar tot este ridicol. Ruby ar trebui să fie Elaine, pentru că ea este atît de drăguţă şi are un păr lung şi auriu. Elaine avea „pletele curgîndu—i nu" ştiţi şi voi. Plus că Elaine era fecioară cu crin. Acum, o persoană cu părul roşu nu poate juca rolul fecioarei cu crin.

—Dar la faţă eşti la fel de frumoasă ca şi Ruby, spuse Diana cinstită. Iar părul tău este mult mai închis la culoare decît înainte să îl tai.

—O, da, chiar crezi asta? excalmă Anne, roşind vizibil de încîntare. Şi eu m—am gîndit, cîteodată, la asta, dar nu am vrut să întreb pe nimeni, de teamă să nu îmi spună că nu este adevărat. Crezi că acum s—ar putea numi arămiu, Diana?

—Da, cred că este cu adevărat drăguţ, răspunse Diana privind cu admiraţie către buclele scurte şi

---

[14] Snood — bandă pentru cap, pe vremuri, pentru tinerele nemăritate din Scoţia şi Anglia de nord (n.t.).

mătăsoase, care încadrau chipul Annei legate cu o panglică şi cu o fundă foarte elegantă de catifea neagră.

Stăteau pe bancă, pe malul iazului, la poalele Dealului Livezii. în faţa băncii, o mică limbă de pămînt, mărginită de mesteceni înainta în apă. La capătul ei se găsea un mic ponton de lemn, construit deasupra apei, spre folosul pescarilor şi al vînătorilor de raţe. Ruby şi Jane îşi petreceau acea după—amiază de miez de vară împreună cu Diana. Anne venise şi ea să se joace cu ele.

Anne şi Diana îşi petrecuseră cea mai mare parte din timpul de joacă pe şi în jurul iazului. Idlewild era de domeniul trecutului. Domnul Bell tăiase fără milă micul cerc de copaci de pe păşunea din spatele fermei sale, încă din primăvară. Anne se aşezase între buturugi şi plînsese, fără să piardă, însă, romanticul situaţiei. Dar se consolară repede, şi ea şi Diana deoarece, de acum, erau fete mari de treisprezece ani, mergînd pe paisprezece, prea mari pentru asemenea chestii copilăreşti cum ar fi casele de jucărie. în plus, pe lîngă iaz se puteau practica sporturi mult mai interesante. Era minunat să pescuieşti păstrăvi de pe pod şi cele două fetiţe învăţară să vîslească singure şi să se plimbe în bărcuţa cu fund plat, pe care domnul Barry o păstra pentru vînătoarea de raţe.

Fusese ideea Annei să monteze Elaine. Studiaseră la şcoală poemul lui Tennyson, în iarna care trecuse. Consilierul pentru educaţie prevăzuse poemul pentru cursurile de limbă engleză, în şcolile de pe insula Prinţul Edward. îl analizaseră morfologic şi sintactic şi îl făcuseră bucăţi, în general, încît mare minune că mai pricepuseră ceva din el, dar, cel puţin, frumoasa fecioară, Lancelot şi Regele Arthur şi Guinever deveniseră, pentru ei, persoane reale, iar Anne era măcinată de regretul ascuns că nu se născuse în Camelot[15] . Acele zile, spunea ea, fuseseră cu mult mai romantice decît cele pe care le trăiau în prezent.

Planul Annei fu întîmpinat cu entuziasm. Fetele descoperiseră că, dacă barca era împinsă de pe platformă, ea era dusă de curent sub pod şi se oprea pe cealaltă limbă de pămînt, care ieşea mai jos, la una din curbele lacului. De multe ori coborîseră în acest fel şi nimic nu putea fi mai potrivit pentru a juca Elaine.

—Bine, atunci am să fiu eu Elaine, spuse Anne, cedînd cam îndoită, căci, deşi ar fi fost încîntată să interpreteze rolul principal, simţul ei artistic cerea şi o bună potrivire între interpretă şi personaj şi i se părea că limitele sale făceau acest lucru imposibil. Ruby, tu vei fi Regele Arthur, Jane va fi Guinever şi Diana trebuie să fie Lancelot. Dar, mai întîi, va trebui să fiţi fratele şi tatăl. Va trebui să renunţăm la bătrînul servitor mut, pentru că nu este loc pentru două persoane în barcă, atunci cînd cineva stă întins în ea, pe jos. Trebuie să împodobim luntrea, pe toată lungimea ei în cel mai negru giulgiu. Şalul acela negru, vechi al mamei tale, Diana, va fi tocmai bun.

De cum fu adus şalul cel negru, Anne acoperi cu el barca şi apoi se aşeză pe fundul ei, cu ochii închişi şi mîinile împreunate în dreptul inimii.

—O, pare că este moartă cu adevărat! şopti Ruby Gillis tulburată, privind chipul nemişcat şi palid, pe sub umbrele mişcătoare ale mestecenilor. Mă înspăimîntă, fetelor! Credeţi că facem bine ce facem? Doamna Lynde spune că orice interpretare din asta este un lucru rău, teribil de păcătos.

—Ruby, nu mai vorbi despre doamna Lynde! spuse Anne severă. Strică tot efectul, pentru că astea s—au petrecut cu sute de ani înainte ca doamna Lynde să se nască. Jane, ai tu grijă de asta. Este o prostie ca Elaine să vorbească în timp ce este moartă.

Jane luă conducerea operaţiunilor. Ţesătură de aur pentru a o înveli în ea nu aveau, dar o husă veche de pian, din crep japonez galben, era un înlocuitor excelent. Nu putură face rost chiar atunci de un crin alb, dar efectul unui stînjenel albastru aşezat între palmele împreunate ale Annei era mai mult decît îşi puteau dori.

—Acum este gata, spuse Jane. Trebuie să îi sărutăm pleoapele închise pentru totdeauna şi tu Diana să spui: „Adio, dragă soră, pentru eternitate" şi tu, Ruby, spui: „Adio, scumpă soră" amîndouă pe cît de trist puteţi. Anne, pentru Dumnezeu, zîmbeşte şi tu puţin. Ştii că Elaine „Zăcea, zîmbind în moarte". Aşa—i mai bine. Acum împingeţi barca.

Barca fu deci împinsă, hîrşîindu—se de nişte aluviuni care împiedicau procesul. Diana, Jane şi Ruby rămaseră să privească lung în urma ei, cum este luată de curent şi îndreptată către pod, înainte de a o lua

---

[15] Camelot — reşedinţa Regelui Arthur; Cavalerul Lancelot, Elaine, regina Guinever: personaje din legenda Regelui Arthur şi a Cavalerilor Mesei Rotunde (n.t.).

la goană, spre pădure, peste drum, şi de a coborî spre limba de pămînt din aval, unde urma ca Lancelot, Guinever şi Regele Arthur să o aştepte pe fecioara imaculată, cu crin.

Pentru cîteva minute, Anne, îndreptîndu—se încet în jos, se bucură din plin de romantismul situaţiei. După care se petrecu ceva deloc romantic. Barca începu să ia apă şi să se scufunde. Era neapărat necesar ca, în cîteva secunde, Elaine să se ridice în picioare, să—şi scoată de pe ea ţesătura de aur care o învelea, ca şi giulgiul cel mai negru şi să privească neputincioasă la o gaură de pe fundul bărcii, din care apa pur şi simplu ţîşnea. Acea lansare cam brutală la apă desprinsese din cuie una dintre scîndurile de pe fund. Anne nu ştia acest lucru, dar nu—i luă mult timp ca să priceapă că era într—un pericol serios. în ritmul acela, barca urma să se scufunde, înainte de a avea timpul să ajungă la limba de pămînt din dosul iazului. Unde erau vîslele? Lăsate în urmă, pe mal!

Anne scoase un mic strigăt înăbuşit, pe care nimeni nu—l auzi. Buzele i se albiseră dar nu—şi pierduse stăpînirea de sine. Mai era o soluţie de scăpare, una singură!

—Am fost îngrozitor de înspăimîntată, îi spuse ea doamnei Allan, a doua zi, şi mi s—a părut că au trecut ani întregi pînă ce barca a ajuns la pod, cu apa care creştea în fiecare clipă. M—am rugat, doamnă Allan, cinstit vă spun, dar nu mi—am închis ochii ca să mă rog, pentru că ştiam că singurul mod în care Dumnezeu m—ar fi putut salva era să facă în aşa fel încît barca să plutească suficient de aproape de unul dintre stîlpii podului, pentru ca să mă pot agăţa de el. Ştiţi că stîlpii sînt doar nişte trunchiuri bătrîne de copaci care au o grămadă de noduri şi de cioturi uscate pe ei. A fost bine că m—am rugat, dar a trebuit să fiu şi atentă în jurul meu şi bine am făcut. Am spus numai „Doamne Dumnezeule, te rog, fă în aşa fel ca barca să ajungă lîngă unul dintre stîlpi şi mă ocup eu de restul! Iar şi iar. în asemenea momente, nu te gîndeşti prea mult să faci o rugăciune stufoasă. Dar mi s—a răspuns, pentru că barca a nimerit drept într—un stîlp aşa că mi—am aruncat şalul şi husa pe umăr şi m—am căţărat imediat pe stîlpul acela providenţial. Şi iată—mă acolo, doamnă Allan, pe stîlpul acela alunecos, fără să mă pot da mai în sus sau mai în jos. Era o poziţie foarte lipsită de romantism, dar nu mă gîndeam la lucrul ăsta atunci. Nu prea ai dispoziţie romantică atunci cînd de—abia ai scăpat dintr—un mormînt de ape. Am spus imediat o rugăciune de mulţumire, apoi mi—am concentrat toată atenţia pe cum să mă ţin mai strîns agăţată, deoarece îmi dădeam seama că voi avea, probabil, nevoie de un ajutor omenesc, pentru a ajunge din nou pe pămînt solid.

Barca ieşi de sub pod şi apoi se scufundă brusc, în mijlocul curentului. Ruby, Jane şi Diana, care o aşteptau deja pe bacul de pămînt de mai jos, o văzură cum dispare sub ochii lor — bîldîdîc în apă — şi nu avură nici o îndoială că şi Anne se scufundase o dată cu ea. Pentru un moment rămaseră nemişcate, albe ca hîrtia, îngheţate de groază în faţa acestei tragedii. Apoi, ţipînd cît le ţineau puterile, o porniră la goană în sus, spre pădure, fără a se opri o clipă, atunci cînd traversară drumul principal, pentru a mai arunca o privire în direcţia podului. Anne, agăţîndu—se cu disperare de suportul său nesigur, le văzu siluetele alergînd şi le auzi ţipetele. Ajutorul avea să sosească în curînd, dar poziţia ei era foarte incomodă.

Dar minutele trecură, lungi ca orele, pentru nefericita fecioară imaculată. De ce nu venea nimeni? Unde plecaseră fetele? Te pomeneşti că leşinaseră, una după cealaltă? Dacă nu avea să mai sosească nimeni?

Dacă obosea atît de tare, o apucau crampele în mîini şi nu se mai putea ţine? Anne privi către adîncurile verzi de sub ea, unduind în umbre lungi şi uleioase şi se cutremură. Imaginaţia ei începu să producă tot soiul de variante groaznice.

Apoi, în clipa în care îşi dădu seama că nu mai putea îndura durerile din braţe şi încheieturi, Gilbert Blythe sosi, vîslind, sub pod, în barca lui Harmon Andrews.

Gilbert privi în sus, şi, spre marea sa uimire, zări o feţişoară palidă şi dispreţuitoare, privind în jos către el, cu ohii mari, înspăimîntaţi, dar la fel de dispreţuitori.

—Anne Shirley! Cum Dumnezeu ai ajuns acolo? exclamă el.

Fără să mai aştepte un răspuns, se apropie de stîlp şi întinse mîna. Nu mai exista scăpare. Anne, agăţîndu—se de mîna lui Gilbert Blythe, se prăbuşi în barcă, unde se aşeză, şleampătă şi furioasă, ţinînd încă pe braţ şalul care picura şi husa udă, de crep. Era greu să—ţi păstrezi demnitatea într—o asemenea condiţie!

—Ce s—a întîmplat, Anne? întrebă Gilbert, ridicînd vîslele.

—Interpretam Elaine, explică Anne distantă, fără să îl privească pe salvatorul ei, şi eu trebuia să cobor pînă la Camelot într—o luntre — vreau să spun barcă. Barca a început să se scufunde şi eu m—am suit

pe stîlp. Fetele au fugit după ajutoare. Eşti atît de bun să mă conduci la mal?

Gilbert vîsli amabil pînă la mal şi Anne, refuzînd orice ajutor, sări sprintenă pe pămînt.

—Îţi mulţumesc foarte mult, spuse ea de sus şi îi întoarse spatele. Dar Gilbert sărise şi el din barcă şi îşi aşezase o mînă fermă pe braţul ei.

—Anne, spuse el grăbit, uite ce este. De ce nu vrei tu să fim prieteni buni? îmi pare teribil de rău că mi—am bătut joc de părul tău atunci. Nu am vrut să te jignesc, am glumit doar. în plus, a trecut atîta timp de atunci! Cred că părul tău este foarte frumos acum, pe cuvîntul meu. Hai să fim prieteni!

Pentru un moment, Anne ezită. Avea un sentiment ciudat, născut de curînd, pe sub demnitatea sa ultragiată, şi anume că expresia pe jumătate timidă, pe jumătate nerăbdătoare a ochilor căprui ai lui Gilbert era ceva foarte plăcut la vedere. Inima ei zvîcni iute şi bizar. Dar amintirea vechii ei suferinţe izbucni din nou, cu o hotărîre nimicitoare. Scena petrecută cu doi ani în urmă îi reveni în minte cu o asemenea claritate, încît parcă se înfîmplase numai cu o zi înainte. Gilbert îi strigase „morcov" şi o făcuse de rîs în faţa şcolii întregi. Batjocura de atunci îi produsese o suferinţă care nu se atenuase deloc cu trecerea vremii. îl ura pe Gilbert Blythe! Nu—l va ierta niciodată!

—Nu! spuse ea rece. Nu voi fi niciodată prietenă cu tine, Gilbert Blythe. Nu vreau să fiu!

—Bine. Gilbert Blythe sări în barca sa, cu obrajii coloraţi de furie. N—am să te mai rog niciodată să fim prieteni, Anne Shirley. Şi nici nu—mi pasă de tine!

Începu să vîslească cu mişcări iuţi şi violente. Iar Anne urcă micuţa potecă abruptă şi plină de ferigi, de sub arţari. îşi ţinea capul foarte sus, conştientă de un neobişnuit sentiment de regret. Aproape că şi—ar fi dorit să îi răspundă altfel lui Gilbert. Desigur, o insultase teribil, cu toate acestea...! în acelaşi timp, Anne simţea că ar fi o mare uşurare pentru ea să se aşeze undeva şi să plîngă sănătos. Nu se mai putea controla, deoarece frica şi agăţarea aceea încordată, acum începeau să îşi facă efectul.

La jumătatea potecii se întîlni cu Diana şi Jane, care se grăbeau să ajungă înapoi, la pod, într—o stare de spirit nu departe de nebunie. Nu găsiseră pe nimeni la Dealul Livezii, deoarece atît domnul cît şi doamna Barry erau plecaţi. Acolo, Ruby Gillis făcuse o criză de isterie şi fusese lăsată singură să—şi revină ea cum poate, în timp ce Jane şi Diana o luaseră la goană prin Pădurea Bîntuită şi peste pîrîu, către

Green Gables. Dar nici acolo nu găsiseră pe nimeni, pentru că Marilla era plecată la Cramody şi Matthew făcea căpiţe de fin pe cîmpul din spate.
—O, Anne, gîfîi Diana, agăţîndu—i—se de gît şi începînd să plîngă de uşurare şi bucurie. O, Anne, am crezut... că... te—ai înecat... şi ne simţeam ca nişte criminale... pentru că noi... te—am pus să fii Elaine... Şi Ruby este în plină criză de isterie... o, Anne, cum ai scăpat?
—M—am căţărat pe unul dintre piloni, exclamă Anne ostenită, şi Gilbert Blythe a venit, în barca domnului Andrews, şi m—a condus la mal.
—O, Anne, cît de frumos din partea lui! Vai, cît este de romantic! zise Jane, mai găsindu—şi puţin suflu, pentru a încheia categorică: Acum cu siguranţă că ai să începi să vorbeşti cu el.
—Sigur că nu, sări Anne, revenind pentru o clipă la starea ei veche de spirit. Şi nu mai vreau să aud niciodată, de acum încolo, cuvîntul romantic, Jane Andrews. îmi pare tare rău că v—aţi speriat aşa de tare, fetelor. Este numai vina mea. Sînt sigură că m—am născut sub o stea norocoasă. Tot ceea ce fac mă bagă în cîte un bucluc, pe mine sau pe prietenii mei cei mai dragi. S—a stricat şi s—a dus barca tatălui tău, Diana, şi am eu o presimţire că n—o să ni se mai dea voie să vîslim pe iaz.
Presentimentul Annei se adeveri mai repede decît se adeveresc, de obicei, presentimentele. Mare fu consternarea în gospodăriile Barry şi Cuthbert, cînd se aflară isprăvile după—amiezii.
—O să—ţi vină vreodată mintea la cap, Anne? bombăni Marilla.
—O, da, cred că da, Marilla, răspunse Anne optimistă.
Un plîns bun, pe care şi—l permisese în singurătatea binefăcătoare a camerei ei de la mansardă, îi calmase nervii şi o readusese la buna sa dispoziţie obişnuită.
—Cred că proiectele mele de a deveni înţeleaptă şi cuminte au acum mai multe şanse să se împlinească.
—Nu văd de ce, se miră Marilla.
—Ei bine, astăzi am învăţat o lecţie nouă şi foarte valoroasă. încă de cînd am sosit prima oară la Green Gables, am făcut într—una greşeli, şi fiecare greşeală m—a ajutat să mă vindec de cîte un mare neajuns. Afacerea cu broşa de ametist m—a vindecat să—mi mai bag nasul în lucruri care nu—mi aparţin. Greşeala cu Pădurea Bîntuită m—a învăţat minte să nu—mi mai las imaginaţia să pună stăpînire pe mine şi să o ia razna. Prăjitura calmantă m—a învăţat să nu mai fiu neatentă atunci cînd gătesc. Vopsitul părului m—a lecuit să mai fiu încrezută. De atunci nu mă mai gîndesc la părul şi la nasul meu — adică o fac foarte rar. Iar greşeala de azi o să mă vindece să mai fiu atît de romantică. Am ajuns la concluzia că nu are sens să încerci să fii romantic în Avonlea. Probabil că era uşor să fii aşa în turnurile din Camelot, acum sute de ani, dar romantismul nu mai este ceva apreciat în ziua de astăzi. Sînt sigură că vei vedea în curînd o mare schimbare în bine la mine în această privinţă, Marilla.
—De—abia aştept să o văd şi pe asta, zise Marilla sceptică.
Dar Matthew care stătea mut în colţişorul lui puse o mînă pe umărul Annei, după ce Marilla plecă.
—Nu renunţa la tot romantismul, Anne, şopti el cu sfială. Cîte puţin din el este un lucru bun. Nu prea mult, desigur, dar mai păstrează, totuşi puţin din el, Anne, mai păstrează puţin.

Capitolul XXIX.UN MOMENT DIN VIAŢA ANNEI

Anne aducea acasă vacile, de pe păşunea din spate, pe Aleea îndrăgostiţilor. Era o seară de septembrie şi toate luminişurile pădurii erau scăldate de razele rubinii ale amurgului.
Vacile se legănau alene pe potecă, iar Anne le urma visătoare, repetînd cu voce tare cîntecul de luptă din Marmion — care şi el le fusese predat la orele de limbă engleză, în iarna ce trecuse, şi pe care Miss Stacy îi pusese să îl înveţe pe de rost — palpitînd în ritmul năvalnic al versurilor, ca într—un zăngănit de lănci. Cînd ajunse la versurile:
Lăncierii bravi se adunau mai strîns Ca o pădure deasă de ne—nvins se opri în extaz, pentru ca să închidă ochii şi să îşi poată închipui mai bine această sonoritate eroică. Cînd şi—i deschise din nou, o putu vedea pe Diana, intrînd pe poarta ce ducea spre cîmpurile Barry. Arăta atît de aferată, încît Anne îşi dădu imediat seama că are veşti care trebuiau neapărat spuse mai departe. Dar Anne nu dorea să—şi trădeze curiozitatea.
—Nu—i aşa că seara asta este ca un vis de purpură, Diana? Mă face să fiu atît de bucuroasă că trăiesc!

Dimineaţa, întotdeauna mă gîndesc că dimineţile sînt cele mai frumoase. Dar cînd vine seara, mi se pare că serile sînt încă şi mai frumoase.
—Este o seară minunată, zise Diana, dar, o, am aşa nişte veşti, Anne. Ia ghiceşte. Din trei încercări.
—Charlotte Gillis o să se mărite, totuşi, la biserică şi doamna Allan vrea ca noi să o împodobim, strigă Anne.
—Nu, pretendentul Charlottei nu o să fie de acord, pentru că nimeni nu s—a mai căsătorit, pînă acum, la biserică şi lui i se pare că aduce prea tare cu o înmormîntare. Este mare păcat, pentru că ne—am distra foarte bine. Mai încearcă.
—Mama lui Jane o lasă să îşi serbeze ziua de naştere. Diana scutură din cap, cu ochişorii negri lucindu—i veseli.
—Nu—mi pot da seama despre ce este vorba, spuse Anne deznădăjduită, doar că Moody Spurgeon MacPherson nu te—a condus aseară acasă, de la întrunirea de rugăciune. Asta e?
—Sigur că nu, exclamă Diana indignată. Nici nu aş fi venit să mă laud, dacă ar fi făcut—o, creatura aceea oribilă! Am ştiut că nu o să ghiceşti. Mama a primit astăzi o scrisoare de la mătuşa Iosefina, în care spune că ar vrea ca noi două să mergem la oraş, marţea viitoare, ca să ne ia cu ea la Expoziţie. Asta este!
—O, Diana, şopti Anne, simţind nevoia să se lase pe spate, ca să se sprijine de trunchiul unui arţar, chiar este adevărat? Dar mă tem că Marilla n—o să mă lase să merg. O să spună că ea nu poate încuraja hoinăreala. Aşa mi—a spus şi săptămîna trecută, cînd Jane m—a invitat să merg cu ai ei, în trăsurica lor de două locuri, la concertul americanilor, de la hotelul din White Sands. Am vrut să merg, dar Marilla nu m—a lăsat. Mi—a spus că mai bine stau acasă şi îmi fac lecţiile şi că aşa ar trebui să facă şi Jane. Am fost tare dezamăgită, Diana. Am avut inima atît de zdrobită, încît nici nu mi—am spus rugăciunile, cînd m—am suit în pat. Dar m—am căit pentru asta şi m—am trezit, în mijlocul nopţii, şi mi le—am spus.
—Îţi spun eu cum facem, zise Diana. O punem pe mama să îi spună Marillei. O să vrea mai degrabă să te lase aşa. Şi dacă te lasă, o să ne distrăm cum nu ne—am mai distrat niciodată, Anne. Eu nu am mai fost niciodată la o expoziţie şi este cu atît mai rău cu cît le aud pe celelalte fete cum vorbesc despre ce excursii au făcut ele. Jane şi Ruby au fost de două ori şi mai merg încă o dată anul acesta.
—Nici nu mai vreau să mă gîndesc la asta, înainte să ştiu sigur dacă am să merg sau nu, spuse Anne hotărîtă. Dacă mă gîndesc şi după aceea sînt dezamăgită că nu mă lasă, o să—mi fie mult mai greu să îndur. Dar dacă voi putea merge, mă bucur că haina mea cea nouă va fi gata la timp. Marilla nu consideră că aş avea nevoie de o haină nouă, spune că cea veche mă mai putea ţine, foarte bine, încă o iarnă, şi că ar trebui să fiu mulţumită că am o rochie nouă. Rochia este foarte drăguţă Diana, — este de un albastru—marin şi e atît de modernă! Acum Marilla îmi face toatre rochiile moderne pentru că spune că nu mai vrea ca Matthew să se ducă iar la doamna Lynde să mi le facă. Mă bucur. Este cu atît mai uşor să fii bun, cînd hainele tale sînt la modă! Cel puţin, pentru mine, este mai uşor. Bănuiesc că pentru oamenii care sînt buni din naştere, diferenţa nu este atît de mare. Dar

Matthew a spus că am nevoie şi de o haină nouă, aşa că Marilla a cumpărat o bucată frumoasă de postav albastru şi mi—a dat—o la făcut, la un croitor adevărat, la Cramody. O să fie gata sîmbătă seara şi fac tot posibilul să nu—mi închipui cum am să merg duminică la biserică în haina şi cu pălăria mea cea nouă, pentru că mi—e teamă că nu este bine să—ţi imaginezi lucruri dintr—astea. Dar nu ştiu cum se face că mi se strecoară în minte, fără să—mi dau seama. Pălăria mea este atît de drăguţă şi ea! Matthew mi—a cumpărat—o, în ziua în care am mers la Cramody. Este una dintre acele pălăriuţe mici, din catifea albastră, care sînt acum, cu panglică aurie şi ciucuri. Şi pălăria ta cea nouă, Diana, este atît de elegantă şi de şic. Cînd te—am văzut intrînd în biserică, duminica trecută, mi—a zvîcnit inima de mîndrie, la gîndul că tu eşti cea mai bună prietenă a mea. Crezi că este rău din partea noastră că ne gîndim atît de mult la haine? Marilla spune că este un păcat. Dar este un subiect atît de interesant, nu—i aşa?

Marilla fu de acord să o lase pe Anne să meargă la oraş, şi rămase stabilit ca domnul Barry să conducă el fetele, în marţea care urma. Cum Charlottetown era la o distanţă de aproape treizeci de mile şi domnul Barry dorea să meargă şi să se întoarcă acasă în aceeaşi zi, era necesar să o pornească devreme, în zori. Dar pentru Anne, acesta fu un nou motiv de bucurie şi se trezi, marţi dimineaţa, înainte de răsăritul soarelui. O privire aruncată afară, pe fereastră, o asigură că ziua va fi frumoasă, pentru că cerul de la răsărit, dincolo de brazii din Pădurea Bîntuită, era argintiu şi fără un nor. în luminişul dintre copaci se zărea o luminiţă, dinspre mansarda de la vest de pe Dealul Livezii, semn că şi Diana se trezise.

Pînă ce Matthew aprinse focul, Anne era deja îmbrăcată şi pregăti micul dejun înainte ca Marilla să

coboare, dar ea personal era prea agitată ca să poată mînca. După masă, îşi luă repede pălăriuţa cea elegantă şi haina cea nouă şi se grăbi peste pîrîu, în sus, printre brazii de pe Dealul Livezii. Domnul Barry şi Diana o aşteptau şi porniră, în curînd, la drum.

Era mult de mers, dar Anne şi Diana se bucurau de fiecare clipă. Era minunat să călătoreşti de—a lungul drumurilor umede de rouă, în lumina roşiatică a răsăritului, care scălda miriştea cîmpurilor. Aerul era proaspăt şi răcoros; o uşoară ceaţă fumurie plutea prin văi şi se ridica deasupra dealurilor. Uneori, drumul trecea printre păduri în care arţarii începuseră, deja, să arboreze stindardele stacojii. Cîteodată, traversa poduri care Annei îi redeşteptau acea veche spaimă plăcută, alteori hoinărea de—a lungul ţărmului, pe lîngă cîte un port, sau pe lîngă cîte o mică aşezare de colibe pescăreşti, cenuşii. După care iar urca dealurile unde se zăreau serpentinele ce şerpuiau către culmi şi petice de cer albastru—fumuriu. Dar pe oriunde ar fi trecut, peisajul era la fel de interesant, ca şi subiectele de discuţie. Ajunseră în oraş aproape la amiază şi se îndreptară către Beechwood. Era o reşedinţă tare frumoasă, retrasă de la drum, după o perdea de ulmi verzi şi de fagi cu crengi bogate. Miss Barry îi întîmpină în uşă, cu o sclipire în ochii negri şi pătrunzători.

—Deci ai venit, în sfîrşit, să mă vizitezi, tu, Anne, fată, zise ea. Doamne, copilă, ce mare te—ai făcut! Eşti aproape mai înaltă decît mine, zău aşa! Şi acum arăţi cu mult mai bine decît înainte. Dar bănuiesc că ştiai tu lucrurile astea şi fără să ţi le spun eu.

—Ba, pe cuvînt că nu le ştiam, zise Anne radioasă. Ştiu că nu mai sînt chiar atît de pistruiată ca înainte, lucru pentru care sînt foarte mulţumită, dar nu îndrăzneam să sper că mai există şi vreo altă schimbare în bine. Mă bucur atît de tare că dumneavoastră îmi spuneţi asta, Miss Barry!

Casa domnişoarei Barry era mobilată „magnific" după cum avea să—i spună Anne, Marillei. Cele două fetiţe de la ţară fură cu adevărat impresionate de splendoarea salonului, unde Miss Barry le lăsă, cînd se duse să pregătească prînzul.

—Nu—i aşa că parcă ar fi un palat? şopti Diana. Nu am mai fost niciodată în casa mătuşii Iosefina şi nu mi—aş fi putut închipui că este aşa grozavă. Aş fi vrut ca Julia Bell să o fi putut vedea şi ea. îşi dă aşa nişte aere în legătură cu salonul mamei ei!

—Covor pluşat, oftă Anne voluptos, şi draperii de mătase! Am visat la lucruri dintr—astea, Diana. Dar ştii că nu prea mă simt bine, acum, în mijlocul lor? în camera asta sînt atît de multe lucruri nemaipomenite, încît nu—ţi mai lasă nici un pic de loc pentru imaginaţie. Cînd eşti sărac, ai măcar această compensaţie — îţi poţi imagina atît de multe!

Şederea lor la oraş fu un eveniment de care Anne şi Diana aveau să—şi amintească ani de zile mai tîrziu. De la început pînă la sfîrşit, fu, pur şi simplu, o desfătare.

Miercuri, Miss Barry le duse la expoziţie şi le plimbă acolo toată ziua.

—Era splendid, îi relată ea Marillei, mai tîrziu. Nu mi—aş fi putut închipui ceva atît de interesant. Nici nu ştiu să—ţi spun care pavilion a fost cel mai interesant. Cred că cel mai tare mi—au plăcut caii şi florile şi lucrurile fanteziste. Josie Pye a luat locul întîi la dantelă brodată şi m—am bucurat pentru ea. îmi pare bine că m—am bucurat pentru că ăsta este un semn că mă schimb în bine, nu crezi, Marilla? Să mă bucure succesul lui Josie! Domnul Harmon Andrews a cîştigat premiul al doilea cu merele Gravenstein iar domnul Bell a luat premiul întîi pentru un porc. Diana spune că este ridicol ca superintendentul şcolii de duminică să ia premii pentru porci, dar mie nu mi se pare. Ţie da? Spune că, de acum, numai la asta o să se gîndească, atunci cînd o să îl vadă rugîndu—se cu solemnitate. Clara Louise MacPherson a luat un premiu pentru pictură, iar doamna Lynde a cîştigat premiul întîi pentru unt şi brînză, făcute în casă. Aşa că Avonlea a fost destul de bine reprezentat, nu—i aşa? Doamna Lynde a fost acolo, în ziua aceea, şi nici nu mi—am dat seama cît de tare ţineam la ea, pînă în momentul în care i—am văzut chipul familiar, printre atîţia străini. Erau mii de oameni acolo, Marilla. M—am simţit atît de mică şi de insignifiantă. Miss Barry ne—a dus şi la pavilionul mare, ca să vedem caii de curse. Doamna Lynde nu a vrut să vină. Spunea despre cursele de cai că sînt ceva îngrozitor şi că pentru ea, ca o membră a bisericii, este o datorie să dea exemplu şi să nu meargă acolo. Dar nu cred că absenţa doamnei Lynde s—a simţit. Nici eu nu cred că ar trebui să merg prea des la cursele de cai, pentru că sînt cu adevărat fascinante. Diana era atît de impresionată că a vrut să parieze cu mine, pe zece cenţi, că va cîştiga calul cel roşcat. Eu nu credeam că va cîştiga, dar nu am vrut să pariez, pentru că doream să îi povestesc doamnei Allan tot ce se întîmplase acolo şi cu siguranţă că nu i—ar fi plăcut să audă una ca asta. Un lucru pe care nu—l poţi povesti unei neveste de pastor, înseamnă că este un lucru rău, pe care nu trebuie

să—l faci. Este ca şi cum ai mai avea o conştiinţă în plus, atunci cînd eşti prietenă cu o soţie de pastor. M—am bucurat că nu am pariat, pentru că, pînă la urmă, calul cel roşcat a cîştigat şi eu aş fi pierdut cei zece cenţi. Aşa că, vezi tu, virtutea îşi primeşte propria răsplată. Am văzut un bărbat care a zburat cu un balon, Marilla! Mi—ar plăcea şi mie să zbor cu un balon, ar fi atît de pasionant, o aventură! Şi am văzut un om care vindea bileţele care îţi ghiceau viitorul. îi plăteai zece cenţi şi o păsărică îţi alegea un bileţel. Miss Barry ne—a dat la Fiecare cîte zece cenţi, ca să ni se citească norocul. Pe bileţelul meu scria că mă voi căsători cu un bărbat brunet, foarte bogat, şi că voi merge să trăiesc peste mări. Am urmărit, după aceea, cu atenţie pe toţi bărbaţii bruneţi pe care i—am întîlnit, dar nu mi—a plăcut nici unul prea tare şi, oricum, cred că este prea curînd ca să îl caut de pe acum. O, a fost o zi de neuitat, Marilla. Am fost atît de obosită, că noaptea nu am mai putut adormi. Miss Barry ne—a culcat în camera de oaspeţi, după cum ne—a promis. Era aşa o camera elegantă, Marilla! Dar nu ştiu cum să—ţi zic, dormitul în camera de oaspeţi parcă nu este aşa cum îmi închipuiam eu. încep să—mi dau seama că asta este cel mai rău, atunci cînd începi să creşti mare. Lucrurile pe care ţi le doreai atît de mult cînd erai copil nu ţi se mai par nici pe jumătate la fel de grozave, atunci cînd le obţii.

Joi, fetele ieşiră la o plimbare cu trăsura în parc iar seara, Miss Barry le duse la un concert, la Academia de Muzică, unde urma să cînte o primadonă renumită. Pentru Anne, seara fu un prilej strălucitor de desfătare.

—O, Marilla, a fost mai presus de orice îţi pot descrie. Eram atît de emoţionată, că nici nu puteam vorbi, aşa că îţi poţi da seama cam cum putea fi. Am rămas mută de încîntare. Madame Selitsky era grozav de frumoasă şi era îmbrăcată în mătase albă şi diamante. Dar cînd a început să cînte, nu m—am mai putut gîndi la nimic altceva. O, nu—ţi pot spune ce am simţit! Dar mi s—a părut că, de acum încolo, nu—mi va mai fi niciodată greu să fiu bună. M—am simţit la fel ca atunci cînd privesc la stele. Ochii mi s—au umplut de lacrimi, dar, vai, erau aşa nişte lacrimi de bucurie! Mi—a părut atît de rău cînd totul s—a terminat şi i—am spus domnişoarei Barry că nu ştiu cum voi mai putea reveni la o viaţă normală. Iar ea a răspuns că, poate, dacă mergem la restaurantul de vis—a—vis şi mîncăm o îngheţată, asta mă va ajuta. Mi—a sunat foarte prozaic, dar, spre marea mea surprindere, a fost adevărat. îngheţata a fost delicioasă, Marilla, şi era aşa o chestie plăcută şi uşuratică să stai acolo şi să mănînci, la ora unsprezece noaptea. Diana zicea că ea crede că este făcută pentru viaţa la oraş. Miss Barry m—a întrebat care este părerea mea, dar i—am zis că trebuie să mă gîndesc cu foarte mare atenţie, înainte de a—i putea da vreun răspuns. Aşa că m—am gîndit la asta după ce m—am culcat. Este cel mai bun moment pentru a judeca lucrurile. Am ajuns la concluzia, Marilla, că eu nu sînt născută pentru viaţa la oraş şi mă bucur că este aşa. Este plăcut să mănînci îngheţată la ora unsprezece noaptea, la un restaurant luxos, o dată. Dar în general, prefer ca restul timpului, la ora unsprezece noaptea să dorm adînc, la mine în cameră, ştiind, chiar şi în somn; că stelele strălucesc afară şi că vîntul bate printre brazii de dincolo de pîrîu. I—am spus lucrurile astea domnişoarei Barry, a doua zi, la micul dejun, şi ea a rîs. Miss Barry întotdeauna rîde cînd zic eu cîte ceva, chiar dacă este vorba despre lucrurile cele mai misterioase. Nu prea mi—a plăcut, Marilla, pentru că nu era nimic amuzant. Dar este o doamnă foarte ospitalieră şi ne—a primit regeşte.

Vineri veni şi vremea reîntoarcerii acasă aşa că domnul Barry sosi cu trăsurica, să le ia pe fete.

—Ei, sper că v—aţi distrat, spuse Miss Barry cînd îşi luară rămas bun.

—Chiar că ne—am distrat, răspunse Diana.

—Şi, tu, Anne, fată?

—M—am bucurat de fiecare clipă care a trecut, zise Anne aruncîndu—se dintr—odată de gîtul bătrînei şi sărutîndu—i obrajii ridaţi.

Diana nu ar fi îndrăznit să facă un asemenea lucru şi păru puţin şocată de îndrăzneala Annei. Dar Miss Barry fu foarte mulţumită şi rămase în verandă, să privească în urma trăsuricii, pînă ce aceasta se făcu nevăzută. Ea aprecia oamenii numai dacă îi erau de folos sau dacă o amuzau. Anne o amuza şi, drept urmare, se afla undeva, sus, în ierarhia de apreciere a bătrînei doamne. Dar Miss Barry se trezi gîndindu—se mai puţin la discursurile neobişnuite ale Annei, cît la entuziasmul ei debordant, la emoţiile ei străvezii, la felul ei încîntător de a fi, la dulceaţa ochilor şi buzelor ei.

—Am crezut că Marilla Cuthbert era o nebună bătrînă, atunci cînd a adoptat o fetiţă de la orfelinat, îşi spuse ea în gînd dar cred că m—am înşelat amarnic. Dacă aş avea mereu în casă un copil cum este Anne, aş fi o femeie mult mai bună şi mai fericită.

Annei şi Dianei drumul de întoarcere li se păru la fel de frumos ca şi cel de la dus, poate chiar mai

frumos, deoarece în subconştientul lor se afla gîndul fericit că se înapoiau la casele lor. Soarele apunea cînd trecură prin White Sands şi o luară pe drumul de pe ţărmul mării. De cealaltă parte, dealurile din Avonlea apărură întunecate, pe cerul de şofran. Dincolo de ele, luna se ridica direct din mare, care începuse toată să sclipească şi se transfigurase sub razele ei. Fiecare golfuleţ de—a lungul drumului şerpuit, era o minunată legănare de unde. Valurile se spărgeau, cu un susur moale, de stîncile de sub ele. Se auzea murmurul mării, în aerul tare şi proaspăt.

—O, ce bine este să trăieşti şi să mergi spre casă, inspiră Anne.

Cînd traversă podeţul de buşteni de peste pîrîu, fereastra luminată a bucătăriei de la Green Gables îi făcu prietenoasă cu ochiul, de bun venit, iar prin uşa întredeschisă zări focul din cămin trimiţîndu—şi sclipirile calde şi roşii către noaptea îngheţată de toamnă. Anne urcă veselă, în goană, panta dealului şi dădu buzna în bucătărie unde cina fierbinte o aştepta pe masă.

—Deci te—ai întors! spuse Marilla, strîngîndu—şi andrelele.

—Da, şi este atît de bine că sînt din nou înapoi, acasă, zise Anne, voioasă. îmi vine să sărut totul în jur, chiar şi ceasul. Marilla, ai făcut pui fiert! Să nu—mi spui că ai gătit asta special pentru mine!

—Ba da, răspunse Marilla. M—am gîndit că poate ai să vii flămîndă, după un drum atît de lung, şi ai avea nevoie de ceva apetisant. Grăbeşte—te să te dezbraci şi ne vom aşeza la cină, imediat cum soseşte şi Matthew. Mă bucur că te—ai întors, trebuie să recunosc. Ne—am simţit tare singuri, aici, fără tine, nu am mai petrecut niciodată patru zile mai lungi.

După cină, Anne se aşeză în faţa focului, între Matthew şi Marilla şi le povesti în amănunt cum petrecuse.

—M—am distrat grozav, încheie ea fericită, şi ştiu că asta va rămîne ca un moment remarcabil al vieţii mele. Dar cea mai frumoasă parte a fost întoarcerea acasă.

Capitolul XXX. SE ORGANIZEAZĂ CLASA SPECIALĂ

Marilla îşi puse lucrul jos, în poală, şi se rezemă de speteaza scaunului, îi obosiseră ochii şi îi trecu, vag, prin minte că ar trebui să—şi schimbe ochelarii data viitoare cînd va merge în oraş pentru că, în ultima vreme, ochii îi oboseau foarte repede.

Era aproape întuneric, deoarece înserarea mohorîtă de noiembrie învăluise Green Gables şi singura lumină din bucătărie venea dinspre flăcările roşii, care dansau în sobă.

Anne stătea pe covoraşul din faţa căminului, cu capul înfăşurat într—un turban, privind sclipirile cele vesele unde strălucirea a o sută de sori fusese distilată din buştenii de lemn de arţar. Citise, dar acum cartea îi alunecase pe podea şi visa, cu buzele întredeschise într—un zîmbet. Castele minunate din Spania se năşteau din ceţurile şi curcubeele fanteziei ei bogate. Aventuri minunate şi antrenante i se întîmplau în ţara ei de vis — aventuri din care ieşea întotdeauna triumfătoare şi niciodată nu era implicată în încurcături, ca cele din viaţa reală.

Marilla o privi cu o tandreţe pe care nu ar fi îndrăznit niciodată să o afişeze la lumina zilei sau în vreo altă lumină, mai puternică decît acest amestec blînd de umbre şi pîlpîiri de foc. Lecţia unei iubiri care ar fi putut fi recunoscută cu voce tare şi cu privirea deschisă, Marilla nu o putea învăţa. în schimb, învăţase să o iubească pe această fată subţire cu ochii cenuşii cu o profunzime şi o forţă care nu mai aveau nevoie să fie demonstrate. Se temuse, chiar, că atîta dragoste o va face să devină prea indulgentă. Avea sentimental incomod că era ceva mai degrabă păcătos să îţi dăruieşti, atît de intens, inima unei alte fiinţe omeneşti, în felul în care i se întîmplase ei cu Anne, şi poate că îşi impunea, ea însăşi, o pedeapsă inconştientă, fiind cu atît mai critică şi mai severă cu cît fata îi era mai dragă. Cu siguranţă, Anne însăşi nici nu avea idee cît de tare o iubea Marilla. Cîteodată, gîndea că Marilla era o persoană foarte greu de mulţumit, distantă şi neînţelegătoare. Dar întotdeauna îşi reprimase cu reproş asemenea gînduri, amintindu—şi ce îi datora Marillei.

—Anne, spuse Marilla brusc, Miss Stacy a fost pe la noi, în după—amiaza asta, cînd tu erai afară, cu Diana.

Anne se întoarse ca de pe cealaltă lume, cu o privire şi un oftat.

—Da? O, îmi pare rău că nu am fost acasă! De ce nu m—ai strigat, Marilla? Diana şi cu mine eram numai în Pădurea Bîntuită. Este foarte frumos acum prin pădure. Toate cele ale pădurii — ferigile şi frunzele de mătase şi boabele şi fructele — au plecat la culcare, ca şi cum cineva le—ar fi înfofolit, pînă la primăvară, într—o cuvertură de frunze uscate. Cred că treaba asta a făcut—o o zînă mică, cu o eşarfa ca un curcubeu, care a venit pe furiş, în ultima noapte cu lună plină. Diana nu prea este de acord cu asta. Nu a uitat încă ce tare a mustrat—o mama ei, pentru că şi—a închipuit fantome în Pădurea Bîntuită. A avut un efect foarte prost asupra imaginaţiei Dianei. I—a distrus—o. Doamna Lynde spune că Myrtle Bell este o persoană distrusă. Am întrebat—o pe Ruby Gillis dacă Myrtle este distrusă şi Ruby mi—a zis că da, pentru că soţul ei cel tînăr a părăsit—o. Ruby Gillis nu se gîndeşte decît la tineri şi, pentru ea, cu cît sînt mai în vîrstă, cu atît este mai rău. Tinerii stau foarte bine la locurile lor şi nu se face să îi cari peste tot şi să vorbeşti mereu despre ei, nu—i aşa? Diana şi cu mine ne—am gîndit foarte serios să ne promitem una alteia să nu ne căsătorim niciodată, să rămînem fete bătrîne şi să locuim împreună mereu. Diana încă nu s—a hotărît definitiv, pentru că se gîndeşte că ar fi frumos şi nobil să se căsătorească cu un tînăr răufăcător, sălbatic şi violent, pe care să îl aducă pe calea cea bună. Diana şi cu mine discutăm, acum, despre multe lucruri serioase, ştii. Ne dăm seama că sîntem cu mult mai mari decît eram înainte şi că nu se face să mai vorbim chestii copilăreşti. Este aşa un lucru serios să ai aproape paisprezece ani, Marilla. Miss Stacy ne—a luat cu ea miercurea trecută, jos, ia pîrîu, pe toate fetele trecute de treisprezece ani şi ne—a vorbit despre asta. Ne—a spus că trebuie să fim extrem de atente ce obiceiuri ne formăm şi ce idealuri căpătăm în anii adolescenţei, pentru că, atunci cînd vom ajunge la douăzeci de ani, caracterele noastre vor fi deja formate şi că acum ne construim fundamentul pentru întreaga noastră viaţă viitoare. Şi ne mai spunea că, dacă acest fundament nu este solid, nu vom putea construi pe el nimic de valoare. Diana şi cu mine am discutat referitor la asta, cînd ne întorceam de la şcoală. Ne simţeam cît se poate de serioase, Marilla. Ne—am hotărît să fim foarte atente, să ne formăm nişte obiceiuri respectabile, să învăţăm cît se poate de mult şi să fim pe cît de cuminţi şi de înţelepte putem, aşa încît, cînd vom ajunge la douăzeci de ani, caracterele noastre să fie formate corect. Este îngrozitor să te gîndeşti că vei avea douăzeci de ani, Marilla. Pari să fii atît de mare, de bătrîn. Dar de ce a venit Miss Stacy aici, azi după—amiază?

—Despre asta vreau să vorbesc cu tine, Anne, dacă m—ai lăsa să strecor şi eu măcar un cuvînt. A venit să—mi spună ceva despre tine.

—Despre mine?

Anne păru la început puţin speriată, după care se îmbujora şi exclamă:

—A, ştiu ce a vrut să—ţi spună. Am vrut eu să—ţi povestesc, Marilla, dar am uitat, pe cuvînt. Miss Stacy m—a prins că citeam Ben—Hur la şcoală, ieri după—amiază, cînd ar fi trebuit să studiez la istoria Canadei. Jane Andrews mi—a împrumutat cartea. Am început să o citesc în timpul pauzei de prînz şi am ajuns tocmai acolo unde începea cursa de care, cînd au început orele, înnebuneam de curiozitate să ştiu ce s—a întîmplat, deşi eram sigură că Ben—Hur urma să învingă, pentru că nu s—ar fi făcut o dreptate poetică dacă nu ar fi fost aşa, şi atunci mi—am deschis pe bancă istoria şi am citit Ben—Hur între bancă şi genunchi. Arătam ca şi cînd aş fi învăţat la istoria Canadei, ştii, dar de fapt eu citeam Ben—Hur. Eram atît de cufundată în lectură, că nici nu am auzit—o pe domnişoara Stacy venind printre bănci, pînă în clipa în care mi—am ridicat ochii şi am văzut că mă priveşte cu reproş. Nu—ţi pot spune cît de ruşine mi—a fost, Marilla, în special cînd am auzit—o pe Josie Pye chicotind. Miss Stacy mi—a luat cartea cu Ben—Hur, dar nu mi—a spus un cuvînt. M—a ţinut în clasă, în recreaţie, şi atunci a vorbit cu mine. Mi—a spus că am greşit foarte tare, în două privinţe. Mai întîi, din cauză că am pierdut un timp pe care ar fi trebuit să mi—l dedic învăţăturii, în al doilea rînd, din cauză că mi—am dezamăgit profesoara, încercînd să o fac să creadă că învăţam la istorie, cînd, de fapt, eu citeam o carte cu poveşti. Pînă în acel moment, Marilla, nu—mi dădusem seama că am făcut ceva care o putea dezamăgi. Am fost foarte şocată. Am plîns din tot sufletul şi am rugat—o pe Miss Stacy să mă ierte şi i—am promis că nu am să mai fac niciodată una ca asta. M—am oferit singură să mă pedepsesc şi să nu mă mai ating toată săptămîna de Ben—Hur, nici măcar ca să văd cum s—a terminat cursa de care. Dar Miss Stacy mi—a spus că ea nu—mi pretinde una ca asta şi că mă iartă, pur şi simplu. Aşa că, după toate astea, nu a fost prea frumos din partea ei că a venit să—ţi spună.

—Miss Stacy nu mi—a suflat un cuvînt despre toate astea, Anne, şi în tine vorbeşte acum numai o conştiinţă vinovată. Nu ar mai trebui să iei la şcoală cărţi cu poveşti. Oricum, citeşti şi aşa prea multe

romane. Cînd eram eu mică, nu mi se permitea nici măcar să mă uit la un roman.
—O, cum poţi să spui că Ben—Hur este un roman, cînd este aproape o carte religioasă? protestă Anne. Desigur că este cam prea palpitantă ca să fie citită duminicile şi o citesc numai în zilele lucrătoare. Să ştii că nu citesc nici o carte pe care Miss Stacy sau doamna Allan nu o găseşte potrivită pentru a fi citită de o fată de treisprezece ani şi nouă luni. Miss Stacy m—a pus să—i promit asta. M—a găsit odată citind o carte intitulată „Misterul sîngeros al casei bîntuite". Mi—o împrumutase Ruby Gillis şi, o, Marilla, era atît de fascinantă şi de sumbră. Mă făcea să—mi îngheţe sîngele în vine. Dar Miss Stacy mi—a spus că era o carte prostească şi nesănătoasă şi mi—a cerut să n—o mai citesc şi nici vreo alta la fel cu ea. Nu mi—a păsat prea tare că i—am promis să nu mai citesc alta la fel, dar a fost îngrozitor că a trebuit să dau cartea înapoi, fără să ştiu cum se termina. Dar dragostea mea pentru Miss Stacy a fost mai tare şi aşa am reuşit. Este o adevărată minune, Marilla, ce poţi face atunci cînd doreşti cu adevărat să fii pe placul cuiva.
—Ei, cred că am să aprind lampa şi am să mă apuc de lucru, zise Marilla. Văd clar că nu te interesează ce a avut Miss Stacy să ne zică. Eşti mai interesată de sunetul propriului tău glas, decît de orice altceva.
—O, ba da, Marilla, mă interesează, strigă Anne pocăită. Nu am să mai scot un sunet — nici unul. Vorbesc prea mult, dar să ştii că fac tot ce pot ca să scap de năravul ăsta şi deşi vorbesc atît de mult, cu toate astea, dacă ai şti cîte lucruri aş mai avea de zis şi de la care mă abţin, atunci m—ai crede cu adevărat. Acum te rog să—mi spui, Marilla.
—Ei bine, Miss Stacy vrea să organizeze o clasă formată din cei mai buni elevi ai ei, care doresc să se pregătească pentru examenul de admitere la Academia Reginei. Intenţionează să facă meditaţii cu ei, o oră după terminarea orelor. Şi a venit să ne întrebe, pe mine şi pe Matthew, dacă sîntem de acord să faci şi tu parte din acea clasă. Tu ce părere ai despre asta, Anne? Ai vrea să înveţi mai departe la Academie şi să te pregăteşti să devii profesoară?
—O, Marilla!
Anne se ridică în genunchi şi îşi împreună mîinile.
—Este visul vieţii mele! Vreau să zic, de şase luni încoace, de cînd Ruby şi cu Jane au început să vorbească despre admitere. Dar nu ţi—am spus nimic despre asta, pentru că m—am gîndit că ar fi complet inutil. Mi—ar plăcea foarte mult să devin profesoară! Dar nu ar fi teribil de scump? Domnul Andrews spune că pe el L—a costat o sută cinzeci de dolari să o înscriere pe Prissy acolo şi Prissy nu era o toantă la geometrie.
—Cred că nu ar trebui să—ţi faci griji din cauza asta. Atunci cînd Matthew şi cu mine ne—am hotărît să te creştem, am decis să facem pentru tine tot ce este mai bine, ca să—ţi oferim o educaţie cum se cuvine. Eu sînt de părere că o fată ar trebui să fie în stare să—şi cîştige singură existenţa, chiar dacă este sau nu nevoită să o facă. Tu întotdeauna vei avea căminul tău la Green Gables, atîta timp cît Matthew şi cu mine sîntem aici, dar nimeni nu poate şti ce se va întîmpla în lumea asta nesigură şi este mai bine să fii pregătită. Aşa că poţi intra în clasa specială pentru Academie, Anne.
—O, Marilla, îţi mulţumesc!
Anne îşi aruncă braţele, luînd—o pe Marilla de mijloc, şi o privi drept în faţă.
—Vă sînt extrem de recunoscătoare, ţie şi lui Matthew. Am să învăţ cît am să pot eu mai bine şi am să—mi dau toată silinţa să fiu o mîndrie pentru voi. Vă avertizez să nu vă faceţi prea multe speranţe cu mine la geometrie, dar vă asigur că la toate celelalte materii voi putea face faţă, dacă muncesc din greu.
—Sînt convinsă că te vei descurca foarte bine. Miss Stacy spune că eşti inteligentă şi silitoare.
Nici prin cap nu—i trecea Marillei să îi reproducă exact ceea ce Miss Stacy îi spusese despre ea. Ar fi însemnat să—i gîdile prea mult orgoliul.
—Acum nu trebuie să o iei şi tu ca o apucată şi să te omori cu cartea. Nu este nici o grabă. Nu vei da examen de admitere decît peste un an şi jumătate, de acum încolo. Dar este bine să o luăm din vreme ca să fii bine pregătită, aşa spune Miss Stacy.
—Am să fiu mai silitoare ca oricînd la lecţii, de acum încolo, spuse Anne fericită, pentru că voi avea un ţel în viaţă. Domnul Allan spune că oricine trebuie să aibă un ţel în viaţă, pe care să şi—l urmărească cu credinţă. Numai că trebuie să ne asigurăm să fie un ţel care merită atins. Eu aş spune că a deveni profesoară, cum este Miss Stacy, este un ţel care merită, tu nu crezi asta, Marilla? Cred că este o profesoară foarte nobilă.
Clasa specială fu organizată la timpul cuvenit. Gilbert Blythe, Anne Shirley, Ruby Gillis, Jane

Andrews, Josie Pye, Charlie Sloane şi Moody Spurgeon MacPherson făceau parte din ea. Diana Barry nu făcea parte, deoarece părinţii ei nu doreau să o trimită la Academia Reginei. Pentru, Anne, asta fu aproape o nenorocire. Din noaptea în care Minnie May avusese criza de anghina, ea şi cu Diana nu mai fuseseră separate în nimic. în prima seară, cînd clasa specială rămase, după ore, la şcoală, pentru meditaţii, cînd Anne o văzu pe Diana plecînd agale către casă, alături de ceilalţi, pe Poteca Mestecenilor şi prin Valea Violetelor, cu greu rămase în bancă şi se abţinu să nu alerge după prietena ei. I se puse un nod în gît şi se retrase în grabă, ascunzîndu—se în spatele cărţii de gramatică latină, pentru a nu i se vedea ochii plini de lacrimi. Pentru nimic în lume Anne nu ar fi vrut ca Gilbert Blythe sau Josie Pye să zărească acele lacrimi.

—Dar, o, Marilla, cînd am văzut—o pe Diana plecînd singură, mi s—a părut că am gustat amărăciunea morţii, după cum spunea domnul Allan, în predica de duminică, povesti ea nefericită în aceeaşi seară. M—am gîndit cît de minunat ar fi dacă şi Diana s—ar pregăti pentru admitere. Dar nu putem pretinde ca totul să fie perfect, în această lume imperfectă, după cum spunea doamna Lynde. Doamna Lynde nu este, întotdeauna, o persoană foarte plăcută, dar ce e al ei, e al ei — spune tot felul de lucruri mari şi adevărate. Cred că această clasă specială va fi ceva foarte interesant. Jane şi Ruby vor să studieze ca să devină profesoare. Este punctul culminant al ambiţiilor lor. Ruby spune că ea va preda numai doi ani, după care o să se retragă şi o să se mărite. Jane zice că ea o să—şi dedice întreaga viaţă profesiunii şi că n—o să se mărite niciodată—niciodată, pentru că atunci cînd eşti profesoară primeşti un salariu, dar de la un soţ nu primeşti nimic şi te bombăne cînd îl rogi să—ţi dea şi pentru tine ceva sau cînd îi ceri bani de unt. Cred că Jane vorbeşte din propria ei experienţă tristă, pentru că doamna Lynde zice că tatăl ei este un zgîrcit bătrîn şi un zgîrie—brînză. Josie Pye spune că vrea să meargă la colegiu doar de dragul educaţiei, pentru că ea n—o să fie nevoită să—şi cîştige existenţa. Spune că, desigur, altfel stă treaba cu orfanii care trăiesc din mila altora — ei trebuie să dea din coate. Moody Spurgeon vrea să devină pastor. Doamna Lynde spune că nici nu ar putea deveni altceva, cu un asemenea nume pe capul lui. Sper că nu este un lucru păcătos din partea mea, Marilla, dar numai gîndul că Moody Spurgeon va fi pastor mă face să rid. Este aşa un băiat caraghios, cu o faţă mare şi grasă, cu nişte ochi mici şi albaştri şi cu urechile clăpăuge. Dar poate că va arăta mai intelectual cînd va creşte mare. Charlie Sloane vrea să intre în politică şi să devină un membru al parlamentului dar doamna Lynde crede că n—o să reuşească niciodată una ca asta, pentru că toţi cei din familia Sloane sînt oameni cinstiţi şi numai lichelele intră astăzi în politică.

—Şi Gilbert Blythe ce vrea să se facă? întrebă Marilla, văzînd că Anne se pregăteşte să deschidă cartea cu Cezar.

—Habar n—am care sînt planurile de viaţă ale lui Gilbert Blythe, dacă are vreunele, spuse Anne dispreţuitoare.

Între Gilbert şi Anne era o rivalitate făţişă acum. Mai înainte, rivalitatea fusese,mai degrabă, de o singură parte, dar, în prezent, nu mai exista nici o îndoială că atît Gilbert cît şi Anne, fiecare dorea să ajungă primul din clasă. Erau nişte concurenţi pe potrivă, unul cu celălalt. Ceilalţi elevi ai clasei le recunoscuseră, tacit, superioritatea şi nici nu ar fi visat să se ia la întrecere cu ei.

Încă din ziua aceea de la iaz, cînd ea refuzase să—i asculte rugămintea şi să—l ierte, Gilbert, cu excepţia sus—amintitei rivalităţi, nu mai dădea nici un semn că ar fi fost conştient de existenţa Annei Shirley. Discuta şi se amuza cu celelalte fete, făcea schimb de cărţi şi de jocuri cu acestea, comenta lecţii sau planuri, cîteodată conducea pe cîte una acasă de la întrunirile de rugăciune de la Clubul Dezbaterilor. Dar pe Anne Shirley pur şi simplu o ignora şi Anne descoperise că nu este deloc plăcut să fii ignorat. în zadar afirma ea, aruncîndu—şi codiţele pe spate, că puţin îi pasă. Undeva, adînc, în sinea ei, inima sa feminină ştia că îi pasă, şi că, dacă i s—ar mai fi oferit încă o dată ocazia pe care o avusese la Lacul cu Ape Sclipitoare, altfel s—ar fi comportat. Se părea, că dintr—o dată, spre marea ei dezamăgire, vechiul resentiment pe care îl nutrise împotriva lui dispăruse şi dus era, tocmai acum, cînd avea mai multă nevoie de sprijinul lui puternic. în zadar încerca să—şi readucă în memorie fiecare amănunt, fiecare emoţie a acelei întîmplări memorabile, şi încerca să mai simtă din nou acea furie cotropitoare. Ziua aceea de la iaz fusese martora ultimelor sale zvîcniri. Anne îşi dăduse seama că uitase şi iertase, fără să—şi dea seama cum. Dar, de—acum, era prea tîrziu.

Cu toate acestea, însă, nici Gilbert Blythe, sau oricine altcineva, nici măcar Diana nu ar fi putut bănui cît de rău îi părea şi cît şi—ar fi dorit să nu fi fost atunci atît de mîndră şi de rea. Era hotărîtă să—şi „cufunde sentimentele în cea mai adîncă uitare". Se poate afirma cu tărie că o făcuse atît de bine, încît

Gilbert, care poate că nu era atît de indiferent pe cît ar fi vrut să pară, nu îndrăznea să spere că Annei i—ar fi păsat în vreun fel de dispreţul lui făţiş. Singura lui satisfacţie era să—l tachineze fără milă, continuu şi pe nedrept pe bietul Charlie Sloane.

Altfel, iarna a trecut, într—o suită de îndatoriri şi învăţături plăcute. Pentru Anne, zilele alunecară ca nişte mărgele aurii pe colierul anului. Era fericită, dornică de învăţătură, interesată. Erau lecţii de învăţat şi onoruri de cîştigat, cărţi minunate de citit, bucăţi noi de repetat pentru corul şcolii de duminică, după—amieze plăcute de petrecut la casa parohială, împreună cu doamna Allan. Apoi, înainte ca Anne să—şi dea bine seama, primăvara se întoarse din nou la Green Gables şi lumea înflori încă o dată.

Studiile îşi mai pierdură un pic din farmec. Elevii clasei speciale, rămaşi în şcoală după terminarea orelor, în timp ce ceilalţi cutreierau întinderile verzi, scurtăturile prin pajişti şi potecile pline de frunze uscate ale pădurii, priveau gînditori pe fereastră, găsind că verbele latine şi exerciţiile la franceză nu mai aveau aceeaşi sonoritate şi armonie ca în lunile îngheţate de iarnă. Chiar Anne şi cu Gilbert o lăsară mai moale şi deveniră mai indiferenţi. Profesoară şi elevi, cu toţii se bucurară cînd trimestrul luă sfîrşit şi zilele fericite ale vacanţei li se aşternură înainte.

—Aţi făcut treabă bună anul care a trecut, le spuse Miss Stacy în ultima seară, şi meritaţi o vacanţă bună şi amuzantă. Staţi cît puteţi de mult în aer liber şi încărcaţi—vă cu multă sănătate, energie şi ambiţie, pentru tot anul care va veni. El va hotărî soarta bătăliei — ştiţi — este ultimul an înainte de admitere.

—O să veniţi tot dumneavoastră anul viitor, Miss Stacy? întrebă Josie Pye.

Josie Pye nu se sfia niciodată să pună întrebări. In această situaţie, tot restul clasei îi fu recunoscător. Nimeni dintre ei nu ar fi îndrăznit să o întrebe una ca asta pe Miss Stacy, deşi cu toţii şi—ar fi dorit, deoarece se auzeau unele zvonuri alarmante de cîtva timp prin şcoală. Se auzise cum că Miss Stacy nu va mai veni la ei anul viitor, pentru că i se oferise un post la liceul din propriul ei district şi că l—ar fi acceptat. Clasa specială aştepta răspunsul cu sufletul la gură.

—Da, cred că voi veni, spuse Miss Stacy. M—am gîndit să plec la o altă şcoală, dar pînă la urmă, m—am hotărît să vin tot în Avonlea. Ca să vă spun drept, am prins atîta drag de elevii pe care îi am aici, încît mi—am dat seama că nu—i pot părăsi. Aşa că am să rămîn cu voi, pînă am să vă văd absolvenţi.

—Uraaa! strigă Moody Spurgeon.

Moody Spurgeon nu se mai lăsase niciodată dus de sentimente, aşa că, de atunci încolo, se îmbujora de ruşine timp de o săptămînă de cîte ori îşi aducea aminte.

—O, mă bucur atît de tare! spuse Anne cu ochii strălucindu—i. Dragă Miss Stacy, ar fi fost îngrozitor dacă nu aţi mai fi fost cu noi. Nu cred că aş mai fi fost în stare să—mi continui studiile, dacă ar fi venit un alt profesor.

Cînd Anne ajunse acasă în seara aceea, îşi aşeză toate cărţile de şcoală în cufărul cel mare din pod, îl încuie şi aruncă cheia în lada de la pat.

—Nu vreau nici măcar să văd o carte de şcoală în timpul vacanţei, îi spusese ea Marillei. Tot anul ăsta am învăţat cît am putut eu de mult şi m—am chinuit atîta la geometrie, încît am ajuns să ştiu pe de rost fiecare rînd din carte, chiar dacă literele sînt schimbate. Am obosit şi m—am săturat să fac numai lucruri rezonabile, aşa că o să—mi las imaginaţia să o ia razna toată vara. Nu trebuie să te sperii, Marilla. Am să o las să o ia razna numai între anumite limite. Dar vara asta vreau să mă distrez din plin, pentru

că s—ar putea să fie ultima vară în care voi mai fi fetiţă. Doamna Lynde spune că, dacă şi la anul am să continui să cresc în acelaşi ritm ca anul acesta, or să—mi trebuiască nişte fuste mai lungi. Spune că sînt toată numai picioare şi ochi. Iar cînd voi avea fuste lungi, voi simţi că trebuie să fiu demnă de ele şi mă voi purta în consecinţă. Mă tem că atunci nu se va mai cădea nici să mai cred în zîne. Aşa că vara asta am să cred în ele cu tot sufletul. Cred că vom avea o vacanţă foarte veselă. Ruby Gillis o să—şi serbeze ziua de naştere în curînd şi luna viitoare va fi picnicul şcolii de duminică şi concertul misionarilor. Iar domnul Barry ne—a promis că într—o seară o să ne ia, pe mine şi pe Diana, cu el, la hotelul din White Sands, şi că o să mîncăm acolo. Se serveşte masa acolo, seara, ştii asta. Jane Andrews a fost o dată, vara trecută, şi spune că este o privelişte ameţitoare să vezi luminile electrice şi florile şi doamnele în toalete frumoase. Pentru Jane a fost prima dată cînd a aruncat o privire în viaţa din înalta societate şi zice că nu o va uita cît timp va trăi.

Doamna Lynde trecu pe la ei în după—amiaza următoare,pentru a afla de ce lipsise Marilla de la întrunirea de joi a Societăţii de întrajutorare. Cînd Marilla lipsea de la adunările societăţii, toată lumea ştia că se întîmplase ceva rău la Green Gables.

—Matthew a avut probleme cu inima, explică Marilla, şi nu prea mi—a venit să—l las singur. O, da, acum se simte bine, dar are crize mai des decît înainte şi sînt îngrijorată din cauza asta. Doctorul spune că trebuie să aibă grijă să evite emoţiile. Asta este destul de simplu pentru că Matthew nu este omul care să ducă o viaţă agitată şi plină de emoţii. Niciodată nu a fost aşa. Dar trebuie să se menajeze şi să nu mai muncească atît de mult şi a—i spune lui Matthew să nu mai muncească este ca şi cînd i—ai spune să nu mai respire. Vino să—ţi laşi hainele, Rachel. Rămîi la ceai?

—Ei, pentru că te văd atît de neliniştită, am să rămîn, zise doamna Rachel, care nu avea nici cea mai mică intenţie să facă altceva.

Doamna Rachel şi Marilla se aşezară comod în salon, în timp ce Anne le aduse ceaiul şi făcu nişte biscuiţi fierbinţi, atît de pufoşi şi de albi, că puteau înfrunta chiar şi criticile doamnei Lynde.

—Trebuie să recunosc că Anne a devenit o fată pe cinste, recunoscu doamna Rachel, cînd Marilla o însoţea pe alee, la apusul soarelui. Probabil că îţi este de mare ajutor.

—Îmi este, răspunse Marilla, şi acum a devenit cu adevărat liniştită şi de încredere. Mă temeam că n—o să mai scape niciodată de zăpăceala aia a ei, dar a scăpat şi acum nu mă tem să mă încred în ea în orice privinţă.

—Nu aş fi crezut că o să evolueze aşa de bine, atunci, în prima zi, cînd am cunoscut—o, acum trei ani, zise doamna Rachel. Pe sufletul meu, nu pot uita ce ieşire a avut! Cînd am ajuns în seara aceea acasă, i—am spus lui Thomas, zic: „Ascultă tu la mine, Thomas, Marilla Cuthbert o să se căiască amarnic pentru pasul pe care L—a făcut!" Dar m—am înşelat şi mă bucur că este aşa. Eu nu sînt dintre acei oameni care nu pot să recunoască, atunci cînd fac o greşeală, Marilla. Nu, eu nu am fost niciodată aşa, slavă Domnului! Am judecat—o greşit pe Anne, dar nici nu este de mirare, pentru că nici nu am mai pomenit pe lume un drac de copil mai nebunatic decît a fost ea. Nici gînd să poţi aplica la ea regulile care mergeau la ceilalţi copii. Este o minune cum s—a putut schimba în bine, în ăştia trei ani, dar mai ales

felul în care arată. S—a făcut cu adevărat, o fată frumoasă, deşi eu nu mă dau în vînt după genul ăsta palid şi cu ochii mari. Eu prefer fetele mai rumene şi mai sănătoase, ca Diana Barry sau Ruby Gillis. Ruby Gillis este cu adevărat arătoasă. Dar nu ştiu cum, cînd Anne este împreună cu ele, deşi nu este nici pe jumătate la fel de frumoasă, le face să pară comune şi neterminate, cam cum arată florile acelea albe de iunie, cărora ea le zice narcise, faţă de bujorii mari şi roşii, asta e.

Capitolul XXXI.UNDE PÎRÎUL SE VARSĂ ÎN RÎU

Anne petrecuse o vară „pe cinste" şi se bucură de ea din tot sufletul. Ea şi Diana petrecură de minune în aer liber, redescoperind toate farmecele de pe Aleea îndrăgostiţilor, de la Bulboana Driadei şi Willowmere şi de pe insula Victoria. Marilla nu se împotrivi deloc hoinărelilor Annei. Medicul din Spencervale care venise în noaptea în care Minnie May făcuse criza de anghina o întîlnise pe Anne în casa unui pacient, într—o zi de început de vacanţă. O privise atunci cu atenţie, îşi ţuguiase buzele, clătinase din cap şi îi trimisese, un mesaj Marillei Cuthbert, mesaj care suna cam aşa:

—Ţineţi—vă fata aceea roşcată a dumneavoastră cît mai mult în aer liber, în timpul verii, şi nu o mai lăsaţi să pună mîna pe nici o carte, pînă nu se mai întremează puţin.

Acest mesaj o înspăimîntă îngrozitor pe Marilla. Citi în el avertismentul că Anne ar putea muri de tuberculoză, dacă nu i—ar da ascultare. Ca urmare, Anne petrecu cea mai însorită vară din viaţa ei, avînd toată libertatea de a se juca. Se plimbă, hoinări, culese fructe de pădure şi visă după pofta inimii. Iar cînd septembrie sosi din nou, era vioaie şi cu strălucirea în priviri, întremată, în aşa fel încît l—ar fi mulţumit pe medicul din Spencervale şi cu sufletul iarăşi plin de ambiţie şi de energie.

—Am o poftă de învăţat de de—abia aştept, declară ea, cînd îşi coborî cărţile din pod. Prietenele mele vechi şi credincioase, mă bucur să vă văd — chiar şi pe tine, geometrie. Am petrecut o vară minunată, Marilla, şi acum mă bucur că sînt gata să iau startul într—o cursă, după cum spunea domnul Allan, duminica trecută. Nu—i aşa că domnul Allan ţine nişte predici foarte frumoase? Doamna Lynde spune că face progrese cu fiecare zi ce trece şi că, în curînd, vom afla că o biserică de oraş o să pună gheara pe el, aşa că o să ne părăsească şi o să fim din nou nevoiţi să căutăm şi să creştem un pastor necopt. Dar eu ştiu de ce se gîndeşte ea dinainte la rău, tu ce zici, Marilla? Eu cred că ar trebui să ne bucurăm de domnul Allan cît de mult, atîta timp cît este la noi. Dacă aş fi bărbat, cred că m—aş face pastor. Un pastor poate avea aşa o influenţă bună dacă credinţa lui este puternică şi cunoştinţele lui teologice sînt sănătoase. Şi trebuie să fie minunat să predici frumos şi să—ţi impresionezi ascultătorii. De ce nu pot fi şi femeile pastori, Marilla? Am întrebat—o lucrul ăsta pe doamna Lynde, care a fost şocată şi a spus că ar fi ceva scandalos. Ea zice că s—ar putea să fie femei pastor în Statele Unite, chiar crede că sînt, dar că, slavă Domnului, noi, în Canada, nu am ajuns în stadiul ăsta încă şi speră că nici nu vom ajunge vreodată. Dar nu văd de ce. Eu cred că femeile ar fi nişte pastori minunaţi. Cînd este vreo activitate socială, sau o serbare la biserică sau un alt prilej pentru adunat fonduri, femeile trebuie să se implice şi să facă treaba asta. Sînt sigură ca doamna Lynde poate spune rugăciuni exact la fel de bine ca şi superintendentul Bell şi nu mă îndoiesc că ar putea chiar practica, dacă s—ar exersa un pic.

—Da, presupun că ar putea, răspunse Marilla sec. Şi aşa ţine prea multe predici neoficiale. Nimeni nu prea are posibilitatea să greşească în Avonlea, cu Rachel care supraveghează pe toată lumea.

—Marilla, spuse Anne dintr—un imbold de a se destăinui, aş vrea să—ţi spun ceva şi să te întreb ce părere ai despre asta. Mă îngrijorează teribil, duminicile după—amiaza în special, cînd mă gîndesc la lucrul ăsta. Eu vreau cu adevărat să fiu bună şi atunci cînd sînt cu tine, sau cu doamna Allan sau cu Miss Stacy o vreau mai mult decît oricînd. Aş vrea ca tot ce fac să vă fie pe plac şi să mă aprobaţi. Dar în special atunci cînd sînt cu doamna Lynde, mi se pare că sînt foarte păcătoasă şi îmi vine să fac exact lucrurile pe care ea spune că nu ar trebui să le fac. Simt o tentaţie irezistibilă să le fac. Tu din ce cauză crezi că mă simt eu aşa? Crezi că sînt într—adevăr rea şi degenerată?

Marilla privi dubios pentru un moment. După care o pufni rîsul.

—Dacă tu eşti aşa, atunci cred că şi eu sînt la fel ca tine, Anne, pentru că Rachel are, deseori, acelaşi efect şi asupra mea. Cîteodată mă gîndesc că ar avea o influenţă mai bună după cum spui, dacă nu ar mai pisa atîta oamenii ce să facă şi cum să facă. Ar trebui să se dea o lege împotriva pisatului. Dar nu ar trebui

să vorbesc aşa. Rachel este o bună creştină şi intenţiile ei sînt bune. Nu este un suflet mai bun decît ea în Avonlea şi niciodată nu se dă în lături de la muncă.

—Mă bucur că şi tu simţi la fel, spuse Anne, categorică. Asta mă încurajează. De acum n—o să—mi mai fac afîtea griji. Dar mă tem că—mi rămîn alte motive de îngrijorare. Tot îmi vin în minte altele şi altele — lucruri care te lasă complet derutată, ştii. De—abia reuşeşti să te linişteşti într—o privinţă că apare alta, imediat. Sînt atîtea lucruri la care trebuie să te gîndeşti şi asupra cărora trebuie să decizi, atunci cînd începi să creşti mare. Nu e lucru uşor să fii om mare, nu—i aşa? Dar cînd am asemenea prieteni cum sînteţi tu şi Matthew şi doamna Allan şi Miss Stacy, ar trebui să cresc mare fără probleme şi sînt sigură că ar fi numai vina mea dacă nu aş reuşi. Simt că este o mare responsabilitate, pentru că nu am decît o singură ocazie. Dacă nu cresc mare ca lumea, nu mai am posibilitatea să mă întorc înapoi şi să o iau de la început. Am crescut doi inci în vara asta, Marilla. Domnul Gillis m—a măsurat la serbarea lui Ruby. Sînt atît de bucuroasă că mi—ai făcut rochia cea nouă mai lungă! Rochia asta verde închis este foarte frumoasă şi ai fost atît de drăguţă că i—ai făcut şi volan! Sigur, ştiu că nu era neapărat necesar, dar volanele sînt aşa la modă, în toamna asta, şi Josie Pye are volane pe toate rochiile. Ştiu că voi putea învăţa mai bine, din cauza rochiei ăsteia. In sinea mea, mă voi simţi foarte bine din cauza volanului.

—Atunci va folosi la ceva că ţi l—am făcut, recunoscu Marilla.

Miss Stacy se întoarse la şcoala din Avonlea, unde îşi găsise toţi elevii, din nou dornici de învăţătură. Mai ales cei din clasa specială erau gata de marea bătălie, pentru că la capătul acestui an, care de—abia începea, se întrezărea acea încercare a sorţii numită „examen de admitere", la gîndul căruia li se făcea tuturor inima cît un purice. Şi dacă nu reuşeau?! Gîndul acesta o hăituia pe Anne, în orele de veghe ale iernii, inclusiv în după—amiezele de duminică, îndepărtînd cu totul celelalte probleme de ordin moral şi religios. în visele sale urîte, Anne se vedea citind nefericită lista candidaţilor admişi la examenul de admitere, unde numele lui Gilbert Blythe era încununat în frunte, iar al ei nu apărea deloc.

Cu toate acestea, fu o iarnă frumoasă, plină şi care zbură ca vîntul. Munca la şcoală era interesantă, rivalitatea din clasă la fel de captivantă ca şi altădată. Noi universuri ale gîndirii, ale simţirii şi visării, cîmpuri proaspete, fascinante, neexplorate ale cunoaşterii păreau să se deschidă sub ochii lacomi ai Annei.

Dealuri privesc de după dealuri
Şi Alpii pe Alpi se ridică.

În mare parte, aceasta i se datora îndrumării pline de tact, de atenţie şi cu vederi largi a domnişoarei Stacy. Îşi lăsa elevii să exploreze, să gîndească şi să descopere singuri şi îi încuraja să iasă de pe cărările vechi şi bătute, la un mod care o şocă pe doamna Lynde, ca şi pe inspectorii şcolari, cărora orice inovaţii faţă de metodele bine stabilite li se păreau dubioase.

În afara studiilor, Anne îşi îmbogăţi activitatea pe plan social, deoarece Marilla, amintindu—şi de sfatul doctorului din Spencervale, nu se mai opunea la ieşirile ocazionale. Clubul Dezbaterilor care prospera dădu mai multe concerte. Avură loc vreo două petreceri, aproape ca de oameni mari. Şi mai fură plimbări cu sania şi partide de patinaj, berechet.

Între timp, Anne crescu, înălţîndu—se cu aşa o repeziciune încît, într—o bună zi, cînd stăteau una lîngă cealaltă, Marilla descoperi că fata se făcuse mai înaltă decît ea.

—Vai, Anne, cît ai crescut! spuse ea, fără să—i vină a crede.

Oftă, odată cu aceste cuvinte. într—un anume fel, Marilla regreta incii în plus ai Annei. Copilul pe care învăţase să—l iubească se evaporase, nu se ştie cînd, şi în urma sa, îi lăsase alături această fată înaltă, cu ochi serioşi, de cinsprezece ani, cu sprîncene gînditoare şi căpşorul ridicat într—o poziţie mîndră. Marilla iubea fata la fel de tare pe cît iubise copilul, dar era conştientă de sentimentul ciudat că pierduse ceva. In acea seară, după ce Anne plecă împreună cu Diana la întrunirea de rugăciune, Marilla rămase singură în amurgul îngheţat şi îşi permise slăbiciunea de a plînge. Matthew care sosi cu un felinar o văzu şi o privi cu atîta consternare, încît Marilla începu să rîdă printre lacrimi.

—Mă gîndeam la Anne, explică ea. A crescut atît de mare — şi probabil că iarna viitoare va pleca de lîngă noi. O să—mi lipsească grozav.

—O să poată veni deseori pe—acasă, o încuraja Matthew, pentru care Anne rămăsese şi avea să rămînă, pentru totdeauna, fetiţa cea mică şi vioaie, pe care o adusese acasă de la Bright River, în acea seară de iarnă, cu patru ani înainte. Pînă atunci, o să se construiască şi calea ferată pînă la Cramody.

—Dar nu va fi acelaşi lucru ca acum, cînd o avem tot timpul aici, cu noi, suspină Marilla cu tristeţe, hotărîtă să se bucure de voluptatea durerii neconsolate. Dar voi, bărbaţii, nu aveţi cum să înţelegeţi treburile astea!

În Anne se petrecură şi alte schimbări, nu mai puţin adevărate ca schimbările fizice. Unul dintre ele era faptul că devenise mult mai liniştită. Poate că gîndea mult şi visa la fel ca întotdeauna, dar cu siguranţă, vorbea mai puţin. Marilla observă şi comentă şi acest lucru.

—Nu mai vorbeşti nici pe jumătate la fel de mult cum o făceai înainte, Anne, şi nici nu mai foloseşti atît de multe cuvinte mari. Ce ţi s—a întîmplat?

Anne se înroşi în obraji şi rîse uşor. îşi lăsă cartea şi privi visătoare afară, pe fereastră, unde mugurii mari şi roşii ai plantelor agăţătoare erau gata să plesnească, sub mîngîierea soarelui de primăvară.

—Nu ştiu, nu—mi mai vine să mai vorbesc atît de mult, spuse ea, frecîndu—şi gînditoare bărbia cu degetul arătător. Parcă este mai bine să gîndeşti în sinea ta lucruri care îţi sînt dragi şi să le păstrezi în suflet, ca pe o comoară. Nu mi—ar plăcea ca ceilalţi să rîdă sau să se minuneze de ele. Nici nu—mi vine să spun vorbe mari. Aproape că este păcat, tocmai acum, cînd am crescut destul de mare ca să le pot spune. în unele privinţe este plăcut să fii mare, dar nu este aşa cum m—aş fi aşteptat eu, Marilla. Sînt atît de multe lucruri de învăţat, de făcut şi de gîndit, că nu—ţi mai rămîne timp pentru vorbe mari. în afară de asta, Miss Stacy spune că cele scurte şi simple sînt mult mai puternice. Ne pune să ne scriem toate lucrările pe cît de simplu posibil. A fost greu la început. Eram atît de obişnuită să mă încarc cu toate cuvintele deosebite şi mari pe care le puteam găsi — şi găseam, nu glumă! Dar acum m—am dezobişnuit de ele şi văd că este mai bine.

—Ce s—a întîmplat cu Clubul vostru de povestiri? Nu te—am mai auzit de multă vreme vorbind despre el.

—Clubul povestirilor nu mai există. N—am mai avut timp de el — şi oricum cred că începuserăm să ne saturăm de el. Era o prostie să tot scriem despre dragoste şi crime şi despre răpiri şi mistere. Miss Stacy ne mai pune, cîteodată, să scriem cîte o povestire, ca să ne mai exersăm la compunere, dar nu ne lasă să scriem despre alte lucruri decît cele care se pot petrece în Avonlea şi în vieţile noastre. Ne face o critică foarte aspră şi ne pune şi pe noi să ne criticăm propriile lucrări. Nici nu aş fi crezut că o compunere de—a mea are atîtea greşeli, pînă ce nu am început să mi le caut eu singură. Mi—a fost aşa ruşine, că am vrut să mă las pentru totdeauna, dar Miss Stacy m—a încurajat şi mi—a zis că pot învăţa să scriu corect numai dacă mă obişnuiesc să îmi fiu eu însămi cel mai exigent critic. Asta şi încerc să fac.

—Mai sînt doar două luni pînă la admitere, spuse Marilla. Crezi că ai să te descurci?

Anne se cutremură.

—Nu ştiu. Cîteodată cred că da, că totul va fi bine — după care mi se face teribil de frică. Am învăţat din greu şi Miss Stacy ne—a îndrumat cu foarte mare atenţie. Cu toate astea, s—ar putea să nu reuşim. Fiecare dintre noi are cîte o piatră de încercare. Pentru mine, asta este geometria — bineînţeles — pentru Jane, latina, pentru Ruby şi Charlie, algebra şi pentru Josie, aritmetica. Moody Spurgeon zice că simte prin oase că o să pice la istoria Angliei. Miss Stacy o să ne dea în iunie un test la fel de greu ca cel pe care va trebui să—l susţinem pentru admitere şi o să ne noteze cu aceeaşi severitate, ca să ne facem o idee. Aş vrea să se termine totul cît mai repede, Marilla. Mă obsedează. Cîteodată mă trezesc în mijlocul nopţii şi mă întreb ce m—aş face dacă n—aş intra.

—Ce să faci, să continui şcoala anul viitor şi să încerci din nou, zise Marilla, fără să—şi facă probleme.

—Nu cred că aş îndura una ca asta. Ar fi aşa o ruşine să pic, mai ales dacă Gil — dacă ceilalţi — intră. Iar eu sînt atît de emotivă în timpul unei ascultări, că s—ar putea să stric totul. Mi—aş fi dorit să am şi eu nervii Janei Andrews. Nimic nu o impresioanează.

Anne oftă şi îşi desprinse cu greu privirile din vraja lumii de primăvară, a zilei ce—şi lua rămas bun, cu o adiere albastră, pentru a şi le îngropa din nou, cu hotărîre, în carte. Vor mai veni şi alte primăveri, dar, dacă nu reuşea la examenul de admitere, Anne simţea că nu îşi va mai putea niciodată reveni, pentru a se bucura de ele.

Capitolul XXXII.LISTA CANDIDAŢILOR ADMIŞI

Cu ultima zi din luna iunie, anul şcolar se încheie şi o dată cu el se încheie şi şederea domnişoarei Stacy la şcoala din Avonlea. Anne şi Diana plecară în acea seară acasă, cît se poate de triste. Ochii roşii şi batistele ude erau dovada grăitoare că discursul de adio al domnişoarei Stacy fusese cel puţin la fel de emoţionant ca şi cel al domnului Philips, cu trei ani înainte. Diana se întoarse să mai privească o dată clădirea şcolii de la picioarele dealului de molid şi oftă adînc.
—Pare ca şi cum toate s—ar sfîrşi, nu—i aşa? spuse ea decepţionată.
—Tu n—ar trebui să te simţi nici pe jumătate la fel de rău ca mine, spuse Anne, căutînd în zadar un colţişor uscat de batistă. Ai să te întorci aici anul viitor, dar eu mă tem că am părăsit pentru totdeauna şcoala mea cea veche şi dragă — asta dacă am noroc.
—Nu va mai fi acelaşi lucru. Miss Stacy nu va mai fi profesoară, nu vei mai fi tu şi probabil nici Jane şi Ruby. Va trebui să stau singură în bancă, pentru că nu aş suporta să am vreo altă colegă de bancă, în afară de tine... O, ce vremuri frumoase am trăit împreună, nu—i aşa, Anne? Este îngrozitor cînd te gîndeşti că s—au terminat.
Două lacrimi mari se rostogoliră de—a lungul nasului Dianei.
—Dacă ai vrea să te opreşti odată din plîns, atunci aş putea—o face şi eu, o imploră Anne. Cum îmi pun la loc batista, cum te văd că smiorcăi şi trebuie să mi—o scot din nou. După cum spune doamna Lynde: „Dacă nu poţi fi veselă, fii pe cît de veselă poţi". în fond, s—ar putea chiar să mă întorc înapoi aici, la toamnă. Ăsta este unul dintre momentele cînd ştiu că nu voi reuşi să intru. Au devenit îngrijorător de dese.
—Cum, dar te—ai descurcat de minune la testul domnişoarei Stacy.
—Da, dar genul ăsta de examinare nu mă face să fiu nervoasă. Cînd mă gîndesc la examenul adevărat, nici nu ştii cum mi se strînge inima de spaimă. Sînt numărul treisprezece pe listă şi Josie Pye spune că este aşa norocos! Eu nu sînt superstiţioasă şi ştiu că nu are nici o importanţă, cu toate astea, mi—aş fi dorit să nu fiu numărul treisprezece.
—Aş fi vrut să vin cu tine acasă, zise Diana. Nu—i aşa că ar fi plăcut? Dar cred că trebuie să toceşti în fiecare seară.
—Nu. Miss Stacy ne—a spus să îi promitem că nu o să mai deschidem o carte. Ea zice că asta nu ar face decît să ne obosească şi să ne zăpăcească şi că ar trebui, mai bine, să ne plimbăm pe afară, să nu ne mai gîndim la examen şi să ne culcăm cu toţii devreme. Este un sfat bun, dar cred că va fi greu de urmat. Sfaturile bune aşa ar trebui să fie, zic eu. Prissy Andrews mi—a povestit că ea, înainte de examen, a stat şi a tocit în fiecare seară, pînă noaptea tîrziu, şi luasem hotărîrea să stau şi eu cel puţin cît ea. Ce drăguţ din partea mătuşii tale, Iosefina, să mă lase să stau la ea, la Beechwood, cît sînt în oraş!
—Ai să—mi scrii cît ai să fii plecată, nu—i aşa?
—Am să—ţi scriu marţi seara, să—ţi povestesc cum s—a desfăşurat prima zi, îi promise Anne.
—Miercuri am să stau la pîndă la oficiul poştal, se jură Diana.
Anne plecă la oraş în lunea următoare, iar miercuri, Diana pîndi la oficiul poştal, după cum se înţeleseseră, şi primi scrisoarea:

„Draga mea Diana
(îi scria Anne),

Este marţi seara şi îţi scriu din biblioteca de la Beechwood. Noaptea trecută mi—a fost tare urît singură în cameră şi mi—aş fi dorit să fii şi tu cu mine. Nu am putut învăţa, pentru că îi promisesem domnişoarei Stacy să nu fac asta, dar mi—a fost la fel de greu să mă abţin să nu—mi deschid cartea de istorie, cum îmi era pe vremuri greu să mă abţin de la citit poveşti înainte să îmi termin lecţiile.

În dimineaţa asta, Miss Stacy a venit să mă conducă la Academie şi, în drum, am trecut şi pe la Jane, Ruby şi Josie, să le luăm şi pe ele. Ruby m—a pus să îi ating palmele şi erau reci ca gheaţa. Josie mi—a spus că arătam ca şi cînd nu aş fi închis un ochi şi că nu crede că aş putea ţine ritmul la cursul unui profesor, chiar de ar fi să intru. Mai am chiar şi acum perioade sau momente cînd îmi dau seama că nu am făcut mari progrese în încercarea de a o plăcea pe Josie Pye!

Cînd am ajuns la Academie, erau acolo o mulţime de elevi, strînşi din toate colţurile insulei. Prima persoană pe care am văzut—o a fost Moody Spurgeon, stînd pe trepte şi bolborosind ceva în barbă. Jane L—a întrebat ce Dumnezeu face, iar el i—a răspuns că repetă tabla înmulţirii, iar şi iar, ca să îşi calmeze nervii şi să aibă milă de el să nu—l mai întrerupă, pentru că, dacă se mai opreşte, va fi atît de

înspăimîntat că o să uite tot ce a ştiut vreodată şi că numai tabla înmulţirii reuşeşte să îl menţină în limite normale.

Cînd am fost împărţiţi pe săli, Miss Stacy a trebuit să ne lase singuri. M—am aşezat cu Jane în bancă şi Jane ara atît de calmă şi de adunată, că am invidiat—o. Buna şi raţionala noastră Jane, nici gînd să aibă nevoie de tabla înmulţirii! Mă întrebam dacă arătam aşa cum mă simţeam şi dacă se auzeau prin clasă bătăile inimii mele. După care a venit un domn şi a început să ne împartă colile pentru proba la limba engleză,Mi—au îngheţat mîinile şi m—a luat deodată cu ameţeală, cînd mi—am primit foaia. Pentru o clipă, care a fost îngrozitoare, Diana, m—am simţit ca acum patru ani, cînd am întrebat—o pe Marilla dacă puteam rămîne la Green Gables. După care totul s—a limpezit în mintea mea şi inima a început să—mi bată din nou — uitasem să—ţi spun că între timp îmi stătuse inima în loc! — pentru că mi—am dat seama că pot, totuşi, să fac cîte ceva cu foaia aceea.

La prînz, am plecat acasă, la masă şi ne—am întors după—amiaza, pentru proba la istorie. întrebările la istorie au fost destul de grele şi m—am încurcat îngrozitor la date. Cu toate acestea, cred că m—am descurcat destul de bine, pentru astăzi. Dar, vai, Diana, mîine este geometria şi cînd mă gîndesc la ea, trebuie să—mi pun în funcţie toată voinţa ca să nu deschid

Euclid. Dacă aş şti că tabla înmulţirii m—ar putea ajuta cît de cît, cred că aş fi în stare să mi—o repet de acum şi pînă mîine dimineţă.

În seara asta, am mers să le vizitez pe celelalte fete. Pe drum, m—am întîlnit cu Moody Spurgeon, care bîntuia primprejur. Zicea că ştie deja că a picat la istorie, că s—a născut ca să fie o ruşine pentru părinţii lui şi va pleca mîine dimineaţă, cu primul tren. Că oricum, i—ar fi mai uşor să se facă tîmplar decît pastor. L—am încurajat şi l—am convins să rămînă pînă la sfîrşit, pentru că nu ar fi corect faţă de Miss Stacy să procedeze altfel. Uneori, îmi doresc să fi fost şi eu băiat, dar cînd l—am văzut pe Moody Spurgeon, m—am bucurat că sînt fată şi că nu sînt sora lui.

Ruby era în plină isterie, cînd am ajuns la ea, la pensiune. Tocmai descoperise o greşeală înfiorătoare în teza de la engleză. Cînd şi—a mai revenit, am mers în oraş şi ne—am luat îngheţată. Cît ne—am fi dorit să fii şi tu cu noi!

O, Diana, dacă proba la geometrie s—ar termina odată! Dar, după cum ar spune doamna Lynde, soarele tot va răsări şi va apune, chiar de ar fi ca eu să pic sau nu la geometrie. Este adevărat, dar nu prea încurajator. Cred că nu aş putea îndura să pierd examenul!

A ta devotată, Anne"

Proba la geometrie, ca şi toate celelalte, se termină la timpul cuvenit şi Anne se întoarse acasă, vineri seara, cam obosită, dar cu un aer de triumf moderat. Diana era la Green Gables la sosirea ei şi se întîlniră ca şi cînd ar fi fost despărţite ani de zile.

—Draga şi vechea mea prietenă, ce bine că te—ai întors! Mi se pare că au trecut ani de cînd ai plecat şi, Anne, cum te—ai descurcat?

—Destul de bine, cred, la toate, în afară de geometrie. Nu ştiu dacă am reuşit sau nu, dar am aşa un presentiment că nu am reuşit, de mi se face pielea găinii. Vai, ce bine că m—am întors! Green Gables este locul cel mai iubit şi mai frumos din lume.

—Şi ceilalţi ce au făcut?

—Fetele spun că ştiu că nu vor intra, dar eu cred că au făcut destul de bine. Josie zicea că la geometrie a fost atît de uşor că şi un copil de zece ani putea rezolva problemele. Moody Spurgeon încă mai crede că a greşit la istorie şi Charlie că a greşit la algebră. Dar nu ştim încă nimic sigur şi nici nu vom şti, pînă ce nu se afişează lista cu cei admişi. Asta nu se va întîmpla înainte de vreo două săptămîni. Nu ştiu cum am să pot trăi două săptămîni, într—o asemenea tensiune! Aş vrea să mă pot culca şi să dorm, pînă cînd se dau rezultatele.

Diana ştia că ar fi fost inutil să o întrebe ce făcuse Gilbert Blythe, aşa că spuse veselă:

—Ai să intri fără probleme, nu—ţi mai face atîtea griji.

—Mai bine nu intru deloc decît să nu fiu undeva sus, în fruntea listei, izbucni Anne, de unde Diana deduse că succesul ar fi fost amar şi incomplet dacă nu ar fi ieşit înaintea lui Gilbert Blythe.

Cu acest gînd în minte, Anne se concentrase la maximum pe toată durata examenului. La fel făcuse şi Gilbert Blythe. Se întîlniseră şi trecuseră pe stradă unul pe lîngă celălalt de nu ştiu cîte ori, fără să dea vreun semn că s—ar fi recunoscut. Anne îşi ridicase, de fiecare dată, capul puţin mai sus, dorindu—şi

cinstit să se fi împrietenit atunci cu Gilbert dar sperînd şi mai mult, să îl întreacă la examen. Ştia că tot tineretul din Avonlea aştepta cu sufletul la gură să vadă care dintre ei doi va ieşi primul. Ştia chiar că Jimmy Glover şi Ned Wright făcuseră pariu în privinţa asta şi că Josie Pye spusese că nu avea nici o şansă să i—o ia înainte lui Gilbert. Simţea că nu ar fi îndurat umilinţa, în caz că nu ar fi reuşit.

Dar mai avea încă un motiv, mai nobil, pentru care îşi dorea să fie în fruntea listei, şi anume de dragul lui Matthew şi a Marillei — în special al lui Matthew care îi destăinuise convingerea lui că „va bate toată insula". Asta, simţea Anne, ar fi fost o nebunie să spere chiar şi în cele mai îndrăzneţe vise ale ei. Dar îşi dorea fierbinte să se numere măcar printre primii zece de pe listă, pentru a putea vedea ochii castanii şi blînzi ai lui Matthew strălucind de mîndrie, în faţa reuşitei ei. Aceasta ar fi fost o dulce recompensă pentru toată munca ei grea, pentru că săpase cu răbdare pe cîmpul cel arid şi fără de imaginaţie al ecuaţiilor şi conjugărilor.

După ce se scurseră cele două săptămîni, Anne începu să „pîndească" şi ea oficiul poştal, în compania înnebunită a lui Jane, Ruby şi Josie, pentru a deschide cu mîini tremurătoare şi reci paginile cotidienelor din Charlottetown simţind o strîngere de inimă la fel de rea ca şi cea pe care o simţiseră în săptămîna de examene. Charlie şi Gilbert nu erau nici ei deasupra acestor lucruri, dar Moody Spurgeon se ţinea cu hotărîre deoparte.

—Nu am curajul să merg acolo şi să citesc ziarul cu sînge rece, îi spuse el Annei. Am să aştept pînă în momentul în care o să vină cineva să îmi spună dacă am fost admis sau nu.

După ce trecură trei săptămîni, fără ca lista celor admişi să fie publicată, Anne simţi că, într—adevăr, nu mai putea rezista de încordare. Pofta de mîncare îi dispăru şi interesul în treburile zilnice din Avonlea scăzu considerabil. Doamna Lynde considera că era un lucru normal, atîta timp cît un conservator era consilierul pentru educaţie şi se ocupa de toate astea. Iar Mathhew, observînd paloarea şi indiferenţa Annei şi paşii care o purtau tîrîş către casă, în fiecare după—amiază, începu să îşi pună foarte serios problema dacă nu era cazul să voteze şi el cu liberalii la următoarele alegeri.

Dar, într—o seară, ştirile sosiră. Anne stătea la fereastra sa deschisă, uitînd pentru un timp de suferinţele examenului şi de grijile acestei lumi, îmbătată de frumuseţea apusului de vară înbălsămat de respiraţia florilor din grădină, şi de adierea ce foşnea şi fremăta prin frunzişul plopilor. Spre răsărit, deasupra brazilor, cerul se împurpurase uşor, reflectînd culoarea opusului şi Anne se întreba, visătoare, dacă aşa arăta duhul culorilor, cînd o zări pe Diana care cobora dealul printre brazi, alergînd în zbor, traversînd podul şi urcînd panta, cu un ziar fluturîndu—i în mînă.

Anne sări brusc în picioare, ştiind imediat dinainte ce conţinea ziarul. Lista candidaţilor admişi! Capul i se învîrti şi inima începu să—i bată de—i spărgea pieptul. Nu era în stare să facă un pas. I se păru că a trecut o oră pînă ce Diana sosi, grăbită, pe hol şi dădu buzna în cameră, fără să bată măcar la uşă, atît de emoţionată era.

—Anne, ai intrat, strigă ea, ai intrat prima — tu şi cu Gilbert, amîndoi — la egalitate — dar numele tău este primul. O, sînt atît de mîndră!

Diana azvîrli ziarul pe masă şi pe ea însăşi se azvîrli pe patul Annei, gîfîind, la capătul puterilor, incapabilă să mai spună ceva. Anne aprinse lampa, consumînd vreo duzină de chibrituri, pînă ce fu în stare să ducă operaţia la bun sfîrşit, cu mîinile care îi tremurau. După care înhaţă ziarul. Da, fusese admisă; numele ei se afla chiar în capul listei de două sute de elevi. Era un moment pentru care merita să trăieşti!

—Eşti nemaipomenită, Anne, spuse Diana într—un suflet, suficient refăcută ca să se ridice şi să vorbească, deoarece Anne, fascinată şi cu ochii ficşi, nu scosese un sunet. Tata a adus ziarul de la Bright River acum nici zece minute — a sosit cu trenul de după—amiază, ştii tu, altfel ziarul nu ar fi ajuns la noi decît mîine dimineaţă cu poşta. Cînd am văzut lista de admitere, am mîncat—o, pur şi simplu. Aţi intrat cu toţii, fiecare dintre voi, chiar şi Moody Spurgeon, deşi are notă mică la istorie, Jane şi Ruby s—au descurcat binişor — sînt în prima jumătate, la fel şi Charlie. Josie a trecut la limită, la diferenţă de trei sutimi, dar ai să vezi că o să—şi dea nişte aere, de parcă ea ar fi în frunte. Nu—i aşa că Miss Stacy o să fie încîntată? O, Anne, cum este cînd îţi vezi numele în fruntea unei liste dintr—astea? Eu cred că aş înebuni de fericire. Şi aşa am cam înebunit, pe cînd tu eşti rece şi calmă, ca o seară de primăvară.

—Sînt cam ameţită pe dinăuntru, spuse Anne. Aş avea să spun vreo sută de lucruri, dar nu—mi pot găsi cuvintele. Nu aş fi visat şi, cu toate astea, da, o singură dată! Mi—am permis să mă gîndesc la asta o singură dată. „Cum ar fi dacă aş reuşi prima?" cam cu frică, ştii, pentru că mi se părea aşa un orgoliu şi

atît de puţin probabil, ca şi cum m—aş fi gîndit că pot ajunge să conduc eu insula. Scuză—mă o clipă, Diana. Trebuie să alerg chiar acum pe cîmp, să îi spun şi lui Matthew. Apoi o voi lua în sus, pe drum, să le duc vestea cea bună şi celorlaţi.

Se grăbiră către fîneaţa din spatele hambarului, unde Matthew aduna fînul în snopi şi norocul făcu ca Marilla să fie şi ea acolo, de vorbă cu doamna Lynde, la gardul dinspre drum.

—O, Matthew, exclamă Anne, am fost admisă şi am intrat prima—una dintre primii! Nu sînt încrezută pentru asta, sînt recunoscătoare.

—Mmmm, vezi, ţi—am spus eu, zise Matthew privind cu încîntare lista admişilor. Am ştiut că îi poţi bate uşor pe toţi.

—Te—ai descurcat destul de bine, trebuie să recunosc, Anne, spuse şi Marilla, încercînd să îşi ascundă mîndria, de ochii critici ai doamnei Rachel. Dar buna doamnă spuse din toată inima:

—Cred şi eu că s—a descurcat bine şi departe de mine să neg aşa ceva. Eşti un exemplu pentru prietenii tăi, Anne, şi sîntem cu toţii foarte mîndri de tine, asta e!

În noaptea aceea, Anne, care petrecuse o seară foarte plăcută într—o discuţie serioasă cu doamna Allan, la casa parohială, îngenunche cu blîndeţe lîngă fereastra deschisă pe care se strecura o rază verde de lună, şi murmură o rugăciune de mulţumire şi de speranţă, care îi venea drept din inimă. Era în aceasta recunoştinţa pentru trecut şi rugămintea supusă pentru viitor. Iar cînd adormi, pe perna sa cea albă, visele îi fură atît de frumoase şi de strălucitoare, pe cît şi—ar fi putut dori o fată.

Capitolul XXXIII.SPECTACOLUL DE LA HOTEL

—Să—ţi pui neapărat rochia albă de organdi, Anne, o sfătui Diana decisă.

Erau împreună în camera de la mansarda de la răsărit. Afară, de abia amurgise, cu o frumoasă culoare galben—verzuie pe cerul albastru fără strop de nor. O lună mare şi rotundă, adîncindu—şi încetişor lucirea palidă într—un argintiu aprins, stătea agăţată deasupra Pădurii Bîntuite. Aerul era plin de sonorităţile calde ale verii — ciripitul păsărilor somnoroase, adieri furişe, voci şi rîsete îndepărtate. Dar în camera Annei oblonul era tras şi lampa aprinsă, deoarece se gătea pentru un eveniment important.

Mansarda de la răsărit era un loc cu totul diferit de ceea ce fusese în noaptea aceea, cu patru ani înainte, cînd Anne simţise cum goliciunea ei neospitalieră îi îngheaţă măduva spinării şi sufletul. Schimbările pătrunseseră, încetul cu încetul, iar Marilla le acceptase resemnată, pînă ce camera ajunse cel mai cald şi plăcut cuib pe care şi l—ar Fi putut dori o tînără.

Covorul pluşat, cu trandaFiri roz şi draperiile de mătase roz din viziunile Annei nu se materializaseră niciodată. Dar visele ei ţinuseră pasul cu vîrsta şi probabil că nici nu şi le regreta pe cele vechi. Podeaua era acoperită cu un frumos covor împletit şi perdelele care îndulceau fereastra înaltă şi fluturau în bătaia hoinară a brizei erau artistic lucrate dintr—o frumoasă muselină verde deschis. Pereţii nu erau tapisaţi în brocart auriu şi argintiu, ci cu o hîrtie în culoarea gingaşă a florilor de măr, şi erau împodobiţi cu cîteva picturi bune dăruite Annei de către doamna Allan. FotograFia domnişoarei Stacy ocupa locul de cinste şi Anne îşi făcuse o datorie de onoare din a păstra mereu flori proaspete pe consola de sub ea. în această seară, un mănunchi de crini albi parfumau uşor camera cu o mireasmă de vis. Nu exista acolo „mobilă de mahon" dar era o bibliotecă vopsită în alb încărcată cu cărţi, un balansoar tapisat, din răchită, o măsuţă de toaletă cu volănaşe de muselină albă, o oglindă ciudată, cu ramă aurită, cu îngeraşi bucălaţi şi ciorchini vineţii pictaţi pe arcada de deasupra ei, oglindă care înainte stătea în camera de oaspeţi. Mai era acolo un pat jos şi alb.

Anne se îmbrăca, pentru ca să meargă la un spectacol, la hotelul din White Sands. Oaspeţii îl organizaseră ca să ajute spitalul din Charlottetown şi, în acest scop, vînaseră orice talent amator disponibil de prin împrejurimi, pentru a participa. Bertha Sampson şi Pearl Clay, din corul baptist de la White Sands, fuseseră solicitate să cînte în duet. Milton Clark din Newbridge urma să dea un recital de vioară. Winnie Adella Blair din Cramody cînta o baladă scoţiană şi Laura Spencer din Spencervale cu Anne Shirley din Avonlea trebuiau să recite.

Cum ar fi spus Anne mai de mult, era „un moment important al vieţii ei" şi era foarte plăcut impresionată. Matthew era în al nouălea cer de mîndrie recunoscătoare datorită onoarei care i se făcea

Annei lui şi nici Marilla nu era departe, cu toate că nu ar fi recunoscut asta nici moartă. Continua să spună sus şi tare că nu se cuvine ca nişte tineri să umble brambura prin hoteluri, fără o persoană responsabilă care să—i supravegheze.

Anne şi Diana urmau să meargă cu Jane Andrews şi fratele acesteia, Billy, în trăsurica lor de două locuri. Mai multe fete şi băieţi din Avonlea veneau şi ei. Era aşteptat un grup de vizitatori de la oraş şi, după concert, participanţilor urma să li se pregătească un supeu.

—Chiar crezi că rochia de organdi ar fi cea mai potrivită? întrebă Anne neliniştită. Nu mi se pare la fel de frumoasă ca cea de muselină albastru—înflorat — şi nici nu este la fel de modernă.

—Dar îţi stă atît de bine! zise Diana. Este atît de moale, şi volanele se mulează aşa frumos. Muselina este ţeapănă şi te face să pari prea îmbrăcată. Dar cea de organdi îţi vine ca turnată.

Anne oftă şi se supuse. Diana începuse să îşi facă reputaţie pentru gustul deosebit în materie de îmbrăcăminte şi sfatul ei pe asemenea teme era foarte apreciat. Ea însăşi arăta foarte drăguţ în seara aceea, într—o rochie din cel mai frumos roz, de care Anne nu s—ar fi putut apropia niciodată. Dar nu avea nici un rol în spectacol, aşa că aspectul ei era de mai mică importanţă. Toate eforturile se concentraseră asupra Annei, care se jura că, pentru a face cinste celor din Avonlea, trebuie să fie îmbrăcată, pieptănată şi împodobită în aşa fel încît să poată fi chiar pe placul reginei.

—Mai trage de volanul ăla un pic — aşa. Lasă—mă să—ţi leg eu eşarfa. Acum pantofii. Am să—ţi împletesc părul în două cozi groase şi am să le prind împreună, la jumătate, cu o fundă mare, albă — nu, nu—ţi trage nici măcar o buclă pe frunte — lasă—mă pe mine. Nimic nu—ţi vine mai bine din toate pieptănăturile, Anne. Chiar doamna Allan spune că arăţi ca o madonă cînd ţi—l faci aşa, cu cărare. Am să—ţi prind trandafiraşul ăsta alb chiar după ureche. Mai era unul singur la mine în grădină şi l—am păstrat pentru tine.

—Să—mi pun şi colierul de perle? întrebă Anne. Mathew mi L—a adus săptămîna trecută de la oraş şi ştiu că i—ar face plăcere să mă vadă puitîndu—l.

Diana îşi ţuguie buzele, îşi înclină capul într—o parte, judecă şi, în final, se pronunţă în favoarea perlelor care fura, prin urmare, puse la gîtul fragil şi alb ca laptele al Annei.

—Este ceva atît de stilat în tine, Anne, zise Diana cu o admiraţie lipsită de invidie. Ţii capul sus cu aşa măreţie! Ăsta este genul tău. Eu sînt o plinuţă. Totdeauna m—am temut să nu devin aşa, dar acum îmi dau seama că asta este şi cred că va trebui să mă împac cu ideea.

—Dar ai aşa nişte gropiţe, spuse Anne zîmbind şi privind cu afecţiune chipul plin de viaţă, atît de apropiat de al ei. Tare drăguţe gropiţe, ca nişte urme pe smîntînă. Eu mi—am pierdut speranţa de a mai avea gropiţe în obraji. Visul meu cu gropiţe nu va mai deveni realitate. Dar mi s—au împlinit atîtea alte vise, că nu am de ce mă plînge. Sînt gata acum?

—Gata—gata, o asigură Diana, cînd Marilla îşi făcu apariţia în cadrul uşii. O siluetă ascuţită, cu părul mai cărunt decît pe vremuri, cu nu mai puţine unghiuri, dar cu un chip mai blînd. Intră şi priveşte—o şi tu pe artista noastră, Marilla. Nu—i aşa că arată bine?

Marilla scoase un sunet, ceva între pufnit şi mormăit.

—Arată îngrijită şi cum trebuie. Îmi place felul ăsta de pieptănătură. Dar cred că o să—şi nenorocească rochia, mergînd în trăsură pînă acolo, prin praf şi umezeală, şi mi se pare cam prea subţire pentru serile astea. *Organdi—ul* este oricum o chestie inutilă pe lumea asta şi aşa i—am spus şi lui Matthew cînd i L—a cumpărat. Dar nu mai are nici un rost să—i mai spun ceva lui Matthew acum. Au trecut vremurile cînd îmi asculta sfatul, acum îi cumpără în neştire Annei tot felul de lucruri şi vînzătorii din Cramody ştiu că pot să—i plaseze orice. Numai să—i spună că ceva este drăguţ şi modern, că Matthew şi pune banii jos. Ai grijă să—ţi păzeşti fusta de roţi, Anne, şi pune—ţi haina groasă pe tine.

După care, Marilla coborî scările, gîndindu—se cu mîndrie cît de frumoasă putea să fie Anne, cu

„O rază de lună pe fruntea—ncoronată"

şi regretînd că nu putea merge şi ea la spectacol pentru a o auzi pe fată cum recită.

—Mă întreb dacă nu este cu adevărat cam umed pentru rochia asta, spuse Anne îngrijorată.

—Nici un pic, răspunse Diana, deschizînd oblonul. Este o noapte splendidă şi n—o să fie nici un strop de umezeală. Uită—te numai la clarul ăsta de lună.

—Mă bucur atît de tare că fereastra mea dă către răsărit, spuse Anne, îndreptîndu—se spre Diana. Este aşa o minune să vezi cum vine dimineaţa de peste dealurile acelea lungi strălucind printre vîrfurile ascuţite ale brazilor! Fiecare dimineaţă este altfel şi mă simt ca şi cum mi—aş scălda sufletul în baia

soarelui de dimineaţă. O, Diana, cămăruţa asta îmi este atît de dragă! Nu ştiu cum am să trăiesc fără ea, de luna viitoare, cînd voi pleca la oraş.
—Nu mai vorbi despre plecare în seara asta, o rugă Diana. Nici nu vreau să mă gîndesc la aşa ceva, pentru că mă face nefericită şi în seara asta vreau să mă simt bine. Ce ai să reciţi, Anne? Ai emoţii?
—Deloc. Am recitat de atîtea ori în public, încît nu—mi mai pasă deloc. M—am hotărît să spun „Jurămîntul fecioarelor". Este foarte patetică. Laura Spencer o să recite o poezie comică, dar eu prefer să îi fac pe oameni să plîngă, nu să rîdă.
—Şi dacă te bisează, ce ai să mai reciţi?
—Nici prin gînd n—o să le treacă să mă biseze, se luă Anne în zeflemea, nu fără a avea unele speranţe secrete că va fi, totuşi, bisată şi se şi vedea povestindu—i a doua zi lui Matthew, dimineaţa, la micul dejun. Uite—i pe Billy şi pe Jane — se aud roţile. Haide.

Billy Andrews insistă ca Anne să meargă pe banca din faţă, alături de el, şi ea urcă acolo, cam fără să vrea. Ar fi preferat să stea în spate, cu fetele, unde ar fi putut să flecărească şi să rîdă după pofta inimii. Cu Billy nu prea puteai discuta şi nici rîde. Era un băiat de douăzeci de ani, mare şi gras, cu o faţă rotundă şi lipsită de expresie şi căruia îi lipsea dureros darul conversaţiei. Dar o admira enorm pe Anne şi se umfla în pene la gîndul că va merge pînă la White Sands cu această siluetă subţire şi dreaptă alături de el.

Anne, tot întorcîndu—se să vorbească peste umăr cu fetele şi adresîndu—i, din cînd în cînd, cîte un cuvînt, din politeţe, lui Billy — care rînjea şi chicotea şi nu putea găsi niciodată o replică înainte să fie prea tîrziu — reuşi, cu toate acestea, să se bucure de călătorie. Era o noapte special făcută pentru bucurie. Drumul era plin de şarete, toate îndreptîndu—se către hotel, şi hohotele de rîs cristaline răsunau de—a lungul lui. Cînd ajunseră, hotelul era de sus şi pînă jos o feerie de lumini. Fură întîmpinaţi de către doamnele din comitetul de organizare, dintre care una o conduse pe Anne către cabinele artiştilor. Culisele erau pline cu membrii Clubului Simfonic din Charlottetown, între care Anne se simţi, dintr—o dată, ruşinoasă şi înspăimîntată şi provincială. Rochia ei, care în mansarda de la răsărit păruse atît de elegantă şi de frumoasă, acum părea simplă şi comună — prea simplă şi comună, gîndi ea, printre toate acele mătăsuri şi dantele care străluceau şi foşneau în jurul ei. Ce era colierul ei de perle false în comparaţie cu diamantele doamnelor mari şi arătoase de lîngă ea? Şi cît de sărăcăcios trebuie că părea trandafiraşul ei alb, pe lîngă acele flori de seră pe care le purtau celelalte. Anne îşi scoase pălăria şi haina şi se aşeză, nefericită, într—un colţişor. S—ar fi dorit înapoi, în camera sa albă de la Green Gables.

Dar fu încă şi mai rău pe scena sălii celei mari de la hotel, unde se găsi, la un moment dat. Luminile electrice o orbeau, parfumurile şi murmurele o ameţeau. Şi—ar fi dorit să fie jos, printre spectatori, alături de Jane şi Diana, care păreau că se distrează grozav acolo, în spate. Ea stătea înghesuită între o doamnă planturoasă în mătase roz şi o fată înaltă, cu priviri dispreţuitoare, cu rochie de dantelă albă. Doamna cea trupeşă îşi întorcea cîteodată ochii, pentru a o privi prin ochelari, pînă ce Anne, sătulă să mai fie măsurată din cap pînă în picioare în acest fel, simţi că îi vine să ţipe în gura mare. Iar fata în dantelă albă vorbea cu cealaltă vecină, aşa încît Anne o auzi, despre „ţopîrlanii" şi „frumoasele de la ţară", din public, anticipînd, apatică şi moale, cum se va „amuza" pe seama manifestărilor de talent local, din program.

Din nefericire pentru Anne, o artistă profesionistă locuia la hotel şi acceptase să recite. Era o femeie mlădioasă şi cu ochii negri, într—o minunată şi sclipitoare rochie cenuşie, ţesută parcă din raze de lună, cu pietre preţioase la gît şi în părul său negru. Avea o voce foarte modulată şi o extraordinară expresivitate. Publicul intră în delir în faţa declamaţiei ei. Anne, uitînd de ea însăşi şi de nefericirile ei de moment, ascultă fascinată, cu ochii sclipitori. Dar cînd recitarea luă sfîrşit, îşi ascunse dintr—o dată faţa între palme. Nu se mai putea ridica să recite, după ce auzise asta — niciodată. Gîndise vreodată că ştie să recite? O, dacă ar fi înapoi la Green Gables!

Tocmai în acel moment nepotrivit, îşi auzi numele strigat. Nu se ştie cum, Anne — fără să observe mica tresărire vinovată de surpriză a fetei în dantelă albă, şi care nici nu ar fi înţeles complimentul subtil conţinut în ea — se ridică în picioare şi se îndreptă, ameţită, către partea din faţă a scenei. Era atît de palidă, încît Diana şi Jane, jos, printre spectatori, îşi strînseră una celeilalte mîna, compătimind—o tulburate.

Anne era pradă unui trac copleşitor. Cît de des apăruse ea în public, niciodată nu avusese parte de o asemenea audienţă faţă de care numai privind—o, energiile ei se blocau complet. Totul era atît de

straniu, de sclipitor, de ameţitor — rîndurile de doamne în rochii de seară, chipurile critice, întreaga atmosferă de bogăţie şi cultură din jurul ei. Totul era foarte diferit de băncile simple de la Clubul Dezbaterilor, pline cu chipurile familiare şi amabile ale prietenilor şi vecinilor. Oamenii aceştia, gîndi ea, vor fi nişte critici nemiloşi. Poate că şi ei, ca şi fata în rochie de dantelă albă, anticipau distracţia de pe urma eforturilor ei „rustice". Se simţea fără speranţă, ruşinată, fără scăpare şi nefericită. Genunchii îi tremurau, inima îi palpita şi o slăbiciune îngrozitoare o cuprinsese. Nu mai putea scoate un cuvînt şi, în momentul următor ar fi fugit de pe scenă, în ciuda umilinţei care ştia că nu o va mai părăsi niciodată dacă făcea una ca asta.

Dar, dintr—odată, ochii săi care priveau, mari şi înfricoşaţi, către spectatori, îl zăriră pe Gilbert Blythe departe, în fundul sălii, lăsat pe spate, cu un zîmbet pe faţă — zîmbet care Annei i se păru victorios şi batjocoritor, în realitate, nici nu era vorba de aşa ceva. Gilbert zîmbea admirînd doar, în general, toată situaţia, şi în special efectul produs de silueta zveltă şi albă a Annei şi a chipului ei expresiv şi spiritualizat, pe fundalul de palmieri. Josie Pye, pe care o adusese cu şareta, stătea alături de el şi faţa ei era cu siguranţă şi victorioasă şi batjocoritoare. Dar Anne nu o văzu pe Josie şi nici nu i—ar fi păsat dacă ar fi văzut—o. Inspiră adînc şi îşi azvîrli cu mîndrie capul, iar curajul şi hotărîrea o străbătură, ca un şoc electric. Nu avea să se dea bătută în faţa lui Gilbert Blythe. Nu—l va lăsa niciodată să rîdă de ea, niciodată, niciodată! Teama şi nervozitatea se evaporară. îşi începu recitarea şi vocea ei clară, dulce răsună pînă în cel mai îndepărtat colţ al sălii, fără să tremure sau să şovăie. îşi restabilise complet stăpînirea de sine şi, ca o reacţie la starea aceea treribilă de slăbiciune, recită cum nu o mai făcuse niciodată. Cînd termină, sala izbucni în ropote sincere de aplauze. Anne, care se îndreptase către locul ei, roşind de sfială şi încîntare, se trezi cu mîinile apucate viguros şi scuturate de doamna cea trupeşă, în mătase roz.

—Draga mea, a fost splendid, pufăi aceasta. Am plîns ca un copil, pe cuvîntul meu. Uite, te bisează, te vor înapoi!

—O, nu mă pot întoarce, spuse Anne, zăpăcită. Totuşi trebuie să mă duc, altfel Matthew va fi dezamăgit. El mi—a spus că voi fi bisată.

—Atunci nu—l dezamăgi pe Matthew, spuse doamna roz, rîzînd.

O Anne zîmbitoare, îmbujorată şi cu ochii limpezi se întoarse şi oferi o scurtă reprezentaţie amuzantă, care captă din nou atenţia publicului. Restul serii fu pentru ea un mic triumf.

Cînd spectacolul luă sfîrşit, doamna cea roz şi planturoasă — care era nevasta unui milionar american — o luă sub aripa ei şi o prezentă la toată lumea. Şi toată lumea fu foarte drăguţă cu Anne. Artista profesionistă, doamna Evans, veni să vorbească cu ea şi îi spuse că avea o voce încîntătoare şi că îşi „interpretase" foarte frumos numerele. Chiar şi fata în dantelă albă îi făcu un compliment cu voce fără vlagă. Supeul avu loc în marea sală de mese, frumos decorată. Diana şi Jane fuseseră şi ele invitate să ia parte, din moment ce veniseră împreună cu Anne, dar Billy nu putu fi găsit nicăieri, deoarece se făcuse nevăzut, înspăimîntat de moarte de o asemenea invitaţie. Totuşi, cînd totul luă sfîrşit şi fetele ieşiră vesele, sub lumina calmă şi albă a lunii, el le aştepta afară. Anne inspiră profund şi privi către cerul limpede de deasupra crengilor întunecate ale brazilor.

Era atît de bine să fii din nou afară, în tăcerea pură a nopţii! Cît de măreţ, de liniştitor şi de minunat era totul, cu murmurul mării şi stîncile care coborau, ca nişte uriaşi neclintiţi străjuind ţărmurile fermecate.

—Vai, ce bine m—am distrat, oftă Jane, cînd se îndepărtară. Mi—aş dori să fiu şi eu o americană bogată, să—mi petrec toată vara într—un hotel, să port bijuterii şi rochii decoltate şi să mănînc îngheţată şi salată de pui în fiecare zi lăsată de Dumnezeu! Sînt sigură că ar fi cu mult mai plăcut decît să predai într—o şcoală. Anne, ai recitat pur şi simplu nemaipomenit, deşi, la început, m—am temut că n—ai să mai începi niciodată. Cred că ai fost mai bună chiar decît doamna Evans.

—O, nu, nu mai spune lucrul ăsta, Jane, spuse Anne iute, pentru că este o prostie. N—aş putea fi mai bună decît doamna Evans, ştii şi tu, pentru că ea este o profesionistă iar eu sînt doar o elevă de şcoală, cu ceva talent la recitări. Eu sînt mulţumită numai dacă văd că oamenii mă plac şi pe mine puţin.

—Am un compliment pentru tine, Anne, zise Diana. Cel puţin aşa cred eu, că este un compliment, avînd în vedere tonul cu care a fost rostit. Măcar în parte, aşa este. Era un american care stătea în spatele meu şi al Janei — arăta atît de romatic, cu ochii negri ca nişte cărbuni şi părul negru. Josie Pye spune că este un artist renumit şi că verişoara mamei ei, de la Boston, este căsătorită cu un bărbat care i—a fost coleg de şcoală. Ei bine, l—am auzit spunînd — nu—i aşa, Jane? — „Cine este fata de pe scenă, cu părul acela

splendid, Tizian? Este o persoană pe care mi—ar plăcea să o pictez." Chiar aşa, Anne. Dar, oare, ce o fi însemnînd păr Tizian?
—Ca să spun mai pe—nţeles, este vorba de roşu, rîse Anne. Tizian a fost un pictor foarte renumit căruia îi plăcea să picteze femei cu părul roşu.
—Ai văzut ce diamante puteau să poarte doamnele acelea? oftă Jane. Erau pur şi simplu ameţitoare. Vouă nu v—ar plăcea să fiţi bogate, fetelor?
—Sîntem bogate, spuse Anne răspicat. Avem şaisprezece ani, cu toată viaţa înaintea noastră, sîntem fericite ca nişte regine şi toate avem imaginaţie, mai mult sau mai puţin. Priviţi numai către mare, fetelor — toată numai argint la suprafaţă — şi închipuiţi—vă şi lucrurile care nu se văd. Nu ne—am mai putea bucura atît de tare de frumuseţea ei, dacă am avea milioane de dolari şi riviere de diamant. N—aş face schimb cu nici una dintre femeile acelea, chiar de aş putea. V—ar plăcea să fiţi şi voi ca fata aceea în dantelă albă, să aveţi toată viaţa o figură acră ca şi cînd v—aţi fi născut cu spatele la lume? Sau ca doamna în roz, aşa drăguţă şi bună cum este ea, dar atît de grasă şi de îndesată, de nu mai are nici un pic de siluetă? Sau chiar ca doamna Evans, cu acea privire tristă—tristă? Cred că a fost teribil de nefericită în viaţa ei, dacă are o asemenea privire. Ştii că nu ţi—ar place asta, Jane Andrews!
—Nu ştiu foarte precis, zise Jane, care nu prea părea convinsă. Cred că nişte diamante pot aduce mare mîngîiere unui om.
—Ei bine, mie nu mi—ar plăcea să fiu altcineva decît eu însămi, chiar dacă ar fi să rămîn toată viaţa mea nemîngîiată de diamante, declară Anne. Sînt mulţumită să fiu Anne de la Green Gables, cu colierul meu de perle artificiale. Ştiu că Matthew mi L—a dăruit cu atîta dragoste, cît nu pot cuprinde toate bijuteriile Doamnei Roz.

Capitolul XXXIV.O ELEVĂ LA ACADEMIA REGINEI

Următoarele trei săptămîni la Green Gables fură foarte pline, deoarece Anne trebuia să se pregătească să plece la Academie şi erau o grămadă de lucruri de cusut, multe de discutat şi de aranjat. Trusoul Annei era bogat şi frumos, pentru că Matthew avusese grijă de asta şi, de această dată, Marilla nu mai făcuse nici o obiecţie la nimic din ceea ce se cumpăra sau propunea. Mai mult decît atît, într—o seară, urcă în camera Annei cu braţele pline cu un material verde deschis.

—Anne, uite aici ceva drăguţ, să—ţi faci o rochie uşoară. Nu cred că aveai neapărată nevoie, ai şi aşa o grămadă de lucruri frumoase. Dar mi—am închipuit că, poate, ar fi bine să ai ceva cu totul special, în caz că eşti invitată să ieşi undeva, seara, în oraş, la o recepţie sau aşa ceva. Am auzit că Jane şi Ruby şi Josie şi—au făcut „rochii de seară" cum zic ele, şi nu aş vrea să rămîi mai prejos decît ele. Am rugat—o pe doamna Allan să vină cu mine în oraş, ca să mă ajute să alerg materialul, săptămîna trecută, şi am să o aduc pe Emily Gillis să ţi—o facă. Emily are just şi o măiestrie inegalabilă.
—O, Marilla, este minunat, zise Anne. Iţi mulţumesc foarte mult. Nu cred că ar trebui să fii atît de drăguţă cu mine. Mă face ca în fiecare zi să—mi fie tot mai greu să plec.
Rochia cea verde fu cusută cu atîtea cute, volănaşe şi tighele cîte permiseseră gustul lui Emily. Anne o îmbrăcă, într—o seară, pentru Matthew şi Marilla, şi le recită „Jurămîntul fecioarei", la bucătărie. Pe cînd îi privea chipul strălucitor şi însufleţit şi mişcările graţioase, gîndurile Marillei merseră înapoi, la seara cînd Anne sosise la Green Gables, şi în amintire i se renăscu imaginea acelui copil ciudat şi înspăimîntat, în rochiţa ridicolă din sifon galben—maroniu, a cărei inimă frîntă se putea citi în ochii plini de lacrimi. Această amintire aduse lacrimi şi în ochii Marillei.
—Ai văzut că recitarea mea te—a făcut să plîngi, Marilla? spuse Anne bucuroasă, aplecîndu—se pentru a depune o sărutare uşoară, ca o aripă de fluture, pe obrazul bătrînei doamne. Asta numesc eu victorie, cu adevărat.
—Nu, nu plîngeam din cauza poeziei, zise Marilla, care s—ar fi dispreţuit să se lase cuprinsă de o asemenea slăbiciune din cauza unei „chestii poetice". Nu m—am putut abţine să nu mă gîndesc la fetiţa care erai tu, Anne. Mi—aş fi dorit să rămîi o fetiţă mică, cu toate obiceiurile tale neobişnuite. Acum ai crescut mare şi ai să pleci. Şi arăţi atît de înaltă, de stilată, de... de... diferită în rochia asta nouă — ca şi cum nu ai mai aparţine deloc de Avonlea — şi m—am întristat cînd m—am gîndit la toate astea.

—Marilla!

Anne se aşeză în poala cadrilată a Marillei, îi luă faţa ascuţită între palme şi o privi adînc şi cald în ochi.

—Nu m—am schimbat deloc — nu tocmai. Doar am luat de colo şi am pus dincolo. Dar eu cea adevărată — dinăuntru — sînt exact la fel. Nu are nici o importanţă unde mă duc, sau cît de tare mă schimb în exterior, in inima mea, voi rămîne întotdeauna aceeaşi Anne a ta cea mică, cea care vă iubeşte pe tine şi pe Matthew şi dragul Green Gables din ce în ce în ce mai tare, cu fiecare zi a vieţii ei.

Anne îşi lipi obrazul tînăr şi proaspăt de cel ofilit al Marillei şi întinse o mînă ca să mîngîie umărul lui Matthew. Marilla şi—ar fi dorit mult, în clipa aceea să fi avut talentul Annei de a—şi exprima sentimentele. Dar firea şi obiceiurile o învăţaseră altfel şi nu putu decît să—şi ia strîns fata în braţe şi să şi—o ţină cu tandreţe la piept, dorindu—şi să nu trebuiască să o mai lase niciodată să plece.

Matthew cu o umezeală dubioasă în ochi, se ridică şi ieşi pe uşă. Afară, sub stelele de pe cerul albastru al nopţii de vară, străbătu agitat curtea, către poarta de sub plopi.

—Mmmm, da, cred că nu a fost prea tare răsfăţată, murmură el mîndru. Cred că, pînă la urmă, nu am făcut atît de rău că mi—am mai băgat şi eu nasul, din cînd în cînd. Este deşteaptă şi drăguţă şi iubitoare, de asemenea, ceea ce este chiar mai mult decît toate celelalte. A fost o binecuvîntare pentru noi şi nu a fost pe lume greşeală mai fericită şi mai norocoasă decît cea pe care a făcut—o doamna Spencer — dacă a fost vorba de noroc. Eu nu prea cred în lucruri dintr—astea. Mai degrabă, cred că a fost Providenţa Divină, pentru că Cel Atotputernic a văzut că aveam nevoie de ea.

Dar veni şi ziua în care Anne trebui să plece la oraş. Ea şi cu Matthew o porniră, într—o dimineaţă frumoasă de septembrie, după o despărţire plină de lacrimi, de Diana şi una fără lacrimi şi practică, de Marilla — cel puţin de partea celei din urmă. Dar, după plecarea Annei, Diana îşi uscă lacrimile şi merse la un picnic, pe plajă, cu unii dintre verii ei de la Cramody, unde se strădui să se distreze cît se poate de bine; în timp ce Marilla, se adînci cu înverşunare în muncă fără rost, şi o ţinu aşa toată ziua, cu una dintre cele mai rele şi amare dureri în suflet — acea durere care arde şi chinuie şi nu poate fi spălată de lacrimi. Iar în aceeaşi noapte, Marilla se duse la culcare, cu sentimentul acut şi nefericit că în camera dinspre est, de la capătul coridorului, nu mai locuia nici un suflet tînăr şi plin de viaţă şi nu se mai auzea nici o respiraţie domoală. îşi îngropa faţa între perne şi plînse de dragul fetei, cu o pasiune şi nişte hohote care o făcură, mai tîrziu, cînd se mai linişti, să se gîndească ce rău este să te ataşezi, atît de tare, de un alt seamăn al tău, născut în păcat.

Anne şi restul elevilor din Avonlea sosiră în oraş tocmai la timp pentru a se grăbi să ajungă la Academie. Prima zi se desfăşură plăcut, într—un vîrtej de emoţii, de întîlniri cu alţi copii, de a învăţa să îi cunoască pe profesori din vedere, de a fi împărţiţi şi organizaţi pe clase. Anne se înscrise pentru diplomă Clasa întîi, fiind sfătuită să facă aşa de către Miss Stacy. Gilbert Blythe hotărî să facă la fel. Aceasta însemna să obţină diploma de profesor într—un singur an, în loc de doi, dacă reuşeau. Dar mai însemna o muncă mult mai grea şi mai asiduă. Jane, Ruby şi Josie, Charlie şi Moody Spurgeon, fără a fi tulburaţi de ambiţii, se mulţumiră să se înscrie pentru diplomă Clasa a doua. Anne simţi un junghi de singurătate, cînd se trezi, stingheră într—o clasă, alături de alţi cinzeci de elevi dintre care nu—i cunoştea pe nici unul, în afară de băiatul acela înalt, cu părul castaniu, de cealaltă parte a clasei. Şi faptul că îl cunoştea în felul în care îl cunoştea nu o ajuta prea mult, cugetă ea pesimistă. Cu toate acestea, era, fără îndoială, bucuroasă că erau în aceeaşi clasă. Vechea rivalitate putea fi continuată şi Anne nici nu—şi imagina cum s—ar fi descurcat fără ea.

„Nu m—aş simţi bine dacă n—ar mai exista rivalitatea dintre noi, gîndi ea. Gilbert pare foarte hotărît. Cred că de pe acum şi—a pus în cap să cîştige medalia de aur. Ce bărbie interesantă are! Nu mai observasem asta înainte. Mi—aş fi dorit ca şi Jane şi Ruby să fie cu mine în clasă. Cu toate astea, cred că nu am să mă simt ca o pisică pe streaşină cînd am să încep să mă obişnuiesc. Mă întreb care dintre fetele astea de aici îmi vor deveni prietene. Este plăcut să reflectez asupra acestui lucru. Bineînţeles că i—am promis Dianei că orice fată de la Academie, oricît de tare mi—ar plăcea, nu îmi va deveni vreodată la fel de dragă cum îmi este ea. Dar îmi pot împărţi la alegere simpatia pentru cele care vor fi pe locul doi. îmi place cum arată fata aceea cu ochi căprui şi rochia stacojie. Pare atît de plină de viaţă şi are nişte bujori ca nişte trandafiri. După aceea, mai este fata palidă şi blondă care se uită afară, pe fereastră. Are un păr minunat şi arată ca şi cum ar şti cîte ceva despre vise. Mi—ar plăcea să le cunosc pe amîndouă — să le cunosc bine — suficient de bine pentru ca să mergem împreună, ţinîndu—ne pe după mijloc, şi să ne

spunem pe numele mic. Dar, pentru moment eu nu le cunosc pe ele, ele nu mă cunosc pe mine şi probabil că nici nu—şi doresc în mod special să mă cunoască. O, cît de stingheră mă simt!"

Dar tot stingheră se simţi, în acea seară, la apusul soarelui, singură pe holul dormitorului său. Nu avea să stea cu celelalte fete, pentru că aveau, toate, rude în oraş care le primiseră în gazdă. Domnişoarei Iosefina Barry i—ar fi plăcut să o aibă la ea în gazdă, dar Beechwood era atît de departe de Academie, că nici nu se punea problema. Aşa încît Miss Barry îi căută cu sîrg o pensiune şi îi asigură pe Matthew şi Marilla că era tocmai locul potrivit pentru Anne.

—Doamna care ţine pensiunea este o lady care a sărăcit, le explică ea. Soţul ei a fost ofiţer britanic şi are foarte mare grijă pe cine primeşte în gazdă. Anne o să întîlnească numai persoane perfect onorabile sub acoperişul ei. Masa este bună şi casa este foarte aproape de Academie, într—o zonă liniştită.

Toate acestea puteau fi adevărate şi chiar se dovediră a fi, dar nu o ajutară practic cu nimic pe Anne, cînd fu pentru prima dată cuprinsă de suferinţa dorului de casă. îşi privi deprimată camera mică şi îngustă, tapetată în culori mohorîte, fără tablouri pe pereţi, patul cu cadru metalic şi rafturile goale ale bibliotecii. I se puse un nod dureros în gît, la gîndul cămăruţei sale albe de la Green Gables, unde era conştientă de existenţa universului imens, verde şi liniştit de afară, a boabelor dulci de mazăre din grădină, a lunii care scălda în razele ei livada, a pîrîului din josul pantei şi a crengilor de molid care se legănau în bătaia vîntului nopţii, a cerului vast şi plin de stele, a luminii de la fereastra Dianei, care se zărea în luminişul dintre copaci. Aici nu exista nimic din toate acestea. Anne ştia că dincolo de fereastra sa era strada asfaltată, pe care se auzea sunetul paşilor străini, că pe cer se profila reţeaua firelor de telefon şi că miile de lumini licăreau pe chipuri necunoscute, li venea să plîngă şi se luptă cu acest imbold.

„N—am să plîng. Este o prostie şi o slăbiciune. Uite a treia lacrimă care îmi coboară de—a lungul nasului. Şi mai vin şi altele! Trebuie să mă gîndesc la ceva distractiv, ca să le opresc. Dar tot ce este distractiv, este legat de Avonlea şi asta face ca totul să mi se pară şi mai greu — patru—cinci — merg acasă vinerea viitoare, dar îmi pare că mai sînt o sută de ani pînă atunci. O, acum, Matthew trebuie să se fi înapoiat deja acasă şi Marilla este la poartă şi priveşte în jos, pe drum, după el — şase—şapte—opt — nu mai are nici un rost să le număr! Au început să curgă de—a binelea. Nu mă pot înveseli. Este mai plăcut să fii nefericit!"

Şuvoiul de lacrimi s—ar fi pornit, cu siguranţă, dacă în acel moment nu şi—ar fi făcut apariţia Josie Pye. în bucuria de a revedea un chip familiar, Anne uită că între ea şi Josie nu se legase cine ştie ce dragoste sau simpatie. Dar, ca o parte din Avonlea, chiar şi o persoană din familia Pye era bună.

—Mă bucur că ai venit, îi spuse Anne sinceră.

—Ai plîns, remarcă Josie, afişînd o milă exagerată. Cred că ţi—e dor de acasă. Unele persoane au atît de puţin autocontrol în privinţa asta! Eu îţi pot spune că nu am de gînd să mă las cuprinsă de dorul de casă. Oraşul este prea interesant, după Avonlea ăla bătrîn şi înghesuit, că nici nu ştiu cum am rezistat acolo, atîta timp. Nu trebuie să plîngi, Anne, nu este indicat, pentru că ţi se înroşeşte nasul şi ochii şi atunci devii toată roşie. M—am distrat nemaipomenit astăzi, la Academie. Profesorul nostru de franceză este pur şi simplu o dulceaţă. Are o mustaţă de te trec fiorii. Ai ceva de mîncare pe aici, Anne? Mor de foame. Cred că Marilla te—a încărcat cu prăjituri. Din cauza asta am şi venit. Altfel aş fi mers în parc, să ascult orchestra, împreună cu Frank Stockley. Locuieşte la aceeaşi gazdă cu mine şi este aşa un tip grozav. Te—a observat astăzi, în clasă şi m—a întrebat cine este fata cu părul roşu. I—am spus că eşti orfana adoptată de bătrînii Cuthbert şi că nimeni nu prea ştie mare lucru despre tine şi care ţi—a fost viaţa înainte să vii la ei.

Anne începuse să se întrebe dacă, în fond, singurătatea şi lacrimile nu erau o companie mai plăcută decît Josie Pye, cînd sosiră Jane şi Ruby, purtînd Fiecare în piept cîte un inci de panglică în culorile Academiei Regale — violet şi roşu aprins — prinse cu mîndrie pe haine. Cum Josie nu vorbea cu Jane, trebui să se retragă într—o tăcere inofensivă.

—Ah, zise Jane oftînd, mi se pare că au trecut luni întregi de azi—dimineaţă. Ar trebui să fiu acasă şi să studiez Virgiliu — profesorul acela bătrîn şi groaznic ne—a dat de la început să învăţăm douăzeci de versuri pentru mîine. Dar pur şi simplu nu am stare să învăţ astă—seară. Anne, mi se pare mie, sau văd urme de lacrimi? Dacă ai plîns, atunci, fruntea sus. Iar eu îmi voi regăsi respectul de sine, pentru că şi pe mine m—a apucat plînsul, înainte de venirea lui Ruby. Nu—mi mai pasă atît de tare dacă sînt o gîscă, atunci cînd văd că şi alţii se poartă la fel. Prăjituri? îmi dai şi mie o bucăţică mică, nu—i aşa? Mulţumesc.

Au cu adevărat miros de Avonlea.

Ruby, văzînd pe masă lista cu elevii Academiei, dori să ştie dacă Anne încerca să obţină medalie de aur.

Anne recunoscu că se gîndise la asta.

—O,asta îmi aduce aminte de ceva, zise Josie. Academia o să primească, pînă la urmă, o bursă Avery. A sosit astăzi ştirea. Mie mi—a spus Frank Stockley — unchiul lui este unul dintre membrii consiliului director, ştiţi. Se va anunţa mîine la Academie.

O bursă Avery! Anne simţi cum inima începe să—i bată mai iute şi orizonturile ambiţiei sale se lărgiră, ca prin minune. înainte ca să audă vestea lui Josie, ţelul cel mai înalt al aspiraţiilor Annei fusese o diplomă de profesor de provincie, Clasa întîi, la sfîrşitul anului şi eventual medalia! Dar acum chiar în acest moment, Anne se văzu obţinînd o bursă Avery şi studiind mai departe cursurile secţiei umaniste la Colegiul Redmond şi absolvind în robă şi cu tocă academică pe cap, înainte chiar ca să se stingă ecoul cuvintelor lui Josie. Deoarece bursa Avery se dădea pentru limba engleză şi aici simţea ea că se află pe târîm propriu.

Un fabricant bogat din New Bronswick murise şi îşi lăsase o parte din avere pentru a permite unui mare număr de elevi să urmeze cursurile diferitelor şcoli şi academii din Provinciile Maritime, conform nivelului fiecăruia. Fuseseră mari îndoieli dacă una dintre acestea va reveni Academiei Regale, dar problema se soluţionase, în sfîrşit, şi la încheierea anului, absolventul care avea să obţină nota maximă la Limba şi Literatura engleză, urma să cîştige bursa — două sute cinzeci de dolari pe an, pentru patru ani de studiu la Colegiul Redmond. Nici nu este de mirare că Anne merse în acea noapte la culcare cu obrajii în flăcări!

„Voi obţine bursa, dacă asta depinde doar de muncă grea, hotărî ea. Ce mîndru ar fi Matthew, dacă aş absolvi un colegiu! Ce grozav este să ai ambiţii şi năzuinţe, mă bucur că am atît de multe. Şi mi se pare că nici nu se pot epuiza vreodată — asta este partea cea mai bună. Cum ţi—ai atins una, cum vezi alta licărind, ceva mai sus. îţi fac viaţa să pară foarte interesantă".

Capitolul XXXV.IARNA LA ACADEMIE

Dorul de casă al Annei trecu, ajutat, în mare măsură, de vizitele ei acasă, la sfîrşitul săptămînii. Cît timp dură vremea frumoasă, elevii din Avonlea merseră la Cramody, în fiecare seară de vineri, pe noua linie de cale ferată. Diana şi alţi tineri din Avonlea erau, de obicei, acolo, să—i întîmpine şi mergeau pe jos pînă în Avonlea într—o ceată voioasă. Pentru Anne, aceste hoinăreli din zilele de vineri peste dealurile de toamnă, în aerul auriu şi răcoros, sub care sclipeau luminiţele caselor din Avonlea, pentru ea, acestea erau orele cele mai dragi şi plăcute din întreaga săptămînă.

Gilbert Blythe mergea aproape întotdeauna alături de Ruby Gillis şi îi ducea ghiozdanul. Ruby era o fată foarte chipeşă, gîndindu—ne că nu era chiar atît de mare pe cît arăta. Purta fustele pe cît de lungi o lăsa mama ei să le poarte şi se coafa în oraş, cu părul strîns sus, deşi trebuia să şi—l lase pe spate, cînd se întorcea acasă. Avea ochii mari, strălucitori şi albaştri, un chip luminos şi o siluetă trupeşă şi arătoasă. Rîdea mult, era veselă şi bine dispusă şi se bucura din plin de lucrurile plăcute ale existenţei.

—Dar n—aş fi crezut că este genul de fată care să—i placă lui Gilbert, îi şopti Jane, Annei.

Nici Anne nu credea, dar nu ar fi recunoscut—o, din cauza bursei Avery. Cu toate astea nu putea să nu se gîndească ce plăcut ar fi fost să aibă un prieten ca Gilbert, cu care să poată glumi şi discuta şi schimba păreri despre cărţi şi lecţii şi planuri de viaţă şi ambiţii. Gilbert era un om ambiţios şi Ruby Gillis nu era tocmai persoana potrivită, cu care ar fi putut discuta asemenea lucruri.

Nu exista pic de sentimentalism prostesc în gîndurile Annei, referitoare la Gilbert. Pentru ea, băieţii erau cel mult nişte buni camarazi, cînd se gîndea la ei. Dacă ea şi Gilbert ar fi fost prieteni, nu i—ar fi păsat cîţi alţi prieteni sau prietene are sau alături de cine merge. Ea avea o înclinaţie specială către prietenie. Avea o grămadă de prietene, dar avea vaga impresie că prietenia masculină putea fi, deasemenea, un lucru bun, pentru a completa concepţiile cuiva despre prietenie şi pentru a—i furniza noi jaloane de judecată şi comparaţie. Anne nu şi—ar fi putut defini atît de precis sentimentele referitoare la această chestiune Dar simţea că, dacă Gilbert ar fi coborît împreună cu ea din tren şi dacă ar fi mers

alături către casă peste cîmpurile îngheţate, de—a lungul potecilor pline de ferigi, ar fi putut discuta tot felul de lucruri amuzante şi interesante despre lumea cea nouă care li se deschidea înainte, despre speranţele şi năzuinţele lor. Gilbert era un băiat inteligent care avea părerile şi convingerile sale proprii, hotărît să obţină ceea ce era mai bun din viaţă, punînd în joc tot ce avea el mai bun. Ruby Gillis îi destăinui Janei Andrews că nu pricepea nici jumătate din lucrurile pe care i le spunea Gilbert Blythe. Vorbea la fel ca Anne Shirley, cînd avea cîte o pasă meditativă şi că, din partea ei, nu i se părea deloc distractiv să te gîndeşti la cărţi şi treburi dintr—astea, dacă nu era neapărat necesar. Frank Stockley era, de departe,mai amuzant, dar nu era nici pe jumătate la fel de chipeş ca Gilbert şi ea nu se putea deloc decide care dintre ei îi place mai tare.

La Academie, Anne îşi făcu, treptat, un grup de prieteni, elevi sufletişti, ambiţioşi şi cu imaginaţie, cum era şi ea Deveni în curînd prietenă adevărată cu „fata trandafir", Stella Maynard şi cu „fata de vis", Priscilla Grant, descoperind că fata cea palidă şi eterică nu se mai sătura de renghiuri şi pozne şi distracţii, în timp ce Stella cea însufleţită şi cu ochii negri avea capul şi inima pline de vise şi fantezie, aeriană, ca un curcubeu, cum era şi Anne.

După vacanţa de Crăciun, elevii din Avonlea renunţară să mai meargă vinerea acasă şi se aşternură pe învăţat. Pînă la acea dată, cei de la Academie începură să se aleagă şi să se cunoască şi, în diferitele clase, începuseră să se remarce personalităţile fruntaşe. Unele lucruri deveniseră unanim acceptate. Toată lumea recunoscuse că numărul candidaţilor în lupta pentru medalia de aur se redusese la numai trei — Gilbert Blythe, Anne Shirley şi Lewis Wilson. în ce priveşte bursa Avery, încă mai existau dubii, părerile fiind împărţite între şase posibili învingători. Medalia de bronz la matematică era ca şi cîştigată de către un băieţel gras şi caraghios, cu o frunte bombată şi o haină peticită.

Ruby Gillis fu aleasă cea mai frumoasă fată din anul ei. în clasele pentru avansaţi, Stella Maynard culese laurii victoriei, în vreme ce o mică, dar categorică minoritate era în favoarea Annei Shirley. Ethel Marr fu desemnată, de către un juriu competent, ca fata cu cel mai modern stil de a se coafa şi Jane Andrews — buna, mucitoarea, conştiincioasa Jane — obţinu laurii cursului de ştiinţe domestice.

Anne muncea din greu, cu încăpăţînare. Rivalitatea ei cu Gilbert Blythe era la fel de puternică cum fusese şi în şcoala din Avonlea. înverşunarea aceea amarnică dispăruse. Anne nu—şi mai dorea victoria doar ca să—l învingă pe Gilbert. Mai degrabă, pentru mîndria de a şti că a învins în faţa unui partener de valoare. Merita să cîştigi; cu toate acestea, viaţa nu i se mai părea insuportabilă în caz că nu ar fi reuşit.

În ciuda lecţiilor, elevii găseau prelejuri pentru a petrece timpul în mod plăcut. Anne îşi petrecu multe din orele sale libere la Beechwood şi, de obicei, duminicile mînca acolo de prînz şi mergea cu Miss Barry la biserică. Aceasta, după cum singură recunoştea, începuse să îmbătrînească, dar ochii ei negri nu erau mai puţin vioi şi nici tăişul limbii nu i se tocise deloc. Dar nu—şi folosea niciodată acest tăiş împotriva Annei, care continua să rămînă prima favorită a pretenţioasei lady.

—Fata asta, Anne, se schimbă tot mereu din bine în mai bine, zicea ea. Celelalte fete mă obosesc — este aşa o asemănare evidentă şi veşnică între ele. Anne are tot atîtea nuanţe ca şi un curcubeu şi fiecare dintre ele ţi se pare cea mai frumoasă. Nu ştiu dacă este la fel de amuzantă ca atunci cînd era mică, ceea ce ştiu este că mă face s—o iubesc şi—mi plac oamenii care mă fac să—i iubesc. Mă scapă de atîta necaz, facîndu—mă să—i iubesc. Apoi, înainte ca cineva să—şi dea seama, primăvara sosise deja. La ţară, în Avonlea, florile de mai îşi scoteau căpşoarele roz pe tăpşanele ofilite, unde încă mai întîrziau urme de zăpadă. „Ceaţa de primăvară" acoperea pădurile şi văile, dar, în Charlottetown, elevii chinuiţi de la Academie nu se gîndeau şi nu vorbeau decît despre examene.

—Nici nu—mi vine să cred că anul aproape s—a terminat, spuse Anne. Cînd mă gîndeam la el, toamna trecută mi se părea o veşnicie — o iarnă întreagă de studiu şi de ore. Şi uite—ne aici, cu examenele care sosesc săp—tămîna viitoare. Fetelor, cîteodată mi se pare ca şi cum aceste examene ar însemna ceva, dar cînd văd mugurii ăştia mari care stau să plesnească pe crengile castanilor şi văzduhul ceţos şi albastru de la capătul străzilor, nu mi se mai par nici pe jumătate la fel de importante.

Jane, Ruby şi Josie, care tocmai trecuseră pe la ea, nu vedeau lucrurile în aceeaşi lumină. Pentru ele, examenele care se apropiau erau în permanenţă de o mare importanţă — cu mult mai importante decît mugurii castanilor şi ceţurile de mai. Totul era mult mai simplu pentru Anne, care, cel puţin, ştia sigur că o să le treacă cu bine. Ea îşi putea permite momente în care să le minimalizeze. Dar atunci cînd întregul tău viitor depinde de aceste examene — cum considerau fetele că era în cazul lor — nu le puteai privi filozofic.

—Am slăbit trei kilograme, în ultimele două săptămîni, oftă Jane. Nu are nici un rost să—mi spui că nu trebuie să—mi fac griji, pentru că am să—mi fac. Grija te ajută, într—un fel — atunci cînd îţi faci griji, ai impresia că faci un lucru important. Ar fi îngrozitor dacă n—aş reuşi să—mi iau diploma Clasa a doua, după ce am urmat toată iarna cursurile Academiei şi am cheltuit atîţia bani.

—Mie nu—mi pasă, zise Josie Pye. Dacă nu reuşesc anul acesta, mă mai întorc şi la anul. Tata îşi poate permite. Anne, să ştii că lui Frank Stockley i—a spus profesorul Tremaine că este sigur că Gilbert Blythe va lua medalia de aur şi e foarte probabil ca Emily Clay să cîştige bursa Avery.

—Astea poate că mă vor face să mă simt prost mîine, rîse Anne, dar, pentru moment, atîta timp cît sînt sigură că violetele vor înflori, acolo jos, în vîlceaua de sub Green Gables şi că feriguţele îşi scot capetele pe Aleea îndrăgostiţilor, nu prea mai are importanţă dacă voi obţine sau nu bursa Avery. Am dat ce am avut eu mai bun şi încep să înţeleg ce înseamnă „Bucuria muncii". După a încerca şi a cîştiga cel mai bun lucru este a încerca şi a pierde. Fetelor, nu mai vorbiţi despre examene! Priviţi numai la bolta asta verzuie a cerului, deasupra caselor, şi imaginaţi—vă cum trebuie să arate cerul, peste pădurile vineţii de fagi, din spate, la Avonlea.

—Ce ai să porţi cînd se vor acorda diplomele, Jane? întrebă Ruby practică.

Jane şi Josie răspunseră imediat şi discuţia alunecă pe panta modei. Dar Anne, cu coatele pe pervazul ferestrei, cu obrazul dulce aşezat pe palmele împreunate, cu ochii plini de închipuiri feerice, privea fără să le dea atenţie, pe deasupra acoperişurilor şi turlei oraşului către cupola maiestuoasă a apusului, şi îşi ţesea vise de viitor din firele aurii ale optimismului tineresc. Tot viitorul era al ei, cu şansele licărind surîzătoare pentru anii care urmau să vină — fiecare an un trandafir de promisiuni, pentru a fi prins într—un şirag nemuritor.

Capitolul XXXVI.GLORIA ŞI VISUL

În dimineaţa cînd rezultatele finale ale examenelor fură afişate pe afişierele Academiei, Anne şi Jane coborîră împreună, pe stradă. Jane era veselă şi zîmbitoare. Examenele se încheiaseră şi acum se simţea bine, sigură că, cel puţin, trecuse. Nu mai erau alte probleme care să o tulbure. Ea nu avea năzuinţe fierbinţi, drept care nu mai aştepta cu sufletul la gură.

Deoarece trebuie să plătim un preţ pentru orice lucru pe care îl primim sau îl cîştigăm pe lumea asta şi deşi este bine şi meritoriu să ai ambiţii, ele nu se împlinesc uşor şi ieftin, ci exact la preţul cuvenit de muncă şi uitare de sine, de griji şi descurajare. Anne era palidă şi tăcută. în numai zece minute, avea să afle cine obţinuse medalia de aur şi cine bursa Avery. în afară de aceste zece minute, nu mai exista nimic care să merite să se numească Timp.

—Oricum ai să cîştigi una dintre ele, spuse Jane, care nu şi—ar fi putut imagina că ar putea fi altfel.

—Nu am nici o speranţă pentru Avery, zise Anne. Toată lumea spune că Emily Clay o va primi. Şi să ştii că nu am de gînd să merg pînă la afişier ca să mă uit la liste, de faţă cu toată lumea. Nu am curajul moral necesar. Eu am să mă duc direct la vestiarul fetelor. Tu va trebui să citeşti listele şi să vii să—mi spui, Jane. Şi, te implor, în numele vechii noastre prietenii, ca să o faci cît poţi tu de repede. Dacă am picat, să vii să—mi spui, fără să încerci să mă iei de departe. Şi orice s—ar întîmpla, nu mă compătimi. îmi promiţi, Jane?

Jane îi promise solemn. Dar, aşa cum se desfăşuram lucrurile, această promisiune nici nu mai fu necesară. Cînd urcară treptele de la intrare ale Academiei, găsiră holul plin de băieţi, care îl purtau pe umeri pe Gilbert Blythe şi strigau în gura mare: „Ura pentru Blythe, medaliatul!"

Pentru o clipă, Anne simţi în inimă un junghi de înfrîngere şi decepţie. Deci ea nu reuşise şi Gilbert cîştigase medalia! Ei, Matthew va fi tare supărat — era sigur că ea va fi cîştigătoarea.

După care cineva strigă tare: „De trei ori ura pentru Miss Shirley, cîştigătoarea bursei Avery!"

—O, Anne, gîfîi Jane, pe cînd intrară, în goană în vestiarul fetelor, printre felicitări călduroase.

Apoi fetele o înconjurară şi Anne fu în centrul unui grup care rîdea şi o felicita. Era bătută pe umeri şi mîinile îi erau scuturate viguros. Era trasă şi împinsă şi îmbrăţişată şi, printre toate astea reuşi să—i şoptească Janei:

—O, ce fericiţi vor fi Matthew şi Marilla! Trebuie să scriu chiar acum acasă şi să le dau vestea.

Următorul eveniment important fu acordarea diplomelor. Acesta avea loc în sala cea mare a Academiei. Se schimbau adrese, se citeau eseuri, se cînta, se împărţeau în public diplomele, premiile şi medaliile.

Matthew şi Marilla erau şi ei acolo, atenţi, numai ochi şi urechi, la un singur elev de pe scenă — o fată înaltă, îmbrăcată în vernil, cu obrajii uşor îmbujoraţi şi ochii ca stelele, care citise cel mai reuşit eseu şi care era arătată cu degetul ca fiind cîştigătoarea bursei Avery.

—Cred că te bucuri că am păstrat—o, Marilla? şopti Matthew, vorbind pentru prima dată, de cînd intrase în sala cea mare, după ce Anne îşi termină de citit eseul.

—Nu este pentru prima dată că mă bucur, replică Marilla. Tare îţi mai place să insişti, Matthew Cuthbert.

Miss Barry, care stătea în spatele lor, se aplecă în faţă şi o împunse pe Manila în spate, cu umbreluţa.

—Nu eşti mîndră de fata asta, Anne? Eu sînt! zise ea.

Anne plecă în seara aceea acasă, la Avonlea, cu Matthew şi Marilla. Nu mai fusese acasă din aprilie şi simţea că nu mai putea aştepta nici măcar o zi în plus. Florile de măr se deschiseseră, ca să o întîmpine. înapoi, în camera sa cea albă, unde Marilla pusese pe pervazul ferestrei un ghiveci cu un trandafir de casă înflorit, Anne privi de jur împrejur, cu un lung oftat de fericire.

—O, Diana, ce bine că sînt din nou acasă! Este aşa o bucurie să văd din nou vîrfurile astea ascuţite ale brazilor pe cerul trandafiriu, livada albă şi pe Regina Zăpezii. Nu—i aşa că mirosul de mentă este minunat? Şi trandafirul ăsta de culoarea ceaiului — este un cîntec şi o speranţă şi o rugăciune totodată, Şi este aşa de bine să te revăd, Diana!

—Credeam că îţi place acea Stella Maynard mai mult decît mine zise Diana cu reproş. Aşa mi—a povestit Josie Pye. Josie mi—a spus că eşti ahtiată după fata aceea.

Anne rîse şi aruncă în Diana cu un buchet ofilit de „crini de mai"[16].

—Stella Maynard este cea mai drăguţă fată din lume, cu excepţia uneia singure, şi tu eşti aceea, Diana. Te iubesc mai tare ca oricînd şi am atîtea lucruri să—ţi povestesc. Dar, în clipa asta, simt că îmi este de ajuns doar să stau şi să mă uit la tine. Cred că sînt obosită — obosită de atîta muncă şi ambiţie. Mîine vreau să pierd cel puţin două ore, întinsă pe iarba din livadă, fără să mă mai gîndesc la absolut nimic.

—Te—ai descurcat minunat, Anne. Cred că nu te mai apuci să predai acum, că ai cîştigat bursa Avery?

—Nu. Plec la Redmond, în septembrie. Aşa—i că e nemaipomenit? După trei luni pline de vacanţă voi avea un stoc nou—nouţ de ambiţii şi aspiraţii. Jane şi Ruby vor începe să predea. Nu—i aşa că am reuşit cu toţii, chiar şi Moody Spurgeon şi Josie Pye?

—Consilierii din Newbridge i—au oferit deja Janei postul de la şcoala lor, zise Diana. Şi Gilbert Blythe va trebui să înceapă să predea. Trebuie. Tatăl lui nu—şi poate permite să—l trimită, anul viitor, la colegiu, aşa că va trebui să cîştige singur banii, pentru ca să studieze mai departe. Cred că va lua şcoala de aici, dacă Miss Ames se hotărăşte să plece.

Anne simţi o mică şi ciudată senzaţie de surpriză şi decepţie. Nu se aştepta la una ca asta. îşi închipuise că Gilbert va merge şi el mai departe la Redmond. Ce se va face ea fără acea rivalitate care o inspira? Oare nu—i va fi urît, chiar şi la un colegiu de cultură generală, cu o absolvire adevărată în perspectivă, fără adversarul ei.

A doua zi, la micul dejun, Anne remarcă, deodată, că Matthew nu arăta bine. Era, cu siguranţă, mult mai cărunt decît fusese cu un an înainte.

—Marilla, întrebă ea şovăitoare, după ce acesta plecă la lucru, Matthew nu se simte bine?

—Nu, nu se simte bine, spuse Marilla, cu o voce îngrijorată. A avut nişte crize de inimă destul de rele, în primăvara asta, şi nu vrea să se menajeze deloc. Am fost tare îngrijorată în privinţa lui, dar, de cîtva timp, se simte ceva mai bine şi am angajat un om, aşa că sper să se mai poată odihni, ca să—şi revină. Poate că o va face, că eşti şi tu acasă. Tu întotdeauna îl înveseleşti.

Anne se aplecă deasupra mesei şi îi luă faţa Mariilei între palme.

—Nici tu nu arăţi prea bine, Marilla, şi aş vrea să mă uit la tine. Arăţi obosită. Mă tem că ai muncit prea mult. Trebuie să te mai odihneşti şi tu, acum, că m—am întors. Am să—mi iau liber numai o dată, una din zilele astea ca să—mi vizitez locurile mele vechi şi să merg pe urma viselor mele de altădată, dar, de acum, va fi rîndul tău să fii leneşă, cît timp fac eu toată treaba.

Marilla îi zîmbi cu căldură fetei sale.

[16] Crini de mai — aici, narcise (n.t.).

—Nu este munca mea — este capul meu. Mă doare tot mai mult, în fundul ochilor. Doctorul Spencer o tot ţine cu ochelarii, dar nu mă ajută la nimic. Un oculist de renume va sosi în insulă, la sfîrşitul lui iunie, şi doctorul Spencer spune că trebuie neapărat să merg la el să mă vadă. Cred că va trebui să o fac. Am ajuns să mă chinui ca să citesc sau să cos. Anne, ai făcut într—adevăr treabă bună la Academie, trebuie să recunosc. Să iei o diplomă Clasa întîi într—un singur an şi, în plus, să cîştigi o bursă Avery —măi, măi, doamna Lynde spune că mîndria duce la pierzanie şi nu crede deloc în femeile cu şcoală înaltă. Spune că ele se îndepărtează de adevărata sferă de activitate a femeii. Eu nu cred un cuvînt din asta. Că veni vorba despre Rachel, tu ai auzit ceva despre Banca Abbey, în ultima vreme, Anne?
—Am auzit că nu este prea sigură, răspunse Anne. De ce?
—Aşa spune şi Rachel. A fost pe acolo săptămîna trecută şi zice că a auzit nişte zvonuri în sensul ăsta. Matthew este foarte îngrijorat. Toate economiile noastre sînt în banca aceea — pînă la ultimul bănuţ. Eu i—am spus lui Matthew, de la bun început, să punem banii la Banca de Economii, dar bătrînul domn Abbey era un bun prieten al tatei, care a depus dintotdeauna la el. Matthew a considerat că orice bancă condusă de omul acela este o bancă sigură pentru oricine.
—Cred că de mulţi ani nu mai este decît director onorific, răspunse Anne. Este un om foarte bătrîn şi nepoţii lui conduc, de fapt, instituţia.
—Ei bine, cînd am auzit una ca asta de la Rachel, am vrut ca Matthew să retragă imediat toţi banii, dar el a zis că nici nu se gîndeşte. Şi domnul Russel i—a spus ieri că banca este sigură.

Anne îşi petrecu ziua promisă în compania lumii din afară — o zi de neuitat. Era atît de strălucitoare, de aurie şi frumoasă, atît de lipsită de umbră şi darnică în flori. Anne petrecu unele din orele cele mai frumoase în livadă. Merse la Bulboana Driadei şi la Willewmere şi în Valea Violetelor. Făcu o vizită la casa parohială şi avu o discuţie plăcută cu doamna Allan. Iar, în final, seara, merse cu Matthew să ia vacile de la păşune, pe Aleea îndrăgostiţilor. Pădurile erau împodobite de un apus în plină glorie, a cărei splendoare caldă se răspîndea de după dealurile vestice. Matthew mergea încet, cu capul aplecat. Anne, înaltă şi dreaptă, îşi potrivi pasul sprinten după al lui.
—Ai muncit prea mult pe ziua de azi, Matthew, îl certă ea. De ce nu iei şi tu lucrurile mai uşor?
—Mmmm, nu văd de ce, spuse Matthew, în timp ce deschidea poarta, pentru a lăsa vacile să intre. Este numai din cauză că am îmbătrînit, Anne, şi că uit tot timpul treaba asta. Da, da, eu totdeauna am muncit din greu şi prefer să cad la datorie.
—Dacă aş fi fost băiatul pe care ţi l—ai dorit, spuse Anne gînditoare, aş fi fost, acum, în stare să muncesc şi să te cruţ într—o sută de feluri. Mi—aş dori să fiu băiat, din cauza asta.
—Mmmm, să ştii că prefer să te am pe tine, decît o grămadă de băieţi, Anne, zise Matthew, bătând—o pe mînă. Ţine bine minte asta — decît o grămadă de băieţi. Acum, cred că nu a fost un băiat cel care a cîştigat bursa Avery, nu—i aşa? A fost o fată — fata mea — fata mea de care sînt mîndru.

Îi zîmbi, cu zîmbetul acela timid al lui, şi intră în curte. Anne îl luă cu ea în amintire, cînd urcă, în acea seară, la ea în cameră şi rămase mult timp în faţa ferestrei deschise, pentru a se gîndi la trecut şi a visa la viitor. Afară, Regina Zăpezii era ca o ceaţă albă în bătaia lunii. Broaştele cîntau în smîrcurile de la poalele Dealului Livezii. Anne îşi aminti mereu frumuseţea argintie şi liniştită, pacea înmiresmată a acelei nopţi. Era ultima noapte, înainte ca durerea să îi atingă viaţa cu aripa ei. Şi nici o viaţă nu mai poate fi din nou la fel, după ce atingerea aceea sacră şi îngheţată se lasă asupra ei.

Capitolul XXXVII. UN RĂPITOR PE NUME MOARTEA

—Matthew... Matthew... ce s—a întîmplat? Matthew, nu te simţi bine? Marilla vorbise spasmodic, cu spaima răzbătîndu—i în fiecare cuvînt.
Anne traversă holul, cu braţele pline de narcise albe — şi, mult timp după aceea, Anne nu mai putu să vadă în faţa ochilor sau să simtă miros de narcise albe — la vreme pentru a o auzi şi pentru a—l vedea pe Matthew, stînd în cadrul uşii de la intrare, cu un ziar mototolit în mînă şi chipul cenuşiu şi schimonosit. Anne îşi lăsă florile să cadă şi alergă înspre el, în acelaşi timp cu Marilla. Amîndouă ajunseră prea tîrziu. înainte de a putea ajunge pînă la el, căzuse deja peste prag.

—A leşinat, gîfîi Marilla. Anne, dă fuga după Martin — repede, repede! Este în grajd.

Martin, omul angajat, care tocmai se întorsese cu şareta de la oficiul poştal, o porni imediat după doctor, trecînd în drum şi pe la Dealul Livezii, pentru a—i chema pe doamna şi domnul Barry. Doamna Lynde, care tocmai era pe acolo, veni şi ea. Le găsiră pe Anne şi pe Marilla încercînd cu disperare să—l readucă pe Matthew în simţiri.

Doamna Lynde le dădu cu blîndeţe la o parte, îi luă pulsul după care îşi aşeză urechea pe pieptul lui, ca să asculte. Le privi cu tristeţe chipurile neliniştite şi ochii i se umplură de lacrimi.

—O, Marilla, spuse ea cu gravitate, nu cred că mai putem face ceva pentru el.

—Doamnă Lynde, doar nu vreţi să spuneţi... nu vă gîndiţi că Matthew este... este...

Anne nu putu pronunţa cuvîntul acela îngrozitor. Se albi la faţă.

—Ba da, copilule, mă tem că da. Priveşte—i faţa. După ce vezi această imagine de atîtea ori de cîte ori am văzut—o eu, ştii ce reprezintă.

Anne privi chipul nemişcat, în spatele căruia intui pecetea Marii Prezenţe.

Cînd sosi, doctorul le spuse că moartea a survenit instantaneu şi fără durere, produsă fiind, probabil, de un şoc neaşteptat. Misterul acestui şoc fu descoperit în ziarul pe care Matthew îl ţinuse în mînă şi pe care i—l adusese Martin de la poştă, în dimineaţa aceea. El conţinea un articol despre falimentul Băncii Abbey.

Veştile se răspîndiră cu repeziciune prin Avonlea şi puzderie de lume veni şi plecă de la Green Gables în vizită de simpatie faţă de cel mort şi de condoleanţe pentru cei rămaşi în viaţă. Pentru prima dată, Matthew Cuthbert cel timid şi retras, devenise o persoană în atenţia tuturor. Maiestatea albă a morţii se aşternuse asupra lui şi îl ridicase deasupra, ca pe o fiinţă încoronată.

Cînd noaptea cea calmă se coborî, blîndă, peste Green Gables, bătrîna casă era liniştită şi redusă la tăcere. în salon zăcea Matthew Cuthbert, în coşciugul său, cu pletele sale lungi şi cărunte, încadrîndu—i chipul imobil, pe care se aşternuse un zîmbet uşor, ca şi cînd ar fi dormit şi ar fi visat frumos. Era înconjurat de flori — florile dulci şi de modă veche pe care mama lui le plantase în grădina gospodăriei, în zilele ei de nuntă, şi pentru care Matthew avusese o dragoste secretă şi mută. Anne le adunase pe toate

şi i le adusese, cu ochi chinuiţi şi fără lacrimi, arzîndu—i pe chipul palid. Era ultimul lucru pe care îl mai putea face pentru el.

Familia Barry şi doamna Lynde rămaseră la ele peste noapte. Diana merse în mansarda de la est, unde Anne stătea la fereastră, şi spuse cu blîndeţe:

—Anne, dragă, ai vrea să dorm cu tine astă—noapte?

—Mulţumesc, Diana.

Anne privi deschis în ochii prietenei ei.

— Cred că n—ai să mă înţelegi greşit, dacă îţi voi spune că aş vrea să rămîn singură. Nu mi—e este frică. N—am fost o clipă singură, de cînd s—a întîmplat şi mi—aş dori să fiu. Vreau să stau aici în linişte, să încerc să realizez ce s—a întîmplat. Nu pot realiza. Jumătate din timp mi se pare că Matthew nu poate fi mort. Iar în cealaltă jumătate mi se pare că e mort de mult şi că port dintotdeauna durerea asta înfiorătoare în suflet.

Diana nu pricepu foarte bine. Putea înţelege mai degrabă suferinţa cotropitoare a Marillei, care depăşise orice limită a stăpînirii omeneşti şi a obiceiurilor de o viaţă, în dezlănţuirea ei furtunoasă, decît agonia fără lacrimi a Annei. Dar se retrase uşurel, lăsînd—o pe Anne singură pentru ca să—şi facă prima ei veghe de durere.

Anne spera ca lacrimile să sosească în singurătate. I se părea un lucru teribil să nu poată vărsa o lacrimă pentru Matthew, care o iubise atît de mult şi fusese atît de bun cu ea, Matthew care mersese cu o seară înainte, la apus, alături de ea pe drum şi care zăcea acum în camera întunecată de dedesubt, cu pacea aceea înspăimîntătoare pe frunte. Dar lacrimile nu sosiră nici cînd îngenunche în faţa ferestrei, în întuneric, pentru a se ruga, privind în sus către stelele de dincolo de dealuri — nici o lacrimă, ci numai aceeaşi durere mohorîtă şi insuportabilă, chinuitoare, care continuă să o ardă, pînă ce adormi, frîntă de oboseala şi suferinţele zilei.

În timpul nopţii se trezi înconjurată de tăcere şi întuneric şi amintirea zilei se prăvăli peste ea, ca un val de durere. Putea să vadă, în închipuire, chipul zîmbitor al lui Matthew; îi zîmbise cînd se despărţiseră la poartă, cu o seară înainte. îi putea auzi vocea spunînd: „Fata mea, fata mea de care sînt mîndru". După care lacrimile veniră şi Anne plînse din străfundul inimii. Manila auzi şi intră tiptil, să o mîngîie.

—Hai, hai, nu mai plînge aşa, draga mea. Nu—l poţi aduce înapoi. Nu... nu... e bine să plîngi aşa. Am ştiut—o şi eu mai devreme, dar nu m—am putut stăpîni. A fost întotdeauna un frate atît de bun, de drăguţ cu mine — dar Dumnezeu ştie mai bine.

—O, lasă—mă să plîng, Marilla, suspină Anne. Lacrimile nu mă fac să sufăr atît de tare ca durerea aceea. Mai stai puţin aici, cu mine, şi ţine—mă în braţe — aşa. N—aş fi putut—o lăsa pe Diana să rămînă. Este bună şi drăguţă şi dulce, dar nu este durerea ei; ea este din afară şi nu are cum să mi se apropie destul de suflet, ca să mă ajute. Este durerea noastră — a ta şi a mea. O, Marilla, ce—o să ne facem fără el?

—Ne avem una pe cealaltă, Anne. Nu ştiu ce m—aş fi făcut dacă nu erai aici — dacă nu ai fi venit niciodată. O, Anne, ştiu că poate am fost aspră şi severă cu tine, dar să nu crezi că nu te—am iubit la fel de mult ca şi Matthew, cu toate astea. Vreau să—ţi spun toate lucrurile astea acum, cît o pot face. Niciodată n—am putut spune lucruri din inimă, dar în momente dintr—astea, îmi este mai uşor s—o fac. Te iubesc la fel de tare ca şi cum ai fi din carnea şi din sîngele meu şi mi—ai fost o bucurie şi o mîngîiere încă de cînd ai venit la Green Gables.

După două zile, îl purtară pe Matthew Cuthbert peste locurile fermei sale şi dincolo de cîmpurile pe care le lucrase, de livezile pe care le iubise şi de copacii pe care îi plantase. După care, Avonlea reveni la impasibilitatea sa obişnuită şi, chiar şi la Green Gables, lucrurile intrară în matca lor cea veche, muncile fură îndeplinite, îndatoririle duse la capăt în acelaşi fel ca întotdeauna, deşi cu acea senzaţie dureroasă de „pierdere în tot ce este familiar". Anne, deşi cu durerea proaspătă încă, gîndi că, atît de trist cum putea fi, se putea continua şi fără Matthew, în acelaşi fel ca înainte. Simţi, oarecum, ruşine şi remuşcare, cînd îşi dădu seama că soarele continuă să se ridice de după brazi şi mugurii cei roz care se deschideau în grădină îi dădeau aceeaşi izbucnire lăuntrică de bucurie, că vizitele Dianei îi erau plăcute — purtările şi cuvintele vesele ale Dianei o făceau să zîmbească şi să rîdă — pe scurt, că lumea cea frumoasă de flori, de dragoste şi prietenie nu—şi pierduse nici una din puterile de a o bucura, de a—i hrăni fantezia şi de a o impresiona, că viaţa continua să o cheme cu multe voci stăruitoare.

—Mi se pare o lipsă de loaialitate faţă de Matthew, oarecum, să găsesc plăcere în toate aceste lucruri, acum, cînd el nu mai este, spuse ea, dusă pe gînduri, doamnei Allan într—o seară, cînd erau împreună în

grădina casei parohiale. îmi lipseşte atît de tare — tot timpul — şi, cu toate astea, doamnă Allan, lumea şi viaţa mi se par foarte frumoase şi interesante. Astăzi, Diana a spus ceva amuzant şi m—am trezit rîzînd. Cînd s—a întîmplat, nu credeam că voi mai putea rîde vreodată. Şi mi se pare, într—un fel, că nici nu s—ar cuveni.

—Cînd Matthew era aici, îi plăcea să te audă rîzînd şi îi plăcea să ştie că te bucuri de lucrurile frumoase care te înconjurau, spuse doamna Allan cu blîndeţe. El acum a plecat, dar i—ar plăcea să ştie că nimic nu s—a schimbat. Sînt sigură că nu trebuie să ne închidem sufletele în faţa influenţei binefăcătoare pe care o are natura asupra noastră. Dar înţeleg ce simţi. Cred că simţim cu toţii aceleaşi lucruri. Respingem gîndul că ceva ne—ar mai putea fi pe plac, atunci cînd un om pe care l—am iubit nu mai este lîngă noi, ca să putem împărţi cu el plăcerea. Simţim ca şi cum nu am fi credincioşi durerii noastre, cînd vedem că viaţa începe să ne intereseze din nou.

—Am fost la cimitir să plantez un trandafir pe mormîntul lui Matthew, în după—amiaza asta, spuse Anne visătoare. Am luat o rămurică din trandafirul cel alb, scoţian, pe care mama lui L—a adus din Scoţia, cu mult timp în urmă. Lui Matthew i—au plăcut întotdeauna cel mai mult trandafirii aceia — erau atît de mici şi de gingaşi, pe rămurelele lor cu ghimpi. Mi—a făcut bine să—l plantez la mormînt. Am simţit că fac ceva care îi place, i—am adus trandafirii alături de el. Sper că are, în ceruri, unde este, trandafiri dintr—ăştia. Poate că sufletele tuturor acelor trandafiraşi albi pe care i—a iubit, veri de—a rîndul, l—au întîmpinat acolo, sus. Acum trebuie să plec acasă. Marilla este singură—singurică şi i se face unt cînd apune soarele.

—Mă tem că îi va fi şi mai urît, cînd vei pleca din nou să studiezi, la colegiu, zise doamna Allan.

Anne nu răspunse nimic, spuse noapte bună şi plecă agale înapoi, la Green Gables. Marilla stătea pe treptele de la intrare şi Anne se aşeză lîngă ea. Uşa era deschisă în spatele ei, proptită într—o cochilie goală, mare şi trandafirie de melc, cu nuanţe de apus,în interiorul ei lustruit şi spiralat.

Anne adună cîteva fire gălbui de caprifoi pe care şi le prinse în păr. îi plăcea aroma lor suavă, ca o binecuvîntare aeriană deasupra ei, în permanenţă, la fiecare mişcare.

—Doctorul Spencer a trecut pe aici, cît ai fost tu plecată, spuse Marilla. Specialistul va veni mîine în oraş şi insistă să merg şi să—mi fac un control la ochi. Cred că va trebui să o fac, să scap de—o grijă. îi voi fi recunoascătoare dacă îmi va da nişte ochelari potriviţi pentru ochii mei. Nu te deranjează să rămîi singură aici, cît timp sînt eu plecată, nu—i aşa? Martin mă va conduce la oraş şi mai este destul de călcat şi de gătit.

—O să mă descurc. Diana va veni să—mi ţină de urît. Am să mă ocup eu de gătit şi de călcat, foarte bine — nu mai trebuie să—ţi faci griji că am să mai scrobesc batistele sau că am să aromez prăjiturile cu soluţie calmantă.

Marilla rîse.

—Ce talent aveai să intri în tot felul de buclucuri, în zilele acelea, Anne. Tot timpul intrai în cîte un necaz. Mi se părea că eşti posedată. Ţii minte cînd ţi—ai vopsit părul?

—Cum să nu? N—am să uit niciodată, zîmbi Anne, atingîndu—şi coada groasă de păr, înfăşurată în jurul capului ei frumos. îmi vine să rîd acum, din cînd în cînd, cînd îmi aduc aminte cît de tare mă necăjeam din cauza părului — dar nu rîd prea mult, pentru că pe vremea aceea eram cu adevărat necăjită. Am suferit teribil din cauza pistruilor şi a părului. Pistruii mi—au dispărut cu totul. Şi oamenii sînt acum atît de drăguţi, încît să—mi spună că părul meu este arămiu, toţi în afară de Josie Pye. M—a informat ieri că, după părerea ei, este mai roşu ca oricînd, sau poate că rochia mea neagră îl făcea să pară aşa, şi m—a întrebat dacă oamenii care au părul roşu se obişnuiesc cu ideea asta. Marilla, să ştii că am renunţat să tot încerc să—mi placă de Josie Pye. Am făcut ceea ce, altădată, aş fi numit un efort eroic de a o plăcea, dar Josie Pye nu vrea să fie plăcută.

—Josie este şi ea o Pye, spuse Marilla tăioasă, aşa că nu se poate împiedica să nu fie dezagreabilă. Cred că şi oamenii ăştia trebuie să fie buni de ceva în societate, dar recunosc că nu am reuşit încă să aflu la ce, cum nu ştiu nici la ce sînt buni scaieţii. Josie o să predea şi ea?

—Nu, va merge anul viitor din nou la Academia Reginei, ca şi Moody Spurgeon şi Charlie Sloane. Jane şi Ruby vor începe să predea şi amîndouă şi—au găsit posturi — Jane la şcoala din Newbridge şi Ruby undeva, în vest.

—Şi Gilbert Blythe o să fie profesor, nu—i aşa? —Da—răspunse Anne scurt.

—Ce băiat chipeş este, zise Marilla absentă. L—am văzut duminica trecută la biserică şi mi s—a părut

atît de înalt şi de bărbat. Seamănă mult cu tatăl lui cînd avea aceeaşi vîrstă. John Blythe a fost un băiat frumos. Am

fost prieteni buni, el şi cu mine. S—ar putea spune că era curtezanul meu. Anne o privi cu mare interes.
—O, Marilla, şi ce s—a întîmplat? De ce nu...?
—Ne—am certat. N—am vrut să—l iert, atunci cînd m—a rugat. Am vrut, după un timp, dar eram furioasă şi îmbufnată şi am vrut mai întîi să—l pedepsesc. Nu s—a mai întors niciodată la mine. Cei din neamul Blythe sînt tare independenţi. Dar întotdeauna mi—a părut... cam rău. Tot timpul mi—aş fi dorit să—l fi iertat, cînd avusesem ocazia.
—Deci ai avut şi tu idila ta în viaţă, spuse Anne cu voce caldă.
—Da, cred că ai putea să—i spui aşa. Nu ţi—ai închipui una ca asta, cînd te uiţi la mine, nu—i aşa? Dar niciodată nu poţi cunoaşte oamenii numai după aspectul lor exterior. Toată lumea a uitat de mine şi John. Chiar şi eu uitasem. Dar mi—a revenit totul în minte, cînd l—am văzut, duminică, pe Gilbert.

Capitolul XXXVIII.O COTITURĂ A DRUMULUI

Marilla plecă la oraş a doua zi şi se întoarse pe seară. Anne era cu Diana la Dealul Livezii şi, cînd se întoarse, o găsi pe Marilla la bucătărie, stînd la masă, cu capul sprijinit de braţ. Ceva din atitudinea ei descurajată îi dădu Annei un fior îngheţat în inimă. Niciodată nu o mai văzuse pe Marilla zăcînd atît de nemişcată şi fără vlagă ca de data aceasta.
—Eşti obosită, Marilla?
—Da... nu... nu ştiu, spuse Marilla moale, privind în sus. Cred că sînt obosită, dar nici nu m—am gîndit la asta. Nu despre asta e vorba.
—Ai fost la oculist? Ce ţi—a spus? întrebă Anne îngrijorată.
—Da, am fost şi m—a consultat. Spune că dacă renunţ complet la citit, la cusut şi la orice alt fel de activitate care solicită ochii şi dacă am grijă să nu plîng şi dacă port ochelarii pe care mi i—a dat el, s—ar putea s—o duc mai bine cu ochii şi să—mi treacă migrenele. Dar dacă nu fac ce mi—a spus el, cu siguranţă că, peste şase luni, voi fi complet oarbă. Oarbă! Anne, gîndeşte—te numai la asta!

După o primă şi scurtă exclamaţie de panică, Anne rămase un moment tăcută. Apoi spuse cu curaj, cu o voce puţin gîtuită:
—Marilla, nu te gîndi la asta. Ai văzut că ţi—a dat speranţe. Dacă eşti atentă, n—ai să—ţi pierzi vederea. Şi dacă ochelarii îţi vindecă durerea de cap, este mare lucru.
—Eu nu mi—aş pune mari speranţe, spuse Marilla cu amărăciune. Cum am să pot eu trăi, fără să pot coase, sau citi sau altele de genul ăsta? Aş putea la fel de bine să fiu oarbă sau moartă. în privinţa plînsului, nu mă pot stăpîni, atunci cînd sînt singură. Dar nu mai are nici un rost să mai vorbim. Dacă mi—ai face o cană de ceai, ţi—aş fi recunoscătoare. Sînt aproape terminată. Oricum, nu mai vorbi cu nimeni despre asta, pentru moment. N—aş putea îndura să vină oamenii aici, ca să mă compătimească, să mă întrebe şi să—mi plîngă de milă.

După ce Marilla mîncă, Anne o convinse să meargă la culcare. După care Anne merse în camera sa şi se aşeză lîngă fereastră, singură, în întuneric, cu lacrimi în ochi şi inima grea. Cît de mult se schimbaseră lucrurile din prima noapte, după ce se întorsese acasă! Atunci fusese plină de bucurie şi speranţă şi viitorul i se arătase plin de promisiuni. Annei i se păru că de atunci trecuseră ani întregi, dar înainte de a se băga în pat, zîmbetul îi revenise pe buze şi pacea în inimă. îşi privise datoria drept în faţă, cu curaj, şi întîlnise în ea o prietenă, aşa cum este întotdeauna datoria cînd o priveşti cinstit.

După cîteva zile, într—o după—amiază, Marilla veni agale din curte, unde stătuse de vorbă cu un trecător, un om care trecuse pe acolo şi pe care Anne îl cunoştea sub numele de John Sadler din Cramody.
—Ce voia domnul Sadler, Marilla?

Marilla se aşeză lîngă fereastră şi privi înspre Anne. în ochii ei erau lacrimi, în ciuda riscului de care o avertizase oculistul, şi vocea i se frînse, cînd spuse:
—A auzit că vînd Green Gables şi vrea să—l cumpere el.
—Să cumpere? Să cumpere Green Gables? Annei i se părea că nu auzise bine.

—O, Marilla, doar nu vrei să spui că vinzi Green Gables?!
—Anne, nu ştiu ce altceva ar fi de făcut. M—am tot gîndit şi răzgîndit. Dacă aş avea ochii buni, aş putea rămîne aici şi aş reuşi să mă descurc, să mă ocup în continuare de fermă, dacă aş angaja un om bun. Dar aşa cum sînt eu, nu se poate. Aş putea, totuşi, să—mi pierd vederea şi oricum nu mai fac faţă. O, n—aş fi crezut niciodată să ajung să trăiesc ziua în care îmi voi vinde căminul părintesc, dar s—ar putea ca totul să meargă din ce în ce mai rău aici, pînă ce nimeni nu ar mai fi dispus să cumpere. Pînă şi ultimul bănuţ din economiile noastre s—a dus cu falimentul băncii. Mai sînt de plătit şi nişte datorii, făcute de Matthew toamna trecută. Doamna Lynde mă sfătuieşte să vînd ferma şi să—mi caut o pensiune undeva — la ea, bănuiesc. Nu voi cîştiga mare lucru pe fermă, este mică şi clădirile sînt vechi. Dar sper că va fi suficient ca să am din ce trăi. Mă bucur că tu eşti asigurată cu bursa aceea, Anne. îmi pare rău că nu vei mai avea un cămin unde să te întorci în timpul vacanţelor, asta—i tot, dar sper că te vei descurca tu cumva.

Marilla cedă şi începu să plîngă amarnic.
—Nu trebuie să vinzi Green Gables, spuse Anne categoric.
—O, Anne, mi—aş dori să n—o fac, dar îţi poţi da seama şi singură. Nu pot să rămîn singură aici. Aş înnebuni de griji şi de singurătate. Şi am să—mi pierd vederea — ştiu că aşa va fi.
—Nu va trebui să rămîi singură, Marilla. Am să fiu cu tine. Nu mă mai duc la Redmond.
—Să nu te mai duci la Redmond?

Manila îşi ridică faţa chinuită dintre palme şi o privi pe Anne.
—Ce vrei să spui?
—Exact ceea ce am spus. Am să renunţ la bursă. M—am hotărît în noaptea aceea, după ce te—ai întors din oraş. Doar nu crezi că te—aş putea lăsa singură, cu toate necazurile tale, Marilla, după cît ai făcut tu pentru mine? M—am gîndit bine şi am făcut planuri. Să—ţi spun care sînt planurile mele, Marilla. Domnul Barry vrea să închirieze ferma anul viitor. Aşa că nu trebuie să—ţi mai faci griji cu asta. Iar eu am să încep să predau. Am făcut cerere pentru şcoala de aici dar nu mă aştept să fiu primită, deoarece am înţeles că s—a promis postul lui Gilbert Blythe. Dar pot merge la şcoala de la Cramody — domnul Blair mi—a spus asta seara trecută, la prăvălie. Sigur că nu ar fi atît de bine şi de convenabil ca atunci cînd aş rămîne la şcoala din Avonlea. Dar pot sta acasă şi face naveta zilnic, cel puţin cît timp durează vremea frumoasă. Chiar şi iama pot veni acasă vinerea. O să ţinem un cal pentru asta. O, să ştii că am plănuit totul, Marilla. Am să—ţi citesc şi am să te înveselesc. N—ai să rămîi singură şi tristă. O să ne simţim bine şi o să fim fericite împreună, tu şi cu mine.

Marilla ascultase totul şi i se părea că visează.
—O, Anne, ştiu că m—aş putea descurca bine, dacă ai fi şi tu aici. Dar nu te pot lăsa să te sacrifici pentru mine. Ar fi teribil.
—Prostii, rîse Anne veselă. Nimic nu poate fi mai rău decît să renunţăm la Green Gables. Nimic nu m—ar răni mai tare. Trebuie să păstrăm locul ăsta bătrîn şi drag. Hotărîrea mea e luată, Marilla. Nu mai merg la Redmond. Rămîn aici şi predau. Nu—ţi face nici o grijă din pricina mea.
—Dar năzuinţele tale ... şi...
—Sînt la fel de ambiţioasă cum am fost întotdeauna. Numai că mi—am schimbat direcţia ambiţiilor. Am de gînd să devin o profesoară bună, şi am de gînd să—ţi salvez vederea. în plus, vreau să continui să studiez acasă şi să învăţ singură cursurile de la colegiu. O, am zeci de planuri, Marilla. Mă gîndesc la ele de o săptămînă întreagă. Voi da tot ce am eu mai bun pentru viaţa de aici şi mă aştept ca şi ea să—mi dea tot ce este mai bun, ca răsplată. Cînd am părăsit Academia, viitorul părea că mi se aşterne înainte, ca un drum drept. Credeam că pot vedea la distanţă de mile întregi. Acum, a apărut pe el o cotitură. Nu ştiu ce se află după această cotitură, dar sper că acolo mă aşteaptă ceva bun. Şi să ştii că şi cotitura asta îşi are farmecul ei, Marilla. Mă întreb cum arată drumul dincolo de ea. Dacă este neted şi înverzit, cu jocuri de umbre şi lumini, ce peisaje şi frumuseţi noi are, ce serpentine şi dealuri şi văi sînt mai departe.
—Parcă nu—mi vine să te las să faci una ca asta, spuse Marilla, referindu—se la bursă.
—Dar nu mă poţi împiedica. Am şaisprezece ani şi jumătate, sînt „încăpăţînată ca un catîr" cum mi—a spus odată doamna Lynde, rîse Anne. O, Marilla, să nu începi să mă compătimeşti. Nu—mi place să fiu compătimită şi nici nu este cazul să o faci. Mă bucur din tot sufletul, numai la gîndul că voi sta la Green Gables. Nimeni, în afară de tine şi de mine, nu l—ar putea iubi aşa de mult — deci trebuie să—l păstrăm.
—Tu, fată binecuvîntată! strigă Marilla. Mă simt ca şi cum mi—ai fi dăruit o viaţă nouă. Cred că ar

trebui să nu mă las şi să te oblig să mergi la colegiu, dar ştiu că n—aş reuşi, aşa că nici n—am să încerc. Las asta la alegerea ta, Anne.

Cînd în Avonlea începu să se răspîndească zvonul că Anne Shirley renunţase la colegiu şi intenţiona să rămînă acasă şi să predea, discuţiile se porniră pe această temă. Cei mai mulţi dintre oamenii cumsecade, fără să ştie despre ochii Marillei, gîndiră că a înnebunit. Doamna Allan nu crezu aşa ceva. I—o spuse fetei cu asemenea cuvinte de aprobare, încît acesteia îi dădură lacrimile de plăcere. Nici buna doamnă Lynde nu crezu. Veni, într—o seară, şi le găsi pe Anne şi Marilla stînd la uşa de la intrare, la lăsarea serii, cînd fluturii albi de noapte zburau pe deasupra grădinii şi aroma mentei umplea aerul proaspăt.

Doamna Lynde îşi depuse persoana voluminoasă pe banca de piatră de la intrare, în spatele căreia creştea un şir înalt de nalbe galbene şi roz, cu un lung oftat de oboseală, amestecată cu uşurare.

—Ce bine e să stai jos! Am stat toată ziua în picioare şi cele aproape o sută de kilograme ale mele sînt cam mult pentru două picioare. Este o mare binecuvîntare să nu fii gras, Marilla. Sper că tu apreciezi lucrul ăsta. Ei, Anne, am auzit că ai renunţat să te mai duci la colegiu. M—am bucurat să aud asta. Ai acum atîta educaţie cît îi şade bine unei femei. Eu nu sînt de părere ca fetele să meargă la colegiu împreună cu băieţii şi să—şi umple capul cu greacă şi latină şi aiureli dintr—astea.

—Cu toate astea am să continui să studiez greaca şi latina, doamnă Lynde, spuse Anne, rîzînd. Am să—mi urmez cursurile umaniste aici, la Green Gables şi voi învăţa exact ce aş fi învăţat şi la colegiu.

Doamna Lynde îşi ridică, îngrozită, braţele către cer.

—Anne Shirley, ai să te sinucizi.

—Nicidecum. Am să mă străduiesc să fac faţă . Sigur că nu am să mă suprasolicit. După cum spune doamna Allan, voi lucra „mediu". Am mult timp liber în serile lungi de iarnă şi nu prea am înclinaţie către lucrul de mînă. Am să predau la şcoala din Cramody, ştiţi.

—Nu ştiu. Cred că vei preda chiar aici, în Avonlea. Consilierii au hotărît să—ţi ofere ţie postul.

—Doamnă Lynde! strigă Anne, sărind în picioare de surpriză. Cum, credeam că i—l promiseseră lui Gilbert Blythe!

—Aşa au şi făcut. Dar deîndată ce Gilbert a aflat că ai depus cererea pentru postul de profesoară, a mers la ei — au avut o întrunire la şcoală, aseară, ştii — şi le—a spus că el îşi retrage candidatura şi le—a sugerat să te aleagă pe tine. Spunea că el va merge să predea la White Sands. Desigur că a renunţat la şcoala din Avonlea ca să îţi facă ţie un bine, pentru că ştia cît de tare vrei să stai cu Marilla şi trebuie să recunosc că a fost un gest foarte frumos din partea lui, asta e. Face cu adevărat un sacrificiu, pentru că va trebui să—şi plătească gazda în White Sands, asta cînd toată lumea ştie că are de gînd să—şi cîştige singur banii, pentru a urma la colegiu. Deci, consilierii te—au acceptat pe tine. Nu mai puteam de bucurie cînd Thomas a venit acasă şi mi—a spus.

—Mi se pare că n—ar trebui să accept, murmură Anne. Vreau să spun... cred că n—ar trebui să îl las pe Gilbert să se sacrifice pentru... pentru mine.

—Cred că acum este prea tîrziu. A semnat deja hîrtiile cu consilierii din White Sands. Aşa încît nu—i mai faci nici un bine dacă renunţi acum. Sigur că vei accepta postul la şcoală. O să te descurci foarte bine, acum că nu mai este nimeni din familia Pye. Josie a fost ultima şi a fost o figură nu glumă, asta e. în ultimii douăzeci de ani, pe la şcoala din Avonlea s—au perindat cîte unul sau altul dintre Pye şi cred că misiunea lor în viaţă a fost să le reamintească profesorilor că nu au ce căuta pe pămînt. Doamne, iartă—mă! Ce naiba tot clipeşte acolo, la mansarda de la Barry?

—Diana mă semnalizează să mă duc la ea, rîse Anne. Ştiţi că ne—am păstrat vechile obiceiuri. Mă scuzaţi puţin, pînă mă duc să văd ce vrea.

Anne coborî ca o căprioară panta de trifoi şi dispăru între umbrele brazilor din Pădurea Bîntuită. Doamna Lynde privi după ea cu toleranţă.

—Într—o privinţă, mai are mult din copilul care a fost.

—Şi în alte privinţe are mult mai mult dintr—o femeie, replică Marilla, cu o revenire de moment a vechii ei asprimi.

Dar asprimea nu mai era o trăsătură caracteristică a Marillei. După cum îi spuse doamna Lynde soţului său, Thomas, în seara aceea.

—Marilla Cuthbert a devenit melancolică, asta e.

Anne merse, în seara următoare, la micul cimitir din Avonlea să pună flori proaspete pe mormîntul lui

Matthew şi ca să ude tufa de trandafir scoţian. Zăbovi acolo pînă la lăsarea serii, bucurîndu—se de tihna acelui loc, cu plopii care fremătau, ca nişte şoapte prietenoase, cu ierburile foşnitoare care creşteau în voie printre morminte. Cînd, în sfîrşit plecă, şi merse în josul dealului celui lung care cobora către Lacul cu Ape Sclipitoare, era după apusul soarelui şi tot Avonlea se aşternea la picioarele ei, ca o imagine de vis „într—o pace ancestrală". Era în aer o prospeţime dulce ca mierea adusă de vîntul, care trecuse peste cîmpurile de trifoi. Luminiţele caselor sclipeau, ici şi colo, printre copacii din gospodării. Dincolo se întindea marea, ceţoasă şi vineţie, cu murmurul său neîncetat şi obsedant. Cerul la apus era o feerie de nuanţe calde pe care lacul le reflecta în umbre şi mai calde. întreagă această frumuseţe mişcă inima Annei şi îi deschise recunoscător sufletul.

—Dragă şi bătrînă lume, murmură ea, eşti foarte frumoasă şi mă bucur că trăiesc în sînul tău.

La jumătatea dealului, un băiat înalt ieşi fluierînd pe o poartă, în faţa gospodăriei Blythe. Era Gilbert şi fluieratul i se stinse pe buze, cînd o recunoscu pe Anne. îşi ridică politicos şapca, dar ar fi trecut mai departe, dacă Anne nu s—ar fi oprit şi nu i—ar fi întins mîna.

—Gilbert, spuse ea cu obrajii ca focul, vreau să—ţi mulţumesc că ai renunţat la şcoală pentru mine. A fost foarte frumos din partea ta... şi vreau să ştii că apreciez ce ai făcut.

Gilbert îi primi cu nerăbdare mîna întinsă.

—N—a fost mare lucru din partea mea, Anne. Am fost mulţumit că ţi—am putut face un mic serviciu. După asta o să fim prieteni? Chiar m—ai iertat pentru greşeala mea de atunci?

Anne rîse şi încercă, fără succes, să—şi retragă mîna.

—Te—am iertat încă din ziua aceea, de pe malul lacului, deşi nici eu nu mi—am dat seama. Ce gîsculiţă încăpăţînată am fost! De atunci încoace — trebuie să fac o mărturisire completă — mi—a părut rău tot timpul.

—O să fim cei mai buni prieteni, spuse Gilbert triumfător. Sîntem născuţi să devenim prieteni buni, Anne. Te—ai împotrivit destul de mult destinului. Ştiu că ne putem ajuta în multe feluri unul pe celălat. Ai să—ţi continui studiile, nu—i aşa? Şi eu am să mi le continui. Vino, am să te conduc acasă.

Marilla o privi curioasă pe Anne, cînd aceasta intră în bucătărie.

—Cine a venit împreună cu tine, pe drum?

—Gilbert Blythe, răspunse Anne, jenată să se simtă roşind. M—am întîlnit cu el pe dealul Barry.

—N—aş fi crezut că tu şi cu Gilbert sînteţi atît de burii prieteni încît să staţi de vorbă jumătate de oră la poartă, spuse Marilla cu un zîmbet sec.

—Nici n—am fost... am fost buni duşmani. Dar am hotărît că, pe viitor, ar fi mult mai înţelept să fim prieteni. Chiar am stat acolo jumătate de oră? Mi s—a părut că au trecut doar cîteva minute. Dar vezi tu, Marilla, avem de recuperat cinci ani de conversaţie pierdută.

Anne rămase mult timp la fereastra ei, simţind o mare mulţumire. Vîntul bătea molcom printre crengile cireşilor şi adierile de mentă urcau pînă la ea. Stelele scăpărau deasupra brazilor ascuţiţi din dumbravă şi lumina de la fereastra Dianei sclipea în vechiul luminiş.

Orizonturile Annei se închiseseră, faţă de noaptea în care stătuse, la fereastră, cînd se întorsese de la Academie. Dar chiar dacă drumul ce i se deschidea în faţă era îngust, ea ştia că florile unei fericiri tihnite vor înflori de—a lungul lui. Bucuriile muncii conştiincioase, ale aspiraţiilor lăudabile, ale prieteniei împărtăşite, îi aparţineau. în plus, nimic nu—i mai putea răpi darul înnăscut al fanteziei, nici lumea ideală a viselor. Şi mai era şi cotitura de pe drum!

—Atîta timp cît Dumnezeu este în cer, totul este bine pe pămînt, şopti Anne cu voce blîndă.